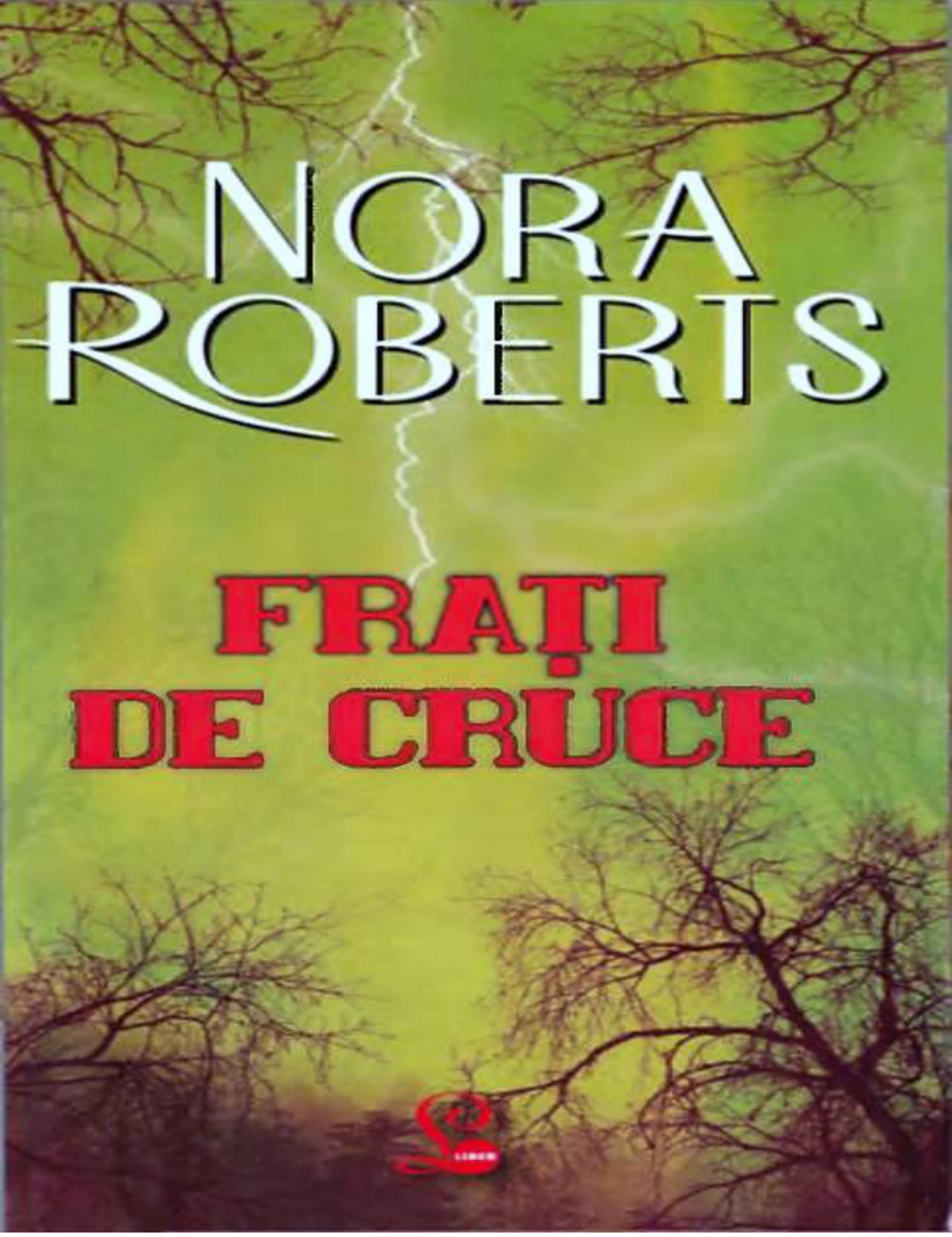
NORA
ROBERTS
FRAȚI
DE CRUCE

Nora Roberts

FRAŢI DE CRUCE

[Sign of Seven #1]

Traducere:
Doru Mărculescu

Editura **LIDER**
Bucureşti, 2009

Descrierea CIP a Bibliotecii
Naţionale a României ROBERTS, NORA
Fraţi de cruce / Nora Roberts;
trad.: Doru Mărculescu.- Bucureşti: Lider, 2009
ISBN 978-973-629-177-7
I. Mărculescu, Doru (trad.)
821.111-31 135.1

Coperta: CLAUDIA COSTACHE
Redactare: GEORGETA COPEL
Tehnoredactare: MARCELA RADU
Bun de tipar: EMILIA LEANCĂ

Copyright © 2007 by Nora Roberts
Toate drepturile
asupra acestei ediţii în limba română
aparţin Editurii LIDER,

Editor **CASANDRA ENESCU**

Bd. Regina Maria, nr. 98,
bloc 119, etaj 5, apt. 14, OP 5 – CP 15,
Sector 4, Bucureşti
Tel.: 021.316.32.55;
Fax: 031.410.86.48
e-mail: lidere-xtreme.ro;
site: www.edituralider.ro

Tipărit la **S.C. DON-STAR S.R.L.** Galaţi
Str. 1 Decembrie 1918, Nr. 23
Tel/Fax: 0236/492587.
E-mail: donstargalati@yahoo.com

PROLOG

Localitatea Hawkins Hollow
Ţinutul Maryland
Anul 1652

Se furişa prin aerul din poiană, în aerul dens şi apăsător precum lâna mustind de apă. Ura i se insinua printre vălătucii de ceaţă care se încolăceau în tăcere la suprafaţa pământului. Mergea spre el în noaptea caldă, înăbuşitoare.

Şi îi dorea moartea. Prin urmare, el îl aştepta să-şi croiască drum prin pădure, cu făclia înălţată spre cerul pustiu, înaintând cu greu de-a curmezişul pârâiaşelor şi ocolind hăţişurile în care se bulucieră micile animale înspăimântate de izul pe care îl emana.

Era miasma iadului.

Omul o trimisese de-acolo pe Ann, punând-o la adăpost împreună cu vieţile pe care aceasta le purta în pântec. Ea nu plânsese, se gândea el acum, în timp ce stropea ierburile pe care le alesese. Ann a lui nu plângea niciodată. Însă el îi văzuse mâhnirea profundă pe chipul îndurerat şi în ochii adânci şi negri pe care îi iubea acum şi dintotdeauna. Cei trei prunci aveau să fie născuţi de ea, crescuţi de ea şi învăţaţi de ea. Iar din ei, atunci când ar urma să vină vremea, ar ieşi încă alţi trei la fel.

Forţa asta a lui avea să se regăsească şi în ei, în aceşti fii care urmau să-şi slobozească întâiul ţipăt la multă, la foarte multă vreme după ce el va fi dus la bun sfârşit ceea ce avea de înfăptuit în noaptea asta. Pentru a le putea lăsa uneltele trebuincioase, armele pe care urmau să le mânuiască, el risca absolut totul: tot ce avea şi tot ce era.

Moştenirea pe care le-o transfera se afla în sânge, în inimă şi în forţa pătrunzătoare a gândului.

În acest ultim ceas, el avea să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a le asigura în întregime ce le trebuia ca să poarte respectiva povară, să rămână neîntinaţi şi să-şi înţeleagă destinul.

Glasul său era puternic şi limpede pe când invoca vântul şi apa, pământul şi focul. Flăcările vuiră în vatră, iar apa se cutremură în pocal.

Bărbatul puse pe faţa de masă piatra de hematit. Verdele atât de închis al acesteia era împroşcat din belşug cu roşu. Păstrase cu

sfinţenie acea piatră, la fel ca şi predecesorii lui. O cinstise aşa cum se cuvenea. Iar acum, turna în ea putere aşa cum ai turna apă într-o cupă.

Şi astfel, trupul său se scutura, şi asuda, şi se istovea, pe când în jurul pietrei plutea un nimb luminos.

— Acum şi pentru voi, fiii fiilor mei, murmură el. Cele trei părţi ale aceluiaşi întreg. Întru credinţă, întru speranţă, întru adevăr. O unică lumină pentru a lovi şi a distruge forţa întunericului. Şi iată şi jurământul meu. Nu-mi voi găsi odihna până ce nu se va împlini destinul.

Apoi, bărbatul se crestă în palmă în aşa fel încât sângele să-i picure pe piatră, în apă şi în foc.

— Sânge din sângele meu. Voi rămâne aici până ce vei veni după mine, până ce vei elibera ceea ce trebuie din nou eliberat în lume. Fie ca zeii să te aibă în paza lor.

Pentru o clipă, îl cuprinse tristeţea. În ciuda scopului pe care îl urmărea, tristeţea îl năpădise, dar nu era îngrijorat pentru viaţa lui, care se scurgea precum grăunţele de nisip în clepsidră. Nu se temea deloc de moarte. Nu se temea nici de ceea ce urma, în curând, să accepte şi care nu era moartea. Însă îl îndurera profund faptul că nu o va mai săruta niciodată în viaţa asta pe Ann. N-avea să-şi vadă copiii născându-i-se şi cu-atât mai puţin pe copiii copiilor lui. Îl durea că nu avea să fie în stare să oprească valul de suferinţă, tot aşa cum nu fusese în stare să oprească nici suferinţa anterioară, din atâtea şi-atâtea alte vieţi trecute.

Înţelegea că nu era instrumentul, ci numai recipientul care era umplut şi golit după voinţa zeilor.

Ostenit după muncă şi cumplit de întristat de pierdere, rămăsese în faţa micii colibe, lângă stânca gigantică, pentru a-şi înfrunta soarta.

Aceasta sosi materializată în trapul unui bărbat care nu constituia însă decât un înveliş. La fel ca şi propriul său corp, şi acesta era doar un simplu înveliş care îşi spunea Lazarus Twisse şi se dovedi a fi un om evlavios ceva mai vârstnic. El şi cei care îl urmau se stabiliseră în sălbăticia acestei regiuni după ce se despărţiseră de puritanii din Noua Anglie.

El îi studie acum, la lumina torţelor acestora, pe toţi acei bărbaţi, ca şi pe persoana care nu era bărbat. Îşi zise în sinea lui că aceştia, veniţi în Lumea Nouă în căutarea libertăţii şi toleranţei religioase, îi persecutaseră şi îi distruseseră pe toţi cei care nu le urmau cu stricteţe îngusta cale a propriei lor religii.

— Tu eşti Giles Dent.

— Da, ăsta sunt, în acest moment şi în acest loc, încuviinţă omul.

Lazarus Twisse făcu un pas înainte. Era îmbrăcat în negru, o ţinută modestă şi severă a persoanelor mai în vârstă. Pălăria înaltă cu bor

larg îi ascundea trăsăturile. Însă Giles îi putu vedea ochii şi recunoscu în adâncul lor sticlirea privirii diavolului.

— Giles Dent, tu şi cu femeia cunoscută drept Ann Hawkins aţi fost acuzaţi şi găsiţi vinovaţi de vrăjitorie şi de practici diavoleşti.

— Şi cine ne aduce aceste acuzaţii?

— Aduceţi-o aici pe fată! porunci Lazarus.

O târâră doi bărbaţi, ţinând-o fiecare de câte o mână. Era o fată pricăjită, de-abia măsurând un metru şi ceva în înălţime după socotelile lui Giles, cu faţa albă ca ceara şi ochii scăldaţi în lacrimi, înspăimântaţi şi duşi în fundul capului. Părul îi fusese tuns foarte scurt.

— Hester Deale, ăsta-i vrăjitorul care a profitat de tine şi te-a siluit?

— El şi cu aceea căreia îi zice nevasta lui şi-au pus ghearele pe mine, vorbi ca în transă fata. Mi-au pângărit trupul cu fel de fel de păcătoşenii. Au venit la mine la fereastră transformaţi în corbi şi au intrat în toiul nopţii în camera mea. M-au făcut să-mi pierd graiul ca să nu mai pot spune nimic şi să nu fiu în stare nici măcar să strig după ajutor.

— Copilă, i se adresă cu blândeţe Giles, ce s-a întâmplat cu tine?

Ochii aceia plini de teamă priveau parcă prin el.

— Cei doi îl invocau pe Satana ca pe Dumnezeul lor şi au tăiat gâtul unui cocoş drept ofrandă, bându-i apoi sângele. M-au obligat să beau şi eu din sângele acela. Nu i-am putut opri.

— Hester Deale, te lepezi de Satana?

— Mă lepăd!

— Hester Deale, te lepezi de Giles Dent şi de femeia acestuia, Ann Hawkins, ca de nişte vrăjitori şi eretici ce sunt?

— Mă lepăd! Lacrimile şiroiau pe obrajii fetei. Îi repudiez şi mă rog la Dumnezeu să mă salveze. Mă rog la Dumnezeu să mă ierte.

— Te va ierta, îi şopti Giles. Nu eşti tu de vină.

— Unde-i femeia pe nume Ann Hawkins? întrebă Lazarus.

Giles întoarse spre el ochii cenuşii şi limpezi, înfruntându-l:

— N-o vei găsi.

— Dă-te la o parte! Am să intru în această casă a Necuratului.

— N-o s-o găseşti, îi repetă Giles. Vreme de o clipă, el se uită dincolo de Lazarus, către bărbaţii şi către cele câteva femei din poiana lui.

Le văzu ochii însetaţi de moarte. Asta era forţa demonică şi lucrarea diavolului.

Numai în ochii lui Hester văzu teama ori părerea de rău. Aşa că omul făcu ceea ce avea de făcut, pătrunse cu gândul în mintea ei şi o îndemnă: *Fugi!*

Apoi o văzu tresărind şi dându-se împleticit înapoi, după care el se întoarse spre Lazarus.

— Noi doi ne cunoaştem foarte bine. Dă-le drumul celorlalţi, trimite-i în altă parte, şi să rezolvăm problema între noi.

O clipă, văzu o strălucire roşie în ochii celuilalt.

— Poţi să-ţi iei adio de la viaţă. Ardeţi vrăjitorul! strigă acesta. Incendiaţi casa diavolului şi tot ce se află în ea!

Se apropiară cu făclii şi ciomege. Giles înfruntă ploaia de lovituri abătută asupra lui şi ura furioasă care le însoţea, cea mai periculoasă armă a diavolului.

Îl doborâră în genunchi, iar lemnul colibei fu cuprins de flăcări şi de fum. Urletele îi răsunau în urechi, semn al nebuniei colective.

Cu ultimele puteri, întinse mâna către demonul care îl stăpânea pe bărbatul din faţa lui şi care îl hrănea cu ură, spaimă şi violenţă. Îl simţi desfătându-se şi umflându-se în pene la gândul apropiatei sale victorii, de care era absolut sigur, ca şi la acela al sărbătoririi care avea să urmeze.

Şi îl smulse de-acolo, trăgându-l spre el prin fumul gros, în timp ce îl auzea zbierând de furie şi de durere atunci când flăcările începură să-i muşte din carne. Îl ţinu apoi strâns la pieptul lui, ca un îndrăgostit, în vreme ce focul îi mistuia pe amândoi.

Iar odată cu această contopire, flăcările izbucniră, se dezlănţuiră, împrăştiindu-se şi distrugând întreaga suflare din poiană. Şi focul arse aşa, vreme de o zi şi o noapte, ca în miezul infernului.

1

Hawkins Hollow
Maryland
6 iulie, 1987

În frumoasa bucătărie a frumoasei case de pe Pleasant Avenue, Caleb Hawkins se străduia din răsputeri să nu se mai vânzolească, în timp ce mama lui îi împacheta alimentele pe care găsea ea de cuviinţă că fiul ei trebuie să le ia cu el pentru tabăra în aer liber.

În concepţia mamei lui Caleb, băieţii în vârstă de zece ani aveau nevoie de fructe proaspete, de prăjiturele de casă din ovăz (care nici nu erau chiar aşa de rele), de minimum şase ouă răscoapte, o pungă de biscuiţei Ritz făcuţi sandvici cu unt de arahide Jif, câteva bucăţi de ţelină şi morcov absolut îngrozitoare, precum şi nişte tartine zdravene cu brânză şi şuncă. La toate astea, se mai adăugau termosul cu limonadă, pachetul de şerveţele şi cele două cutii cu Tarte-Pop pe care le pusese în coş pentru micul dejun.

— Mamă, nu suntem chiar în pericol de a muri de inaniţie, i se plânse băieţelul, văzând-o căzută pe gânduri în faţa unui dulap deschis. Mergem doar în curtea din spatele casei lui Fox.

Asta era o minciună, iar lui îi părea rău că fusese nevoit să i-o trântească şi îşi muşcă limba, însă mama lui, dacă el i-ar fi mărturisit adevărul, nu l-ar fi lăsat să meargă în tabără. Şi la urma urmei, avea zece ani, pe care urma să-i împlinească chiar în ziua următoare.

Frannie Hawkins îşi puse mâinile în şolduri. Era o blondă nostimă şi atrăgătoare, cu ochii albaştri precum cerul de vară şi cu părul ondulat. Avea trei progenituri, dintre care Cal era mezinul şi, în acelaşi timp, unicul băiat.

— Dă-mi voie acum să-ţi verific rucsacul.

— Mamă!

— Scumpetea mea, nu vreau decât să mă asigur că n-ai uitat ceva. Neînduplecată în felul ei drăgălaş, Frannie desfăcu fermoarul rucsacului bleumarin al lui Cal. Lenjerie de schimb, o cămaşă curată, şosete, bine, bine, şortul, periuţa de dinţi. Cal, dar unde sunt bandajele adezive pe care ţi-am spus să le iei cu tine, ca şi spray-ul contra insectelor?

— Oh, Doamne, doar nu mergem în Africa!

— N-are nicio importanţă, e acelaşi lucru! replică Frannie şi îşi flutură în direcţia lui degetul arătător, făcându-i astfel semn să meargă degrabă şi să ia şi articolele pe care le omisese. De cum plecă băieţelul, în vreme ce el se conforma, ea scoase din buzunar un cartonaş şi îl vârî în rucsac.

El se născuse – după opt ore şi douăsprezece minute încheiate de chinuri îngrozitoare – la un minut după miezul nopţii. În fiecare an, de ziua băiatului, ea venea la ora douăsprezece noaptea lângă patul lui şi îl privea dormind pe durata acelui minut, după care îl săruta pe obraz.

Acum Cal împlinea zece ani, iar ea nu va mai putea respecta ritualul. Gândul o făcu să lăcrimeze şi se întoarse şi dădu cu pumnul în impecabila ei masă, pe când îl auzea pe băiat care se înapoia tropăind şi spunând:

— Acum le-am luat pe toate, bine?

Ea se întoarse spre el zâmbindu-i radios şi răspunse:

— Foarte bine. Apoi făcu un pas spre el şi îi mângâie părul moale, tuns scurt. Fusese dintotdeauna copilaşul ei cu părul bălai, îşi zise în sinea ei, însă acum părul începuse să se mai închidă la culoare, iar ea bănuia că până la urmă va deveni şaten deschis, exact ca părul ei înainte de a-l vopsi blond.

Cu un gest mecanic, Frannie îi împinse fiului ei mai sus pe nas ochelarii cu rame întunecate şi continuă:

— Ai mare grijă să nu uiţi, atunci când vei ajunge acolo, să le mulţumeşti doamnei Barry şi domnului O'Dell.

— Aşa o să fac.

— Şi tot aşa şi mâine, când o să te întorci acasă.

— Am înţeles.

Ea îi cuprinse faţa în mâini şi privi prin lentilele groase drept în ochii aceia de un cenuşiu potolit ca cel al tatălui lui.

— Să fii cuminte! murmură şi îl sărută pe un obraz. Distracţie plăcută! Îl sărută apoi şi pe celălalt obraz. La mulţi ani, puiul meu.

De obicei, pe Caleb îl scotea cumplit din sărite când mama lui îl numea puiul ei, dar în momentul acela, dintr-un motiv oarecare, acest lucru îl făcu să se simtă ocrotit şi oarecum alintat, ceea ce-i făcu mare plăcere.

— Mulţumesc, mamă.

Băiatul îşi luă rucsacul în spinare, după care ridică şi cântări în mână supraîncărcatul coş de picnic. Cum naiba izbutea el să care pe bicicletă, tocmai până la pădurea Hawkins, acea afurisită jumătate de băcănie?

Un bun prilej pentru prietenii lui ca să-l tachineze.

Cal duse coşul în garaj. Bicicleta lui atârna ordonat – după decizia mamei – într-un rastel prins de perete. Gândindu-se bine la ceea ce

avea de făcut, băiatul luă două corzi elastice de-ale tatălui său şi legă coşul de picnic în coşul din sârmă care servea drept portbagaj al bicicletei. Apoi încălecă pe bicicletă şi pedală puţin, de probă, în spaţiul restrâns.

Fox termină de plivit porţiunea care îi revenea din grădina de legume, apoi ridică pulverizatorul în care mama sa pregătea săptămânal un amestec destinat să descurajeze căprioarele şi iepurii să dea iama în acel inepuizabil paradis gastronomic. Combinaţia de usturoi, de ouă crude stricate şi de ardei roşu iute puţea atât de îngrozitor, încât el îşi ţinu răsuflarea în timp ce stropea straturile de fasole verde, cartofi, morcovi şi ridichi.

După care, se dădu înapoi şi luă o gură de aer curat, contemplând rezultatul muncii sale. Mama lui era al naibii de strictă în privinţa grădinăritului, ceea ce însemna respect faţă de pământ, armonie cu natura şi alte multe lucruri asemănătoare.

Fox ştia că asta mai însemna şi a avea ce mânca şi a produce suficientă hrană şi destui bani pentru a asigura toate cele necesare unei familii de şase persoane, ca şi oricui ar mai fi picat pe la ei. De aceea, tatăl lui şi sora sa mai mare, Sage, se aflau mereu la taraba lor, vânzând ouă proaspete, lapte de capră, miere şi gemuri preparate în casă de mama lui.

Aruncă o privire în direcţia lui Ridge, fratele său mai mic, care se lungise între rândurile de legume şi se distra jucându-se cu buruienile în loc să le smulgă. Şi fiindcă mama era în casă, unde o culca pe surioara lor mezină, Sparrow, era de datoria lui să-l supravegheze pe Ridge.

— Haide, Ridge, trage odată de toate porcăriile alea! Vreau să plec de-aici cât mai repede.

Ridge înălţă capul şi îşi privi fratele cu ochi visători, întrebându-l:

— Dar de ce nu pot să vin şi eu cu tine?

— Pentru că nu ai decât opt ani şi nu eşti în stare nici măcar să pliveşti tâmpitele alea de roşii.

Necăjit nevoie-mare, Fox păşi peste straturi şi ajunse lângă Ridge, unde se lăsă pe vine şi începu să smulgă buruienile.

— Sunt şi eu în stare!

Aşa după cum şi sperase Fox, insulta lui îl făcuse pe Ridge să se apuce cu multă îndârjire de plivit. Fox se îndreptă de spate şi îşi şterse mâinile de jeanşi. Era un băieţel înalt, cu o constituţie cam sfrijită şi cu o claie încâlcită castanie şi scorţoasă de păr lânos, care se revărsa, soios şi vâlvoi, încadrând o faţă osoasă, cu trăsături ascuţite şi colţuroase. Ochii lui erau cafenii şi reflectau satisfacţia acum, când se îndrepta spre pulverizator, pe care îl trânti apoi cu zgomot lângă Ridge, atenţionându-l pe frăţiorul lui:

— Să nu uiţi să şi stropeşti cu rahatul ăsta.

Traversă apoi terenul, dând ocol ruinelor (trei ziduri scunde şi dărăpănate şi un rest din hornul unui şemineu) rămase din străvechea colibă de piatră de la marginea grădinii de zarzavaturi. Vestigiile erau acum complet îngropate, spre deplina încântare a mamei sale, sub desişul de caprifoi şi tufele de rochiţa-rândunicii. Băiatul coti pe lângă coteţul găinilor care ciuguleau de zor, trecu de ţarcul caprelor, cu cele două exemplare şleampete şi plictisite, după care ocoli grădina de ierburi aromate şi de mirodenii a mamei lui, îndreptându-se către uşa de la bucătăria casei pe care o construiseră în cea mai mare parte părinţii săi. Bucătăria era încăpătoare, iar blaturile erau încărcate cu tot felul de lucruri în curs de preparare, cu tot felul de recipiente pentru conserve, capace, cuve cu ceară pentru lumânări şi castronaşe cu fitiluri.

Fox ştia că majoritatea oamenilor din Hollow şi din jur considerau că familia lui era alcătuită din nişte hipioţi bizari. Asta nu-l deranja însă câtuşi de puţin. În mai toate privinţele, ei se descurcau de minune, iar lumea era mulţumită să cumpere de la ei ouă şi alte produse de-ale gurii, broderii de-ale mamei lui şi lumânări sau produse de artizanat, confecţionate de mână, ori să-l angajeze pe tatăl lui pentru a executa diverse lucrări gospodăreşti.

Băiatul se spălă la chiuvetă mai înainte de a începe să scotocească prin dulapuri şi să cotrobăie prin cămara încăpătoare pentru a găsi ceva de mâncare care să nu fie hrană sănătoasă.

Poate ceva gras. La nevoie va da chiar o fugă până la piaţă – pentru orice eventualitate, tocmai la cea de lângă oraş – şi va cheltui o parte dintre economiile lui ca să cumpere nişte fursecuri gustoase şi ceva dulciuri cu unt.

Mama lui intră în bucătărie, aruncându-şi lunga coadă de păr castaniu peste umărul lăsat gol de rochiţa ei de vară din bumbac.

— Ţi-ai şi terminat treaba?

— Da. Iar Ridge este şi el aproape gata.

Joanne se apropie de fereastră, ridicând automat mâna ca să-l mângâie pe Fox pe păr, oprindu-se cu palma pe ceafa lui şi studiindu-l cu atenţie pe fiul ei cel mic.

— Am pregătit nişte prăjiturele cu roşcove şi nişte plăcintuţe cu legume, dacă vrei să guşti din ele.

— Oh, nu. Mulţumesc, nu. N-am poftă acum.

Puştiul ştia că mama lui era sigură de faptul că el ar fi înfulecat ceva din came şi un desert cu zahăr rafinat. Şi mai ştia şi că ea ştia că el ştia asta. Însă mama nu l-ar fi necăjit niciodată pe tema asta pentru că avea mult tact.

— Să te distrezi din plin.

— Aşa am să fac.

— Fox? Ea rămăsese în acelaşi loc, lângă chiuvetă, cu lumina venindu-i dinspre fereastră şi aureolându-i părul. La mulţi ani!

— Îţi mulţumesc, mamă. Şi cu gândul la fursecuri, alergă să-şi ia bicicleta şi începu aventura.

Tatăl lui mai dormea când Gage îşi umplu rucsacul cu câteva provizii. Băiatul îi putea auzi sforăitul prin rahaturile alea de pereţi subţiri ai nenorocitului ăstuia de apartament înghesuit de deasupra popicăriei Bowl-a-Rama. Bătrânul muncea acolo, curăţând podelele, toaletele şi făcând orice altceva îi mai găsea tatăl lui Cal de trebăluit. Chiar dacă în ziua următoare împlinea doar zece anişori, Gage ştia de ce îl ţinea domnul Hawkins în slujbă pe bătrân, socotit îngrijitor al clădirii, şi de ce locuiau ei pe gratis în apartamentul acela. Domnului Hawkins îi părea rău de ei şi mai ales de Gage, fiul orfan de mamă al unui beţiv notoriu. Şi alţii îşi manifestau mila faţă de el, iar acest lucru îi mai ridica moralul. Totuşi, lucrurile stăteau altfel în privinţa domnului Hawkins. Acesta nu lăsa niciodată să se vadă că îi e milă. Şi ori de câte ori Gage trebăluia la pista de popice, domnul Hawkins îl plătea separat, cu bani peşin, făcându-i complice cu ochiul.

Şi el ştia, precum, la drept vorbind, ştia toată lumea, că Bill Turner îşi cam bumbăcea din când în când copilul, dar domnul Hawkins era singurul care discutase pe îndelete cu Gage şi se interesase despre ce anume şi-ar dori acesta să facă: să anunţe poliţia ori serviciile sociale, sau poate să vină şi să locuiască o vreme împreună cu el şi familia lui?

Băiatul nu dorea însă intervenţia poliţiştilor sau a făcătorilor de bine. Nu ar fi reuşit decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile. Şi cu toate că Gage ar fi dat oricât să poată trăi în casa aceea frumoasă, împreună cu nişte oameni care duceau o existenţă decentă, el îi ceruse din tot sufletul domnului Hawkins doar să nu-l concedieze pe tatăl lui.

Atâta timp cât domnul Hawkins îi dădea de lucru tatălui său, Gage încasa mai puţină bătaie, bineînţeles cu excepţia momentelor în care pe bătrânul Bill îl apuca dorul de scandal şi se hotăra să se dea în spectacol.

Dacă domnul Hawkins ar fi ştiut cât de rău putea să fie în momentele acelea, atunci ar fi chemat cu siguranţă poliţia.

Şi tocmai din cauza asta Gage nu spunea nimic şi se învăţase să ascundă bătăile de felul aceleia pe care o încasase cu o seară înainte.

Băiatul se deplasa cu multă grijă, pe când lua trei beri reci din stocul de bere al tatălui său. Urmele loviturilor de bici de pe spatele şi fundul lui erau încă proaspete şi inflamate şi îl ardeau ca focul. Chiar se aşteptase la bătaia aceea. Întotdeauna mânca bătaie în preajma zilei sale de naştere. Şi era bumbăcit fără excepţie şi în jurul datei când murise mama lui.

Acestea erau cele două bătăi anuale, mari şi tradiţionale. În alte

cazuri însă, şfichiuirile cu biciul veneau pe neaşteptate. Dar de cele mai multe ori, atunci când bătrânul era ocupat cu diferite treburi, loviturile nu erau decât nişte palme sau îmbrânceli uşoare. Puştiul nu se osteni să meargă tiptil când intră în dormitorul tatălui său. Doar o bubuitură de tun ar fi izbutit să-l trezească pe Bill Turner din somnul de după beţie.

Încăperea duhnea a bere ieşită prin pori sub formă de transpiraţie şi râgâită din belşug, precum şi a fum stătut, făcându-l pe Gage să-şi schimonosească frumoasa feţişoară într-o grimasă de dezgust. Luă de pe măsuţa de toaletă pachetul de ţigări Marlboro, pe jumătate golit. Bătrânul nu şi-ar fi amintit dacă mai avusese vreo ţigară, aşa că nu se putea isca din asta nicio problemă.

Fără remuşcare, deschise portofelul tatălui său şi subtiliză trei bancnote de câte un dolar şi una de cinci.

Se uită apoi la bătrân în vreme ce îşi îndesa banii în buzunar. Bill era prăvălit pe pat, dezbrăcat până la chiloţi, şi sforăia răsunător, cu gura larg deschisă.

Centura cu care îl altoise pe fiul său cu o seară în urmă zăcea azvârlită pe podea, alături de jeanşi, ciorapi şi cămaşă, toate jegoase. O clipă, doar o infimă clipă, prin mintea lui Gage trecu un gând nebunesc şi copilul se închipui punând mâna pe centura aceea, luându-şi avânt şi pocnind cu ea în pântecul umflat şi dezgolit al bătrânului.

Să vadă şi el cum era.

Însă pe masă, alături de o sticlă goală şi de scrumiera plină cu mucuri de ţigări, se afla şi fotografia mamei lui Gage, zâmbindu-i.

Lumea zicea că băiatul semăna cu ea. Aveau acelaşi păr castaniu, aceiaşi ochi căprui cu nuanţe verzui, aceeaşi gură voluptuoasă, cu buze senzuale. Cândva îl jena faptul că era comparat cu o femeie, însă în ultima vreme, când în afară de fotografia aceea totul era atât de estompat în capul lui, atunci când nu-şi mai putea aminti glasul ei, nici mirosul, numai asemănarea cu mama sa îl mai îmbărbăta.

Semăna cu mama lui.

Câteodată se gândea că bărbatul acela care obişnuia mai mereu să-şi bea minţile nici măcar nu era tatăl său.

Tatăl lui era inteligent, îndrăzneţ, chiar cam nesăbuit.

Apoi, uitându-se la bătrân, îşi dădea seama că totul nu era decât o mare nerozie.

Sfidător, băiatul îi arătă tatălui său degetul mijlociu ridicat, după care ieşi din odaie. Din cauza loviturilor, îi era imposibil să-şi ducă rucsacul în spinare.

Coborî treptele clădirii şi se duse în spate, acolo unde îşi legase cu un lanţ bicicleta rablagită.

Când se urcă pe ea, zâmbi în ciuda durerilor care îi încercau trupul

fraged.

În următoarele douăzeci şi patru de ore va fi liber.

Hotărâseră să se întâlnească la marginea de vest a oraşului, în locul în care pădurea se apropia cel mai mult de cotitura şoselei: băiatul de condiţie ceva mai răsărită, puştiul hipioţilor şi fiul beţivanului.

Pe data de 7 iulie era ziua de naştere a celor trei. Cal scosese întâiul orăcăit înspăimântat în sala de naşteri a spitalului districtual Washington, în timp ce mama lui răsufla din greu, iar tatăl său plângea amarnic. Fox îşi croise calea către această lume şi ajunsese drept în braţele întinse cu nerăbdare ale bucurosului său tată, în dormitorul ciudatei şi micii lor ferme, pe când Bob Dylan cânta „Lay, Lady, Lay" din casetofonul lor, iar aerul era înmiresmat de lumânările cu aromă de lavandă care ardeau de jur împrejur. Iar Gage se zbătuse din răsputeri să iasă cu tot dinadinsul din îngrozita lui mamă într-o ambulanţă care gonea pe şoseaua 65 din statul Maryland.

Gage ajunse primul la locul întâlnirii. Coborî de pe bicicletă şi porni, ţinând-o de ghidon, spre pădure, acolo unde nu i-ar mai fi putut zări nimeni de pe drum.

Se aşeză apoi pe pământ şi îşi aprinse prima ţigară din după-amiaza aceea. Ţigările îi produceau întotdeauna greaţă, însă starea aceea neplăcută era compensată de satisfacţia sfidătorului gest de a şi le aprinde. Şedea şi fuma în semiîntunericul pădurii, imaginându-şi că se afla pe o potecă de munte din Colorado sau în aburii unei jungle umede din America de Sud.

Oriunde în altă parte, numai acolo nu.

Pufăise deja un al treilea fum, inhalând cu prudenţă pentru întâia oară, când auzi un scrâşnet de anvelope pe pietriş.

Fox venea printre copaci călare pe Fulger, adică pe bicicleta sa astfel botezată deoarece tatăl lui pictase pe barele ei nişte fulgere.

Ce tată grozav!

— Salut, Turner.

— Bună, O'Dell. Şi Gage îi întinse ţigara.

Ştiau amândoi că Fox o va accepta – în caz contrar ar fi părut un papă-lapte. Aşa că băiatul trase uşor un fum, după care i-o înapoie celuilalt. Gage dădu din cap în direcţia bagajului ancorat de ghidonul lui Fulger.

— Ce-ai adus acolo?

— Fursecuri, diverse dulciuri şi nişte plăcinte cu mere şi cireşe.

— Grozav! Eu am adus trei doze de bere Bud pentru diseară.

Lui Fox i se bulbucară ochii:

— Pe cuvânt?

— Pe cuvânt! Bătrânul meu era făcut bine de tot. N-o să-şi dea seama că i le-am şterpelit. Şi am mai adus şi altceva. Revista *Penthouse*

de luna trecută.

— Nu mă-nnebuni!

— Şi le ţine ascunse în baie, sub un maldăr de alte rahaturi.

— Vreau s-o văd şi eu.

— Diseară, la bere.

Amândoi întoarseră simultan capetele în direcţia lui Cal, care îşi târa cu greu bicicleta pe drumul accidentat.

— Bună, nemernicule! îl întâmpină Fox.

— Salut, capete de răţoi ce sunteţi! răspunse Cal.

După schimbul afectuos de saluturi frăţeşti, cei trei îşi duseră bicicletele mai în adâncul pădurii, departe de potecă.

Odată vehiculele puse la adăpost, cei trei începură să cerceteze proviziile.

— Dumnezeule, Hawkins! Ce ţi-a pus maică-ta aici?

— După ce o să înfuleci, n-o să te mai plângi atâta! Pe Cal îl dureau braţele, aşa că se uită urât la Gage. De ce nu-ţi iei în spinare rucsacul, ca să mă ajuţi şi pe mine?

— Pentru că o să-l car în mână. Totuşi, cotrobăi prin coşul lui Cal şi transferă de-acolo în rucsacul lui mai multe pachete. O'Dell, pune şi la tine câteva, altminteri ne va lua o zi întreagă ca să ajungem la Iazul lui Hester.

— La naiba! Fox scoase un termos şi îl băgă la el în rucsac. Acum o să-ţi fie mai uşor, draga mea?

— Du-te dracului! Eu car şi coşul, şi rucsacul meu!

— Iar eu duc şi cumpărăturile de la supermarket, şi rucsacul meu. Fox luă de pe bicicletă preţiosul său bagaj. Turner, tu o să cari urlătoarea.

Gage ridică din umeri şi luă radioul.

— Atunci o să iau eu aparatul.

— Dar fără rap! strigară într-un glas Cal şi Fox, însă Gage surâse cu subînţeles şi schimbă posturile până ce dădu tocmai peste aşa ceva.

Icnind şi suduind, începură urcuşul.

Frunzişul verde şi dens oprea pătrunderea razelor soarelui şi a arşiţei verii, iar printre plopii groşi şi stejarii înalţi se zăreau porţiuni de cer de un albastru lăptos. Cei trei băieţi se îndreptau spre pârâul şerpuitor şi răcoros, în vreme ce formaţia Aerosmith tocmai asta îi îndemna să facă.

— Gage a adus un *Penthouse,* dădu de veste Fox. Revista aia cu femei în pielea goală, ameţitule, îi explică el lui Cal, văzându-i privirea nedumerită.

— Î-hî.

— Î-hî. Hai, Turner! Scoate-o s-o vedem şi noi!

— Nu v-o arăt până ce nu ne aşezăm tabăra şi nu desfacem berile.

— *Bere!* Instinctiv, Cal aruncă o privire peste umăr, pentru

eventualitatea în care mama lui s-ar fi ivit acolo ca prin farmec. Ai adus bere?

— Trei doze de bere înspumată, confirmă Gage, mândru nevoie-mare. Şi am mai adus şi ţigări.

— Nu-i formidabil? Fox îi dădu prieteneşte un pumn în braţ. N-am mai avut parte niciodată până acum de o zi de naştere nemaipomenită ca asta.

— Ai dreptate, încuviinţă Cal, îngrozit în taină. Bere, ţigări şi fotografii cu femei dezbrăcate. Dacă mama lui ar afla asta vreodată, l-ar ţine pedepsit până ce el ar împlini treizeci de ani. N-ar mai avea mare importanţă nici măcar faptul că minţise sau că acum îşi croia drumul urcând prin pădurea Hawkins pentru a-şi aşeza tabăra în aer liber, chiar lângă, în mod expres interzisa, Stâncă Păgână.

Ar duce-o tot într-o pedeapsă până ce va muri de bătrâneţe.

— Nu mai fi îngrijorat! îl îndemnă Gage, mutându-şi rucsacul dintr-o mână în cealaltă şi aruncându-i lui Cal o privire dură şi nepăsătoare. Totul e grozav.

— Dar nu sunt îngrijorat. Şi totuşi, Cal tresări violent în clipa-n care, dintre copaci, apăru brusc în zbor o gaiţă dolofană, scoţând un ţipăt enervat.

2

Şi Iazul lui Hester era un loc interzis universului lui Cal, fapt care nu constituia decât unul dintre motivele pentru care lui i se părea ceva irezistibil.

Se presupune că tăul plin cu apă cafenie, alimentat de şerpuitorul pârâiaş Antietam şi ascuns în adâncul pădurii dese este bântuit de stafia unei stranii fete venite în pelerinaj şi care se înecase în el cândva, demult.

Cal o auzise pe mama lui vorbind şi despre un băiat care se înecase tot acolo pe când era ea mică, lucru care, în concepţia ei, era principalul motiv de a nu-i permite *nicicând* lui Cal să înoate în locul cu pricina. Se credea că fantoma acelui copil se afla acolo, sub apă, la pândă, gata în orice moment să-l înşface de gleznă pe vreun alt băiat şi să-l tragă la fundul apei, ca să-i ţină companie.

Şi totuşi, Cal înotase deja acolo, de două ori numai în vara aceea, buimăcit de teamă, de emoţie şi de surescitare. Şi de fiecare dată ar fi putut jura că simţise pe gleznă atingerea unor degete osoase.

De-a lungul marginilor iazului se înălţa un desiş de papură, iar lângă malurile alunecoase creşteau tufe din acei portocalii crini sălbatici care îi plăceau atât de mult mamei lui Cal. Evantaie de ferigi se căţărau pe povârnişul stâncos, laolaltă cu rugii de mure sălbatici care, după coacere, pătează degetele în nuanţa purpurie-roşcată puţin asemănătoare cu sângele.

Data trecută când veniseră ei aici, Cal zărise şi un şarpe negru târându-se din apă în susul pantei abrupte, clătinând aproape imperceptibil ferigile de pe ţărm.

Fox slobozi un strigăt şi îşi aruncă din spate rucsacul. În câteva secunde, băiatul îşi şi scosese pantofii, cămaşa şi jeanşii, aruncându-se apoi ca o ghiulea în apă, fără să se gândească nicio clipă la şerpi, la fantome sau la orice altceva s-ar mai fi putut ascunde dedesubtul enigmaticei suprafeţe de apă de un cafeniu întunecat.

— Haideţi şi voi, mocăiţilor! După lina alunecare de expert pe suprafaţa iazului, Fox începu să se bălăcească precum o focă.

Cal se aşeză şi îşi scoase adidaşii, punându-şi apoi cu grijă şosetele înăuntru. În vreme ce Fox continua să tot strige de bucurie şi să stropească în jurul său cu apă, el se uită la Gage care pur şi simplu privea în gol, către iaz.

— Nu intri şi tu?

— Nu.

Cal îşi scoase şi cămaşa şi o împături, din obişnuinţă.

— Baia în iaz se află în program. N-o putem bifa ca realizată decât dacă o vom face cu toţii.

— Da, da. Însă Gage continuă să rămână nemişcat pe când Cal se dezbrăcă, rămânând doar în costumul lui Adam.

— Trebuie să intrăm cu toţii, să sfidăm zeii şi să îndeplinim întregul ritual.

Dând din umeri, Gage îşi scoase pantofii şi se răsti la Caleb:

— Vezi-ţi de treaba ta şi intra în apă! Ce, eşti homo? Vrei să te uiţi la mine când mă dezbrac?

— Ordinarule! îl blagoslovi Cal, după care îşi strecură ochelarii în pantoful stâng, trase adânc aer în piept, mulţumi în gând pentru faptul că privirea i se împăienjenise şi sări.

Apa îl întâmpină cu un şoc rece.

Fox îl stropi imediat drept în faţă, orbindu-l complet, după care se refugie spre firele de papură, mai înainte de a declanşa represaliile. Şi exact în momentul în care izbutise Cal să-şi mai limpezească ochii miopi, sări în apă şi Gage, orbindu-l din nou.

— Grozav, tipilor!

Gage începu să înoate, stârnind trombe de stropi în jurul său, iar Cal se dădu la o parte din calea lui. Dintre toţi, el era cel mai bun înotător. Fox era iute, însă obosea imediat. Iar Gage, ei bine, Gage obişnuia să înoate de parcă s-ar fi luptat din greu cu apa. Cal se temea – chiar dacă parţial ideea îl emoţiona – că într-o bună zi avea să fie pus în situaţia de a aplica în practică, pentru a-l salva pe Gage de la înec, tehnicile de prim ajutor şi de resuscitare în care îl iniţiase tatăl său la piscina lor din curte.

Tocmai îşi imagina întreaga scenă, inclusiv privirile înmărmurite de admiraţie şi de recunoştinţă pe care i le-ar fi aruncat Gage şi Fox, când simţi o mână înşfăcându-l de gleznă, smuncindu-l şi trăgându-l sub apă. Cu toate că ştia sigur că Fox era acela care îl trăgea la fund, Cal îşi simţi sufletul la gură atunci când văzu suprafaţa apei rămânând undeva deasupra. Băiatul se zbătu cu disperare, uitând de toată instruirea sa în primul moment de panică. Şi chiar în clipa în care izbutise să dea cu piciorul şi să-şi elibereze glezna din strânsoarea agresivă, începând să împingă apa pentru a ieşi la aer, văzu ceva mişcându-se în stânga lui.

Acel ceva – o femeie – părea să alunece lin prin apă direct spre el. Părul ei fâlfâia în urmă, lăsându-i dezgolită faţa albă, iar ochii săi erau goi şi negri. Pe când ea întindea spre el o mână, Cal deschise gura să răcnească. Înghiţind apă din belşug, băiatul îşi croi drumul către suprafaţă.

Putea auzi râsete în jurul său, sunete metalice, ca un ecou, asemănătoare acelora scoase de vechiul radio cu tranzistori pe care îl folosea uneori tatăl lui. Cu un nod de groază în gâtlej, dădu din răsputeri din mâini şi din picioare şi ieşi la marginea iazului.

— Am văzut-o, am văzut-o în apă. Am văzut-o!

Cuvintele îi ieşeau gâtuite dintre buze, în timp ce se lupta febril să iasă din apă şi să se caţăre cât mai repede pe mal. În închipuirea lui, femeia venea după el cu iuţeala unui rechin, apropiindu-se cu gura larg deschisă şi cu dinţi ascuţiţi ca nişte cuţite.

— Ieşiţi! Ieşiţi imediat din apă! Gâfâind, se târî printre bălăriile alunecoase şi, rostogolindu-se, îşi văzu prietenii călcând apa. Este şi ea în apă! le strigă el, aproape hohotind de plâns, pe când se târa pe burtă şi bâjbâia în pantof după ochelari. Am văzut-o cu ochii mei! Ieşiţi imediat din apă! Grăbiţi-vă!

— Ooo, fantoma! Ajutor! Ajutor! îl maimuţări Fox, şi apoi chicoti în batjocură şi se cufundă în iaz.

Cal se ridică în picioare clătinându-se şi încordă pumnii. Furia amestecată cu groază îi făcu vocea să răsune ameninţător în aerul liniştit de vară:

— Ieşi dracului odată de-acolo!

Zâmbetul de pe faţa lui Gage dispăruse treptat. Miji ochii în direcţia lui Cal, iar când Fox reveni, râzând, la suprafaţa iazului, îl înşfacă de braţ şi îi zise:

— Hai, vino! Ieşim pe mal!

— Nu te prosti! Cal e doar supărat că l-am tras sub apă.

— Ba vorbeşte cât se poate de serios.

Fie că tonul îngrijorat al celorlalţi îşi făcuse efectul, fie că, atunci când catadicsi să se uite la Caleb, expresia de pe chipul lui îl impresionă şi pe el, dar Fox se grăbi spre mal, suficient de înfricoşat încât să arunce câteva priviri prudente peste umăr. Gage venea imediat după el, înotând atât de agitat, încât îl făcu pe Cal să se gândească la tot ce putea fi mai rău.

După ce ieşiră şi prietenii lui din apă, Cal se aşeză pe pământ, se ghemui cu genunchii la piept şi îşi apăsă fruntea pe ei, începând să tremure.

— Omule! Cu apa şiroindu-i din chiloţi, Fox se apropia cu paşi mici. Te-am tras şi eu uşor de un picior şi tu te-ai speriat. Totul a fost numai în glumă.

— Dar am văzut-o!

Lăsându-se pe vine, Fox îşi scutură de pe faţă şuviţele de păr mustind de apă şi replică:

— Fără bicicletă pe nas nu poţi vedea mai nimic, băiete!

— Ia mai taci, O'Dell, îl puse la punct Gage, ghemuindu-se şi el. Ia spune, Cal, ce ai văzut?

— Pe ea am văzut-o. Tot părul ăla al ei plutea în jurul ei, iar ochii, vai, erau negri ca ai rechinului din *Fălci.* Avea o rochie lungă, cu mâneci lungi şi tot dichisul, şi a întins mâna ca şi cum ar fi vrut să mă înşface.

— Cu degetele ei osoase, nu-i aşa? interveni din nou Fox, vădit ironic faţă de ţinta dispreţului său.

— Ba nu erau deloc osoase. Cal ridicase acum capul, iar în dosul lentilelor groase ca nişte funduri de sifoane, ochii lui păreau îndârjiţi şi înfricoşaţi. Mă gândeam eu că osoase ar fi trebuit să fie degetele ei, însă ea părea absolut reală. Nu ca o stafie sau ca un schelet. Doamne Dumnezeule, băieţi, chiar am văzut-o! Nu inventez nimic.

— Iisuse! Fox se dădu de-a-ndăratelea, îndepărtându-se cu încă un pas de heleşteu, după care sudui pe nerăsuflate, atunci când se zdreli pe braţ în ţepii rugilor de mure. La naiba! Acum mai şi sângerez! Apoi smulse o mână de buruieni şi îşi acoperi cu ele sângele care mustea din zgârieturi.

— Nici să nu-ţi treacă prin minte! îi zise Cal lui Gage, când îl văzu cum privea îngândurat apa, de parca s-ar fi întrebat în sinea lui ce s-ar întâmpla dacă s-ar uita şi el mai îndeaproape. Nu mai intră nimeni acolo! Şi oricum, tu nu înoţi destul de bine încât să încerci să te aventurezi.

— Dar cum se întâmplă de tu ai fost singurul care a văzut-o?

— N-am habar şi nici măcar nu mă interesează. Tot ce vreau este să plec cât mai repede în altă parte.

Şi Cal sări în picioare, înşfăcându-şi pantalonii. Dar înainte să fi apucat să şi-i tragă pe el, băiatul zări spatele lui Gage.

— Doamne Dumnezeule! exclamă el consternat. Ai nişte lovituri extrem de urâte pe spinare.

— Bătrânu' a fost aseară cam nervos. Nu-i mare lucru.

Fox se apropie şi el ca să se uite mai bine.

— Măi omule, dar astea probabil că te dor îngrozitor.

— Apa le-a mai răcorit.

— Am adus cu mine trusa de prim ajutor… începu Cal, însă Gage îi reteză vorba:

— Am zis că nu-i mare lucru. Apoi băiatul îşi luă cămaşa şi o îmbrăcă, adăugând: Dacă voi doi n-aveţi bărbăţia de a vă întoarce acolo să vedeţi ce se întâmplă, atunci cel mai bine ar fi să ne cărăbănim urgent de-aici.

— Eu unul n-am bărbăţia necesară, rosti Cal pe un ton atât de stins, încât Gage pufni în râs.

— Atunci, pune-ţi odată nădragii pe tine, ca să nu mă mai tot întreb ce îţi atârnă între picioare.

Fox scoase mini-fursecurile şi unul dintre cartoanele cu câte şase cutii de coca-cola pe care le cumpărase de la piaţă. Cum incidentul din

heleşteu şi dungile inflamate de pe spatele lui Gage erau prea importante, cei trei nu mai vorbiră despre ele, în schimb, cu părul încă şiroind de apă, îşi reluară urcuşul, hăpăind prăjiturele şi împărţind o doză de băutură acidulată şi clocită.

Dar în vreme ce era evident că se aflau de-abia la jumătatea drumului, Cal analiză în minte ceea ce văzuse. De ce oare fusese el singurul care o zărise? Cum de îi apăruse atât de clar figura ei în apa atât de întunecată şi în absenţa ochelarilor care rămăseseră pe malul apei? Cum putuse să o vadă atât de limpede în asemenea condiţii? Cu fiecare pas care îl îndepărta de heleşteu îi era din ce în ce mai uşor să se convingă de faptul că îşi imaginase totul.

Şi nu ar fi admis vreodată că poate se speriase pur şi simplu.

Arşiţa îi zvântă de îndată pielea umedă şi îl făcu să asude. Asta îl făcu să se întrebe cum de putea Gage să-şi suporte cămaşa lipită de spinarea dureroasă. Pentru că, Dumnezeule, urmele de lovituri erau toate aşa de roşii, de inflamate şi de proeminente încât probabil că îi provocau dureri insuportabile. Îl mai văzuse şi în alte dăţi pe Gage după ce bătrânul Turner îşi vărsase nervii pe el, însă niciodată rănile nu fuseseră atât de cumplite ca acum. Şi-ar fi dorit ca Gage să-l fi lăsat să-i pună pe spate un unguent tămăduitor.

Dacă i se infectau cumva rănile? Dacă i se otrăvea sângele şi începea să delireze sau îşi va pierde cunoştinţa tocmai când vor ajunge cu toţii lângă Stânca Păgână? Atunci el ar trebui să-l trimită pe Fox după ajutor, da, exact asta ar trebui să facă – să-l trimită pe Fox după ajutor, în timp ce el ar rămâne lângă Gage şi i-ar obloji rănile, dându-i încontinuu ceva de băut, în aşa fel încât prietenul lui – cum se spunea oare? – să nu se deshidrateze.

Bineînţeles că fundul fiecăruia dintre ei avea să fie înroşit atunci când tatăl său va fi nevoit să vină şi să-i ia de-acolo, dar pentru Gage va fi mai bine.

Poate că tatăl lui Gage ar fi aruncat în puşcărie. Şi apoi ce avea să se mai întâmple? Oare Gage ar fi nevoit să meargă la un orfelinat?

Ăsta era un gând aproape la fel de înspăimântător ca şi femeia din heleşteu.

Se opriră să se odihnească şi se aşezară la umbră, pentru a fuma împreună una dintre ţigările pe care le furase Gage. Asta îl ameţea întotdeauna pe Caleb, însă tuturor li se părea drăguţ să şadă acolo între copaci, ascultând susurul apei dinspre stâncile din spatele lor şi ciripitul păsărelelor care se strigau unele pe altele prin frunzişul de deasupra.

— Am putea să ne aşezăm chiar aici tabăra, rosti Cal încet, aproape ca pentru sine.

— Nici vorbă! se opuse Fox, dându-i un pumn în umăr. Vom împlini zece ani la Stânca Păgână, aşa cum am plănuit. Nu se admite nicio

modificare în program. Ajungem acolo în mai puţin de o oră. Aşa-i, Gage?

Băiatul ridică privirea spre coroanele arborilor.

— Da, şi ne-am fi mişcat chiar şi mai repede dacă n-aţi fi adus cu voi atâtea rahaturi.

— Şi totuşi, am remarcat că nici tu nu te-ai dat în lături de la fursecuri, îi atrase Fox atenţia.

— Nimeni nu-şi poate refuza plăcerea de a savura aşa ceva, replică celălalt, după care continuă: Ei bine, acum să încălecăm pe cai, băieţi, şi s-o pornim din nou la drum! Şi Gage îşi strivi ţigara sub călcâi, după care puse o piatră peste chiştoc.

Nimeni nu venea vreodată pe-aici. Cal ştia că nu era adevărat şi că în sezonul cerbilor se vâna mult prin pădurile astea.

Însă părea ca şi cum locurile ar fi fost într-adevăr neumblate. În celelalte două ocazii când sporovăise pe tot parcursul urcuşului până la Stânca Păgână, el avusese exact acelaşi simţământ. Şi de ambele dăţi o porniseră la drum dimineaţa devreme şi nu ca acum, după-amiaza. Şi se întorseseră de fiecare dată înainte de ora două.

În schimb, în momentul de faţă, potrivit ceasului său, se făcuse deja aproape ora patru. În ciuda gustărilor, îi cam ghiorăiau maţele de foame. Ar fi vrut să se oprească din nou şi să mai scoată câte ceva din ceea ce îi îndesase mama în coşul acela idiot.

Dar Gage îi tot îmboldea la drum, nerăbdător să ajungă cât mai repede la Stânca Păgână.

Solul din luminişul acela avea un aspect pârjolit, de parcă nişte vâlvătăi ar fi mistuit copacii de-acolo, transformându-i complet în cenuşă. Poiana avea o formă aproape perfect circulară, fiind înconjurată de stejari, de alţi arbori şi de rugi de mure sălbatici. În mijlocul ei se afla un pietroi stingher care ieşea cu puţin peste o jumătate de metru din pământul ars şi avea partea superioară turtită şi netedă, ca o mică masă.

Unii ziceau că seamănă cu un altar.

Atunci când vorbea despre locul acela, lumea spunea că Stânca Păgână era doar o piatră mai mare care ieşea din pământ. Iar pământul de-acolo avea o asemenea culoare din cauza mineralelor, ori a vreunui curs subteran de apă, ori poate a unor peşteri.

Alţii însă, mult mai bucuroşi să vorbească despre aceste lucruri, subliniau că ar fi fost vorba despre întemeierea localităţii Hawkins Hollow şi despre noaptea în care treisprezece persoane şi-ar fi primit osânda, fiind arse de vii chiar în poiana aceea.

Câţiva aduceau vorba şi despre vrăjitorie, în vreme ce alţii se refereau la cultul venerării diavolului.

Mai exista o teorie care susţinea că o ceată neospitalieră de băştinaşi indieni i-ar fi omorât pe oamenii aceia şi apoi ar fi incendiat

cadavrele.

Dar indiferent de variantă, stânca de un cenuşiu deschis se înălţa, asemenea unui monument, din pământul negru carbonizat şi plin de funingine.

— Am ajuns! Fox îşi trânti jos rucsacul şi se năpusti înainte, înconjurând pietroiul într-un dans dezlănţuit. Nu e nemaipomenit? Ce ziceţi? Nimeni n-are habar unde ne aflăm noi în clipa asta. Şi avem toată noaptea la dispoziţie pentru a face orice ne-ar trece prin cap.

— Putem să facem orice vrem, dar în adâncul pădurii, preciză Cal. Fără televizor sau frigider.

Fox dădu capul pe spate şi slobozi un răcnet care se reverberă într-un ecou prelung.

— Vă daţi seama? Nu ne poate auzi absolut nimeni. Înţelegeţi voi ce înseamnă asta? Dacă ne-ar ataca nişte mutanţi, sau luptători ninja, sau fiinţe extraterestre, nimeni nu ne-ar auzi strigătele.

Cal pricepu că asta nu contribuia cu nimic să-i potolească ghiorăielile de foame şi luă iniţiativa:

— Trebuie să adunăm lemne ca să facem un foc de tabără.

— Are dreptate cercetaşul! decretă Gage. Voi, băieţi, mergeţi să adunaţi lemne de foc, iar eu am să pun cutiile de bere şi de coca-cola să se răcească în apa din pârâiaş.

În felul său ordonat, Cal organiză mai întâi amplasamentul taberei, punând hrana într-o parte, hainele în alta, iar uneltele într-alta. Având în buzunar cuţitul de cercetaş şi busola, porni să strângă rămurele uscate şi crengi mici. Se înţepă şi se zgârie în rugii de mure pe când îşi croia drum prin tufişuri. Având braţele încărcate, nici nu observă cele câteva picături de sânge care căzuseră pe pământ, la marginea luminişului circular.

Nu remarcă nici felul în care sângele sfârâise şi fumegase, după care fusese supt de solul brăzdat.

Fox aşeză radioul bubuitor pe stâncă şi cei trei băieţi îşi instalară tabăra în acordurile melodiilor Madonnei şi ale celor de la U2 sau Boss. Urmând instrucţiunile lui Cal, pregătiră focul, dar nu îl aprinseră cât timp soarele mai era încă sus pe cer.

Murdari şi plini de sudoare, se aşezară apoi pe pământ şi dădură iama în coşul de picnic, cu mâinile murdare şi cu o poftă de mâncare pantagruelică. Şi în timp ce mâncarea şi aromele atât de familiare îi umpleau stomacul şi îi delectau simţurile, liniştindu-l, Cal îşi zise în sinea lui că meritase să care coşul acela vreme de câteva ore.

Îndestulaţi, băieţii se întinseră pe spate, cu feţele spre cer.

— Voi credeţi cu-adevărat că toţi oamenii aceia au murit chiar aici? se miră cu glas tare Gage.

— Aşa scrie în nişte cărţi de la bibliotecă, îi spuse Cal. Scrie acolo despre un foc de… sau mai bine zis cu „origini necunoscute”,

izbucnind pe neaşteptate şi cuprinzându-i pe toţi cei aflaţi atunci la faţa locului.

— Un loc oarecum straniu pentru ei.

— Dar şi noi suntem acum în acelaşi loc.

Gage mormăi ceva neinteligibil drept răspuns.

— Mama spunea că primii oameni de rasă albă care s-au stabilit aici au fost puritanii. Şi Fox umflă şi sparse cu zgomot un uriaş balon roz din gumă de mestecat Bazooka pe care şi-o cumpărase de la piaţă, după care continuă: Ba erau chiar un soi dintre cei mai radicali puritani sau cam aşa ceva. Şi mai povestea ea că veniseră până aici în căutarea libertăţii şi a toleranţei religioase, dar în realitate nu voiau să fie admisă decât religia lor, ştiţi şi voi asta. Mama zice că mulţi sunt intoleranţi în privinţa religiei, dar eu nu prea înţeleg.

Gage se gândi că el ştia răspunsul, sau că îl ştia cel puţin în parte, şi interveni în discuţie:

— Mulţi oameni sunt răi, însă chiar dacă nu sunt răi propriu-zis, mult mai mulţi socotesc că sunt mai buni decât tine.

Băiatul sesiza în permanenţă acest lucru din felul în care se uita lumea la el.

— Dar nu credeţi că acei oameni se ocupau cu vrăjitoria şi că locuitorii de atunci din Hollow le-au dat foc din pricina asta? Fox se rostogoli pe burtă şi adăugă: Mama spune că vrăjitoria este şi ea tot un fel de religie.

— Cred că mama ta este cam zurlie.

Cum cel care spusese respectivele vorbe era Gage, şi fiindcă băiatul vorbise în glumă, Fox nu făcu decât să rânjească şi să replice:

— Noi toţi suntem cam zurlii.

— Iată un lucru pentru care merită să bem o bere, spuse Gage şi se ridică în picioare. O să împărţim una în trei, iar pe celelalte o să le lăsăm să se mai răcească.

În timp ce Gage se îndrepta spre pârâu, Cal şi Fox schimbară câteva priviri.

— Ai mai băut vreodată bere? se interesă Cal.

— Eu nu. Dar tu?

— Eşti nebun? Mie mi se permite să beau doar coca-cola, şi până şi asta numai la ocazii mai deosebite. Ce ne facem dacă o să ne îmbătăm sau o să ne răpună şi o să leşinăm, ori poate o să păţim ceva chiar şi mai rău?

— Tata mai bea din când în când câte o bere şi nu păţeşte nimic rău. Eu cred că nici nouă n-o să ni se întâmple ceva urât, răspunse Fox.

Cei doi încetară brusc să mai şuşotească atunci când îl văzură pe Gage întorcându-se de la pârâu cu o doză de bere de pe care şiroia apa.

— Ei bine, asta-i ca să sărbătorim, ştiţi şi voi, faptul că diseară, la miezul nopţii, noi trei o să încetăm să mai fim copii.

— Poate că tocmai de aceea s-ar cuveni să nu începem să bem din bere înainte de miezul nopţii, fu de părere Cal.

— O să bem o a doua doză şi după miezul nopţii. Este ca… un fel de ritual.

Pocnetul care însoţi deschiderea dozei de bere răsună sonor în liniştea pădurii, ca un trosnet rapid, aproape la fel de şocant pentru Cal ca şi o împuşcătură. Băiatul simţi imediat aroma berii, un miros acrişor – şi se întrebă în sinea lui dacă şi gustul ei era la fel de acrişor.

Gage ţinea berea sus, într-o mână, de parcă ar fi apucat mânerul unei săbii. Apoi coborî mâna cu berea şi luă o lungă şi zdravănă înghiţitură din cutia metalică.

Nu-şi ascunse câtuşi de puţin reacţia – o strâmbătură încruntată a feţei, ca şi când ar fi înghiţit ceva straniu şi neplăcut. Obrajii i se înroşiră pe dată şi el răsuflă scurt şi gâfâit.

— E încă destul de caldă, însă pare… că merge drept la ţintă şi că ajunge exact acolo unde trebuie, zise el, întrerupt de un scurt acces de tuse. Acum e rândul vostru.

Îi pasă doza lui Fox. Ridicând o dată din umeri, acesta o luă şi repetă cu precizie ceea ce făcuse şi Gage. Toată lumea ştia că, dacă apărea ceva care să aducă a provocare riscantă, Fox era primul pregătit să înfrunte noutatea.

— Câh! Are gust de pipi.

— Ai băut în ultima vreme mult pipi ca să ştii ce gust are?

Auzind întrebarea lui Gage, Fox pufni şi îi întinse lui Cal cutia cu bere, spunându-i:

— Acum e rândul tău.

Cal cercetă cu luare-aminte doza de bere. Nu părea că o sorbitură l-ar fi putut omorî ori i-ar dăuna în vreun fel, aşa că răsuflă adânc şi gustă din bere.

Înghiţitura îi întoarse brusc stomacul pe dos şi îl făcu să lăcrimeze. Cal îi puse lui Gage cutia de bere în braţe şi zise:

— Da’ chiar că are gust de urină.

— Presupun că oamenii n-o beau pentru gustul pe care îl are, ci pentru felul în care te face să te simţi, îşi dădu Gage cu părerea, după care mai sorbi încă o duşcă, fiindcă dorea cu tot dinadinsul să afle ce efect putea avea berea asupra lui.

Se aşezară toţi trei cu picioarele încrucişate în luminişul circular, ciocnindu-şi genunchii şi trecându-şi cutia de bere de la unul la celălalt. Deşi lui Cal stomacul nu i se ridicase chiar până-n gât, totuşi îl cam deranja, fără să-i fie de-a binelea greaţă. I se cam învârtea şi capul, însă nu i se făcuse chiar rău de la stomac, ci se simţea întrucâtva moleşit şi cu inima uşoară. Iar berea aceea îi umpluse până

la refuz vezica urinară. Când se ridică în picioare, parcă întreaga lume începu să se rotească, făcându-l să râdă irezistibil, pe când se apropia de un copac, împleticindu-se.

Îşi desfăcu apoi fermoarul de la pantaloni şi ţinti drept către trunchiul arborelui, însă al naibii copac se tot mişca.

Fox tocmai se străduia din răsputeri să-şi mai aprindă o ţigară, când Cal se poticni din nou şi căzu pe spate. Cei doi se aflau la marginea poienii circulare şi chiar atunci stomăcelul în vârstă de aproape zece ani al lui Cal se revoltă. Băiatul se târî mai departe ca să se uşureze, apoi se târî înapoi şi rămase lat, închizând ochii şi dorindu-şi din tot sufletul ca pământul să se oprească din nou şi să nu se mai clatine.

Se simţea ca şi cum s-ar fi aflat iar în iaz, înotând şi simţind că este tras încet la fundul apei.

Când ieşi din nou la suprafaţă, se făcuse aproape seară.

Se ridică fără grabă în picioare, sperând că nu îi va mai fi rău de la stomac. I se părea că este golit pe dinăuntru – atât în stomac, cât şi în cap, însă fără vreo legătură cu faptul că vomitase. ÎI văzu pe Fox încolăcit pe stâncă, dormind dus. Se târî în patru labe după termos şi, în timp ce îşi clătea greaţa şi berea din gâtlej, se simţi mai recunoscător ca oricând faţă de mama sa pentru limonada pe care i-o pregătise.

Mai sigur pe el acum, se frecă la ochi cu degetele pe sub lentilele ochelarilor, apoi îl zări pe Gage ridicat în şezut şi holbându-se neputincios la mica piramidă de lemne a focului de tabără pe care urmau să-l aprindă.

— ’Neaţa, fetiţă matinală ce eşti!

Afişând un surâs de-abia schiţat, Cal se grăbi să se apropie.

— Nu ştiu cum să aprind drăcia asta, i se plânse Gage. Mi-am dat seama că a venit vremea să fie aprins focul, însă pentru asta aveam absolută nevoie şi de un cercetaş ca tine.

Cal luă chibriturile pe care i le întinsese Gage şi aprinse în mai multe locuri maldărul de frunze uscate pe care îl aranjase sub lemne.

— Vezi? Aşa trebuie procedat! Vântul este destul de slab şi nu există în poiană nimic care să se poată aprinde accidental. Putem continua să-l alimentăm la nevoie şi este obligatoriu să ne asigurăm că l-am îngropat bine înainte de a pleca mâine spre casă.

— Parc-ai fi ursuleţul Smokey! Te simţi ceva mai bine acum?

— Da. Cred că am vomitat aproape totul.

— Poate că a fost o prostie din partea mea să aduc berea aici. Nu s-ar fi cuvenit să fac una ca asta.

Cal ridică dintr-un umăr şi se uită în direcţia lui Fox.

— N-avem nici pe naiba, iar de-acum înainte n-o să ne mai întrebăm cum o fi la gust, deoarece ştim că are gust de pipi.

Gage râse uşurel şi zise:

— Pe mine nu m-a făcut să mă simt un ticălos. Luă un băţ şi scormoni printre flăcările timide. Doream să aflu dacă se putea întâmpla aşa ceva, am vrut să încerc asta, împreună cu tine şi cu Fox. Voi doi sunteţi cei mai buni prieteni ai mei, aşa că numai alături de voi puteam afla dacă berea mă face să fiu ticălos.

— Şi cum te-a făcut să fii?

— M-a făcut să mă doară capul. Şi încă mă mai doare puţin. Nu mi-a venit rău de la stomac, aşa cum ai păţit tu, însă, într-un fel, parcă aş fi vrut să mi se întâmple şi mie la fel. M-am dus la pârâu şi am luat de-acolo o coca-cola şi am băut. După aceea m-am simţit ceva mai bine. Nu înţeleg şi pace de ce dracului bea bătrânu' atât de mult, dacă băutura îl face să se simtă aşa?

— Nu ştiu.

Gage se ghemui cu genunchii la piept şi îşi rezemă pe ei capul, continuând:

— Aseară, când i s-a năzărit să mă bată, tata plângea. A hohotit şi a plâns tot timpul cât m-a croit cu blestemata aia de curea a lui. De ce oare ar vrea cineva să se simtă aşa?

Având grijă să nu-i atingă rănile de pe spate, Cal îl cuprinse cu un braţ pe după umeri. Şi-ar fi dorit să ştie ce să-i spună prietenului său.

— De îndată ce voi fi suficient de mare încât să o întind în lumea largă, o să mă înrolez în armată sau o să mă angajez pe o navă, poate chiar pe un petrolier.

Când Gage înălţă capul, ochii lui luceau, iar Cal întoarse privirea, ştiind că sclipirea aceea era provocată de lacrimi.

— Poţi veni să stai la noi ori de câte ori ai nevoie.

— Ba nu, pentru că mi-ar fi şi mai rău atunci când m-aş întoarce acasă. Peste câteva ore, însă, o să am deja zece ani. Iar peste alţi câţiva ani o să fiu la fel de voinic ca şi el. Ba chiar şi mai voinic. N-o să-i mai permit să se atingă de mine. N-o să-l mai las să mă lovească. La naiba! Gage îşi frecă obrajii. Hai să-l trezim pe Fox. Nimeni n-are voie să doarmă în noaptea asta.

Fox mârâi şi gemu, dar se sculă şi se duse să urineze şi să aducă o coca-cola rece din pârâiaş. O împărţiră toţi trei, alături de nişte fursecuri. Şi veni în cele din urmă şi rândul revistei *Penthouse.*

Cal mai văzuse la viaţa lui sâni goi de femeie. Puteai găsi aşa ceva şi în colecţia de reviste *National Geographic,* de la bibliotecă, în cazul în care ştiai unde să cauţi.

Dar sânii ăştia parcă erau altfel.

— Auziţi, băieţi, v-aţi gândit vreodată cum o să fie atunci când o să v-o trageţi şi voi?

— Dar cine oare nu s-a gândit la asta? Veni prompt răspunsul celorlalţi doi, într-un singur glas.

— Cel care o s-o facă primul va trebui să le spună şi celorlalţi, cu

lux de amănunte, ce senzaţii ai, le mai zise Cal. Şi ce a făcut el, şi ce face ea. Absolut totul. Vreau să facem acum un legământ.

Jurământul solemn era ceva sacru. Gage îşi scuipă pe dosul palmei, după care o întinse către ceilalţi. Apoi Fox îşi scuipă şi el pe dosul palmei, după care îşi puse palma deasupra celei a lui Gage. Iar Cal desăvârşi în acelaşi fel ritualul legământului lor.

— Jurăm, rostiră toţi trei în cor.

Apoi băieţii se aşezară în jurul focului, în vreme ce stelele începură să apară pe cer, iar din adâncul pădurii o bufniţă îşi striga chemările nocturne.

Lunga şi obositoarea ascensiune, intervenţiile fantomatice şi vomismentele pricinuite de consumul de bere erau deja uitate.

— S-ar cuveni să facem la fel în fiecare an, de ziua noastră, decretă Cal. Chiar şi atunci când vom fi bătrâni. Adică, chiar şi la treizeci de ani sau pe-acolo, noi trei s-ar cădea să venim aici.

— Bând bere şi admirând pozele unor fete dezbrăcate, completă Fox. Eu votez pentru…

— Nu se poate! Exclamă pe un ton ascuţit Gage. Eu nu pot jura, pentru că nu ştiu unde o să plec, dar nici aici n-o să mai fiu. Şi habar n-am dacă mă voi mai întoarce vreodată.

— În cazul ăsta o să venim noi la tine, atunci când vom putea, oriunde te-ai afla. O să rămânem pentru totdeauna cei mai buni prieteni. Cal se gândi apoi că acest lucru nu-l va putea schimba absolut nimeni şi nimic şi îşi făcu în minte propriul jurământ cum că nimic nu va izbuti să schimbe asta vreodată, după care se uită la ceas şi zise: Acuşi se face miezul nopţii. Mi-a venit o idee.

Îşi scoase briceagul de cercetaş, deschise lama şi o ţinu o vreme în foc.

— Ce faci acolo? Îl întrebă Fox.

— Îi sterilizez tăişul. Ca şi cum l-aş purifica. Lama se înfierbântă însă atât de tare, încât Cal se văzu silit să o tragă afară din flăcări şi să-şi sufle peste degete, după care continuă: E aşa cum a zis Gage despre ritualul solemn şi despre alte treburi de-astea. Zece ani înseamnă un deceniu. Noi trei am fost împreună aproape tot timpul ăsta. Ne-am născut în aceeaşi zi. Asta ne face… Deosebiţi faţă de ceilalţi, mai spuse el, căutându-şi atent cuvintele de care nu era foarte sigur. Este ceva special între noi trei, cred eu. Suntem cei mai buni prieteni. Suntem ca nişte fraţi.

Gage se uită la cuţit, după care îşi privi prietenul drept în ochi.

— Fraţi de cruce, zise el.

— Da.

— Grozav! Deja cucerit de idee, Fox îi întinse pe loc mâna.

— La miezul nopţii, îi spuse însă Cal. Trebuie să o facem la miezul nopţii şi s-ar cuveni să scriem şi câteva cuvinte.

— Ne vom lega cu jurământ, declară Gage. Că ne vom amesteca sângele, ăăă, de la trei într-unul singur? Ceva de genul ăsta. Cu loialitate.

— Aşa e bine. Notează-ţi, Cal!

Acesta scoase din rucsac hârtie şi creion.

— Vom scrie cuvintele şi le vom rosti împreună. Apoi ne vom cresta la încheieturile mâinilor şi ni le vom împreuna. Am eu şi nişte pansamente adezive pentru după aceea, dacă va fi necesar.

Cal scrise cuvintele cu creionul său numărul doi pe o bucată de hârtie cu liniatură albastră, tăind anumite părţi atunci când băieţii se mai răzgândeau.

Fox mai adăugă lemne pe foc, astfel că flăcările trosneau deja atunci când cei trei se apropiară de Stânca Păgână.

Cu câteva clipe înainte de miezul nopţii, stăteau în picioare, emoţionaţi, trei băieţei cu figurile luminate de foc şi de stelele de pe cer. Gage dădu din cap şi, la semnalul lui, cei trei rostiră împreună jurământul cu voci solemne şi înduioşător de subţirele:

— Noi ne-am născut acum zece ani, în aceeaşi noapte, la aceeaşi oră, în acelaşi an. Suntem fraţi. Aici, lângă Stânca Păgână, facem un legământ de loialitate, de adevăr şi de frăţie. Ne amestecăm sângele.

Cal inspiră adânc, făcându-şi curaj să-şi cresteze primul încheietura mâinii.

— Au!

— Ne amestecăm sângele. Fox scrâşni din dinţi când Cal îi crestă şi lui încheietura.

— Ne amestecăm sângele. Şi Gage rămase neclintit când lama cuţitului pătrunse uşor şi în carnea lui.

— Trei ca unul singur şi fiecare pentru toţi trei.

Cal întinse braţul înainte. Fox, apoi Gage îşi apăsară amândoi încheieturile pe încheietura lui Cal.

— Fraţi în cuget şi-n simţire. De-a pururi fraţi de cruce.

În acest timp, norii începuseră să acopere, tremurători, luna dolofană, înceţoşând strălucirea astrelor. Sângele amestecat al celor trei băieţi se scurse şi începu să picure, căzând pe pământul pârjolit.

În momentul acela, vântul se dezlănţui dintr-odată ca un urlet turbat. Micul foc de tabără împrăştie în văzduh un turn ascuţit de flăcări şi de scântei. Toţi trei băieţii se treziră săltaţi de la pământ, ca şi când o mână uriaşă i-ar fi înşfăcat şi i-ar fi azvârlit în sus. Explodă atunci şi o lumină orbitoare, de parcă toate stelele din cer s-ar fi făcut ţăndări.

Când deschise gura ca să ţipe, Cal simţi ceva cutremurându-se în interiorul său, ceva puternic şi fierbinte care îi pârjoli plămânii şi îi făcu inima să se strângă de o durere cruntă.

Apoi se făcu întuneric beznă. În întunecimea aceea, începu să bată o

adiere rece care îl amorţi. Zgomotul făcut acum de vânt părea mugetul unui animal, un monstru ce nu putea fi întâlnit decât în cărţi. Băiatul simţea cum se zguduie pământul sub el, trăgându-l înapoi ori de câte ori încerca să se îndepărteze.

Şi din bezna îngheţată şi din pământul zguduit se ivi o arătare. Ceva imens şi oribil. Îl ţintuia pe Cal cu nişte ochi injectaţi şi lacomi. Iar când rânjea, creatura îşi arăta dinţii ascuţiţi ca nişte săbii de argint.

Cal avu senzaţia că murise deja, hăpăit dintr-o singură înghiţitură. Însă când îşi reveni în simţiri, îşi auzi din nou bubuiturile inimii, împletite cu strigătele prietenilor lui.

Ale fraţilor lui de cruce.

— Doamne Dumnezeule, ce-o mai fi fost şi asta? Aţi văzut şi voi? exclamă Fox cu un glăscior ascuţit. Gage, vezi că-ţi curge sânge din nas.

— Şi ţie la fel. S-a întâmplat ceva… Cal! Doamne Dumnezeule, Cal!

Băiatul zăcea întins cu faţa în sus. Simţea şi el pe faţă căldura umedă a sângelui şiroind. Era prea amorţit ca să fie şi speriat.

— Nu mai văd, şopti Cal, cu o voce răguşită. Nu mai văd.

— Ţi s-au spart ochelarii. Cu faţa murdară de cenuşă amestecată cu sânge, Fox se târa spre el. Ţi s-a spart o lentilă. Tipule, maică-ta o să-ţi facă fundul arşice!

— S-au spart. Cu o mână tremurătoare, Cal îşi scoase ochelarii.

— S-a întâmplat ceva. Gage îl prinse pe Cal de umăr. Am simţit că se întâmplă ceva. Iar când toate au început s-o ia razna, am simţit că se întâmplă ceva şi în mine, chiar înăuntrul meu. Şi pe urmă… ai văzut… ai văzut arătarea aceea?

— I-am văzut ochii, îngăimă Fox, în timp ce dinţii îi clănţăneau. Trebuie să plecăm de-aici. Trebuie să plecăm cât mai repede de-aici!

— Dar unde-i acum arătarea? întrebă Gage. Deşi mai gâfâia, luă briceagul lui Cal de pe pământ şi îl strânse în palmă. Nu ştim încotro s-a dus. Să fi fost vreun urs? Sau…

— Ba n-a fost niciun urs. De data asta Cal vorbea liniştit. A fost doar ceea ce există aici de-atâta amar de vreme. Parcă-l văd. Odinioară, când voia, îşi putea lua chip de om. Însă numai om nu era.

— Frate, te-ai lovit la cap!

Cal îl privi pe Fox, iar irişii lui erau aproape negri.

— Parcă-l văd aievea, sub ambele forme. Cal îşi desfăcu palma mâinii cu încheietura crestată. În palmă ţinea o bucată de piatră verde cu puncte roşii. Asta-i de la el, le zise Cal.

Fox şi Gage îşi deschiseră şi ei pe rând palmele. Acolo se aflau celelalte două treimi din piatra verde cu puncte roşii.

— Ce să fie asta? bâigui Gage. De unde dracu' a mai apărut?

— Nu ştiu, însă acum este a noastră. Trei într-una şi una în trei. Cred că am eliberat ceva, împreună cu altceva rău. Eu pot vedea asta

acum. O clipă, Cal închise ochii, după care îi deschise din nou, privindu-şi lung prietenii, şi continuă: Pot să văd totul, dar fără ochelari. Acum pot să văd fără ochelari. Nu mai văd înceţoşat. Pot să văd fără ochelari.

— Stai un pic! Şi Gage îşi scoase cămaşa, tremurând şi arătându-şi spatele.

— Frate, au dispărut! Fox îşi puse degetele pe spatele acum neted al lui Gage. I-au dispărut toate dungile, toate rănile. Şi… Fox îşi arătă încheietura, acolo unde aproape că i se vindecase complet crestătura. Sfinte Sisoe, parc-am fi nişte supereroi!

— Am eliberat un demon, spuse Caleb.

— La naiba! exclamă Gage, uitându-se către codrul întunecat. Afurisită zi de naştere mai avem şi noi. La mulţi ani!

3

Hawkins Hollow
Februarie 2008

La Hawkins Hollow, Maryland, se făcuse mai frig decât era la Juno, în Alaska. Lui Cal îi plăcea să cunoască astfel de nimicuri, chiar dacă în momentul acela se afla în Hollow, acolo unde vântul rece şi umed era năbădăios ca o soacră şi îi îngheţa globii oculari.

Acestea erau cam singurele părţi ale corpului său expuse gerului, în timp ce traversa Main Street, venind dinspre Cofee Talk către popicăria Bowl-a-Rama şi ducând într-o mână înmănuşată o ceaşcă de unică folosinţă, plină cu mochaccino.

Trei zile pe săptămână, el lua micul dejun rapid la bodega Ma's Pantry, la două dughene mai în josul străzii, iar cel puţin o dată în fiecare săptămână cina la birtul lui Gino.

Tatăl său credea în sprijinirea comunităţii, adică a celorlalţi comercianţi locali. Iar acum, când bătrânul Hawkins se retrăsese pe jumătate din afaceri şi el îl înlocuise în supravegherea bunului mers al treburilor, Caleb încerca să urmeze tradiţia familiei sale.

Omul îşi făcea cumpărăturile din piaţa locală, chiar dacă supermarketul de la numai câţiva kilometri depărtare de oraş practica preţuri mai mici. Dacă voia să trimită flori vreunei femei, n-o făcea prin câteva apăsări de taste de calculator, ci se deplasa personal până la florăria Pot.

Se cunoştea cu instalatorul din partea locului, cu electricianul, cu zugravul şi cu toţi ceilalţi meseriaşi din zonă. Oricând era posibil acest lucru, el angaja, pentru oraş, numai oameni din oraş.

În afară de anii cât fusese plecat la colegiu, locuise doar în Hollow. Aici era locul lui.

La fiecare şapte ani de după cea de-a zecea aniversare a zilei sale de naştere, Cal trăia coşmarul care cuprindea întreaga localitate. Şi o dată la fiecare şapte ani ajuta la îndepărtarea urmărilor respectivului coşmar.

Caleb Hawkins descuie uşa de la intrarea principală a popicăriei Bowl-a-Rama, având grijă să o încuie la loc în urma lui. Oamenii erau tentaţi să încerce uşa şi să intre, dacă o găseau descuiată, indiferent de programul de funcţionare afişat.

Odinioară fusese puţin mai neglijent în legătură cu acest aspect, până ce într-o seară, în vreme ce se delecta, după ora închiderii, cu o partidă de popice pe dezbrăcatelea, împreună cu Allysa Kramer, în popicărie intrase şi dăduse peste ei un grup de trei băieţi adolescenţi, în speranţa că departamentul video mai era încă deschis.

De-atunci, învăţase lecţia.

Trecu pe lângă pupitrul din faţă, pe lângă cele şase piste de bowling, pe lângă tejgheaua de unde se închiriau pantofi de sport, precum şi pe lângă rotiserie, apoi coti şi urcă în fugă scările până la etajul al doilea, unde se aflau biroul său (sau al tatălui său, atunci când acesta avea chef să mai treacă pe-acolo), o mică toaletă şi o imensă zonă de depozitare.

Puse cafeaua pe masa de lucru, îşi scoase mănuşile, fularul, căciuliţă de lână, hanoracul şi vesta impermeabilă.

Porni apoi calculatorul, deschise staţia de recepţie radio prin satelit, după care se aşeză să-şi facă plinul de cofeină şi să se apuce de treabă.

Centrul de bowling pe care îl înfiinţase bunicul lui Cal şi care începuse să funcţioneze în anii imediat următori celui de-al al Doilea Război Mondial, fusese o popicărie mică şi plăcută, cu trei piste de bowling, câteva jocuri mecanice şi automate de coca-cola. Afacerea se extinsese prin anii 1960 şi apoi încă o dată atunci când frâiele acesteia fuseseră preluate de către tatăl lui Caleb, pe la începutul anilor 1980.

În prezent, cu cele şase piste de popice, raionul video şi sala pentru petreceri particulare, Bowl-a-Rama devenise locul de întâlnire din Hollow.

Bunicului trebuiau să-i fie recunoscători pentru asta, îşi zise Cal în sinea lui, în timp ce parcurgea lista cu rezervările pentru reuniunile din luna următoare. Dar cea mai multă recunoştinţă i se cuvenea tatălui lui Cal, adică celui care transformase localul cu piste pentru bowling într-un plăcut centru de întruniri familiale şi care folosise succesul de care se bucurase acesta pentru a se lansa şi în alte afaceri.

Oraşul ăsta al nostru ne poartă numele, îi plăcea mereu lui Jim Hawkins să spună. *Respectând numele familiei noastre, îţi respecţi oraşul în care te-ai născut şi în care trăieşti.*

Cal dovedea respect în ambele privinţe, căci altminteri şi-ar fi luat de multă vreme tălpăşiţa de-acolo.

După o oră de muncă, ridică privirea auzind discreta bătaie în tocul uşii.

— Iartă-mă, Cal, dacă te deranjez, dar nu voiam decât să ştii că sunt şi eu pe-aici. Mă gândeam că ar fi bine să vopsesc în continuare, ca să termin şi în restul încăperilor dacă tot nu deschizi în dimineaţa asta.

— E-n regulă, Bill. Ai tot ce-ţi trebuie?

— Sigur că da. Bill Turner, care nu se mai îmbătase de cinci ani, două luni şi şase zile, îşi drese glasul şi adăugă: Mă-ntreb dacă ai mai

aflat ceva în legătură cu Gage.

— De câteva luni, nimic nou.

Delicat subiect, gândi Cal în timp ce Bill clătină din cap. Teren mlăştinos.

— Atunci o să mă apuc de lucru, spuse Bill.

Cal îl urmări îndepărtându-se de uşă. Îşi zise în sinea lui că nu putea face nimic. Nu-i trecea prin minte niciun lucru despre care să fie absolut sigur că s-ar fi cuvenit să-l facă în legătură cu situaţia asta.

Oare cei cinci ani de cuminţire absolută şi de pocăinţă din partea lui Bill erau de-ajuns încât să compenseze toate loviturile de curea, toate scatoalcele, precum şi toate înjurăturile? Nu era îndreptăţit să judece el, Caleb Hawkins, aşa ceva.

Coborî privirea spre cicatricea subţire care se întindea oblic pe încheietura mâinii sale. Era extrem de ciudat că rana aceea mică se vindecase atât de repede, şi totuşi cicatricea rămasă mai era vizibilă şi acum – unicul semn pe care îl avea pe corp. Părea straniu cum de ceva atât de mic se dovedise în stare să arunce, o dată la şapte ani, întregul oraş, şi pe toată lumea pe care o cunoştea Cal aici, în câte şapte zile de infern. Avea să revină oare Gage în localitate şi în vara următoare, la fel ca şi până acum, din şapte în şapte ani? Cal nu era dotat cu harul sau povara clarviziunii, însă ştia că, atunci când el, Gage şi Fox împlineau vârsta de treizeci şi unu de ani, urma să se afle toţi trei din nou împreună în Hawkins Hollow.

Se legaseră cu jurământ.

Caleb Hawkins îşi termină munca de dimineaţă şi, deoarece nu-şi mai putea lua gândul de la acest lucru, îi scrise rapid şi îi transmise imediat lui Gage un mesaj prin poşta electronică:

> Bună! Unde naiba eşti? În Las Vegas? În Mozambic? La Duluth? Eu ies să mă întâlnesc cu Fox. Urmează să sosească la noi în oraş cineva care se ocupă cu scrisul şi care intenţionează să se documenteze asupra istoriei, asupra legendei şi asupra celor ce numesc ei anomalii. Probabil că o să ne descurcăm, însă m-am gândit că s-ar cădea să te pun şi pe tine la curent. Aici temperatura a scăzut sub minus cinci grade Celsius, iar vântul suflă cu o viteză care produce o răcire suplimentară! Mi-aş dori să te afli aici, iar eu să nu fiu.
>
> Cal

Până la urmă Gage tot avea să reacţioneze, îşi spunea Cal, pe când trimitea e-mailul şi închidea computerul. Poate peste cinci minute, poate peste cinci săptămâni, dar de răspuns Gage tot avea să răspundă la un moment dat.

Începu să se îmbrace din nou de iarnă, acoperindu-şi trupul înalt şi

subţire pe care îl moştenise de la tatăl său. Şi picioarele supradimensionat de lungi le datora tot bătrânului său tată.

Părul, care tindea tot mai mult să-i devină de un blond-închis, aproape şaten, îl avea de la mama sa. Ştia asta din fotografiile de demult care o înfăţişau atunci când ea fusese o blondă cu părul moale şi însorit, o femeie extrem de îngrijită, după câte îşi amintea Cal.

Ochii lui de un cenuşiu intens, ca un cer de furtună, fuseseră aşa de când Cal împlinise zece ani.

Chiar când îşi trăgea fermoarul hanoracului, pregătindu-se să iasă în stradă, îşi zise că haina aceea îi servea doar pentru a se simţi confortabil. Nu mai fusese bolnav de mai bine de douăzeci de ani. Nicio gripă, nicio viroză, nici măcar o răceală, nicio alergie.

Când avea doisprezece ani căzuse dintr-un măr. Auzise cum i se rupsese, trosnind, osul braţului şi simţise durerea atroce.

Şi mai simţise imediat după aceea şi cum se suda osul la loc – cu dureri şi mai mari – încă înainte de a fi apucat să traverseze peluza, până în casă, pentru a-i spune mamei sale ce i se întâmplase.

Aşa că nu-i mai spusese nimic, niciodată, gândi el ieşind în frigul tăios de-afară. De ce s-o mai fi necăjit şi pe ea?

Parcurse repede distanţa de trei străzi până la cabinetul lui Fox, fluturând mâna sau răspunzând saluturilor vecinilor şi prietenilor. Dar nu se opri să poarte conversaţie. Nu făcuse el nicio pneumonie şi nici măcar nu-i cursese nasul, însă în ruptul capului nu putea să sufere iarna, de care era sătul până-n gât.

Zăpada gri, cu crustă de gheaţă deasupra, se întindea ca o panglică murdară de-a lungul bordurilor, iar cerul parcă oglindea aceeaşi culoare. Câteva case şi prăvălii erau pavoazate pe la uşi şi pe la ferestre cu inimioare şi coroniţe de Sfântul Valentin, pentru ziua îndrăgostiţilor, însă ornamentele acelea nu izbuteau să aducă prea multă veselie în peisajului hibernal, cu arbori golaşi şi cu grădini desfrunzite.

Aspectul oraşului nu era avantajat de luna februarie, după părerea lui Cal.

Urcă cele câteva trepte scunde până la micuţa verandă acoperită a bătrânei case din piatră. Pe firma aflată lângă uşa de la intrarea principală, scria: **FOX B. O'DELL, AVOCAT.**

Asta era ceva care îl făcea de fiecare dată pe Caleb să tresară uşor amuzat. Chiar şi după aproape şase ani, el încă nu izbutise să se obişnuiască cu această situaţie.

Zurliul hipiot pletos era acum un afurisit de avocat.

Cal intră în anticamera curată, găsind-o acolo, tronând la pupitrul de la recepţie, pe Alice Hawbaker. Foarte îngrijită şi fercheşă în taiorul bleumarin, cu bluza de un alb imaculat, cu fundă, femeia avea un păr alb ca zăpada şi nişte ochelari cu lentile bifocale. Doamna

Hawbaker conducea cabinetul de avocatură aşa cum un câine ciobănesc şi-ar fi condus turma.

Femeia părea drăguţă şi dulce, însă te-ar fi apucat imediat cu colţii de gleznă dacă ai fi îndrăznit să ieşi din rând.

— Bună dimineaţa, doamnă Hawbaker. Ce frig s-a făcut afară! S-ar putea să mai ningă. Bărbatul îşi scoase fularul. Sper că dumneata şi domnul Hawbaker aveţi cald acasă.

— Destul de cald.

Desluşi în tonul ei ceva care îl făcu mai atent, în timp ce îşi scotea mănuşile. Când îşi dădu seama că femeia plânsese, făcu instinctiv un pas spre pupitru.

— Este totul în regulă? Este…?

— Totul e-n regulă. Chiar perfect. Fox n-are niciun client acum. Stă la el în birou, îmbufnat, aşa că ai picat la ţanc şi poţi merge direct în spate.

— Am înţeles. Doamnă Hawbaker, dacă aş putea să fac ceva, orice…

— Doar du-te direct în spate, repetă ea, după care se întoarse la tastatura computerului.

Dincolo de zona de recepţie începea un coridor care avea pe o latură o cameră de toaletă şi pe cealaltă o bibliotecă. Drept în fund, biroul lui Fox se afla în dosul unei mici uşi glisante, duble. Cal nu se mai osteni să ciocănească.

Auzind uşile deschizându-se, Fox ridică privirea. Părea într-adevăr îmbufnat de-a binelea, în timp ce expresia ochilor lui frumoşi era îngândurată, iar gura i se strâmbase într-o grimasă de profundă nemulţumire.

Bărbatul şedea îndărătul mesei sale de lucru, cu picioarele încălţate cu bocanci de munte sprijinite pe tăblia acesteia. Purta jeanşi şi o cămaşă de flanel descheiată, deasupra unui tricou alb şi gros. Părul, de un castaniu-închis, se unduia în jurul unei feţe cu trăsături ascuţite.

— Ce s-a întâmplat?

— Îţi spun eu ce s-a întâmplat. Asistenta mea administrativă tocmai mi-a înmânat demisia – asta-i tot ce s-a întâmplat.

— Păi cu ce i-ai greşit?

— Eu? Fox se împinse în spate de lângă masă şi deschise micul frigider, de unde scoase o doză de coca-cola. Niciodată nu se dăduse el în vânt după cafea. Mai bine te-ai întreba cu ce i-am greşit *noi,* frăţioare. Ne-am aşezat tabăra lângă Stânca Păgână, într-o noapte fatală, după care am întărâtat maimuţa. Asta-i tot ce i-am făcut.

Cal se prăvăli într-un fotoliu.

— Îşi dă demisia din cauză că…?

— Nu numai că-şi dă demisia, dar ea şi soţul ei, domnul Hawbaker, îşi iau definitiv picioarele la spinare din oraşul ăsta. Şi, da, din cauza

aia. Bărbatul sorbi cu lăcomie o înghiţitură zdravănă din băutura răcoritoare, aşa cum mulţi bărbaţi ar trage o duşcă bună dintr-o sticlă de whisky. Dar nu motivul ăsta mi l-a invocat ea mie, deşi eu ştiu că asta este cauza. A pretextat că s-au hotărât să se mute la Minneapolis ca să fie mai aproape de fiica lor şi de nepoţei, însă asta-i o invenţie de-a lor. De ce şi-ar lua catrafusele şi s-ar muta în Nord o femeie care se apropie de şaptezeci de ani, măritată cu un tip mai bătrân ca pământul. Mai au încă o progenitură stabilită pe undeva pe lângă Washington, iar aici au rădăcini adânci. Ascultă-mă pe mine! E numai o născocire.

— Şi ai dedus asta din ceea ce ţi-a zis ea sau ai dat o raită prin mintea ei?

— Din ambele cauze, pe rând. Ia nu mă mai lua tu peste picior! Fox gesticulă cu doza de coca-cola în mână, după care o trânti cu zgomot pe masă. Nu-mi vâr eu nasul doar de plăcere, nemernicule!

— Dar poate că o să se răzgândească.

— Nu vor ei să plece cu tot dinadinsul, însă le e frică să mai rămână aici. Sunt înspăimântaţi că se va întâmpla din nou. Şi trebuie să recunosc că au dreptate în privinţa asta. Nu vor să mai treacă iar prin chestia asta. I-am propus o mărire de salariu – de parcă mi-aş putea permite aşa ceva – apoi i-am propus s-o las în concediu toată luna iulie, arătându-i astfel că ştiu foarte bine unde-i buba. Însă sunt ferm hotărâţi să plece. Îmi mai dă răgaz doar până la 1 aprilie, de ziua fraierilor păcăliţi, tună el declamator. Ca să-mi pot găsi până atunci pe altcineva şi să-i arate ea rostul de pe-aici. Eu nu ştiu nimic, Cal. Nu ştiu nici măcar pe jumătate din ceea ce face ea. Femeia asta face pur şi simplu face totul. Asta-i situaţia.

— Mai ai timp până-n aprilie şi poate găsim noi o modalitate de a o scoate la capăt.

— N-am putut gândi noi o soluţie la problema asta în mai bine de douăzeci de ani.

— Eu mă refeream la problema de la cabinetul tău. Însă, da, mă gândesc mult şi la cealaltă problemă… mereu. Cal se ridică şi se apropie de fereastră, uitându-se afară, pe străduţa liniştită, lăturalnică. Trebuie să terminăm o dată pentru totdeauna cu toată povestea asta. De data asta e obligatoriu să-i punem capăt. Poate că va fi de folos să discutăm şi cu scriitoarea aceea care va veni la noi. Să expunem întregul caz cuiva mai obiectiv, cuiva neimplicat.

— Căutăm necazurile cu lumânarea.

— Poate că da, dar necazurile se ţin scai. Mai sunt cinci luni până atunci. Am stabilit să ne întâlnim cu ea la mine acasă. Cal se uită la ceas. Peste patruzeci de minute.

— Noi amândoi? O clipă, Fox păru derutat. Chiar astăzi, adică? Măi, măi, măi! Ia te uită! Nu i-am spus nimic doamnei H. Şi nu este notat

nicăieri. Am programată o depoziţie peste o oră.

— Da' de ce nu-l foloseşti tu pentru asta pe blestematul ăla al tău de BlackBerry?

— Fiindcă nu respectă logica mea simplă, de bun-simţ. Reprogrameaz-o pe scriitoare. Sunt liber de-abia după ora patru.

— Nu-i nimic. O să mă pot descurca şi singur. Dacă o să mai vrea să afle şi alte detalii, o s-o invit şi la cină, aşa că nu-ţi face alt program pentru seara asta.

— Să fii foarte atent la ceea ce vorbeşti cu ea.

— Bine, bine. O să am grijă. Însă de multă vreme mă tot gândesc la asta. Am fost prudenţi atât de mult timp. Poate că a sosit momentul să fim şi niţeluş mai îndrăzneţi.

— Parc-ai fi Gage!

— Fox… Am început să am iar visele alea.

Fox pufni.

— Speram să mi se fi întâmplat numai mie.

— Când împlineam noi șaptesprezece ani, au început să ne bântuie somnul cam cu o săptămână înainte de ziua noastră de naştere, apoi, la douăzeci şi patru de ani, cu mai bine de o lună mai devreme, pentru ca acum să înceapă cu peste cinci luni în avans. Şi de fiecare dată totul ia o şi mai mare amploare. Tare mă tem că, în cazul în care nu vom găsi rezolvarea, de data asta va fi sfârşitul, atât pentru noi, cât şi pentru oraş.

— Cu Gage ai discutat?

— Tocmai i-am transmis un e-mail. Nu i-am menţionat nimic despre vise. De vorbit, o să vorbeşti tu cu el. Descoperă dacă le are şi el acum, oriunde s-ar afla. Adu-l acasă, Fox. Avem nevoie ca Gage să se întoarcă. Părerea mea este că, de data asta, nu mai putem aştepta până la vară. Acum trebuie să plec.

— Ai grijă ce vorbeşti cu scriitoarea, îl avertiză Fox, în timp ce Cal o luase deja din loc şi se îndrepta către uşă. Încearcă să obţii mai mult decât oferi.

— Mă descurc eu până la urmă cu ea, repetă Cal.

Quinn Black porni încet maşina ei Mini Cooper de pe rampa de ieşire şi întâlni obişnuita aglomeraţie de la intersecţia de lângă Pancake House, Wendy's, McDonald's şi KFC.

Se gândi cu afecţiune la un Quarter Pounder apetisant, cu o garnitură de cartofi prăjiţi şi săraţi aşa cum se cuvine, precum şi – poftim – o cola dietetică, asta ca să-i mai micşoreze sentimentul de vinovăţie. Dar întrucât aşa ceva ar constitui o încălcare a jurământului de a nu mânca de la fast-food decât o singură dată pe lună, nu avea de gând să cedeze tentaţiei.

— Ei, ia zi! Nu te simţi mai virtuoasă aşa? se întrebă Quinn cu voce

tare, aruncând o ocheadă nostalgică prin oglinda retrovizoare la încântătoarele vitrine de la McDonald's.

Preferinţa ei nestăpânită pentru mâncarea grasă, multă şi ingurgitată pe fugă o adusese în cele din urmă, în pragul vârstei de douăzeci de ani, în situaţia de a trece printr-o lungă perioadă de regimuri de slăbire maniacale, de suplimente alimentare insipide şi de miraculoşi plasturi experimentali. Până ce, în final, îşi spusese că era o proastă, aruncase toate cărţile şi articolele cu sfaturi-minune dietetice, precum şi toate reclamele la produse care te pot face să slăbeşti ca prin farmec, apucând-o pe calea unei hrăniri sănătoase şi a exerciţiilor fizice.

Schimbarea stilului de viaţă! se îndemnă ea din nou în gând, reamintindu-şi decizia de a-şi schimba radical stilul de viaţă.

Însă, vai, ducea dorul acelor Quarter Pounders mai abitir decât simţea lipsa fostului ei logodnic.

Şi totuşi, cine n-ar fi avut sentimente asemănătoare?

Quinn se uită la GPS-ul de pe bord, apoi aruncă o privire peste instrucţiunile pe care le tipărise după e-mailul primit de la Caleb Hawkins. Până acum, ambele erau în deplină concordanţă.

Întinse mâna după mărul pe care şi-l pregătise drept gustare de dimineaţă. Merele erau săţioase, îşi zise Quinn, muşcând lacom. Erau ideale pentru organism şi, pe deasupra, erau şi gustoase.

Şi nu aveau nimic de-a face cu Quarter Pounder.

Pentru a-şi feri mintea de primejdia ispitei diavoleşti, se gândi la ceea ce spera să realizeze de pe urma acelei prime întrevederi cu unul dintre principalele personaje din bizarul orăşel Hawkins Hollow.

Ba nu, nu era corect să-l eticheteze drept bizar, îşi reaminti ea. Mai înainte de orice, era nevoie de obiectivitate. Poate că toate cercetările ei o împinseseră să-l categorisească drept bizar, însă nu se va răzgândi până ce nu se va convinge personal, până ce nu va lua interviurile preconizate şi nu îşi va face toate însemnările necesare, trecând în revistă conţinutul bibliotecii locale şi, poate mai important decât toate celelalte, până ce nu va vedea cu ochii ei Stânca Păgână.

Îi plăcea nespus de mult să-şi bage nasul în toate ungherele şi urzelile micilor oraşe de provincie, cotrobăind pe sub duşumele după surprize şi taine adânc ascunse, ascultând bârfele, ca şi tradiţiile şi legendele din partea locului.

Îşi făurise un anumit renume din realizarea şi publicarea unei întregi serii de articole despre ciudăţeniile oraşelor importante într-o mică revistă periodică numită *Detours*. Şi în vreme ce apetitul ei profesional se dezvolta în aceeaşi măsură ca şi cel trupesc, îşi luase inima-n dinţi şi făcuse riscantul salt de a scrie o carte, cu aceeaşi temă, dar concentrându-şi atenţia asupra unui singur oraş din statul Maine, oraş faimos prin faptul că era bântuit de stafiile a două surori gemene

care fuseseră ucise în anul 1843, într-un internat.

Criticii apreciaseră cartea cu pricina drept „antrenantă” şi „având un real umor”, în afară de câţiva care o socotiseră „absurdă, chiar ridicolă" şi „mult prea încurcată".

Quinn Black continuase cu o altă carte, înfăţişând de data asta un orăşel din Louisiana, în care personajul principal era urmaşul unei preotese voodoo şi îndeplinea funcţia de primar, având şi puteri tămăduitoare. Iar Quinn descoperise că respectiva persoană organizase acolo şi o reţea de prostituţie de mare succes.

Însă Quinn presimţea că Hawkins Hollow urma să devină un caz şi mai răsunător, şi mai incitant, şi mai plin de miez.

De-abia aştepta să-şi înfigă colţii în el.

Birturile, diversele firme şi clădirile pipernicite începură să facă loc peluzelor mai întinse, caselor mai încăpătoare şi câmpiilor amorţite sub cerul posomorât.

Drumul şerpuia, cobora şi urca, apoi cotea din nou. Femeia zări un semn indicator pentru Câmpul de Bătălie de la Antietam, un alt obiectiv pe care avea de gând să-l investigheze şi să-l studieze la faţa locului. Quinn descoperise mici fragmente despre unele incidente din timpul Războiului Civil, petrecute în Hawkins Hollow şi în împrejurimile acestei localităţi, iar acum dorea să afle mai multe detalii.

Când GPS-ul şi instrucţiunile lui Caleb o informară că trebuie să vireze, ea se conformă, urmând noua şosea pe lângă un crâng de arbori desfrunziţi, golaşi, depăşind câteva case răzleţe şi nişte ferme care o făceau întotdeauna să zâmbească, cu hambarele şi silozurile lor înconjurate de garduri vii.

Va trebui ca data viitoare să exploreze un orăşel din Vestul Mijlociu, o fermă bântuită sau fantoma înlăcrimată a cine ştie cărei lăptărese.

Quinn aproape că nu mai ţinu seamă de indicaţiile de a vira atunci când văzu semnul indicator pentru localitatea Hawkins Hollow (înfiinţat în 1648). Ca şi în cazul lui Quarter Pounder, inima ei tânjea să între în oraş mai degrabă decât să cotească în direcţia reşedinţei lui Caleb Hawkins. Însă nu putea să sufere să întârzie, iar dacă se lăsa captivată de explorarea străzilor şi a colţişoarelor ascunse, de descoperirea aspectului localităţii, atunci cu siguranţă avea să ajungă la prima ei întâlnire cu o întârziere apreciabilă.

— Curând, şopti ea, ca pe o solemnă promisiune, după care luă curba şi intră pe drumul ce şerpuia pe lângă pădurea despre care era sigură că adăpostea în adâncul ei Stânca Păgână.

Tresări brusc, ceea ce era extrem de straniu. Era straniu să-şi dea seama că tresărirea se datora spaimei şi nu emoţiei care îi însoţea începutul fiecărui nou proiect.

Urmând şoseaua sinuoasă, se uită cu oarecare neliniște în direcţia

copacilor întunecaţi şi desfrunziţi şi, în momentul în care privirea îi reveni pe drum, fu nevoită să apese cu disperare pe frână, observând ceva ce alerga în faţa maşinii.

I se păru mai întâi că zărise un copil – Doamne Dumnezeule! –, apoi se gândi că parcă fusese un câine, după care constată că pe drum nu era nimic, dar absolut nimic care să se grăbească spre câmpul de dincolo de şosea. Nu era nimeni, în afară de ea şi de inima care îi bătea nebuneşte la adăpostul micuţului automobil de culoare roşie.

O fi fost o halucinaţie, îşi zise în sinea ei, fără prea mare convingere. Vreuna dintre ciudăţeniile acelea inexplicabile.

Porni din nou motorul care se calase când frânase atât de brusc, apoi scoase maşina pe fâşia de pământ din marginea drumului care servea ca zonă de ieşire de pe carosabil. Scoase carneţelul de însemnări, îşi notă data şi ora şi scrise exact ceea ce i se păruse că ar fi văzut acolo:

Băieţel cca zece ani. Păr lung negru, ochi roşii. SE UITA drept la mine. Am clipit? Am închis ochii? I-am redeschis şi am zărit un imens câine negru, nu un băiat. Iar pe urmă, buf. Acolo nu mai era nimic.

Maşinile o depăşeau fără incidente, în timp ce ea mai aşteptă alte câteva secunde pentru a i se potoli tremurăturile.

Cutezătoarea scriitoare decepţionează încă de la primul posibil fenomen ce pare ieşit din comun, face cale-ntoarsă cu adorabila ei maşinuţă roşie şi merge direct la cel mai apropiat fast-food Mickey D ca să-şi cumpere un antidot – din acela plin cu grăsime – împotriva neliniştii şi a nervozităţii, îşi zise Quinn în sinea ei.

Ar putea face asta, gândi ea în continuare. Nimeni n-ar putea-o acuza de vreun delict şi să o arunce în puşcărie. Şi dacă făcea asta, atunci îşi putea lua adio şi de la viitoarea ei carte şi de la orice respect de sine.

Curaj, Quinn! se îmbărbătă ea în gând. Doar ai mai văzut destule fantome la viaţa ta!

Mai hotărâtă acum, reintră cu maşina pe şosea şi luă următorul viraj. Drumul era îngust şi întortocheat, mărginit de arbori ameninţători. Quinn îşi închipui că aici era probabil încântător în timpul primăverii şi al verii, o adevărată explozie de verdeaţă, sau iarna după o ninsoare proaspătă, cu toţi copacii plini de zăpadă imaculată. Dar sub un cer posomorât şi cenuşiu, pădurea părea să invadeze şoseaua, cu toate crengile de-abia aşteptând să se întindă şi să lovească, de parcă ele şi numai ele aveau voie să se afle în locurile acelea. Iar ca şi cum ar fi vrut să accentueze senzaţia dezolantă, pe drum nu mai trecea nicio altă maşină, iar când Quinn închise radioul, întrucât muzica i se părea că răsună prea tare, unicul zgomot care se mai auzea era doar jelania vântului.

Ar trebui ca locul ăsta să se cheme înfricoşătoarea Văgăună, îşi spuse în sinea ei şi aproape că rată cotitura pe aleea acoperită cu pietriş care ducea spre casa lui Hawkins.

Cum oare, continuă ea să se întrebe, cum de şi-ar putea cineva dori să locuiască într-un astfel de loc? Adică tocmai aici, printre toţi aceşti copaci îngrămădiţi şi agresivi, unde se cuibăresc pentru a se ascunde de soare mari mormane decolorate de zăpadă. Aici, unde unicul sunet este geamătul de avertizare al Mamei Natură. Aici, unde totul este de un cafeniu-gri mohorât şi iritant.

Maşina trecu peste o mică punte aruncată deasupra unui pârâiaş, urcând uşor pe aleea îngustă.

Zări apoi şi casa, exact aşa cum fusese avertizată.

Aceasta se înălţa pe ceea ce ea ar fi numit un dâmb mai degrabă decât o colină, panta din faţa ei fiind îmblânzită de un şir de terase decorate cu arbuşti ornamentali care cu siguranţă o înfrumuseţau primăvara şi vara.

Nu era o peluză în adevăratul sens al cuvântului, care probabil că ar fi fost greu de tuns şi de curăţat de buruieni, motiv pentru care Hawkins preferase un strat de sol protector, cu arbuşti şi copaci înconjurând partea din faţă a casei.

Lui Quinn îi plăcu zona pietruită din faţa şi de pe laturile casei, fiind sigură că şi în spate decorul era acelaşi. Îi plăceau tonurile calde ale pietrei folosite, ca şi ferestrele imense.

Casa se înălţa firesc acolo, mulţumită de locul în care se cuibărise în pădure.

Femeia opri lângă o veche camionetă Chevrolet, coborî din maşină şi se uită îndelung de jur împrejur.

Înţelese acum de ce ar putea alege cineva acest loc. Plutea acolo o aură stranie, mai ales pentru cineva care avea darul să vadă şi să simtă asemenea lucruri. Exista şi mult farmec, ca şi o senzaţie de solitudine care nu însemna în acelaşi timp şi însingurare. Parcă se şi vedea stând pe terasa din faţă, într-o seară de vară, bând ceva răcoritor şi cufundându-se în tăcerea deplină.

Chiar înainte de a se îndrepta ea spre casă, uşa de la intrare se deschise.

Avu o acută senzaţie de *déjà-vu* care aproape o ameţi. El stătea acolo, în uşa cabanei, cu petele de sânge de pe cămaşă asemenea unor petale de flori roşii.

Nu mai putem rămâne.

Vorbele îi răsunau limpede în auz, iar glasul aproape că îl cunoştea.

— Domnişoara Black?

Femeia tresări. Aici nu era nicio cabană, iar bărbatul aflat pe încântătoarea terasă a frumoasei sale case nu avea pe el nici urmă de pată de sânge, în ochi nu i se citea nicio urmă a unei mari iubiri şi nici

a vreunei mari dureri.

Şi totuşi, ea se văzu silită să se rezeme o vreme de maşină pentru a-şi recăpăta răsuflarea.

— Da, bună! Tocmai îţi… admiram casa. Formidabil loc!

— Mulţumesc. Ai nimerit greu?

— Nu, nu! Deloc! M-ai îndrumat perfect. Desigur că era ridicol să poarte o astfel de conversaţie în bătaia vântului îngheţat, iar din expresia bizară de pe figura bărbatului se vedea că şi el era de aceeaşi părere.

Se îndepărtă de maşină şi afişă ceea ce spera a fi o expresie senină şi plăcută pe când se apropia de cele trei trepte din lemn.

Încântător mai arată bărbatul ăsta, îşi zise ea atunci când izbuti să se concentreze asupra realităţii. Avea un păr ciufulit şi nişte ochi intenşi, cenuşii. Dacă mai adăuga şi zâmbetul şăgalnic, trupul înalt şi suplu în jeanşi şi pulover, orice femeie s-ar simţi tentată să-l dorească doar pentru ea.

Când ajunse lângă el, îi întinse mâna.

— Sunt Quinn Black şi îţi mulţumesc că ai fost de acord să ne întâlnim, domnule Hawkins.

— Te rog să-mi spui Cal. Bărbatul îi strânse mâna şi i-o reţinu, făcându-i semn spre uşă. Hai înăuntru ca să scăpăm de vântul ăsta.

Intrară direct într-o cameră de zi care izbutea să fie plăcută şi masculină în acelaşi timp. În faţa imenselor ferestre se afla o canapea generoasă, iar fotoliile mari păreau că ar putea găzdui şi un elefant. Probabil că măsuţele şi lămpile nu erau ele chiar nişte antichităţi, totuşi dădeau impresia că le dăruise o bunică atunci când simţise nevoia de a-şi redecora propria locuinţă.

Exista acolo chiar şi un mic şemineu de piatră, cu nelipsitul câine imens care dormea tolănit la căldură.

— Permite-mi să-ţi iau haina.

— Câinele tău este în comă? îl întrebă Quinn, dat fiind că respectivul animal nici nu se clintise din loc.

— Nu, însă Rostogol are o viaţă interioară activă şi extrem de solicitantă, drept care are nevoie de lungi perioade de odihnă şi recuperare.

— Aha! Am înţeles.

— Vrei o cafea?

— Ar fi grozav. Ca şi o toaletă, de altfel. Drumul a fost lung.

— Prima uşă pe dreapta.

— Mulţumesc.

Quinn intră şi se închise în mica şi impecabila toaletă, atât pentru a-şi satisface necesitatea fiziologică urgentă, cât şi pentru a-şi mai reveni după cele câteva şocuri psihice prin care trecuse.

— Curaj, Quinn, îşi zise ea în şoaptă. Ai ajuns şi aici. Lupta stă să

începapă.

4

Cal citise ceea ce scrisese Quinn; studiase fotografiile pe care le făcuse pentru cărţi şi căutase pe internet cât mai multe date pentru a-şi forma o idee generală despre ea, iar apoi parcursese interviurile. Nu era el omul care să accepte să stea de vorbă cu orice fel de scriitor, ziarist, reporter, chiar cu prezentare pe internet, despre oraşul său, despre el însuşi sau despre indiferent ce altceva, fără o prealabilă verificare amănunţită a interlocutorului.

Cărţile şi articolele ei i se păruseră antrenante şi distractive. Îi bucurase vădita ei afecţiune pentru oraşele mici, fusese intrigat de interesul ei pentru tradiţiile locale şi pentru studiul legendelor din locurile respective şi a lucrurilor tainice pe care le puteai afla doar noaptea.

Îi plăcea faptul că mai scria din când în când un articol şi pentru revista care îi oferise privilegiul debutului jurnalistic pe când era de-abia la colegiu. Era o dovadă de loialitate.

Cal nu fusese dezamăgit că fotoeditorul ei o prezentase ca pe o mândreţe de femeie, cu o claie sexy de păr blond ca mierea, cu ochi albaştri strălucitori şi cu o absolut adorabilă insinuare de zâmbet pe buze.

Fotografia nu se apropia nici pe departe de realitate.

Probabil că femeia nu era frumoasă, îşi zise Cal în sinea lui, în timp ce îi turna cafeaua în ceaşcă. Va trebui să o privească încă o dată atunci când spera că va avea mintea ceva mai limpede, şi după aceea va decide.

Dar lucrul de care îşi dăduse el seama fără niciun dubiu era acela că ziarista emana vitalitate şi energie, ca şi – potrivit creierului său cam confuz – sexualitate.

Şi totuşi, poate că asta se datora faptului că era bine şi frumos clădită, ceea ce constituia un alt aspect pe care fotografia nu-l dezvăluise. Tânăra avea nişte forme conturate într-un fel cu-adevărat încântător.

Şi nu că el n-ar mai fi văzut până atunci asemenea forme la o femeie, ba chiar îşi plimbase ochii pe destule femei goale. Atunci de ce rămăsese acum parcă istovit şi pierdut în propria lui bucătărie, când îi intrase în casă o doamnă atrăgătoare şi complet îmbrăcată? Şi încă din motive exclusiv profesionale.

— Dumnezeule, poartă-te ca un adult, Hawkins.

— Poftim?

Bărbatul tresări. Tânăra era în bucătărie, la câţiva paşi în spatele său, învăluindu-l cu un zâmbet de milioane.

— Vorbeai cu tine însuţi? Şi eu obişnuiesc să fac asta. De ce socotesc oamenii că noi suntem nebuni?

— Fiindcă vor să ne oblige să vorbim cu ei.

— Probabil că ai dreptate. Quinn îşi dădu pe spate coama de păr blond.

Cal văzu atunci că estimase corect. Nu era frumoasă. Gura ei botoasă cu aspect ostenit, nasul uşor coroiat, ochii supradimensionaţi, toate astea nu constituiau elemente ale frumuseţii tradiţionale. Nu putea spune nici măcar că era drăguţă. Ar fi fost un termen prea simplu. Şi nu i s-ar fi potrivit nici epitetul „nostimă”.

Nu se putea gândi la ea decât ca fiind „fierbinte şi senzuală”, însă asta s-ar fi putut să-i tulbure din nou minţile.

— Am uitat să te întreb cum preferi cafeaua.

— Oo, n-aş crede să ai în casă lapte cu doi la sută grăsime.

— Adesea mă-ntreb cum de le poate plăcea oamenilor o apă chioară ca laptele degresat.

Cu un râset cristalin care îi dădu lui Cal fiori şi îi făcu sângele să fiarbă, Quinn se apropie şi contemplă priveliştea ce se vedea prin cele două uşi de sticlă dând – după cum bănuia ea – spre partea din spate a terasei circulare.

— Asta înseamnă probabil că n-ai în casă nici îndulcitor. Pacheţelele acelea roz, bleu ori galbene.

— Ai dreptate, n-am aşa ceva. Nu-ţi pot oferi decât lapte adevărat şi zahăr veritabil.

— Ai putea, într-adevăr, să mi le oferi. Că doar nu mâncase ea oare, ca o fetiţă cuminte, un măr sănătos? gândi Quinn, adăugând cu glas tare: Iar eu aş putea să le şi accept. Aş vrea să te mai întreb însă şi altceva, doar ca să-mi satisfac o curiozitate. Casa ta este întotdeauna la fel de curată şi de ordonată, sau numai de data asta, în cinstea mea?

El scoase la iveală laptele şi comentă:

— Ordonată este un cuvânt care se potriveşte unei fetişcane. Eu prefer termenul organizată. Îmi place organizarea. Iar în afară de asta, continuă el întinzându-i o linguriţă ca ea să se poată servi din zaharniță, mama ar putea să treacă oricând pe-aici, pe neaşteptate, ceea ce şi face. Şi m-ar certa, dacă nu ar găsi casa curată.

— Dacă n-o sun o dată pe săptămână, mama presupune imediat că am fost hăcuită de un ucigaş, continuă Quinn, limitându-se la o linguriţă rasă de zahăr. Drăguţ, nu? Legăturile astea de familie sunt lungi şi elastice.

— Mie îmi plac. Însă ce-ar fi să ne aşezăm să vorbim pe îndelete în

camera de zi, lângă foc?

— Ar fi foarte bine. Aşadar, de când locuieşti aici, adică în casa asta anume? preciză ea, în timp ce îşi aduceau amândoi stacanele de cafea din bucătărie.

— De câţiva ani.

— Şi cum te înţelegi cu rarii tăi vecini?

— Vecinii mei sunt oameni de ispravă, iar eu îmi petrec multă vreme în oraş. Dar din când în când prefer liniştea de-aici.

— Toată lumea caută asta. Chiar şi eu, uneori, mărturisi ea şi se aşeză într-un fotoliu, sprijinindu-se de spătar. Chiar mă şi surprinde oarecum că nu ţi-au mai urmat şi alţii exemplul şi n-au apărut mai multe case prin părţile astea.

— S-a vorbit de câteva ori despre aşa ceva, însă până la urmă n-a ieşit nimic, niciodată.

Este prevăzător, gândi Quinn, după care îl întrebă:

— De ce oare?

— Presupun că s-a dovedit a nu fi prea convenabil din punct de vedere financiar.

— Totuşi, tu eşti aici.

— Bunicul meu a fost proprietarul câtorva hectare din pădurea Hawkins, pe care mi le-a lăsat moştenire împreună cu casa.

— Aşa că tu doar ai renovat-o.

— Mai mult sau mai puţin. Îmi plăcea de mult locul ăsta. Retras atunci când aveai nevoie de intimitate şi aproape de pădurea unde totul se schimbase. Cunosc câţiva meseriaşi buni şi împreună cu ei am pus casa la punct. Dar cum ţi se pare cafeaua?

— E magnifică. Ştii cumva să şi găteşti?

— La cafea sunt specialist. Ţi-am citit cărţile.

— Şi cum ţi s-au părut?

— Mi-au plăcut. Probabil că ţi-ai dat seama că n-ai fi acum aici dacă nu mi-ar fi plăcut.

— Caz în care mi-ar fi mult mai greu să scriu cartea pe care doresc s-o scriu. Tu eşti un Hawkins, unul dintre descendenţii întemeietorilor aşezării devenită sat, transformat ulterior în oraş. Şi în acelaşi timp, unul dintre personajele principale din mai recentele incidente inexplicabile legate de oraş. Am făcut o mulţime de cercetări în legătură cu istoria, cu tradiţiile locale, cu legendele şi cu diversele explicaţii, spuse ea, după care băgă mâna în geanta încăpătoare, scoase un reportofon pe care îl puse pe masă, între ei, şi îl porni.

Zâmbetul ei era plin de energie şi de interes când îşi scoase şi carneţelul de însemnări, punându-l în poală şi deschizându-l la o pagină liberă.

— Cal, te rog să-mi povesteşti ce s-a întâmplat în săptămânile în care au căzut zilele de 7 iulie din anii 1987, 1994 şi 2001.

Reportofonul îi dădea lui Cal… mâncărimi.

— Intri de-a dreptul în miezul problemei, nu-i aşa?

— Îmi place să aflu repede ce se petrece. Pe data de 7 iulie este ziua ta de naştere şi, de asemenea, ziua de naştere a lui Fox O'Dell şi a lui Gage Turner – născuţi amândoi în acelaşi an cu tine şi care au crescut împreună cu tine în Hawkins Hollow. Am citit diferite articole în care se afirma că tu, O'Dell şi Turner sunteţi cei care au alertat, pe 11 iulie 1987, departamentul local de pompieri atunci când luase foc şcoala primară, şi i-aţi salvat viaţa unei anume Marian Lister, care se afla în momentul acela în şcoală.

În timp ce vorbea, Quinn continua să se uite drept în ochii lui, iar Cal găsi interesant faptul că ea nu părea să aibă nevoie să-şi consulte notiţele şi nici să întrerupă scurt, din când în când, contactul vizual cu el.

— Rapoartele iniţiale arătau că voi trei aţi fost suspectaţi la început că aţi fi provocat incendiul, dar s-a dovedit că însăşi domnişoara Lister a fost de vină. Femeia a suferit arsuri de gradul doi pe aproape treizeci la sută din suprafaţa corpului, precum şi o contuzie cerebrală. Tu şi cei doi prieteni ai tăi, trei băieţi în vârstă de numai zece ani fiecare, aţi târât-o afară din şcoală şi aţi chemat apoi pompierii. La momentul respectiv, domnişoara Lister era o profesoară de gradul patru, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, fără antecedente de comportament infracţional sau de tulburări mintale. Sunt corecte toate aceste informaţii?

Cal remarcă faptul că lucrurile notate de Quinn se remarcau prin acurateţe. Nu exprimau însă nici pe departe groaza de a intra în şcoala cuprinsă de flăcări, de a o găsi acolo pe frumuşica domnişoară Lister bolborosind şi chicotind fără nicio noimă, alergând printre flăcări. Şi nici cum s-au simţit ei fugărind-o pe coridoarele şcolii în timp ce i se aprinseseră hainele.

— Ea a avut atunci o depresie nervoasă.

— Evident. Cu zâmbetul neclintit pe buze, Quinn ridică din sprâncene, completând: Şi tot atunci s-au înregistrat mai mult de o duzină de apeluri de urgenţă reclamând violenţe casnice, în cursul aceleiaşi săptămâni, adică mai multe decât se înregistraseră la Hawkins Hollow în precedentele şase luni. Au mai avut loc două sinucideri şi patru tentative de sinucidere, s-au înregistrat nenumărate agresiuni, trei reclamaţii de viol şi un accident cu fuga autorului de la locul faptei. Mai multe locuinţe şi prăvălii au fost vandalizate. Şi nimeni – practic absolut nimeni – dintre persoanele implicate în oricare dintre aceste infracţiuni şi incidente nu a părut să păstreze o amintire limpede asupra evenimentelor petrecute. Unii au emis opinii cum că întregul oraş ar fi suferit un fenomen de isterie sau de halucinaţii colective, ori că ar fi căzut victimă unui virus necunoscut,

răspândit prin intermediul alimentelor sau al apei. Tu ce părere ai?

— Cred că aveam pe-atunci doar zece ani şi făceam pe mine de frică.

Ea îi zâmbi scurt şi radios.

— Sunt absolut convinsă de acest lucru. Apoi zâmbetul îi dispăru pe neaşteptate. La împlinirea vârstei de şaptesprezece ani, în 1994, în timpul săptămânii care a cuprins şi ziua de 7 iulie, a avut loc o altă, ca să-i zicem aşa, izbucnire de violenţă. Au fost ucise trei persoane, una dintre ele spânzurată în parcul oraşului, însă nu s-a găsit absolut nimeni care să se ofere ca martor sau să-şi recunoască participarea. Atunci au fost semnalate şi mai multe violuri, şi mai multe bătăi, şi mai multe sinucideri ca data anterioară, iar două case au ars din temelii. S-a vorbit mult despre faptul că tu, O'Dell şi Turner aţi izbutit să adunaţi o parte dintre răniţi şi din cei traumatizaţi, să-i urcaţi într-un autobuz al şcolii şi să-i transportaţi la spital. Aşa s-a întâmplat?

— Exact aşa.

— Bine. Să trecem mai departe. În anul 2001…

— Cunosc şablonul, o întrerupse Cal.

— Din şapte în şapte ani, zise Quinn, dând din cap. Vreme de şapte nopţi în şir. În timpul zilelor se întâmplă puţine lucruri – asta din nou potrivit datelor de care pot fi absolut sigură. Însă de la lăsarea serii şi până în zori se dezlănţuie iadul pe pământ. E greu de crezut că este doar o simplă coincidenţă faptul că această anomalie are loc o dată la fiecare şapte ani, cu începere de la ziua voastră de naştere. Numărul şapte este considerat magic. Aşa îl consideră toţi cei care practică magia, fie neagră, fie albă. Iar voi trei v-aţi născut în cea de-a şaptea zi a celei de-a şaptea luni a anului 1977.

— Dacă aş fi ştiut ce-i de făcut, n-aş fi lăsat să se întâmple toate astea. Dacă aş fi ştiut cum să acţionez, n-aş mai vorbi acum cu tine. Şi stau de vorbă cu tine fiindcă poate, doar poate, vei reuşi să afli răspunsurile la întrebările noastre sau ne vei ajuta să le găsim.

— În acest caz, povesteşte-mi tot ce aţi păţit, tot ce ştii cu exactitate şi chiar ceea ce doar crezi sau simţi.

Cal îşi lăsă deoparte cafeaua, se aplecă înainte, se uită adânc în ochii ei şi spuse:

— Nu obişnuiesc să fac asta chiar de la prima întâlnire.

E simpatic când face pe deşteptul, gândi ea cu multă bunăvoinţă.

— Bine. Atunci, data viitoare o să-ţi fac mai întâi cinste cu o cină. Însă acum nu crezi că ai putea să-mi devii călăuză şi să mă conduci până la Stânca Păgână?

— S-a făcut prea târziu pentru asta. Ziua e pe sfârşite, iar până acolo e un urcuş de două ore. Nu avem cum să ajungem şi să ne şi întoarcem înainte să se întunece.

— Mie nu mi-e teamă de întuneric.

Privirea bărbatului se înăspri pe dată.

— Ar fi bine să-ţi fie. Crede-mă când îţi spun că prin pădurile astea există locuri unde nu merge nimeni după lăsarea întunericului şi nu în orice moment al anului.

Quinn simţi un fior de gheaţă pe şira spinării.

— Ai văzut vreodată pe-aici un băiat cam de vârsta pe care o aveai tu în ’87? Un băiat cu părul negru. Şi cu ochii roşii. Quinn sesiză din paloarea lui Cal că atinsese un punct sensibil şi adăugă: L-ai văzut.

— Dar de ce mă întrebi asta?

— Fiindcă l-am văzut şi eu.

În momentul acela Cal sări în picioare, se apropie de fereastră şi se uită spre pădure. Lumina zilei era deja mai stinsă decât fusese cu o oră în urmă.

Ei nu povestiseră nimănui, niciodată, despre băiatul acela – ori bărbat, nu conta forma sub care prefera arătarea să se materializeze. Da, îl văzuse, şi nu numai în timpul acelei săptămâni de infern care se declanşa din şapte în şapte ani.

Îl văzuse în vise. ÎI zărise cu coada ochiului hoinărind prin păduri sau lipindu-şi faţa de geamul întunecat de la fereastra dormitorului său… cu un rânjet pe buze.

Dar nimeni în afară de el, de Fox şi de Gage nu-l văzuse niciodată în perioadele dintre evenimentele respective.

Şi-atunci, cum de îl văzuse şi ea?

— Când şi unde l-ai văzut?

— Astăzi, chiar puţin înainte să cotesc pe Pagan Road (Drumul Păgân). Alerga prin faţa maşinii mele. Apăruse parcă de niciunde. Ştiu că aşa zic toţi, dar în cazul de faţă e adevărat. Era un băiat, după care parcă nu mai era băiat, ci câine, iar apoi nu mai era absolut nimic. Dispăruse.

O auzi că se ridică şi, când se întoarse, Cal rămase şocat de zâmbetul ei radios.

— Şi asta te face să te simţi fericită?

— Mă face să mă simt emoţionată şi surescitată. Şi să mă tot minunez! Am intrat în ceea ce s-ar putea numi un foarte apropiat contact nemijlocit cu un fenomen inexplicabil şi cu totul neobişnuit, înspăimântător, da, te asigur, însă şi formidabil. Soiul acesta de lucruri îmi stârneşte interesul.

— Se şi vede asta.

— Eram sigură că exista ceva aici şi socoteam că era vorba despre ceva important. Însă a depăşit cu mult aşteptările faptul că mi s-a confirmat totul încă din prima zi.

— Eu nu ţi-am confirmat nimic.

— Dar expresia ta a făcut-o. Quinn luă de pe masă reportofonul şi îl opri. El n-avea de gând să-i spună nimic astăzi. Caleb Hawkins era un

om precaut. Acum trebuie să ajung în oraş, reluă ea, să-mi iau o cameră la hotel şi să evaluez situaţia. Ce-ar fi să te invit diseară la cina pe care ţi-am promis-o?

Se mişca rapid, în timp ce el era obişnuit să nu facă nimic în pripă.

— N-ar fi bine ca mai întâi să te instalezi în linişte? Putem să vorbim despre cină şi toate celelalte peste câteva zile.

— Îmi place la nebunie un bărbat greu de abordat. Quinn îşi strecură în geantă reportofonul şi carneţelul, după care mai adăugă: Cred că ar fi bine să-mi aduci şi haina.

După ce i-o aduse, îl privi cu luare-aminte în timp ce se îmbrăca, apoi zise:

— Aş vrea să-ţi spun că, atunci când m-ai întâmpinat afară, am avut o senzaţie stranie. Mi s-a părut că te ştiu de mult, că te-am mai întâlnit şi altădată, că m-ai mai aşteptat aşa şi cu altă ocazie. A fost un sentiment extrem de puternic. N-ai simţit nimic asemănător?

— Nu. Însă poate că eram prea dus pe gânduri, zicându-mi în sinea mea că arăţi mult mai bine decât în fotografie.

— Zău? E nostim, fiindcă în fotografia aceea am ieşit formidabil. Îţi mulţumesc pentru cafea. Quinn se uită la câinele care în tot timpul discuţiei lor sforăise încetişor. La revedere, Rostogol. Nu te mai osteni atâta.

Cal o conduse afară.

— Quinn, îi spuse el, în timp ce ea începuse să coboare treptele. Să nu-ţi vină cumva ideea să încerci să ajungi de una singură la Stânca Păgână. Nu cunoşti pădurea asta. O să te conduc eu acolo, în cursul acestei săptămâni.

— Poate chiar mâine?

— Mâine nu se poate, pentru că sunt foarte ocupat. Poimâine, da, în cazul în care te grăbeşti.

— Aproape întotdeauna sunt grăbită. Se apropie cu spatele de maşină, astfel încât să nu-l piardă din ochi. La ce oră?

— Hai să ne întâlnim tot aici, să zicem la ora nouă dacă va fi o vreme acceptabilă.

— Rămâne hotărât. Deschise portiera maşinii. Apropo, casa ţi se potriveşte. Un tânăr provincial mai stilat decât se pretinde. Îmi place.

El o privi pe neobişnuita şi atrăgătoarea Quinn Black îndepărtându-se.

Apoi Cal rămase mult timp pe loc, urmărind lumina zilei care scădea tot mai mult în pădurea în care se simţea la el acasă.

Cal îl preveni pe Fox, telefonându-i şi dându-i întâlnire în holul popicăriei. Şi întrucât Pin Boys{1} şi Alley Cats{2} tocmai desfăşurau un joc oficial pe pistele doi şi trei, el şi cu Fox puteau să cineze şi să se distreze nestingheriţi la rotiserie.

În plus, acolo era cam la fel de mult zgomot ca şi pe culoarele popicăriei, aşa că discuţia lor avea să fie acoperită de loviturile bilelor în popice, ca şi de încurajările şi uralele competitorilor.

— Mai întâi, hai să privim lucrurile şi din punct de vedere logic, zise Fox, dând pe gât o înghiţitură de bere. Se poate ca ea să fi inventat totul tocmai ca să-ţi capteze interesul.

— Dar de unde ar fi putut să ştie ce să inventeze?

— În timpul Celor Şapte, există persoane care îl văd şi ele şi care au afirmat că l-au văzut mai înainte ca el să fi început să acţioneze asupra lor. I-o fi ajuns şi ei asta pe la urechi.

— Nu cred aşa ceva, Fox. Unii vorbeau despre faptul că au văzut ceva – băiat, bărbat, femeie, câine, lup…

— Ori un şobolan mare cât un doberman, îi reaminti Fox.

— Mulţumesc că mi-ai adus aminte. Dar nimeni n-a pretins vreodată să fi văzut aşa ceva înainte sau după Cele Şapte. Nimeni în afară de noi, iar noi n-am spus nimănui, niciodată, nu-i aşa? Şi Cal arcui întrebător o sprânceană.

— Aşa e. Tu chiar crezi că o să mă apuc să bat toba cum că văd demoni cu ochi roşii? În felul ăsta n-aş face decât să rămân fără niciun client.

— E o femeie inteligentă. Nu văd de ce ar fi pretins că l-a văzut în afara perioadei obişnuite – ha-ha –, dacă nu l-ar fi văzut cu-adevărat. Iar pe deasupra, părea şi foarte impresionată de ceea ce i se întâmplase. Era însufleţită şi emoţionată. Aşa încât, hai să acceptăm că l-a văzut cu-adevărat şi să continuăm să judecăm logic. O presupunere logică ar fi aceea că nemernicul devine tot mai puternic, iar noi ştim că aşa are să se întâmple. Suficient de puternic încât să iasă din perioada Celor Şapte şi să-şi facă apariţia şi între ele.

Fox medită o clipă cu ochii la berea lui, după care spuse:

— Nu-mi place logica asta.

— O a doua variantă ar putea fi aceea ca femeia să aibă cumva vreo legătură cu unul dintre noi, cu oraşul ori cu incidentul de la Stânca Păgână.

— Asta-mi place mai mult. Toţi oamenii sunt mai mult sau mai puţin legaţi între ei într-un fel sau altul. Şi nu numai în felul lui Kevin Bacon. Dacă-ţi dai osteneala, poţi găsi conexiuni de rudenie între aproape oricare două persoane de pe planeta noastră. Şi cu un aer îngândurat, Fox duse la gură o a doua felie de pizza. Poate o fi o verişoară mai îndepărtată a unuia dintre noi. Eu am veri nici nu mai ştiu pe unde, şi cred că şi tu la fel. Gage mai puţin, dar trebuie să aibă şi el câţiva.

— Posibil. Dar de ce ar vedea o verişoară atât de îndepărtată ceea ce nu vede nimeni dintre rudele noastre apropiate? Ei ne-ar fi spus, Fox. Ei toţi ştiu ceea ce o să vină, mai bine şi mai clar ca oricine

altcineva.

— O fi o chestiune legată de reincarnare, ceea ce nu are nimic de-a face cu logica. Şi-apoi, reincarnarea e ceva foarte important în familia O'Dell. Poate că s-a aflat şi ea acolo în momentul în care s-a întâmplat totul. O fi fost acolo într-o altă viaţă.

— E posibil. Dar, mai la obiect, de ce se află ea acum aici? Şi ne va ajuta ea să punem naibii capăt nenorocirii ăsteia?

— Ne trebuie mai mult de o oră de discuţii la gura sobei ca să ne putem da seama de asta. Probabil că încă n-ai primit nicio veste din partea lui Gage, aşa-i?

— Încă nu. Dar o să ia el legătura cu noi. Iar poimâine o s-o duc pe Quinn la Stânca Păgână.

— Da' ştiu că te grăbeşti, Cal!

Cal clătină din cap.

— Dacă n-o duc eu cât mai curând, o să încerce să ajungă acolo de capul ei. Iar dacă are să i se întâmple ceva rău… Nu ne putem asuma o asemenea răspundere.

— Păi noi purtăm întreaga răspundere – nu asta-i ideea? Până la un anumit punct, noi am stârnit totul. Încruntându-se acum, Fox îl urmări pe Don Myers, de la firma de instalatori Myers, executând o lansare excelentă, în uralele cuvenite ale asistenţei. Şi toate cele aproape o sută cincizeci de kilograme ale lui Myers executară atunci un dans lasciv – o imagine nu din cele mai plăcute ochiului. Mergi înainte, continuă liniştit Fox. Zi de zi faci ceea ce faci, îţi trăieşti viaţa, îţi clădeşti existenţa. Mănânci pizza, te scarpini în dos, faci amor dacă ai noroc. Dar până la un anumit nivel încerci să faci abstracţie de ceea ce te frământă pentru a putea suporta faptul că ştii că nenorocirea se va întoarce, că unii dintre cei pe care îi vezi zilnic pe stradă poate că nu vor mai scăpa cu viaţă şi data următoare. Şi poate că nici noi. Dar, la dracu'! Fox îşi ciocni berea de berea lui Cal. Mai avem încă cinci luni pentru a descifra şarada asta.

— Aş putea încerca să mă întorc din nou.

— Asta numai dacă va fi şi Gage aici. Nu ne putem asuma riscul decât dacă suntem toţi trei împreună. Altfel nu merită, Cal. În celelalte ocazii n-ai obţinut decât fragmente disparate şi ai avut prea mult de suferit pentru prea puţin folos.

— Însă acum sunt mai matur şi mai înţelept. Şi mă gândesc că, dacă ni se dezvăluie încă de pe-acum – în visele noastre, în ceea ce i s-a întâmplat lui Quinn –, îşi consumă din energie. Poate că acum aş putea să obţin mai mult decât atunci.

— Nu în lipsa lui Gage. Asta-i… Hmm, făcu Fox, uitându-se peste umărul prietenului său. Frumoasă prospătură!

Privind în spate, Cal o văzu pe Quinn stând în picioare în spatele pistei unu, cu haina descheiată şi cu o expresie amuzată, urmărindu-l

pe Myers, graţios ca un hipopotam pe poante, cum îşi lua avânt şi lansa norocoasa lui bilă roşie.

— Asta-i Quinn.

— Da, am recunoscut-o. I-am citit şi eu cărţile. E mai sexy în realitate decât în poză, iar în poză părea extrem de atrăgătoare.

— Eu am văzut-o primul.

Fox pufni şi se uită ironic la celălalt.

— Băiete, nu contează cine a văzut-o primul, ci pentru cine are *ea* ochi. Când o să-mi mobilizez eu întreaga forţă a farmecului meu sexual, tu vei deveni pentru ea omul invizibil.

— Rahat! Toată puterea farmecului tău sexual n-ar putea face să pâlpâie nici măcar un nenorocit de bec de patruzeci de waţi.

Cal se ridică de pe scaun văzând-o pe Quinn că se apropie de el.

— Acum înţeleg de ce mi-a fost refuzată invitaţia pentru seara asta. Berea, pizza şi bowlingul.

— Cele trei minuni din Hawkins Hollow. Aici sunt la serviciu. Quinn, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Fox O'Dell.

— Cel de-al doilea membru al triadei. Ea dădu mâna cu Fox. Acum mă bucur şi mai mult că am ales să văd cum este ceea ce pare a fi locul cel mai animat din oraş. Îmi daţi voie să vă ţin companie?

— Bineînţeles. Oricând. Vrei şi tu o bere? o întrebă Fox.

— Minunat! Sigur că da. Dar una slab alcoolizată.

Cal se întoarse şi dădu ocol tejghelei.

— O să am grijă să fie dietetică, o asigură el. Iar ca să meargă mai bine berea, ce ai prefera? Pizza?

— Of. Ea se uită la pizza din galantar cu o privire brusc înviorată. Ăă, bănuiesc că nu aveţi una cu blatul exclusiv din cereale şi cu mozzarella cu conţinut scăzut de grăsime?

— Foloseşti doar alimentaţie sănătoasă? se interesă Fox.

— Ba dimpotrivă, răspunse Quinn, muşcându-şi buza inferioară. Încerc să-mi schimb radical modul de viaţă şi de nutriţie. La naiba! Pizza aceea arată cu-adevărat bine. Ce-ar fi să-mi tai şi mie o feliuţă? Şi făcu un semn, cu muchia palmei deasupra farfuriei.

— Cu plăcere.

Cal luă cuţitul de tăiat pizza şi decupă o felie.

— Îmi plac grozav şi grăsimea, şi zahărul aşa cum îşi iubeşte o mamă copilul, îi explică ea lui Fox. Însă acum mă străduiesc să mănânc mai raţional.

— Părinţii mei sunt vegetarieni, replică Fox, în vreme ce fiecare dintre ei doi lua câte o jumătate de felie. Am fost crescut cu tofu şi cu alfalfa.

— Doamne, ce trist!

— Şi tocmai de-aceea mănâncă la mine ori de câte ori are ocazia şi îşi cheltuieşte toţi banii pe mini-fursecuri Debbies şi pe Slim Jims.

— Fursecurile acelea sunt o hrană dumnezeiască, zise Quinn şi îi zâmbi lui Cal, când el îi puse berea pe tejghea. Îmi place mult oraşul vostru. Am umblat deja în sus şi în jos, pe Main Street. Şi cum mi-a cam îngheţat fundul, am revenit *fuguța* la încântătorul hotel Hollow, m-am aşezat pe pervazul ferestrei din camera mea şi am privit lumea care trecea.

— Drăguţă lume, numai că se mişcă puţin cam încet în perioada asta a anului, comentă Cal.

— Îhî, încuviinţă ea şi luă o mică înghiţitură din vârful feliei triunghiulare de pizza, închizând ochii şi suspinând de plăcere. E cu-adevărat delicioasă. Fiind o pizza de la popicărie, speram să nu fie chiar aşa de gustoasă.

— Ne descurcăm binişor cu ea. Vizavi, la birtul lui Gino, pizza e şi mai bună şi într-un sortiment mai variat.

Quinn redeschise ochii şi constată că el îi zâmbea, continuând:

— Oh, dar e îngrozitor să spui aşa ceva tocmai unei femei în plină schimbare a stilului de viaţă.

Cal se sprijini de tejghea, zâmbind în continuare şi apropiindu-se şi mai tare de Quinn, iar ea simţi că-şi pierde şirul gândurilor. Bărbatul acela avea cel mai frumos şi mai parşiv surâs, unul cu care orice femeie ar vrea să se poată delecta la nesfârşit. Înainte să mai zică ceva, el se auzi strigat, iar ochii lui de un cenuşiu potolit se întoarseră spre capătul opus al tejghelei.

— Mă întorc imediat, spuse el.

„Bine. Doamne Dumnezeule, îşi zise apoi Quinn în sinea ei, inima a început să-mi bată nebuneşte."

— Am rămas în sfârşit singuri, îi spuse lui Fox. Am înţeles că tu şi Cal şi cu încă absentul Gage Turner sunteţi prieteni din copilărie.

— La drept vorbind, chiar din fragedă pruncie. Din punct de vedere tehnic, ne ştim încă dinainte de a ne fi născut. Mama lui Cal, cea a lui Gage şi a mea s-au cunoscut la cursurile la care mama mea preda procedeele Lamaze pentru gravide. Au avut un fel de întrunire cu întreaga clasă la câteva luni după ce născuseră toate şi atunci a ieşit la iveală faptul că noi trei am venit pe lume exact în aceeaşi zi şi la aceeaşi oră.

— Şi s-a creat instantaneu o legătură între cele trei mămici.

— Nu ştiu asta. Ele s-au înţeles bine dintotdeauna, deşi ai fi zis că fiecare vine de pe altă planetă. Erau prietenoase una cu alta fără a fi prietene. Părinţii mei şi cei ai lui Cal se simpatizează încă şi azi, iar tatăl lui Cal îi dă de lucru şi acum tatălui lui Gage, pe care nu l-ar fi angajat nimeni altcineva din oraşul ăsta.

— De ce nu l-ar fi angajat nimeni?

Fox medită un moment, mai sorbi din bere, după care se hotărî şi zise:

— Nu-i niciun secret. A fost un mare beţivan, însă de o bună bucată de vreme a încetat să mai bea. Cred că de vreo cinci ani. Mi-am închipuit întotdeauna că domnul Hawkins i-a dat de lucru fiindcă aşa este el şi, într-o bună măsură, a făcut-o de dragul lui Gage. În orice caz, noi trei suntem buni prieteni de când mă ştiu eu.

— Şi nu s-a întâmplat să vă reproşaţi cum că „eşti mai apropiat de el decât de mine" sau mici certuri şi despărţiri temporare?

— Ne-am mai şi certat, ne mai certăm şi acum, din când în când. Fox se gândi că aşa se întâmplă cu toţi fraţii, apoi continuă: Toţi avem şi perioade mai proaste, dar suntem foarte strâns legaţi între noi şi nimic nu poate slăbi această legătură. Cât despre gradul mai mic sau mai mare de prietenie… mai degrabă aşa gândeşte o fată.

— Şi totuşi, Gage nu mai locuieşte aici.

— Gage nu mai locuieşte cu-adevărat nicăieri. Este un veritabil hoinar.

— Iar tu eşti băiatul etern ataşat de orăşelul natal?

— M-am gândit şi eu la un moment dat la luminile feerice şi la rutina unei mari metropole, ba am făcut chiar şi o mică încercare în sensul ăsta. Fox aruncă o privire în direcţia unuia din echipa Alley Cats, care ratase aruncarea şi se văicărea. Apoi reluă: Îmi place oraşul în care m-am născut. Ba îmi place chiar şi familia mea, în majoritatea timpului. Şi s-a dovedit că îmi place şi să practic avocatura într-un oraş mic.

Acesta era adevărul, gândi Quinn. Dar nu întreg adevărul.

— L-ai văzut şi tu pe puştiul cu ochii roşii? îl întrebă ea pe neaşteptate.

Luat prin surprindere şi descumpănit, Fox lăsă jos berea pe care o ducea la gură.

— Al naibii şoc.

— Poate că da, însă nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Am de gând să amân răspunsul până ce mă voi fi gândit mai bine. Cal trebuie şi el să ţină cont de asta.

— Iar ţie se pare că nu-ţi place ideea ca el sau oricine altcineva să stea de vorbă cu mine despre ceea ce se poate sau nu să se fi întâmplat aici.

— Nu văd ce rost ar avea. Prin urmare, cântăresc bine informaţiile pe măsură ce le primesc.

— E firesc, zise Quinn, uitându-se în direcţia lui Cal care se întorcea. Păi, atunci, băieţi, eu vă mulţumesc pentru bere şi pentru felia de pizza. Trebuie sa mă înapoiez în adorabila mea cameră de hotel.

— Popice obişnuieşti să joci? o întrebă Cal, iar ea râse.

— În ruptul capului nu joc aşa ceva.

— Ooo! se minună Fox în surdină.

Cal dădu ocol tejghelei, aşezându-se în faţa lui Quinn mai înainte ca ea să fi apucat să coboare de pe scaunul de bar. Bărbatul se uită cu un ochi evaluator la cizmele ei.

— Porţi măsura 39, nu-i aşa?

— Aa… Se uită şi ea la cizmele ei. Ai ghicit. Te pricepi.

— Nu pleca! O bătu uşor cu palma pe umăr şi spuse: Mă întorc repede.

Quinn se uită în urma lui, apoi îl privi cu un aer întrebător pe Fox.

— Doar n-are de gând să-mi aducă o pereche de pantofi pentru bowling.

— Ba asta are să facă. Ţi-ai bătut joc de tradiţia oraşului, despre care el o să-ţi spună, dacă îi vei oferi cea mai mică ocazie de a o face, că datează de acum cinci mii de ani. Iar pe urmă o să-ţi prezinte evoluţia jocului de popice şi aşa mai departe.

— Dumnezeule mare! de-abia izbuti să mai bâiguie Quinn.

Cal reveni aducând o pereche de pantofi de bowling de culoare maro cu bej, şi încă una, mai mare, în mod evident pentru el.

— Pista cinci este liberă. Vrei să joci şi tu, Fox?

— Îmi pare rău, dar trebuie să termin de redactat nişte documente. Aşa că mă duc să mă reapuc de lucru. La revedere, Quinn.

Cal îşi luă sub braţ pantofii de sport, după care o luă de mână pe Quinn şi o trase de pe scaun.

— Când ai jucat ultima oară bowling? o întrebă el conducând-o spre pista liberă.

— Cred că pe la paisprezece ani. Am fost cu un grup mai mare de prieteni şi nu prea mi-a plăcut. Iar Nathan Hobbs n-a avut atunci ochi decât pentru pieptoasa domnişoară Dover care nu se mai oprea din chicotit.

— N-are niciun rost să laşi ca o veche deziluzie să-ţi strice cheful.

— Nu mi-a plăcut însă nici jocul în sine.

— Asta a fost atunci. Cal o invită să se aşeze pe bancheta de lemn, după care i se alătură. În seara asta, însă, o să te distrezi mult mai bine. Ai doborât vreodată toate popicele dintr-o singură lovitură?

— Tot despre bowling vorbeşti? Cred că nu le-am doborât.

— O să le dobori şi să ştii că nimic nu se compară cu senzaţia pe care o vei avea când vei izbuti să faci asta prima oară.

— Nici chiar o partidă de sex cu Hugh Jackman?

Cal întrerupse legarea şireturilor pantofului său de bowling şi se holbă uluit la Quinn.

— Ai făcut tu o partidă de sex cu Hugh Jackman?

— Eu nu, dar sunt gata să pun rămăşag pe orice sumă de bani că, în ceea ce mă priveşte, o partidă de sex cu Hugh Jackman ar surclasa orice senzaţie pe care aş putea-o avea dacă aş dărâma toate popicele dintr-o singură lovitură.

— Bine. Eu însă mă simt dispus să pariez, să zicem zece dolari, pe faptul că atunci când le vei doborî vei recunoaşte că simţământul nu se compară cu nimic altceva.

— În primul rând, este puţin probabil să ajung la o asemenea performanţă, iar în al doilea rând, aş putea să şi mint în legătură cu sentimentele pe care le încerc.

— Te asigur că vei izbuti şi performanţa, şi că nici nu vei minţi. Iar acum, schimbă-ţi încălţările, duduie.

5

Jocul nu era chiar aşa de ridicol cum presupusese Quinn. Stupid, da, însă stupidităţi putea înghiţi ea destule.

Bilele erau de un negru marmorat, pestriţ – cele mici fiind lipsite de respectivele trei găuri. Trebuia să arunci bila pe culoarul lung, lustruit, către popicele cu gâtul roşu cărora Cal le spunea Popice-Raţă.

Bărbatul o urmări pe Quinn cum înaintează până la linia limită pentru aruncare, cum se balansează înapoi şi cum aruncă.

Bila ţopăi de câteva ori, după care se rostogoli printr-unul dintre cele două jgheaburi laterale.

— Asta e, zise ea şi îşi dădu părul pe spate. Acum e rândul tău.

— Păi, mai ai încă două lansări, de fiecare dată.

— O-ho!

Cal o învălui în zâmbetul lui prompt şi spuse:

— Hai să lucrăm puţin la tehnica lansărilor tale şi la felul în care trebuie să continui mişcarea, apoi ne vom ocupa de aruncarea propriu-zisă. În timp ce vorbea, el se apropie şi îi întinse o altă bilă. Ţine-o cu ambele mâini, o povăţui, întorcându-se cu faţa în direcţia popicelor. Apoi trebuie să faci un pas înainte cu piciorul stâng, să îndoi genunchii de parcă ai vrea să te laşi pe vine, dar să te apleci înainte, îndoindu-te de mijloc.

Cal se lipise aproape de ea. Quinn întoarse faţa spre el şi îl privi drept în ochi:

— Utilizezi stratagema asta ca să le dai gata pe femei?

— Bineînţeles. Şi chiar cu un procent de reuşită de optzeci şi cinci la sută. Tu trebuie doar să iei drept ţintă popicul din faţă. Pentru toate celelalte o să ai timp să-ţi faci griji mai târziu. Iar după aceea, nu mai trebuie decât să duci braţul drept înapoi şi să-l balansezi înainte, cu degetele îndreptate direct spre primul popic din faţă, dând drumul bilei exact în direcţia pe care ţi-o indică degetele tale.

— Hmm, făcu ea, însă încercă să urmeze întocmai instrucţiunile. De data asta, bila nu mai sări drept în jgheab, ba chiar rămase pe pistă timp destul încât să nimerească şi să doboare cele două popice de la marginea din dreapta.

Dar cum femeia – care trebuie că era sexagenară – de pe pista vecină îşi luă avânt cu graţie spre linia de aruncare, lansă bila şi dărâmă şapte popice, Quinn simţi că nu prea avea de ce să se bucure.

— Vezi? Acum a fost ceva mai bine! O lăudă Cal.

— Două bile, două popice. Nu cred că rezultatul ăsta merită sărbătorit cu dansul victoriei.

— Cu toate astea, întrucât aştept cu nerăbdare să te văd dansând, o să te ajut să te perfecţionezi urgent. Data viitoare, mişcarea ta va trebui să fie ceva mai din umăr. Plăcut parfum, mai adăugă el, după care se duse să aducă încă o bilă.

— Mulţam, îi zise ea, repetându-şi apoi în gând: „elan, încovoiere, balans, lansare". Şi într-adevăr izbuti să lovească şi să doboare popicul din capătul de pe cealaltă parte a pistei.

— Ai exagerat acum în sens opus, constată el şi apăsă pe butonul de reluare a jocului, ceea ce făcu să coboare grilajul, să fie măturate cu zgomot toate popicele de pe pistă şi să fie poziţionat un nou triunghi complet de popice.

— Doamna de colo a dărâmat toate popicele, şi totuşi nu pare să freamăte de emoţie, spuse Quinn, făcând un semn cu capul în direcţia femeii care tocmai se aşezase după strălucita aruncare de pe pista de alături.

— Cine? Doamna Keefafer? Vine de două ori pe săptămână să joace popice şi afişează un aer indiferent, blazat. Dar numai în aparenţă. Înăuntrul ei, crede-mă, ţopăie frenetic dansul victoriei.

— Dacă aşa zici tu…

Cal îi corectă mişcarea umerilor şi îi schimbă şi poziţia şoldurilor. Şi, da, Quinn putu înţelege de ce avea el un atât de mare succes cu metoda lui. Până la urmă, după nenumărate încercări nereuşite, Quinn ajunse să dărâme mai multe popice la fiecare aruncare, lăsând bizare muşcături în aranjamentul triunghiular.

În sală era un zgomot continuu – tunetul profund al rostogolirii bilelor, pocnetele ascuţite ale popicelor dărâmate, încurajările şi uralele frenetice ale jucătorilor şi ale spectatorilor, precum şi clinchetele cristaline ale unui joc mecanic.

Quinn simţea în nări miros de bere, de ceară de parchet şi de brânză grasă – favorita ei –, aroma venind din direcţia cuiva care mesteca nişte tartine pe culoarul de alături.

Etern, tipic americănesc, gândi ea, schiţându-şi în minte planul unui posibil articol pe această temă. Era un sport care data de secole – aspect care se mai cerea încă studiat – o plăcută şi curată distracţie de familie.

Se gândi că prinsese, mai mult sau mai puţin, tehnica acestui joc, deşi era încă suficient de superficială încât să lanseze din când în când, intenţionat, câte o bilă şi în jgheabul lateral, astfel ca instructorul ei să se apropie imediat şi să-i corecteze poziţia.

Şi în timp ce făcea el asta, lui Quinn îi veni ideea să modifice unghiul de abordare de la divertismentul familial la caracterul sexual

al jocului de bowling, idee care o făcu să rânjească sardonic când reluă poziţia de aruncare.

În cele din urmă s-a întâmplat. Ea a lansat bila, care s-a rostogolit exact pe mijlocul pistei. Surprinsă, Quinn făcu un pas înapoi, după care mai făcu unul, cuprinzându-şi faţa în mâini.

În momentul acela simţi un fior gâdilând-o în măruntaie, concomitent cu accelerarea pulsului, şi ţipă:

— Oh, Doamne! Uite! Vezi? Bila asta are să…

Şi atunci se auzi o minunată pocnitură, urmată de un întreg şir de alte zgomote stârnite de bila care izbea în plin popicele, aruncându-le care încotro, ciocnindu-se între ele, rostogolindu-se şi răsucindu-se, până când şi ultimul popic se clătină ca un beţiv şi se dădu de-a dura.

— Dumnezeule mare! exclamă Quinn şi începu să ţopăie ca o bezmetică pe vârfurile pantofilor ei închiriaţi. Ai văzut? Ai fost pe față? Iar când se întoarse în direcţia lui cu o expresie de încântare uluită pe faţa ei nostimă, Cal rânjea la ea. Nemernicule! murmură ea. Îţi datorez zece dolari.

— Înveţi repede. Vrei să mai faci o încercare?

Quinn se apropie de el şi îi răspunse:

— Crede-mă că acum sunt… istovită. Însă aş putea reveni într-o altă seară pentru lecţia numărul doi.

— Îţi stau oricând la dispoziţie. Se aşezară apoi amândoi alături, descălţându-şi pantofii de sport şi punându-şi din nou în picioare încălţările proprii, după care el se oferi s-o conducă la hotel, iar ea acceptă imediat.

Cal îşi luă haina şi, pe drumul spre ieşire, flutură o mână spre tânărul slăbănog dindărătul tejghelei de unde se închiriau pantofii de sport, anunţându-l:

— În zece minute sunt înapoi.

— Ce linişte! se minună Quinn, în momentul în care ajunseră afară. Ascultă numai ce linişte deplină.

— Zgomotul face parte din distracţie, iar liniştea este recompensa ulterioară.

— Ai vrut vreodată să te ocupi cu altceva sau ai crescut cu dorinţa arzătoare de a conduce o sală de bowling?

— Un centru de divertisment familial, o corectă el. Avem o secţiune cu jocuri mecanice şi video şi un raion special pentru copiii sub şase ani. Găzduim diferite sărbătoriri – aniversări de zile de naştere, petreceri de burlaci, nunţi.

— Chiar şi nunţi?

— Desigur. Şi bar mitzva, şi bat mitzva şi orice alte aniversări sau sărbătoriri colective.

Nu încăpea îndoială că avea aici material din belşug pentru un articol, îşi dădu ea seama.

— E o afacere cu posibilităţi variate, ca un corp cu mai multe braţe.

— S-ar putea zice şi aşa.

— Atunci de ce nu te-ai însurat încă şi n-ai început să creşti următoarea generaţie de monarhi ai popicelor din regatul Bowl-a-Rama, dacă mă pot exprima aşa.

— Pentru că dragostea m-a cam ocolit.

— Ooo!

În ciuda frigului muşcător, era plăcut să se plimbe lângă un bărbat care îşi potrivea atât de firesc paşii cu ai ei şi să urmărească felul cum se amestecau şi apoi se destrămau rapid în vânt aburii respiraţiei lor.

El părea extrem de degajat şi avea nişte ochi ucigători, aşa că lui Quinn îi era clar că existau pe lume şi lucruri mai rele decât faptul că îi amorţeau de frig degetele de la picioare în cizmele de care era conştientă că erau mai mult elegante decât practice.

— Mâine ai putea să-mi răspunzi la nişte întrebări la obiect?

— Da, în cazul în care o să mă găseşti. Îţi pot da numărul meu de mobil dacă…

— Aşteaptă puţin, îl întrerupse Quinn şi căută în geantă după telefonul celular. Fără să se oprească din mers, apăsă de câteva ori pe butoane, apoi întrebă: Ce număr spui că ai?

El i-l turui şi adăugă:

— Mă simt atras şi excitat la culme de soiul de femeie care nu numai că găseşte de îndată ceea ce caută în misterioasele adâncuri ale poşetei sale, ci mai şi foloseşte cu dibăcie aparatura electronică.

— Asta-i o discriminare sexuală?

— Nu, deloc. Mama ştie oricând unde se află toate cele, dar se simte neputincioasă în faţa telecomenzii. Surioara mea Jen ştie să utilizeze orice, de la automobilul cu şase viteze şi până la mouse-ul fără fir, însă nu poate găsi vreodată ceva fără o prealabilă cotrobăială de douăzeci de minute, în vreme ce Marly, cealaltă surioară a mea, nu poate găsi niciodată absolut nimic şi este intimidată până şi de deschizătorul electric de conserve. Şi iată-te acum pe tine, tulburându-mă prin faptul că găseşti totul imediat şi mai şi ştii să utilizezi orice drăcovenie tehnică.

— Întotdeauna am fost o vampă care i-a stârnit pe bărbaţi, replică ea şi puse la loc în poşetă telefonul, în timp ce coteau pe treptele care duceau către veranda lungă din faţa hotelului. Îţi mulţumesc că m-ai însoţit.

— Pentru puţin.

Quinn îşi dădu seama că ajunseseră la una din acele situaţii în care ambii parteneri se întrebau dacă ar urma doar o strângere de mână după care şi-ar vedea fiecare de treaba lui sau, dimpotrivă, ar ceda şi ar da frâu liber curiozităţii, abandonându-se unui sărut.

— Hai să nu ne lăsăm deocamdată pradă impulsurilor instinctuale,

hotărî ea într-un târziu să-i spună. Recunosc că îmi place forma gurii tale, însă a merge acum mai departe ar însemna să amestecăm lucrurile înainte de a mă fi apucat de ceea ce m-a adus aici.

— E al dracului de mare păcat, dar trebuie să admit că ai perfectă dreptate în privinţa asta, încuviinţă Cal, înfigându-şi mâinile în buzunare. Aşa că acum n-o să fac decât să-ţi urez noapte bună şi o să mai aştept puţin până ce o să mă asigur că ai ajuns cu bine în camera ta.

— Noapte bună. Quinn urcă treptele până la uşă, după care o deschise şi se uită înapoi spre bărbatul care rămăsese în picioare, cu mâinile în buzunare, în lumina demodatului felinar stradal.

Ooo, da, îşi zise în sinea ei, într-adevăr, pare al naibii de mare păcat.

— Pe curând, îi mai spuse el, după care aşteptă să se închidă uşa în urma ei şi apoi se dădu câţiva paşi înapoi, uitându-se la ferestrele de la etajele doi şi trei. Ea îi spusese că fereastra de la camera ei dădea spre Main Street, însă Cal nu ştia la ce etaj era.

După câteva clipe, la o fereastră de la cel de-al doilea etaj se aprinse lumina. Prin urmare, Quinn ajunsese cu bine în camera ei.

Cal se întorsese şi făcuse deja doi paşi când îl zări pe băiat. Stătea în picioare pe trotuar, la jumătatea distanţei până la următoarea intersecţie, neavând nici haină şi nici căciulă pe cap ca să-l apere de muşcătura vântului care sufla fără să-i ciufulească părul lung.

Ochii băiatului străluceau sinistru de roşii, în timp ce buzele i se retrăseseră, dezvăluindu-i ameninţător dinţii, pe când din gâtlej îi ieşea un mârâit lugubru care făcu să i se strângă stomacul.

Nu-i real, îşi zise în sinea lui. Nu încă. Asta-i doar o proiecţie, ca în vise. Însă chiar şi în vise, tot îţi face rău ori te poate face să crezi că îți va face rău.

— Întoarce-te acolo de unde ai venit, lepădătură! Cal vorbea limpede şi cât de calm îi permitea starea lui de nervi. Încă nu ţi-a sosit vremea!

Da' şi când o să-mi sosească, o să vă înghit pe toţi, laolaltă cu tot ce-aveţi voi mai scump pe lume.

Buzele lui nu se mişcaseră odată cu rostirea vorbelor, ci îi rămăseseră încremenite în acelaşi rânjet de fiară sălbatică.

— O să mai vedem noi care pe care va învinge de data asta, îl avertiză Cal, făcând încă un pas înainte.

Şi atunci se dezlănţui şi focul. Ţâşni din trotuarul larg de cărămidă şi fumegă până pe cealaltă parte a străzii, ca un zid de un roşu aprins. Mai înainte să apuce el să remarce că flacăra nu era fierbinte şi nu ardea, Cal se şi poticnise dând înapoi şi aruncase mâinile în sus ca să se apere.

Hohotul de râs îi răsună în creier, sălbatic ca şi focul, apoi ambele

dispărură ca prin farmec.

Strada era acum tăcută, iar cărămida şi clădirile păreau neatinse.

Scamatorii scoase din mânecă, îşi zise din nou Cal. O puzderie de scamatorii scoase toate din mânecă.

Şi o porni drept înainte, chiar pe-acolo pe unde izbucniseră falsele flăcări. Se simţea un miros puternic, înţepător care se răspândea, apoi dispărea ca şi vaporii propriei sale răsuflări. Şi chiar în clipa aceea îl recunoscu. Era duhoarea de pucioasă.

Sus, la etaj, în odaia care o făcea să se simtă în culmea fericirii, cu patul cu patru stâlpi şi baldachin şi cu o cuvertură albă pufoasă, Quinn şedea la pupitrul cu picioare arcuite şi tăblia lustruită şi îşi nota în laptop însemnările zilnice, informaţiile şi impresiile. Îi plăcea că în încăpere erau multe flori de-abia înflorite şi un castronaş albastru plin cu fructe proaspete. În sala de baie, cu o chiuvetă cu picior şi o cadă adâncă având nişte picioruşe cu gheare, erau prosoape groase, imense, două săpunuri mari, precum şi sticluţe cu şampon, cu cremă de corp şi cu gel de baie.

În loc de insipidele postere produse în serie, pe pereţi se aflau fotografii şi picturi originale pe care discreta notiţă de pe pupitru le identifica drept creaţii ale unor artişti locali, putând fi achiziţionate la magazinul Artful de pe South Main. Camera era plină de lucruri plăcute care te întâmpinau la tot pasul şi era dotată cu internet de mare viteză. Quinn făcu o notificare pentru a-şi rezerva aceeaşi cameră pentru revenirile preconizate pentru luna aprilie, apoi, din nou, în iulie.

Rezolvase multe în prima zi, care fusese în primul rând rezervată călătoriei. Îi cunoscuse pe doi dintre cei trei împricinaţi şi stabilise ascensiunea până la Stânca Păgână. Primul contact cu oraşul fusese plăcut. Şi avusese, aprecia ea, o experienţă personală de intrare nemijlocită în contact cu manifestarea unei forţe neidentificate (cel puţin deocamdată). Şi avea deja schiţat articolul despre bowling, articol care avea să-i intereseze pe prietenii ei de la revista *Detours*.

Nu era rău deloc, mai ales dacă punea la socoteală şi faptul că luase o cină sănătoasă, mâncând în sufrageria hotelului o salată cu pui fript, precum şi că rezistase tentaţiei şi nu înfulecase o pizza întreagă, ci se limitase la o jumătate de feliuţă. În plus, doborâse şi toate popicele dintr-o singură lovitură.

Pe când închidea jaluzelele pentru a se pregăti de culcare, îşi spuse că rezistase şi tentaţiei de a-şi contopi buzele cu cele ale atrăgătorului Caleb Hawkins.

Nu era oare acesta un comportament absolut profesionist şi cu totul nesatisfăcător?

După ce îmbrăcă pijamaua din flanel, se sili din răsputeri să facă un

sfert de oră de exerciţii pilates (în realitate, doar zece minute), apoi cincisprezece minute de exerciţii yoga, după care se îngropă sub fabuloasa cuvertură, şi cu câteva pernuţe.

Luă de pe noptieră cartea pe care o citea şi se cufundă în lectură, până ce nu mai putu ţine ochii deschişi.

Imediat după miezul nopţii, Quinn puse un semn la pagina la care ajunsese, stinse veioza, se cuibări în culcuş şi, ca de obicei, adormi aproape instantaneu.

Apoi recunoscu visul ca fiind un vis. Dintotdeauna o satisfăcea senzaţia de incoerenţă şi lumea de carnaval a ambianţei onirice. Se simţea ca şi cum ar fi avut cine ştie ce păţanie nebunească, lipsită de orice efort fizic. Aşa că, atunci când se văzu pe o cărare întortocheată dintr-o pădure deasă, unde lumina argintie a lunii făcea să strălucească frunzele şi vălătucii de ceaţă ce se încolăceau la suprafaţa pământului, o parte din ea se gândi: „E grozav! Începe aventura”.

I se păru că aude o incantaţie, un fel de murmur răguşit şi disperat, însă nu putu distinge cuvintele.

Aerul era ca mătasea, atât de moale şi de plăcut, în timp ce ea rătăcea prin ceaţa deasă. Incantaţia continua, atrăgând-o în aceeaşi direcţie. Un singur cuvânt părea se răsune în noaptea aceea nebună, iar cuvântul era *bestia.*

Auzi cuvântul repetându-se pe măsură ce înainta pe desele cotituri ale potecii, prin atmosfera mătăsoasă, pe lângă copacii argintii. Simţi un impuls sexual, o fierbinţeală stârnită de atracţia exercitată de ceea ce se auzea în bezna nopţii.

Pentru a doua, apoi şi pentru a treia oară, văzduhul păru să şoptească. *Beatus.* Murmurul păru să-i încălzească pielea. În visul ei, Quinn grăbi paşii.

Din arborii scăldaţi în lumina lunii îşi luă zborul o bufniţă neagră, agitând cu imensele-i aripi aerul liniştit şi răcindu-l până ce Quinn începu să dârdâie de frig. Şi chiar în vis fiind, se simţi cuprinsă de spaimă.

În timp ce se stârnise adierea aceea rece, ea văzu, întins de-a curmezişul potecii, un tânăr cerb auriu. Sângele scurs din beregata lui tăiată îmbibase ţărâna, care lucea acum în noapte, umedă şi neagră.

Simţi, de milă, o strângere de inimă. Un animal atât de tânăr şi de dulce, gândi ea, apropiindu-se de el. Cine o fi fost în stare să facă una ca asta?

O clipă, ochii holbaţi şi încremeniţi ai tânărului cerb ucis se limpeziră şi luciră ca aurul, ca şi ai ciutei lui. Se uită la ea cu atâta tristeţe şi înţelepciune încât Quinn îşi simţi lacrimile în gât.

În momentul acela, vocea răsună din nou, dar nu prin atmosfera vibrantă, ci direct în mintea ei. Un singur cuvânt: *devoveo.*

În clipa următoare, copacii erau goi, doar gheaţa le învelea

trunchiurile şi crengile, iar lumina argintie a lunii devenise cenuşie. Cărarea cotise ori ea se răsucise, astfel că acum se afla cu faţa către un mic heleşteu. Apa era neagră ca tuşul, de parcă orice lumină din cer ar fi fost suptă în adâncurile sale şi înăbuşită acolo.

Alături de heleşteu se afla o tânără, îmbrăcată cu o rochie lungă, cafenie. Părul tinerei era tuns scurt, cu şuviţe dezordonate. Chiar lângă heleşteu, ea se aplecase şi îşi umplea buzunarele rochiei cu pietre.

Hei! Îi strigă Quinn. *Ce faci acolo?*

Fata continuă să-şi umple buzunarele cu pietre. Când se apropie, Quinn văzu că ochii fetei, cu privirea rătăcită a nebuniei, erau plini de lacrimi.

Nu te prosti! Nu vrei să faci una ca asta. Nu trebuie să fii o Virginia Wolf. Aşteaptă! Opreşte-te puţin şi stai de vorbă cu mine.

Fata întoarse capul şi, timp de o clipă de uluire, Quinn îi văzu faţa şi i se păru că era de fapt propria ei faţă.

El nu ştie chiar totul, îi zise fata cea nebună. *Pe tine nu te-a cunoscut.*

Apoi desfăcu brusc braţele, iar trupul ei firav, îngreunat acum de povara pietrelor din buzunarele rochiei, se înclină tot mai mult, până ce căzu în apa neagră, iar heleşteul o înghiţi ca o nerăbdătoare gură hulpavă.

Quinn sări şi ea – ce altceva ar fi putut să facă? Îşi adună toate puterile pentru a înfrunta şocul frigului şi îşi umplu plămânii cu aer.

O lumină fulgeră, şi se auzi un zgomot puternic, înfundat, care putea fi un tunet sau răgetul unei vietăţi flămânde. Quinn se trezi aşezată în genunchi, într-o poiană în mijlocul căreia ieşea din pământ un pietroi asemănător unui altar. În jurul ei, deasupra şi chiar prin ea, izbucniseră flăcări, însă ea nu simţea deloc fierbinţeala.

Prin strălucirea focului zări două siluete, una neagră, cealaltă albă, încleştate în luptă ca două animale scoase din minţi. În momentul acela, cu un zgomot sfâşietor, pământul se despică, se deschise şi, ca şi gura nerăbdătoare a heleşteului, începu să înghită totul.

Din gâtlejul femeii izbucni un răcnet îngrozit, în vreme ce deschizătura din pământ se tot lărgea ca s-o înghită. Prinzându-se strâns cu mâinile, se târî spre stâncă, încercând să o cuprindă în braţe.

Piatra se sparse în trei părţi egale, iar Quinn se rostogoli şi se tot rostogoli în gura avidă, deschisă.

Şi se trezi ghemuită pe patul acela minunat, cu aşternuturile mototolite în jurul picioarelor, şi cu braţele încleştate de un stâlp al baldachinului, ca şi cum de asta ar fi depins viaţa ei.

Răsuflarea ei era un horcăit, iar inima îi bătea atât de repede încât i se învârtea capul.

Nu fusese decât un vis, doar vis urât, îşi zise ea, şi totuşi nu se simţea în stare să se desprindă de stâlpul baldachinului.

Încă atârnată de el, îşi rezemă obrazul de suprafaţa lemnului şi închise ochii, aşteptând până când se mai potoli din tremurat, tresărind doar când şi când.

— A naibii plimbare! mormăi ea.

În finalul visului fusese la Stânca Păgână, era sigură de asta. O recunoscuse după pozele în care o văzuse. Nici nu era de mirare că avusese un coşmar în legătură cu stânca, şi cu pădurea, şi cu heleşteul… Parcă în documentarea ei fusese vorba şi despre o femeie care se înecase acolo. L-am numit, după numele ei, Heleşteul lui Hester. Ba nu heleşteu, ci iaz. Iazul lui Hester.

Totul avea sens, în logica visului.

Da, fusese o plimbare dată naibii, iar ea va muri fericită chiar dacă nu va mai trăi niciodată ceva asemănător.

Se uită la ceasul deşteptător de voiaj şi văzu pe afişajul luminos că era ora trei şi douăzeci de minute. Trei dimineaţa, gândi ea, adică ora morţilor. Era cel mai rău moment în care să fii treaz. Aşa că se va culca ca o femeie înţeleaptă ce era. Îşi va aranja aşternutul, va bea o gură de apă rece şi apoi va adormi din nou.

Pentru această primă zi petrecută aici, trecuse deja prin destule emoţii şi şocuri.

Coborî din pat, netezi cearşaful şi cuvertura într-o ordine aproximativă, după care se întoarse ca să se ducă în baia de-alături după un pahar cu apă.

Urletul i se opri în gât. Răsună ascuţit şi sfâşietor ca un râcâit de gheare în creier, însă niciun sunet nu izbuti să-şi croiască drum afară din gâtlejul ei fierbinte.

Băiatul îi rânjea obscen prin fereastra întunecată. Faţa şi mâinile lui apăsate pe sticla geamului se aflau la o foarte mică distanţă de propria ei faţă. Îi văzu limba ieşind printre dinţii albi şi ascuţiţi şi mai văzu ochii roşii lucind şi părând la fel de adânci şi de înfometaţi ca şi gura pământului care încercase să o înghită în visul ei.

Simţind că o lasă genunchii, Quinn se temu că, dacă ar cădea la pământ, el s-ar năpusti asupra ei, făcând ţăndări geamul, şi şi-ar înfige colţii în beregata ei ca un câine sălbatic.

Aşa că ridică mâna, făcându-i străvechiul semn împotriva forţelor răului.

— Pleacă de-aici! şopti Quinn. Să nu îndrăzneşti să te apropii de mine.

Arătarea râse. Un sunet oribil, iar umerii i se zguduiau de vesel ce era. Apoi arătarea se împinse în geam făcând o tumbă lentă, unduită. Rămase o clipă suspendată deasupra străzii adormite. Apoi se… condensă – ăsta fiind unicul termen acceptabil la care se putu gândi Quinn. Se contractă şi se micşoră cât o gămălie neagră, după care dispăru fără urmă.

Quinn se repezi la fereastră şi închise jaluzelele, acoperind până la ultimul centimetru pătrat de geam. Apoi se lăsă pe podea şi se sprijini cu spatele de zid, tremurând.

Când socoti că era în stare să se ridice în picioare, se grăbi şi către ferestre, ţinându-se de perete. După ce închisese toate jaluzelele, Quinn era din nou cu răsuflarea tăiată şi încerca să-şi spună că încăperea nu era totuşi o cutie închisă ermetic.

Ajunse în sfârşit la apa de care simţea atâta nevoie şi bău cu sete două pahare. Ceva mai sigură pe ea acum, se uită îndelung la ferestrele acoperite.

— Aşa da, du-te dracului, secătură ce eşti!

Îşi luă apoi iute laptopul, se aşeză din nou pe podea – simţindu-se ceva mai în siguranţă sub nivelul pervazurilor de la ferestre – şi începu să-şi noteze toate amănuntele pe care şi le putea aminti despre visul şi despre arătarea care i se ivise în toiul nopţii la fereastra camerei.

Când se trezi din somn, lumina era ca un chenar de un galben-închis de jur împrejurul ţesăturii jaluzelelor, iar bateria laptopului era complet descărcată. Felicitându-se fiindcă îşi aminti că o pusese la încărcat înainte să se fi ghemuit pe podea să doarmă, se ridică amorţită în picioare.

O prostie, bineînţeles, îşi zise ea, întinzându-se ca să se dezmorţească. Tot o prostie că nu oprise calculatorul şi nu se târâse în pat. Dar uitase să închidă laptopul, iar la a se culca în pat nu se gândise o clipă.

Acum puse computerul pe pupitru şi îl băgă în priză ca să-i reîncarce bateriile. Cu oarece prudenţă – fiindcă, în definitiv, atunci când îl văzuse prima oară pe băiat, era ziua în amiaza mare –, Quinn se apropie de prima fereastră şi ridică jaluzeaua.

Soarele strălucea pe cerul cald şi senin. Pe caldarâm, pe marchize şi pe acoperişuri sclipea acum un strat de zăpadă proaspăt de un alb imaculat.

Zări câţiva comercianţi sau angajaţi ai lor curăţând zăpada de pe trotuare sau de pe verande şi trepte. Maşinile se deplasau încet pe străzile deja curăţate de omăt. Quinn se întrebă dacă nu cumva, din cauza zăpezii, se contramandaseră ori se amânaseră cursurile şcolilor.

Se mai întrebă şi dacă nu cumva băiatul cu pricina avea şi el cine ştie ce cursuri demonice, în ziua aceea.

Revenindu-şi, hotărî să-şi răsfeţe greu încercatul trup cu o lungă baie caldă. Apoi va încerca „Ma's Pantry" la micul dejun şi să găsească pe cineva dispus să-i povestească, în timp ea şi-ar mânca fructele şi granola, despre legendele din Hawkins Hollow.

6

Cal o văzu intrând tocmai când începea să mănânce, la tejghea. Quinn purta aceleaşi cizme cu tocuri înalte şi ascuţite, nişte jeanşi decoloraţi şi o bonetă de lână, strălucitoare ca a unui cardinal, sub care îşi strânsese părul.

Îşi înfăşurase gâtul într-o eşarfă multicoloră, ceea ce adăuga o oarecare eleganţă hainei descheiate. Dedesubt, avea un pulover de culoarea afinelor coapte.

Cal gândi că femeia asta avea ceva deosebit și că ar atrage atenţia chiar dacă ar purta haine de culoarea noroiului.

O urmări cum cerceta zona meselor şi înţelese că analiza unde să se aşeze şi pe cine să abordeze. E deja la lucru, concluzionă el în gând. Poate că aşa face mereu. Cal era acum al naibii de sigur, chiar dacă nu o cunoştea decât de puţină vreme, că mintea ei era mereu activă.

Quinn îl zări, îi aruncă zâmbetul ei însorit şi porni spre el, făcându-l să se simtă ca puştiul din jocul alegerii cu mingea, puştiul preferat dintre toţi ceilalţi care îşi agitau braţele şi strigau: „Pe mine! Pe mine! Alege-mă pe mine!”

— ’Neaţa, Caleb.

— ’Neaţa, Quinn. Ai venit să iei micul dejun? Fac cinste.

— Desigur. Ea se aplecă deasupra farfuriei lui şi adulmecă îndelung şi teatral clătitele umplute cu unt şi sirop. Pariez că sunt formidabile.

— Cele mai bune din oraş. Cal tăie cu furculiţa o bucată groasă şi i-o întinse, întrebând: Vrei o mostră?

— Mi-e imposibil să mă limitez la o singură înghiţitură. Asta e ca o boală la mine. Se aşeză pe scaunul înalt şi se întoarse, zâmbind, spre chelneriţă, scoţându-şi între timp eşarfa de la gât. ’Neaţa! Aş vrea o cafea şi, dacă aveţi, şi ceva gen granola, cu orice fel de fructe pe deasupra.

— Avem K Special şi aş putea să tai deasupra nişte felii de banană.

— E perfect. Îi întinse mâna peste tejghea şi se prezentă: Eu sunt Quinn.

— Scriitoarea din PA. Chelneriţa dădu din cap şi strânse ferm mâna lui Quinn. Eu sunt Meg Stanley. Iar tu să fii foarte atentă cu individul de colo, îi mai zise Meg, dând din cap în direcţia lui Cal. Unii dintre tipii ăştia liniştiţi şi tăcuţi sunt nişte afurisiţi.

— Unii dintre noi, mai limbuţi, sunt extrem de rapizi.

Cuvintele astea îi smulseră un râset lui Meg, în timp ce turna cafeaua.

— Să fii iute de picioare este un mare avantaj. O să-ţi aduc cerealele acelea.

— De ce ar fi dispus cineva să aleagă de bunăvoie la micul dejun un astfel de amestec de buruieni? se întrebă Cal cu voce tare, servindu-se cu o altă bucată de clătită şiroind de sirop.

— E un gust care se formează în timp şi care este încă în curs de definitivare la mine. Însă cunoscându-mă foarte bine, mi se pare limpede că, dacă voi veni în continuare aici pentru micul dejun, până la urmă tot o să cedez ispitei acestor clătite minunate. Există în oraş o sală de gimnastică ori vreun club de sănătate, sau măcar o persoană ceva mai dolofană care mi-ar putea închiria un dispozitiv pentru efort?

— La subsolul centrului comunitar se află o mică sală de gimnastică. Pentru a putea intra acolo trebuie să fii înscris ca membru cotizant, însă cred că voi putea să-ţi aranjez o derogare de la regulă.

— Zău? Eşti un tip extrem de descurcăreţ, Cal. E bine să te cunoască omul.

— Ai dreptate. Vrei cumva să-ţi schimbi comanda şi programul? Să începi cu bunătăţile şi să continui apoi cu trasul chinuitor de fiare?

— Astăzi nu, dar, oricum, îţi mulţumesc pentru intenţie. Quinn luă cu ambele mâini ceaşca de cafea şi începu să soarbă din ea, în timp ce îl studia pe bărbat printre aburii uşori care se ridicau şi dispăreau aproape imediat. Acum, că avem deja cea de-a doua noastră întâlnire…

— Dar cum de nu mi-o mai amintesc pe prima?

— Mi-ai făcut cinste cu pizza şi bere şi am jucat popice. Pentru mine, aşa ceva defineşte o întâlnire. Iar acum îmi faci cinste cu micul dejun.

— Alcătuit din cereale şi banane. Chiar îţi sunt recunoscător că mă laşi să scap atât de ieftin.

— Cine n-ar fi? Însă dat fiind faptul că tot avem această întâlnire şi tot restul… Quinn mai sorbi o dată din cafea pe când el râdea. Aş vrea să-ţi împărtăşesc o experienţă.

Îi aruncă o privire lui Meg care aducea un castron alb din ceramică plin ochi cu fulgi de cereale şi cu feliuţe de banană.

— Mi-am închipuit că preferi, alături de toate astea, ca şi laptele să fie degresat.

— Ai nimerit-o.

— Să mai aduc şi altceva?

— Deocamdată nu, Meg, răspunse Cal. Mulţumesc.

— Dacă vă mai vine vreo idee, strigaţi după mine, nu vă sfiiţi!

— Vorbeai despre o experienţă, îi reaminti Cal în timp ce Meg se

îndrepta spre celălalt capăt al tejghelei.

— Da, am avut un vis.

Cal simţi o încordare încă înainte ca ea să fi început a-i relata, cu glas scăzut şi cu lux de amănunte, visul pe care îl avusese în timpul nopţii.

— Ştiu sigur că a fost un vis, concluzionă ea. Întotdeauna îmi dau seama de acest lucru, şi în timpul visului. De obicei nu-mi prea bat capul cu ele, nici măcar cu acelea îngrozitoare, pentru că, ştii şi tu, nu se întâmplă absolut nimic cu-adevărat. În niciun caz nu mi-a crescut un al doilea cap ca să mă pot certa cu mine însămi, şi nici nu sar vreodată din avion, agăţată de un buchet de baloane roşii. Dar de data asta a fost altfel. Nu doar credeam că mi-e frig, ci simţeam realmente frigul. Nu numai că mi s-a părut că m-am lovit şi m-am rostogolit pe pământ. Azi-dimineaţă am descoperit că am pe şold contuzii şi vânătăi pe care nu le aveam atunci când am adormit. Pe şold mi-au apărut vânătăi proaspete. Cum să te poţi lovi într-un vis dacă a fost doar vis?

Ba uite că în Hawkins Hollow se poate, îi trecu lui Caleb prin minte.

— Nu cumva ai căzut din pat, Quinn?

— Nu, n-am căzut din pat! Pentru prima oară se simţea în vocea ei o iritare abia perceptibilă. M-am trezit cu braţele încolăcite strâns în jurul unuia dintre stâlpii patului, de parcă ar fi fost iubitul meu de mult pierdut. Şi totul s-a întâmplat mai înainte de a-l fi zărit iar pe avortonul ăla mic şi cu ochii roşii.

— Şi unde l-ai văzut din nou?

Ea făcu o pauză pentru a lua o înghiţitură de cereale. Cal nu ştia dacă expresia de neplăcere care trecuse pe faţa ei se datora gustului mâncării sau gândurilor ei.

— Ai citit vreodată *Soarta Salemului,* de King?

— Bineînţeles. Despre un orăşel cu vampiri. Bună carte!

— Îţi mai aminteşti scena aceea cu băieţeii care erau fraţi? Unul s-a preschimbat în vampir după ce a fost înhăţat de pe poteca din pădure. Într-o noapte, el vine să-şi viziteze fratele.

— Nimic nu-i mai înspăimântător decât nişte vampiri-copii.

— Oricum, nu-i prea plăcut. Şi copilul-vampir nu face altceva decât să atârne afară, în faţa ferestrei. Se leagănă şi zgârie pe geam. Cam aşa ceva s-a întâmplat şi azi-noapte, la fereastra camerei mele. El era afară, lipit de sticlă, şi îţi atrag încă o dată atenţia că eu stau la etajul al doilea. Apoi nemernicul a făcut o elegantă tumbă înapoi şi a dispărut.

Cal îşi puse o mână pe mâna ei rece şi încercă să i-o încălzească, frecând-o uşor.

— Quinn, dar ai numărul meu de telefon de-acasă şi pe cel de mobil. De ce nu m-ai sunat?

Ea mai mâncă puţin, apoi, zâmbind în direcţia lui Meg, ridică ceaşca

de cafea pentru a cere să i-o umple.

— Cal, înţeleg că noi doi am cam început să ieşim împreună, însă nu obişnuiesc să-i sun la ora trei şi jumătate dimineaţa pe toţi cei cu care merg la bowling ca să strig după ajutor. M-am chinuit să înaintez prin mlaştinile din Louisiana, pe urmele fantomei unei regine voodoo – şi îmi dau seama cum sună asta. Mi-am petrecut singură o noapte pe coasta din statul Maine, într-o casă vestită pentru faptul că era bântuită de stafii, şi am stat de vorbă cu un individ despre care se spunea că ar fi posedat simultan de nu mai puţin de treisprezece demoni. Apoi a mai fost şi familia de vârcolaci din Tallahassee. Dar băiatul ăsta…

— Doar nu vrei să spui că tu crezi în vârcolaci şi în vampiri, Quinn.

Ea se întoarse pe scaun, ca să se uite drept în ochii bărbatului.

— Am o minte tot atât de deschisă ca un magazin non-stop de delicatese şi, în împrejurările date, şi tu ar trebui să ai la fel. Dar nu, eu nu cred că drăcovenia asta ar putea fi un vampir. În definitiv, l-am văzut şi în plină zi. Însă nici om nu este, şi totuşi, simplul fapt că nu este om nu-l face să fie mai puţin real. Este şi el o parte din Stânca Păgână, o parte din ceea ce se întâmplă aici din şapte în şapte ani. Şi s-a ivit cam devreme, nu-i aşa?

Da, îşi zise Cal, mintea femeii ăsteia lucrează într-una şi este ascuţită ca un brici.

— Nu ne aflăm chiar în cel mai potrivit loc pentru a continua discuţia asta.

— Atunci propune tu un alt loc.

— Ţi-am promis că te voi duce mâine la stâncă şi am de gând să-mi ţin promisiunea. O să intrăm atunci în mai multe detalii. Nu pot s-o fac astăzi, anticipă el insistenţa. Azi sunt ocupat până peste cap, iar mâine este oricum mai bine. Se aşteaptă o vreme însorită, cu temperaturi de peste cinci grade Celsius. Cal înălţă puţin dintr-un şold şi îşi scoase portofelul. Cea mai mare parte din zăpada proaspăt căzută se va topi până atunci. Aruncă o privire spre cizmuliţele ei, lăsând între timp pe tejghea suficiente bancnote încât să acopere notele de plată pentru ambele consumaţii. Dacă n-ai la tine nişte încălţări mai adecvate pentru ascensiune, ai face bine să-ţi cumperi o pereche, fiindcă altfel n-o să rezişti nici măcar un kilometru de drum.

— Ai fi surprins dacă ai şti cât de mult pot eu rezista.

— Nu ştiu dacă aş fi surprins ori ba. Atunci rămâne să ne vedem mâine, dacă nu cumva chiar mai repede.

Quinn se încruntă în urma lui, după care se întoarse, pe când Meg ştergea tejgheaua cu o cârpă.

— Afurisiţi. Ai avut dreptate.

— Doar îl cunosc pe băiatul ăsta încă dinainte de a se fi născut, nu?

Amuzată, Quinn se rezemă din nou de tejghea într-un cot şi începu

să răscolească prin cerealele care îi mai rămăseseră în farfurie. O sperietură mare în cursul nopţii şi o iritare pricinuită de un bărbat dimineaţa constituiau un supliment al dietei mai eficient decât orice dispozitiv de forţă. Meg o impresionase. Era o femeie plăcută, lată în şolduri în pantalonii ei maro din catifea reiată şi cu cămaşa de flanel cu mânecile suflecate până la coate. Părul cârlionţat ca o blăniţă de pudel castaniu îi încadra faţa blândă şi ridată. Iar în ochii căprui exista o strălucire jucăuşă care o asigura pe Quinn că femeia ar fi dispusă să stea la poveşti.

— Ia spune, Meg, ce altceva mai ştii? Să zicem, despre Stânca Păgână.

— O mulţime de aiureli, dacă mă întrebi.

— Chiar aşa?

— Oamenii o cam iau razna din când în când, îi răspunse ea, făcând cu un deget nişte mici rotocoale semnificative lângă una dintre urechi. Golesc prea multe sticle de băutură şi se cam înfierbântă. Şi din una în alta, lucrurile se umflă, însă e bine pentru afaceri să se facă astfel de speculaţii, dacă înţelegi ce vreau să spun. Cresc vânzările. Sunt atraşi aici o mulţime de indivizi preocupaţi de asta, întreabă, fac fotografii şi îşi cumpără suveniruri.

— Tu n-ai trăit niciodată vreo experienţă ciudată?

— Ba am văzut câteva persoane, care de obicei dovedesc mult bun-simţ, comportându-se stupid, ca scoase din minţi, precum şi pe unii cu o anumită înclinare spre răutate purtându-se cu o şi mai mare răutate pentru o vreme. Femeia ridică din umeri. Lumea e aşa cum e, iar uneori mai abitir ca de obicei.

— Cred că ai dreptate.

— Dacă vrei să afli mai multe despre asta, ai face bine să te duci la bibliotecă. Există acolo câteva cărţi despre oraşul nostru, despre istoria lui şi despre câte şi mai câte. Iar Sally Keefafer…

— Sally popicăreasa?

Meg bufni în râs.

— Chiar că-i place bowling-ul. Este directoarea bibliotecii. O să-ţi împuie urechile dacă o să-i adresezi ei întrebările. Adoră să vorbească şi nu s-a găsit până acum niciun subiect despre care să nu poată trăncăni, până ce îţi vine să-i lipeşti gura cu bandă adezivă.

— Aşa am să fac. De unde ar putea cumpăra nişte bandă adezivă?

Meg izbucni într-un alt hohot de râs şi scutură din cap.

— Dacă vrei cu-adevărat să stai de vorbă cu cineva şi să te şi alegi cu ceva din asta, persoana ideală este doamna Abbott. Ea conduce vechea bibliotecă şi este prezentă mai în flecare zi şi la cea nouă, vreme de câteva ore.

Apoi, luând bancnotele pe care i le lăsase Cal, Meg se duse să umple din nou şi celelalte ceşti aflate în aşteptare pe tejghea.

Cal se duse direct la biroul lui. Avea de rezolvat obişnuitele hârtii matinale, de dat telefoane şi de parcurs e-mailurile primite. Şi avea stabilită pentru dimineaţa aceea şi o întrevedere cu tatăl său şi cu lucrătorul din pasajul acoperit, înainte de a se deschide centrul de bowling în vederea partidelor de după-amiază.

Se gândea la zidul de foc din seara precedentă de pe Main Street. Şi adăugând şi cele două viziuni ale lui Quinn – adică ale cuiva din afară – devenea limpede ca naiba că *entitatea* care năpăstuia de-atâta amar de vreme oraşul începuse să-şi facă mendrele de data asta mult mai curând.

Şi pe el îl tulburase visul tinerei, la fel de mult ca şi pe ea. Amănuntele îl făcuseră să recunoască locul unde fusese Quinn şi ce văzuse ea. Faptul că visase cu-atâta precizie despre heleşteu, despre poiană, faptul că avea contuzii şi vânătăi de-acolo, însemna, după părerea lui, că avea mai mult ca sigur cine ştie legături cu povestea asta.

Nu putea fi exclusă posibilitatea unei îndepărtate relaţii de rudenie şi trebuia să existe o cale pentru a face cercetări şi în direcţia asta. Însă el mai avea multe rude, dar nimeni în afară de cei mai apropiaţi din familie nu pomenise vreodată despre un fenomen ieşit din comun, nici măcar în timpul Celor Şapte. Pe când trecea prin zona pistelor de bowling, flutură o mână în direcţia lui Bill Turner, care lustruia parchetul popicăriei. Zgomotul înfundat al voluminoasei maşini de lustruit se reverbera prin clădirea pustie.

Ajuns în biroul lui, Cal îşi verifică în primul rând e-mailurile şi răsuflă uşurat când găsi un mesaj din partea lui Gage:

Praga. Am ceva afaceri de clarificat. În mod normal, ar trebui să revin în State peste mai puţin de două săptămâni. În lipsa mea, să nu faceţi vreun lucru mai prostesc decât faceţi de obicei.

Niciun cuvânt de salut, nicio semnătură. Stilul caracteristic al lui Gage, gândi Cal. Şi deocamdată trebuia să se mulţumească cu atât. Începu să scrie răspunsul.

Ia legătura cu mine de cum ajungi înapoi în State. Lucrurile au început deja să se agite. Vom aştepta întotdeauna ca prostiile să le faci tu, deoarece te pricepi la asta cel mai bine dintre toţi.

După ce trimise mesajul pentru Gage, mai scrise un altul, de data asta pentru Fox.

E absolut necesar să stăm de vorbă. Acasă la mine, la ora şase. Am luat eu bere. Tu aduci mâncare, dar să nu fie pizza.

Pentru moment, mai mult de atât nu se putea face, îşi zise Cal. Iar

asta doar fiindcă viaţa trebuie să-şi urmeze cursul.

Quinn se întoarse la hotel ca să-şi ia laptopul. Dacă se va duce la bibliotecă, va putea lucra acolo câteva ore bune. Şi în timp ce se aştepta să găsească cele mai multe, dacă nu chiar toate cărţile adunate în bibliotecă, poate că şi doamna Abbott ar putea fi o sursă valoroasă de informaţii.

Iar Caleb Hawkins, nu încăpea nicio îndoială, nu va mai fi de găsit până a doua zi.

Când păşi în holul hotelului, Quinn o zări la recepţie pe blonda nostimă, Mandy parcă. Tocmai înregistra sosirea unei brunete, aşezată acum într-un fotoliu comod.

După o privire rapidă, Quinn îşi spuse că bruneta avea între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani. Scundă şi cu un aer impertinent, părea ostenită de călătorie, dar asta nu diminua prea mult drăgălaşa figură serioasă. Jeanşii şi puloverul negru arătau bine pe constituţia ei atletică. La picioarele ei, se aflau îngrămădite o valiză, un laptop în cutia lui, o geantă ceva mai mică, probabil pentru cosmetice şi alte lucruri femeieşti, precum şi o altă geantă încăpătoare de voiaj, din piele veritabilă, roşie şi netedă.

Quinn simţi invidie pentru geanta aceea, în timp ce pe faţă afişa un zâmbet.

— Bine aţi revenit, domnişoară Black. Vă stau imediat la dispoziţie.

— Mulţumesc, dar momentan n-am nevoie de nimic.

Quinn se îndreptă spre scări şi, când începu să urce, o auzi pe Mandy spunând veselă:

— V-am înregistrat, domnişoară Darnell. O să-l chem acum pe Harry să vă ducă bagajele în cameră.

După cum avea obiceiul, Quinn urca spre camera ei făcând în gând diverse speculaţii în privinţa domnişoarei Darnell, cea cu minunata geantă roşie de voiaj. Probabil că era în trecere în drum spre New York. Ba nu, Hawkins Hollow era un loc prea bizar pentru popas şi era încă prea de dimineaţă pentru a-şi fi întrerupt călătoria cu maşina.

Probabil că tânăra venise aici să viziteze rubedenii sau prieteni, însă de ce nu trăsese direct acolo? Poate că prefera să nu deranjeze prea tare.

Dar poate că domnişoara Damell se află într-o călătorie de afaceri, gândi Quinn intrând în cameră.

Ei bine, dacă fata cu geanta roşie, pe care şi-ar fi dorit-o, zăbovea în localitate mai mult de câteva ore, Quinn va descoperi ce o adusese aici. În definitiv, asta ştia ea să facă cel mai bine.

Quinn îşi împachetă laptopul, adăugând un carneţel de rezervă şi câteva creioane pentru cazul în care va avea noroc. Îşi scoase apoi telefonul mobil şi opri soneria, reglându-l să vibreze la apelare. Puţine

lucruri o deranjau mai mult decât telefoanele celulare care începeau să sune în liniştea bibliotecilor şi a sălilor de teatru.

Îşi mai strecură în servietă o hartă a districtului, pentru eventualitatea în care se hotăra să facă unele explorări.

Înarmată acum cu tot ce îi trebuia, porni cu maşina pe drumul care ducea spre celălalt capăt al oraşului şi spre biblioteca din Hawkins Hollow.

Din propriile cercetări, Quinn ştia că vechea clădire de piatră a bibliotecii de pe Main Street găzduia acum centrul comunitar şi sala de gimnastică pe care intenţiona să o frecventeze. La începutul anilor 2000 fusese construită noua bibliotecă, pe o pitorească înălţime de la marginea de sud a localităţii. Şi clădirea aceea părea să fie tot din piatră, deşi Quinn era sigură că piatra placa betonul şi celelalte materiale de construcţii. Biblioteca se înălţa pe două niveluri, cu aripi scurte în părţile laterale, şi avea o intrare cu portic. Îi plăcu atrăgătorul stil retro, cu aspectul acela demodat. Un aspect pentru care societatea istorică locală se luptase probabil din greu ca să-l impună.

Quinn admiră băncile şi copacii care, îşi imagină ea, asigurau, vara, plăcute unghere umbroase pentru lectură. Opri maşina în parcarea de pe o latură a clădirii.

Înăuntru chiar mirosea a bibliotecă, gândi ea. Mirosea a cărţi şi puţin a praf şi a tăcere.

Văzu un mic afiş cu litere strălucitoare care anunţa pentru zece şi jumătate o Oră de Poveşti la departamentul pentru copii.

Se strecură pe o traiectorie sinuoasă printre computere, mese lungi şi cărucioare, ca şi printre cele câteva persoane care parcurgeau teancurile de cărţi de pe rafturi şi cei câţiva bărbaţi în vârstă care răsfoiau nişte ziare.

Auzi zumzăitul potolit al unui copiator şi soneria abia perceptibilă a telefonului de la ghişeul de informaţii, către care se îndreptă şi ea imediat, încercând să evite magica putere de seducţie de care era convinsă că dispuneau toate bibliotecile. Şi, pe un ton scăzut, caracteristic bibliotecilor şi bisericilor, i se adresă bărbatului mătăhălos de la ghişeu:

— Bună dimineaţa. Mă interesează nişte cărţi despre istoria locală.

— Găsiţi aşa ceva la etajul doi, în aripa vestică. Pe scările din stânga sau cu liftul din spate. Căutaţi ceva anume?

— Vă mulţumesc, însă am de gând să trec în revistă tot ce aveţi. Este doamna Abbott astăzi aici?

— Este pensionară acum, dar tot mai trece pe-aici aproape în fiecare zi pe la ora unsprezece. Face asta benevol.

— Mulţumesc încă o dată.

Quinn urcă pe scări. Acestea erau frumos curbate, îşi zise ea, au un

soi de eleganţă cam ca în *Pe aripile vântului.* Făcu abstracţie de toate celelalte zone de depozitare şi locuri pentru lectură ca să nu se lase ispitită, până ce ajunse la secţia Interes Local.

Era mai degrabă o încăpere – un fel de minibibliotecă – decât o secţiune a bibliotecii mari. Se aflau acolo scaune comode, mese şi lămpi cu abajururi gălbui, şi chiar rezemătoare pentru picioare. Şi era mai mare decât s-ar fi aşteptat Quinn.

Încă o dată se cuvenea să ţină seamă de faptul că în localitate şi în împrejurimile acesteia avuseseră loc multe bătălii, atât în Războiul de Independenţă, cât şi în Războiul Civil.

Cărţile despre fiecare dintre cele două războaie ocupau rafturi separate, la fel ca şi cele referitoare la ţinutul în care se afla localitatea, la întregul stat şi la oraşul în sine.

În plus, exista o importantă zonă rezervată cărţilor scrise de autori de prin partea locului.

Quinn cercetă în primul rând această din urmă secţiune şi văzu acolo un autentic tezaur. Probabil că se aflau acolo mai bine de douăsprezece titluri pe care nu le întâlnise în documentările ei anterioare venirii în localitate. Cărţile erau publicate de autorii înşişi, de unele edituri de mâna a doua sau de mici edituri locale.

Denumiri precum *Coşmarul din Hollow* şi *Adevărul despre Hollow* o ameţeau deja, stârnindu-i curiozitatea. Quinn îşi puse la îndemână laptopul, carnetul de însemnări şi reportofonul, după care scoase din raft cinci cărţi. Şi de-abia atunci remarcă discreta plăcuţă de bronz pe care scria:

Biblioteca din Hawkins Hollow
mulţumeşte cu recunoştinţă generozităţii familiei lui
Franklin şi Maybelle Hawkins

Franklin şi Maybelle. Foarte probabil strămoşii lui Cal. Lui Quinn i se păru atât potrivit, cât şi generos gestul acestora de a fi donat fondurile necesare sponsorizării acestei încăperi. A acestei încăperi. Se aşeză la masă, alese la întâmplare una dintre cele cinci cărţi şi începu să citească.

Umpluse pagini întregi din carnet cu nume, locaţii, date, evenimente notorii şi un anumit număr de teorii, când simţi un miros de lavandă şi de pudră de talc pentru copii.

Ridicând privirea, Quinn văzu o bătrână îngrijită şi fercheşă, încălţată cu pantofi negri, stând cu mâinile încrucişate corect în dreptul taliei taiorului său purpuriu. Părul ei care începuse să se rărească era ca un bulgăre de zăpadă, iar ochelarii cu rame transparente aveau lentile atât de groase, încât Quinn se întrebă cum de le susţineau greutatea un nas şi nişte urechi atât de mici.

Bătrâna purta la gât perle, pe inelar o verighetă de aur, iar la încheietura mâinii un ceas cu o cureluşă de piele şi cu un cadran foarte mare, părând la fel de practic ca şi pantofii ei cu tălpi groase.

— Sunt Estelle Abbott, i se adresă ea cu un glas scârţâit. Tânărul Dennis m-a anunţat că ai întrebat de mine.

Întrucât Quinn estimase că Dennis de la Informaţii se cam apropia de şaptezeci de ani, îşi închipui că femeia care îl categorisise drept tânăr era probabil măcar cu douăzeci de ani mai în vârstă ca el.

— Da, răspunse Quinn şi se ridică în picioare, întinse mâna şi spuse: Numele meu este Quinn Black. Doamnă Abbott, eu…

— Da, ştiu. Scriitoarea. Mi-au plăcut cărţile tale.

— Mulţumesc foarte mult.

— N-ai de ce. Dacă nu mi-ar fi plăcut, ţi-aş fi spus-o verde-n faţă. Acum te documentezi pentru o carte despre Hollow.

— Da, doamnă, aşa este.

— O să găseşti aici ceva informaţii. Unele dintre ele extrem de utile. Se uită la cărţile de pe masă şi adăugă: Iar altele de-a dreptul absurde.

— Atunci, pentru a separa din start grâul de neghină, poate că aţi putea să vă faceţi puţin timp la un moment dat ca să vorbiţi cu mine. M-ar bucura să acceptaţi invitaţia mea la cină sau la un prânz, oricând aţi fi dispusă a…

— E frumos din partea ta, însă nu-i nevoie. Ce-ar fi să ne aşezăm chiar acum şi să vedem cum stau lucrurile?

— Ar fi grozav.

Estelle îşi trase un scaun şi se aşeză, apoi, cu spinarea dreaptă şi cu genunchii lipiţi, împreună mâinile în poală.

— M-am născut în Hollow, începu ea. Am trăit aici toţi cei nouăzeci şi şapte de ani pe care îi am.

— Nouăzeci şi şapte? Quinn nu trebui să mimeze surprinderea. În general, mă pricep să estimez foarte corect vârstele, dar pe-a dumneavoastră o consideram cu cel puţin zece ani mai jos.

— Am oasele rezistente, zise Estelle, zâmbindu-i cu căldură. Pe data de cinci a lunii următoare se fac deja opt ani încheiaţi de când l-am pierdut pe John, soţul meu, care s-a născut şi a crescut şi el tot aici. Am fost căsătoriţi vreme de şaptezeci şi unu de ani.

— Şi care a fost secretul vostru? o întrebă Quinn.

Întrebarea aduse un alt surâs pe buzele bătrânei, care răspunse:

— Învaţă să râzi tu de anii tăi, fiindcă altminteri or să râdă ei de tine.

— Permiteţi-mi să notez ceea ce aţi spus.

— Noi am avut şase copii – patru băieţi şi două fete – şi toţi sunt în viaţă şi niciunul dintre ei n-a făcut puşcărie, slavă Domnului. Din partea lor ne-am ales cu nouăsprezece nepoţi, care ne-au adus la rândul lor douăzeci şi opt de strănepoţi – la cea mai recentă

numărătoare, şi încă cinci din generaţia imediat următoare, cu alţi doi pe drum.

Quinn nu putu decât să facă ochii mari.

— Probabil că de Crăciun, este mare aglomeraţie, în cel mai bun sens al cuvântului.

— Suntem răspândiţi care-ncotro, însă tot am izbutit să ne adunăm aproape toţi în acelaşi loc şi în acelaşi moment şi asta chiar de mai multe ori.

— Dennis mi-a spus că aţi ieşit la pensie. Aţi fost bibliotecară?

— Am început să muncesc la bibliotecă atunci când mezinul meu a intrat şi el la şcoală. Era vechea bibliotecă de pe Main Street. Am lucrat acolo mai bine de cincizeci de ani. M-am apucat din nou de şcoală şi am obţinut o diplomă de licenţă. Johnnie şi cu mine am călătorit şi am văzut împreună o mare parte din lume. La un moment dat ne gândeam să ne mutăm în Florida. Însă rădăcinile noastre de-aici erau înfipte prea adânc ca să putem face asta. Am început să lucrez cu jumătate de normă, apoi m-am pensionat când Johnnie al meu s-a îmbolnăvit. După ce el s-a dus, m-am întors în bibliotecă – tot la acea veche – în vreme ce asta nouă era în construcţie. Am revenit în regim de voluntariat sau în postură de fosilă vie, cum vrei să priveşti lucrurile. Ţi-am povestit toate astea ca să-ţi faci o idee.

— Vă iubiţi soţul şi copiii şi copiii copiilor şi tot aşa mai departe. Iubiţi şi cărţile şi vă mândriţi cu munca pe care aţi depus-o. Iubiţi şi acest oraş şi respectaţi viaţa pe care aţi dus-o aici.

Estelle îi aruncă o privire aprobatoare.

— Ai un mod eficient şi pătrunzător de a sintetiza. N-ai spus că mi-am iubit soţul, ci ai folosit timpul prezent. Asta mă convinge că eşti o tânără sensibilă şi cu mult spirit de observaţie. Am simţit din cărţile tale că ai o minte deschisă şi însetată de cunoaştere. Spune-mi, te rog, domnişoară Black, ai şi curaj?

Quinn se gândi la arătarea de dincolo de fereastra ei şi la felul în care îi ieşise limba printre dinţi. Îi fusese frică, dar nu fugise.

— Da, îmi place să cred că am şi oarece curaj. Şi vă rog să-mi spuneţi Quinn.

— Quinn. Dar ăsta-i un nume de familie.

— Da, este numele de fată al mamei mele.

— În irlandeza celtică, cred că înseamnă „sfătuitor”.

— Da, într-adevăr.

— Am o sursă de informaţii, spuse Estelle, bătându-se uşor cu un deget în tâmplă. Dar mă întreb dacă numele tău nu este cumva relevant. Va fi necesar să ai obiectivitatea şi sensibilitatea unui sfătuitor pentru a putea scrie cartea care s-ar cuveni să fie scrisă despre Hawkins Hollow.

— De ce n-aţi scris-o dumneavoastră?

— Deoarece nu oricine iubeşte muzica e în stare să şi cânte. Aş vrea să-ţi spun câteva lucruri dintre care pe unele s-ar putea să le ştii deja. Există în pădurea din vestul acestui oraş un loc care a fost pământ sacru, sacru şi schimbător, cu mult înainte ca Lazarus Twisse să fi venit în căutarea lui.

— Lazarus Twisse, conducătorul sectei puritanilor – al sectei radicale –, aceea care s-a separat sau, mai exact, a fost exclusă dintre religiile din Massachusetts.

— Potrivit istoriei de pe atunci, da. Băştinaşii americani considerau că pământul acela era sfânt. Iar înainte de ei, după cum se vorbea pe vremea aceea, forţele diametral opuse, adică întunericul şi lumina, binele şi răul – nu contează termenii utilizaţi –, se încleştaseră într-o aprigă bătălie pentru acel petic circular de teren, lăsând acolo seminţe ale puterii lor. Acele seminţe au rămas acolo, în pământ, în stare latentă, secol după secol, doar stânca amintind de ceea ce se petrecuse în locul respectiv. În timp, amintirile despre marea bătălie au fost uitate sau deformate de folclorul local, de pe urma lor nemairămânând decât simţămintele multora cum că acel pământ şi acea stâncă n-ar fi fost doar ţărână şi piatră cât se poate de obişnuite.

Estelle făcu o pauză, rămânând o vreme tăcută. Quinn auzi declicul şi uşorul bâzâit al aerotermei, ca şi slabul târşâit al pantofilor de piele pe pardoseală când cineva trecu pe lângă sala lor cu alte treburi.

— Twisse venise la Hollow gata montat împotriva lui Richard Hawkins care, împreună cu soţia şi cu copiii lui, întemeiase o mică aşezare încă din 1648. Ar trebui să reţii faptul că fiica cea mare a lui Richard se numea Ann. Atunci când a venit Twisse, Hawkins, familia acestuia şi alţi câţiva – dintre care unii fugiseră din Europa, fiind criminali, oameni persecutaţi politic sau aparţinând altor asemenea categorii – îşi făcuseră deja un rost pe-aici. Aşa se întâmplase şi cu un bărbat care îşi spunea Giles Dent. Iar Dent îşi construise un bordei chiar în pădurea în care ieşea stânca din pământ.

— Cea cunoscută sub denumirea de Stânca Păgână.

— Da. Omul nu supăra pe nimeni şi, fiind oarecum învăţat şi priceput la vindecări, era adeseori căutat pentru îngrijirea bolnavilor şi a răniţilor. Există unele relatări potrivit cărora individul era cunoscut sub porecla de „Păgânul" şi tocmai acest lucru ar sta la originea numelui „Stânca Păgână".

— Mi se pare că nu sunteţi chiar convinsă de acurateţea informaţiilor care rezultă din aceste relatări.

— S-ar putea ca termenul să fi prins, intrând în limbaj şi în vocabularul timpului. Însă ea era cunoscută drept Stânca Păgână cu mult înainte de sosirea lui Giles Dent şi a lui Lazarus Twisse în aceste locuri. Există şi alte legende care pretind că Dent se mai ocupa, printre altele, şi cu practica vrăjitoriei, el făcându-i farmece lui Ann, iar apoi

seducând-o şi lăsând-o însărcinată. Alte surse susţin că Ann şi cu Dent erau într-adevăr amanţi, dar că ea venise la el în pat de bunăvoie şi nesilită de nimeni, părăsindu-şi familia ca să trăiască împreună cu el în micul bordei de lângă Stânca Păgână.

— Oricum, i-ar fi fost la fel de greu – lui Ann Hawkins, adică – indiferent dacă venise la el de bunăvoie ori ba, speculă Quinn. Vrăjită sau prin propria ei voinţă, era dificil pentru ea să trăiască nemăritată alături de un bărbat. Dacă a făcut-o de bunăvoie, cu alte cuvinte dacă a venit la el din dragoste, trebuie să fi fost o fiinţă foarte puternică.

— Cei din familia Hawkins au fost dintotdeauna puternici. Probabil că Ann era suficient de puternică încât să meargă la Dent şi să locuiască cu el. Apoi trebuie să fi fost suficient de puternică încât să-l şi părăsească.

— Sunt aici multe întâmplări contradictorii, începu Quinn. De ce credeţi dumneavoastră că Ann Hawkins l-ar fi părăsit pe Giles Dent?

— Cred că a plecat pentru a proteja vieţile care înmuguriseră în pântecul ei.

— De cine să le protejeze?

— De Lazarus Twisse. Acesta şi cei care îl urmau au venit la Hawkins Hollow în 1651. Curând după aceea, întreaga aşezare se afla la ordinele sale. Iar ordinele sale interziceau dansul, cântecul, muzica în general, şi orice fel de cărţi, cu excepţia Bibliei. Nu era acceptată nicio altă biserică în afară de biserica lui şi nicio altă credinţă decât credinţa lui, în Dumnezeul lui.

— Şi gata cu libertatea religiei.

— Libertatea n-a constituit niciodată scopul lui Twisse. În stilul celor însetaţi de putere mai presus de orice altceva, el a intimidat, a terorizat, a pedepsit, a surghiunit şi a utilizat ca armă urgia trimisă de Dumnezeul pe care şi l-a ales. Pe măsură ce puterea lui Twisse sporea creşteau şi penalizările şi pedepsele dictate de el. Schingiuiri, biciuiri, tăierea părului femeilor considerate fără credinţă în Dumnezeu, stigmatizarea prin ardere cu fierul înroşit în foc a bărbaţilor acuzaţi de diverse fărădelegi şi, în sfârşit, arderea pe rug a celor socotiţi de Twisse a fi vrăjitori. În noaptea de 7 iulie a anului 1652, în urma acuzaţiei lansate de o tânără pe nume Hester Deale, Twisse a pornit în fruntea unei gloate din Hawkins Hollow către Stânca Păgână, ca să-l găsească pe Giles Dent. Iar ceea ce s-a întâmplat acolo… Quinn se aplecă în faţă. Însă Estelle oftă şi clătină din cap. Ei bine, există multe versiuni în privinţa asta, cum că au murit foarte mulţi. Seminţele plantate acolo cu multă vreme înainte s-au amestecat în pământ. Multe s-ar putea să fi încolţit doar ca să moară în flăcările care au mistuit poiana. Există mai puţine mărturii referitoare la ceea ce s-a întâmplat imediat după aceea sau în zilele şi săptămânile care au urmat. Dar mai târziu, Ann Hawkins a revenit în aşezare, împreună cu

cei trei fii ai ei. Şi Hester Deale a născut o fiică la opt luni după distrugătorul foc de la Stânca Păgână. Iar la scurtă, la foarte scurtă vreme după naşterea copilei, despre care mama ei pretindea că ar fi progenitura diavolului, Hester s-a înecat într-un mic heleşteu din pădurea Hawkins.

După ce îşi umpluse buzunarele cu pietre, gândi Quinn, reprimându-şi o cutremurare, apoi întrebă:

— Ştiţi ce s-a întâmplat cu fiica ei? Sau cu fiii lui Ann Hawkins?

— Mai există nişte scrisori, nişte jurnale şi Biblii ale familiei. Însă cea mai concretă informaţie s-a pierdut, sau n-a ieşit niciodată la lumină. Va lua mult timp şi efort pentru a descoperi adevărul. Dar să ştii un lucru: seminţele acelea au stat în adormire până într-o noapte de iulie de acum douăzeci şi unu de ani, când au fost agitate în pământ şi ceea ce fusese semănat acolo s-a trezit la viaţă. Ele tot înfloresc de-atunci încoace, vreme de şapte nopţi, din şapte în şapte ani, sufocând localitatea Hawkins Hollow. Îmi pare rău, însă am început să obosesc repede în ultima vreme. E foarte enervant.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră? Să vă duc cu maşina acasă?

— Eşti o fată inimoasă. O să vină nepotul meu să mă ia. Cu fiul lui trebuie să fi vorbit deja, îmi închipui. Cu Caleb, adică.

Ceva din zâmbetul bătrânei îi lumină mintea lui Quinn.

— Caleb înseamnă că ar fi…

— Strănepot. Onorific, s-ar putea spune. Fratele meu Franklin şi soţia acestuia, draga mea prietenă Maybelle, au fost omorâţi într-un accident cu puţin timp înainte de a se fi născut Jim – adică tatăl lui Caleb. Iar Johnnie al meu şi cu mine am ţinut locul bunicilor care nu mai erau. I-am pus la socoteală, în lungul inventar de progenituri pe care l-ai auzit mai înainte, şi pe aceşti nepoţi şi pe toţi ai lor.

— Prin urmare, v-aţi născut Hawkins.

— Aşa este. Iar ascendenţa directă a ramurii noastre duce în Hollow drept către Richard Hawkins, fondatorul localităţii – şi, prin el, la Ann. Bătrâna se întrerupse câteva momente pentru a-i lăsa lui Quinn timpul necesar să analizeze şi să asimileze noile informaţii. E un băiat de toată isprava Caleb ăsta al meu, şi poartă pe umeri o povară mai mare decât partea care i s-ar cuveni.

— Din ceea ce am văzut eu, mi se pare că se descurcă de minune.

— E un băiat de toată isprava, repetă Estelle, apoi se ridică. Noi două o să mai stăm de vorbă cât de curând.

— Să vă conduc la parter.

— Nu te deranja. Sunt aşteptată, cu prăjiturele şi ceai, în salonul personalului. Sunt o răsfăţată aici – în cel mai plăcut sens al cuvântului. Să nu uiţi să-i spui lui Caleb că ne-am întâlnit şi am vorbit şi că mi-ar plăcea să mai vorbesc cu tine. Şi să nu-ţi petreci toată ziua asta atât de frumoasă cufundată într-o carte. Oricât de mult aş iubi eu

cărţile, ştiu că orice fiinţă omenească trebuie să-şi trăiască viaţa.

— Doamnă Abbott!

— Da?

— Cine credeţi că a plantat seminţele acelea, la Stânca Păgână?

— Îngerii şi demonii. Ochii lui Estelle erau ei osteniţi, dar limpezi când ea continuă: Îngerii şi demonii, iar între aceste două categorii, linia de demarcaţie este grozav de subţire, nu-i aşa?

Rămasă singură, Quinn se reaşeză, meditând: Îngerii şi demonii. Aceştia erau un mare pas înainte, unul uriaş faţă de fantome şi duhuri, ca şi faţă de orice alte arătări ivite în toiul nopţii. Dar nu se potrivea oare acest lucru cu cuvintele pe care îşi amintea că le auzise în visele ei?

Cuvinte a căror semnificaţie o căutase ea în dimineaţa asta.

Bestia, care însemna în limba latină „sălbăticiune".

Beatus, care însemna în limba latină „binecuvântat".

Devoveo, care însemna în limba latină „sacrificiu".

Bine, bine, îşi zise în sinea ei, dacă aşa stau lucrurile, ar fi cazul să-mi chem nişte întăriri.

Scoase telefonul mobil şi formă un număr. Cum apelul ei ajunse la căsuţa vocală, Quinn îşi stăpâni nerăbdarea şi îşi aşteptă cuminte rândul pentru a lăsa următorul mesaj:

„Cyb, la telefon Q. Sunt la Hawkins Hollow, în Maryland. Să ştii că am dat peste ceva cu-adevărat formidabil. Ai putea să te repezi şi tu până aici? Dacă vii, te rog să-mi dai de veste. Să mă anunţi şi dacă nu poţi să vii, ca să încerc să te conving să vii."

Quinn închise telefonul şi, ignorând vraful de cărţi pe care le alesese, începu să-şi noteze în laptop tot ce aflase de la Estelle Hawkins Abbott.

7

Lăsând totul în grija tatălui său, Cal făcea exact ceea ce intenţionase. Deoarece întrunirile şi meciurile oficiale de popice de dimineaţă şi de după-amiază se încheiaseră şi nu mai aveau în program nicio petrecere şi niciun alt eveniment, în popicărie nu se aflau decât două persoane mai în vârstă care făceau o partidă de antrenament pe prima pistă.

La jocurile mecanice era mare zumzet şi animaţie, aşa cum se întâmpla mai mereu între ultimul clopoţel de ieşire de la şcoală şi ora cinei, însă Cy Hudson ţinea acolo situaţia sub control, iar Holly Lappins tăia şi spânzura la ghişeul din faţă. Jake şi Sara se ocupau de grătar şi de băuturi, adică de ceea ce urma să aibă mare căutare, peste o oră.

Totul era în perfectă ordine, aşa încât Cal se putea aşeza alături de tatăl lui, la capătul tejghelei, pentru a bea împreună o cafea mai înainte de a pleca acasă şi a-l lăsa pe el să preia conducerea centrului, până seara.

Puteau rămâne şi tăcuţi o vreme. Tăcerea era chiar mai pe gustul tatălui său. Şi nu că lui Jim Hawkins nu i-ar fi plăcut să fie un om sociabil. Părea să se simtă la fel de la largul lui în mijlocul mulţimii ca şi de unul singur. Îşi amintea cu uşurinţă nume şi figuri şi era în stare să converseze pe orice temă, inclusiv politice sau religioase, lucru pe care îl şi făcea adeseori. Faptul că tatăl lui putea să facă asta fără să irite şi să gonească pe nimeni era, după părerea lui Cal, unul dintre cele mai strălucite talente ale bătrânului.

Părul nisipiu al lui Jim devenise în ultimii ani de un argintiu pur şi strălucitor şi era pus la punct, din două în două săptămâni, la frizeria locală. Rareori îşi părăsea, în zilele lucrătoare, uniforma cu pantaloni kaki, pantofi comozi şi cămăşi oxford.

Unii l-ar fi categorisit pe Jim Hawkins drept un om previzibil, ba chiar plicticos. Cal îl considera însă demn de toată încrederea.

— Până acum avem o lună bună, spuse Jim cu felul său tărăgănat de a vorbi. Obişnuia să-şi bea cafeaua slabă şi dulce, iar potrivit deciziei pe care o luase nevasta lui, eliminase complet cofeina după ora şase după-amiază fix. Cu vremea pe care o avem, nu poţi şti niciodată dacă lumea se va îngropa în casă, sau va fi atinsă atât de tare de claustrofobie, încât va prefera să se afle oriunde în altă parte

numai acasă nu.

— Ai avut o idee bună să derulăm turneul special al celor trei partide în februarie.

— Mai am şi eu câte una, din când în când, îi zâmbi Jim, adâncindu-şi astfel cutele din jurul ochilor. Ca şi tine, de altfel. Maică-ta şi-ar dori să treci pe la noi la cină, cât mai curând, într-una din seri.

— Bineînţeles. O să-i dau un telefon.

— Am vorbit ieri cu Jen.

— Ce mai face ea?

— Suficient de bine încât să facă mare caz de faptul că la San Diego erau aproape douăzeci şi cinci de grade Celsius. Rosie învaţă să scrie literele, iar bebeluşului i-a mai ieşit un dinţişor. Jen spunea că are să ne trimită nişte poze.

Cal sesiză tonul nostalgic.

— Ar trebui ca tu şi cu mama să faceţi o călătorie până acolo.

— Poate că da, poate că o să mergem peste o lună sau două. Duminică o să plecăm la Baltimore, s-o vedem pe Marly şi progenitura ei. Azi m-am întâlnit cu străbunica ta, care mi-a zis că a avut o plăcută conversaţie cu scriitoarea aceea care a venit la noi în oraş.

— Străbunica a stat de vorbă cu Quinn?

— Da, la bibliotecă. Şi i-a plăcut de fată. Îi place şi ideea acelei cărţi.

— Dar ţie?

Jim clătină din cap, uitându-se la Sara care scotea nişte coca-cola pentru câţiva adolescenţi care făcuseră o pauză de la jocurile mecanice.

— Nici eu nu ştiu ce să spun. Cal, crede-mă, ăsta-i adevărul gol-goluţ. Mă tot întreb la ce bun să punem pe cineva – ba încă pe cineva din afară – să scrie despre toate lucrurile astea ca să le poată citi oricine. Mă îmbăt mereu cu apă rece, zicându-mi în sinea mea că tot ce s-a întâmplat n-are să se mai repete niciodată…

— Tată.

— Ştiu foarte bine că acest lucru nu-i adevărat, sau că este foarte probabil să nu fie adevărat.

O clipă, Jim rămase ascultând glasurile băieţilor de la celălalt capăt al tejghelei, glumele lor şi împunsăturile pe care şi le adresau unii altora. Îşi zise în sinea lui că îi cunoştea pe băieţi, că le ştia şi părinţii. Iar dacă viaţa ar decurge aşa cum trebuie, le va cunoaşte într-o bună zi şi soţiile şi copiii.

Nu glumise şi nu se înghiontise şi el cândva, demult, cu propriii săi prieteni, la nişte cartofi prăjiţi şi câteva pahare de coca-cola? Nu şi copiii lui îşi consumaseră tot aici surplusul de energie? Iar acum, fetele sale erau măritate şi plecaseră, întemeindu-şi propriile familii. Iar fiul lui ajunsese bărbat în toată puterea cuvântului şi şedea acum

lângă el, cu ochii plini de îngrijorare din cauza unor probleme prea mari pentru a fi înţelese.

— Trebuie să fii pregătit că totul se va întâmpla din nou, continuă Jim. Dar pentru cei mai mulţi dintre noi, totul apare ca prin ceaţă, doar ca prin ceaţă, aşa că omul de-abia îşi mai poate aminti ceea ce s-a întâmplat. Ştiu că nu este şi cazul tău. Pentru tine totul este limpede şi mi-aş fi dorit să nu fie aşa. Socotesc că, dacă te aştepţi ca această scriitoare să te ajute să afli anumite răspunsuri, o să te susţin din toată inima.

— Nici nu ştiu la ce să cred că mă mai pot aştepta. Încă nu m-am lămurit.

— O să te lămureşti tu până la urmă. Acum mă duc să-l ajut pe Cy. În curând or să apară muşteriii de seară, dornici să ronţăie ceva înainte de a se apuca de joc.

Se ridică de lângă tejghea şi dădu ochii roată. Îi răsunau în minte ecouri din copilăria lui şi strigătele copiilor săi. Îl vedea parcă aievea pe fiul lui, debordând de tinereţe, şezând la tejghea împreună cu cei doi băieţi despre care Jim ştia că se aveau ca fraţii cu băiatul lui.

— Avem un loc frumos aici, Cal. Merită să munceşti pentru el. Merită să te zbaţi ca să faci din el ceva durabil.

Şi Jim îl bătu uşor cu palma pe umăr pe fiul său, după care plecă la treabă.

Bărbatul îşi zise că tatăl său nu se referise doar la centrul lor de distracţii, ci la întregul oraş. Iar lui Cal îi era teamă că, de data asta, a apăra oraşul va însemna încleştarea într-o bătălie înverşunată.

Plecă direct acasă. Cea mai mare parte din zăpadă se topise de pe majoritatea tufişurilor şi pietrelor. Într-o oarecare măsură, îşi dorise s-o fi abordat imediat pe Quinn şi să fi încercat să afle de la ea despre ce vorbise cu străbunica lui. Însă era mai bine să aştepte, gândi el pe când îşi scotea cheile. Era mult mai bine să aibă răbdare şi să afle de la ea totul de-abia în ziua următoare, atunci când o va duce la Stânca Păgână.

Cal aruncă o privire către pădure, unde copacii şi zonele umbrite menţineau încă dâre de omăt şi unde poteca avea să fie noroioasă după topirea zăpezii.

Era oare şi creatura aceea pe undeva, adunându-şi puterile? Găsise vreo cale de a ieşi la iveală şi de a lovi şi în afara Celor Şapte? Poate, poate că da, şi totuşi nu în seara aceea. În seara aceea, Cal nu-i simţea prezenţa. Şi el o simţea întotdeauna.

Cu toate astea, nu putea nega că în casă se simţea mai puţin expus, după ce aprindea luminile, alungând obscuritatea.

Se îndreptă apoi către uşa din dos, o deschise şi slobozi o fluierătură.

Rostogol nu se grăbi deloc, aşa cum obişnuia. Totuşi, câinele ieşi

imediat din cuşcă şi făcu chiar risipă de energie dând inutil din coadă de vreo două-trei ori înainte de a traversa agale curtea din spate, spre scările de la verandă.

Apoi, imensul animal scoase un suspin ca de căţeluş şi începu să tropăie în sus pe cele câteva trepte, după care se rezemă de Caleb, cu toată greutatea corpului.

Şi asta, îi trecu lui Cal prin minte, se cheamă iubirea cea mai sinceră şi mai dezinteresată. Era felul în care îi ura „bun venit acasă", „ce mai faci", exprimate în limbajul lui câinesc.

Cal se lăsă pe vine pentru a mângâia şi a ciufuli blana câinelui, scărpinându-l între urechile moi şi clăpăuge, în timp ce Rostogol se uita îndelung la el, plin de o nedisimulată emoţie.

— Cum merge treaba? Ai terminat tot ce aveai de făcut? Ce părere ai, bem o bere?

Intrară amândoi în casă. Cal umplu castronul cu hrană pentru câini, în timp ce Rostogol şedea politicos, deşi stăpânul presupunea că o bună parte din aparentele bune maniere ale animalului nu erau decât lene pură. Când castronul cu de-ale gurii fu aşezat în faţa lui, câinele începu să mănânce tacticos, concentrându-se exclusiv asupra acelei îndeletniciri.

Cal scoase din frigider o bere şi o desfăcu. Rezemându-se de masa din spatele lui, luă acea primă şi zdravănă înghiţitură care semnala încheierea zilei sale de lucru.

— Rostogol, am câteva mari rahaturi în minte. Imaginează-ţi că nu ştiu ce să fac în privinţa asta. Ar fi trebuit să găsesc o modalitate să o opresc pe Quinn să vină aici? Nici nu sunt sigur că aş fi reuşit de vreme ce ea pare să meargă unde naiba vrea, însă măcar am fi putut acţiona altfel. Am fi putut râde de situaţie ridiculizând-o, ori am fi putut exagera totul pentru a părea o simplă născocire. Am jucat cinstit până în momentul ăsta, însă nu ştiu cum are să se sfârşească.

Cal auzi deschizându-se uşa de la intrarea din faţă a casei, după care îl auzi pe Fox strigând:

— Iu-hu! Apoi Fox intră ducând o găletuşă cu came friptă de pui şi o sacoşă mare, albă. Am adus bunătăţi şi cartofi prăjiţi. Vreau în schimb bere.

După ce lăsă mâncarea pe masă, Fox scoase şi el o bere.

— Somaţia ta a fost destul de dură, şi de ultimă oră, fiule. Aş fi putut avea cine ştie ce întâlnire galantă, în seara asta.

— De două luni n-ai mai avut niciun fel de întâlnire galantă.

— Le ţin în rezervă. După prima duşcă zdravănă de bere, Fox îşi scoase haina, azvârlind-o pe un scaun, şi întrebă: Despre ce-i vorba?

— O să-ţi spun în timp ce mâncăm.

Deoarece mama lui îl pisălogise prea mult să recurgă la prietenele burlacului, adică farfuriile de unică folosinţă, din carton, Cal scoase

două farfurii dintr-o ceramică de un albastru stins. Cei doi prieteni se aşternură pe mâncat pui fript şi cartofi, împreună cu Rostogol – fiindcă unicul lucru care îl ispitea pe câine mai mult decât mâncarea era şi mai multă mâncare –, care cerea tot mai mulţi cartofi prăjiţi, în timp ce se rezema de genunchii lui Cal sau de ai lui Fox.

Bărbatul îi povesti lui Fox tot ce se întâmplase, de la zidul de foc, trecând la visul lui Quinn şi ajungând în cele din urmă la discuţia pe care ea o purtase cu străbunica lui Cal.

— Nemernicul a devenit îngrozitor de activ pentru luna februarie, gândi cu voce tare Fox. Până acum nu s-a mai întâmplat niciodată una ca asta. Tu ai visat noaptea trecută?

— Da.

— Şi eu la fel. Visul meu a fost o reluare a celor întâmplate prima oară, adică în cea dintâi vară. Numai că noi n-am ajuns la timp la şcoală, iar acolo nu se afla numai domnişoara Lister, ci toată lumea. Îşi trecu o mână peste faţă, după care trase o lungă înghiţitură de bere şi preciză: Era toată lumea din oraş, familia mea şi familia ta, toţi prinşi înăuntru ca-ntr-o capcană, bătând în ferestre, zbierând cu feţele lipite de geamuri, în vreme ce toată clădirea luase foc. Fox îi dădu lui Rostogol încă un cartof prăjit, iar ochii lui erau la fel de întunecaţi şi de însufleţiţi ca şi aceia ai câinelui. Slavă Domnului că în realitate nu s-a întâmplat aşa. Însă a fost ca şi cum s-ar fi întâmplat. Ştii şi tu cum este.

— Da, încuviinţă Cal şi răsuflă adânc. Da, ştiu şi eu cum este. Visul meu a fost din aceeaşi vară, şi mergeam, toţi trei, pe biciclete prin oraş, aşa cum făceam de obicei. Clădirile erau incendiate, ferestrele erau sparte, iar maşinile ajunseseră nişte epave fumegânde. Şi peste tot nu se aflau decât trupuri neînsufleţite.

— Însă în realitate nu s-a întâmplat aşa, repetă Fox. Noi nu mai avem zece ani şi nu avem de gând să admitem ca lucrurile să se petreacă astfel.

— M-am tot întrebat cât de multă vreme putem să facem asta, Fox. Cât timp vom putea ţine dihania în frâu? De data asta şi data viitoare? Poate încă de trei ori? Şi de câte alte ori vom privi oamenii pe care îi cunoaştem, oamenii pe care îi vedem aproape zilnic, transformându-se inexplicabil, luând-o razna, şi răutatea punând stăpânire pe ei, făcându-şi rău unii celorlalţi, ca şi lor înşile?

— De câte ori va fi necesar.

Cal îşi dădu farfuria la o parte.

— Nu-i suficient.

— Deocamdată, asta-i tot ce putem face.

— Totul e ca un virus, ca o infecţie contagioasă care se întinde de la o persoană la alta. Unde-o fi oare blestematul de antidot?

— Nu este afectată chiar toată lumea, îi reaminti Fox. Iar acest lucru

trebuie să aibă un motiv.

— Unul pe care noi încă nu l-am descoperit.

— Aşa este, drept care poate că tu aveai dreptate: poate că noi avem cu-adevărat nevoie de nişte ochi proaspeţi, de cineva din afară, deoarece ne lipseşte tocmai obiectivitatea şi detaşarea. Mai ai de gând s-o conduci pe Quinn mâine la stâncă?

— Dacă n-o voi face eu, ea tot va merge acolo. Aşa că, da, e mai bine să fiu şi eu de faţă.

— N-ai vrea să vin şi eu? Aş putea să-mi mai amân din treburi.

— Mă descurc.

Trebuia să se descurce.

Quinn parcurse meniul şezând în sufrageria aproape pustie a hotelului. Se gândise să-şi ia nişte mâncare în cameră şi să mănânce în timp ce lucra la laptop, însă ştia că putea cădea uşor pradă unui asemenea obicei. Iar pentru a scrie despre un oraş, trebuia să aibă un contact strâns cu acesta, lucru care nu se putea întâmpla dacă rămânea închisă în frumoasa ei cameră, consumând hrană rece.

Voia un pahar de vin, ceva rece şi uşor acidulat. Pivniţa cu vinuri a hotelului era mai bine aprovizionată decât se aşteptase, dar ea nu dorea o sticlă întreagă. Se încruntă, uitându-se la sortimentul oferit la pahar, când în sala de mese intră posesoarea minunatei genţi roşii de voiaj.

Tânăra se schimbase în pantaloni negri, remarcă Quinn, purtând acum şi un jerseu de caşmir, din două straturi, subţiri ca pânza, de o nuanţă foarte închisă de bleumarin. Părul ei tăiat în trepte era minunat de drept, decretă în sinea ei Quinn, şi îi ajungea până puţin mai jos de bărbie.

Era o tunsoare despre care Quinn ştia că ei i-ar sta ca naiba, însă care brunetei îi conferea un aspect proaspăt şi stilat.

Quinn se gândi să-i atragă atenţia, fluturând o mână. Putea s-o invite pe tânăra posesoare de geantă roşie să i se alăture la cină. La urma urmei, nimănui nu-i plăcea să mănânce singur. Iar în afară de asta, în timpul mesei ar putea să o tragă de limbă ca să afle de la ea nişte informaţii realmente importante, cum ar fi numele magazinului de unde îşi cumpărase minunata geantă roşie.

Însă chiar în momentul în care îşi încărca pe ţeavă irezistibilul zâmbet, Quinn zări din nou arătarea. Aluneca pe scândurile lustruite ale duşumelei de stejar, lăsând în urmă o dâră de scursuri dezgustătoare. La început i se păru a fi un şarpe, apoi un melc fără cochilie, iar apoi nu mai putu gândi aproape deloc, cu ochii la creatura care se prelingea pe picioarele mesei la care doi tineri îşi savurau cocktailurile la lumina lumânărilor.

Corpul scârboşeniei, gros ca un pneu de camion şi împestriţat cu

roşu pe fond negru, îşi croia acum drumul pe imaculata ţesătură de in a feţei de masă, creatura lăsând după ea pete slinoase, în vreme ce tinerii râdeau şi flirtau. O chelneriţă intră în pas sprinţar în încăpere, călcând prin mizeria de pe pardoseală şi aducându-le celor doi tineri aperitivele.

Quinn putea să jure că auzea scârţâitul mesei sub greutatea arătării.

Iar ochii acesteia, când întâlniră privirile lui Quinn, erau de fapt ochii aceluiaşi băiat, cu aceeaşi sticlire roşie, strălucitoare şi cumva *amuzată*. Apoi, creatura începu să şerpuiască, lăsându-şi balele scârboase pe marginea feţei de masă şi îndreptându-se în direcţia brunetei care rămăsese pe loc, încremenită şi albă la faţă ca varul.

Quinn se ridică brusc în picioare şi, neluând în seamă uitătura surprinsă a chelneriţei, sări peste dârele de bale, o înşfacă pe brunetă de braţ şi o trase afară din sufragerie.

— Ai văzut-o şi tu, întrebă în şoaptă Quinn. Ai văzut drăcovenia aia. Hai să ieşim de-aici.

— Ce? Ce? Bruneta arunca priviri şocate peste umăr, în timp ce Quinn se precipita împleticindu-se către uşă. Ai văzut-o?

— Leneşă, cu ochii roşii, lăsând urme scârboase. Doamne Dumnezeule! Quinn răsuflă adânc în atmosfera rece de februarie, pe veranda hotelului. N-a văzut-o nimeni dintre toţi ceilalţi, dar tu ai văzut-o. Şi am văzut-o şi eu. De ce oare se întâmplă aşa? Să fiu a naibii dacă ştiu, însă s-ar putea să ştie un bărbat pe care îl cunosc. Acolo este maşina mea. Să plecăm, să mergem la el.

Bruneta nu mai zise nimic până ce ajunseră amândouă în automobilul lui Quinn, iar aceasta demară în trombă de lângă bordură, cu anvelopele scrâşnind. De-abia atunci bruneta o întrebă:

— Da' tu cine naiba eşti?

— Mă cheamă Quinn. Quinn Black. Sunt scriitoare şi scriu mai mult despre stafii. Iar în oraşul ăsta există stafii din belşug. Dar pe tine cum te cheamă?

— Layla Darnell. Ce se întâmplă aici?

— Tocmai asta intenţionez să aflu. Layla, nici nu ştiu dacă ar trebui să mă bucur sau nu că te-am cunoscut în împrejurările date.

— Nici eu nu ştiu asta. Unde mergem?

— La izvorul de informaţii, adică la unul dintre ele. Quinn îi aruncă o privire şi văzu că Layla era tot palidă şi tremura în continuare. Însă cine ar fi putut-o învinovăţi pentru asta? Ia spune, ce faci aici, la Hawkins Hollow?

— Să fiu a naibii dacă am cea mai vagă idee. Dar cred că m-am decis deja să-mi scurtez pe cât posibil vizita în oraşul ăsta.

— E de înţeles. Apropo, ai o geantă de voiaj încântătoare.

— Mulţumesc, răspunse Layla, chinuindu-se să schiţeze un zâmbet.

— Aproape că am ajuns. Foarte bine, nu ştii de ce te-ai oprit aici,

însă spune-mi măcar de unde vii.

— De la New York.

— Ştiam eu. Stilul. Îţi place acolo?

— Of, Layla îşi trecu degetele prin păr în vreme ce se întoarse să se uite înapoi. În majoritatea timpului, îmi place. Am un butic în Soho. Adică am avut. Sau mai am. Nici asta nu mai ştiu exact.

Aproape că am ajuns, îşi repetă Quinn în gând. *Hai să ne păstrăm calmul.*

— Pariez că faci rost de reduceri substanţiale de preţ.

— Da, cât o parte din bacşişuri. Ai mai văzut aşa ceva vreodată? Aşa o arătare?

— Eu, da. Dar tu?

— Niciodată când nu dorm. Doar nu-s nebună, preciză Layla. Sau sunt? Şi eşti şi tu.

— Nu suntem câtuşi de puţin nebune, lucru pe care au tendinţa să-l spună despre ei toţi ţăcăniţii, aşa că trebuie să mă crezi pe cuvânt.

Quinn coti pe aleea lui Cal şi îndreptă maşina peste podeţul dinspre casa lui, acolo unde luminile erau – slavă Domnului – aprinse la ferestre.

— A cui este casa asta? întrebă Layla, încleştându-şi mâinile de scaun. Cine locuieşte aici?

— Caleb Hawkins. Oraşul ăsta a fost întemeiat de strămoşii lui. E-n regulă, n-ai de ce să te jenezi. Este şi el la curent cu tot ce am văzut noi.

— Cum asta?

— E o poveste lungă, cu multe zone obscure. Iar tu te întrebi ce dracu' cauţi aici, în maşina asta, împreună cu o femeie absolut străină şi care îţi spune să intri în casa de colo, undeva pe coclauri.

Layla apucă strâns cureluşa genţii, ca şi când ar fi intenţionat s-o folosească la nevoie drept armă, după care răspunse:

— Da, mi-a cam trecut aşa ceva prin cap.

— Intuiţia te-a făcut să te sui în maşină cu mine, Layla. Poate că vei putea să-ţi urmezi acelaşi instinct şi în pasul care urmează. În plus, este frig şi nici nu ne-am luat paltoanele.

— Foarte bine. Da, e-n regulă. Inspirând aerul rece şi înviorător, Layla deschise portiera şi se îndreptă spre casă, alături de Quinn, comentând: Frumos loc! Asta doar dacă-ţi plac casele izolate în pădure.

— E un adevărat şoc cultural pentru cineva din New York.

— Am copilărit la Altoona, în Pennsylvania.

— Zău? Iar eu la Philadelphia. Practic, am fost vecine. Quinn ciocăni insistent la uşă apoi o deschise pur şi simplu, strigând: Cal!

Ajunsese la mijlocul camerei de zi, când intră şi el grăbit în încăpere.

— Quinn? Ce s-a întâmplat? În momentul acela, o zări şi pe Layla şi o salută: Bună. Apoi repetă: Ce s-a întâmplat?

— Cine mai este la tine? îl întrebă Quinn. Am văzut încă o maşină pe alee.

— Fox. Ce căutaţi voi aici? Ce se petrece?

— Întrebare de o sută de puncte. Quinn adulmecă. Simt cumva miros de pui fript? E ceva de mâncare? Cal, ea este Layla Darnell. Layla, ţi-l prezint pe Cal Hawkins. Layla şi cu mine încă n-am luat masa de seară. Şi trecu pe lângă el, îndreptându-se glonţ spre bucătărie.

— Îmi pare rău că am dat năvală aici, începu Layla, după ce îi trecuse prin minte că bărbatul acela nu avea figură de criminal în serie. Dar dacă se gândea ea mai bine, n-avea de unde să ştie. Nu ştiu ce se întâmplă şi nici care ar fi motivul pentru care mă aflu aici. Ultimele câteva zile m-au cam năucit.

— E-n regulă. Ei bine, revino-ţi şi hai să mergem şi noi dincolo.

Quinn avea deja într-o mână un copan de pui şi tocmai sorbea cu sete o înghiţitură mare din berea lui Cal.

— Layla Darnell, Fox O'Dell, făcu ea prezentările. Parcă nu am chef de bere acum, îi zise apoi lui Cal. Eram pe punctul să comand nişte vin, când Layla şi cu mine am fost întrerupte, într-un mod dezgustător. Ai cumva şi vin?

— Da, da, am.

— E ceva de soi? Dacă-l scoţi într-o carafă sau e trezit, atunci mai bine rămân la bere.

— Am un afurisit de vin cât se poate de bun. Cal scoase brusc o farfurie şi o împinse către Quinn cu un gest nervos, însoţit de îndemnul: Foloseşte o farfurie când mănânci.

— E scos din sărite de lucrurile de felul ăsta, îi explică Fox femeii, după care trase un scaun şi zise: Layla, pari cam zdruncinată, aşa-i? Aşază-te că tot atât plăteşti!

Layla nu putea crede că nişte ucigaşi psihopaţi ar sta astfel într-o bucătărie frumoasă, mâncând pui fripţi şi polemizând pe tema eternei controverse „vin contra bere".

— Ai dreptate. De ce nu m-aş aşeza? Probabil că în realitate nici măcar nu sunt aici. Şi tânăra luă loc, rezemându-şi capul în mâini. Probabil că mă aflu într-o încăpere capitonată, doar imaginându-mi toate astea.

— Adică să-ţi imaginezi? se interesă Fox.

— De ce n-aş sta şi eu jos? Quinn privi în direcţia Laylei, în timp ce Cal scotea paharele de vin. Apoi vei putea povesti despre tine cât vei dori.

— Bine. Foarte bine.

— Layla s-a cazat la hotel în dimineaţa asta. Este din New York. De

puţin timp mă aflam în sufrageria hotelului, gândindu-mă să comand nişte salată verde şi peşte, ca şi un minunat pahar de vin alb. Tocmai intra şi Layla în încăpere. Presupun că şi ea voia să cineze. Apropo, chiar mă pregăteam să te invit să mi te alături.

— Oo, drăguţ din partea ta.

— Însă mai înainte să fi apucat eu să-i lansez invitaţia, prin sala de mese a început să se prelingă ceea ce aş numi o creatură cu aspect de melc fără cochilie, de o grosime mai mare decât aceea a coapsei mătușii mele Christine şi de mai bine de un metru lungime. Arătarea s-a urcat pe masa la care doi tineri aşteptau fericiţi să li se aducă antreurile, apoi scârboşenia a coborât din nou, târându-se pe pardoseală şi lăsând în urmă nişte bale unsuroase. Şi a văzut-o şi Layla.

— Drăcovenia s-a uitat ţintă la mine. M-a privit drept în ochi, murmură Layla.

— Nu te zgârci cu vinul, Cal. Quinn se apropie de Layla şi o mângâie uşor cu mâna pe umăr. Dintre toţi cei prezenţi acolo, noi două am fost singurele care am văzut creatura. Mie mi-a pierit atunci cheful de a mai mânca şi, gândindu-mă la faptul că şi Layla simţea la fel, am plecat amândouă imediat. Iar cu copanul ăsta o să depăşesc raţia de calorii pe ziua de azi.

— Eşti îngrozitor de… voioasă. Mulţumesc, îi zise apoi Layla lui Cal, luând paharul cu vin pe care i-l întinsese acesta, după care dădu duşcă jumătate din conţinutul paharului.

— Nu-i chiar aşa. Fac doar haz de necaz, ca un mecanism de protecţie. Cam aşa stau lucrurile, iar voi doi o să-mi spuneţi acum dacă vreunul dintre voi a văzut vreodată o dihanie asemănătoare cu aceea pe care v-am descris-o.

Urmară câteva momente de tăcere, după care Cal ridică berea şi bău.

— Noi am văzut o mulţime de lucruri, începu el. Dar cel mai important, după părerea mea, este cum de le vedeţi şi voi şi de ce le vedeţi tocmai acum?

— Eu aş avea o teorie în privinţa asta.

Cal se întoarse spre Fox, întrebându-l:

— Cum ar fi?

— Legături. Ai afirmat chiar tu că trebuie să existe o legătură de vreme ce şi Quinn a văzut drăcovenia şi a avut visul acela…

— Vise, spuse Layla, ridicând capul. Aţi avut nişte vise?

— Şi, aparent, şi tu ai avut, continuă Fox. Astfel, avem o legătură şi cu Layla. S-ar putea să dureze ceva până să ne dăm seama dacă există vreo conexiune între acele vise, dar hai să pornim de la ipoteza că o legătură tot există. Şi dacă, din cauza acesteia, a lui Quinn şi apoi şi a Laylei la noi în oraş, mai ales în cursul celui de-al şaptelea an –

creatura primeşte cine ştie ce puteri suplimentare? Dacă arătarea dobândeşte forţa de a se manifesta?

— Nu-i rău raţionamentul, replică prietenul său.

— Ba eu aş zice că este chiar al naibii de bun, spuse Quinn, înclinând din cap, îngândurată. Energia. Majoritatea activităţilor paranormale depind de energie. Energia, ei bine, entitatea sau entităţile, acţiunile, iar de aici emoţiile, trec pe planul doi, ca şi energia oamenilor aflaţi în sfera de influenţă a creaturii, ca să zic aşa. Şi am putea face şi speculaţia că această energie paranormală s-a clădit în decursul vremii, şi-a sporit puterea, astfel încât acum, prin adăugarea altor energii înrudite, a căpătat forţa de a pătrunde într-o oarecare măsură şi în realitatea noastră concretă, chiar şi în afara cadrului său temporal tradiţional.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Despre ce vorbiţi voi, oameni buni? întrebă Layla.

— O să ajungem să-ţi explicăm totul, promit, o asigură Quinn, zâmbindu-i încurajator. Ce-ar fi să mănânci şi tu ceva ca să te mai linişteşti?

— Cred că va mai dura o vreme până ce voi accepta măcar ideea de a mânca.

— Domnul limax a înnămolit până şi coşul de pâine, dădu lămuriri Quinn. Era al naibii de voluminos. Din păcate însă, pe mine nu mă poate opri nimic de la mâncare. Şi înhăţă şi câţiva cartofi prăjiţi, reci. Păi, dacă acceptăm teoria lui Fox, care ar fi teoria contrară? Ca binele opus răului sau ca lumina opusă întunericului. Toate cercetările mele despre aşa ceva acoperă ambele laturi.

— Poate că drăcia nu poate să iasă încă de tot sau o trage ceva înapoi.

— Sau poate că voi două aveţi legătură cu întunericul şi nu cu lumina, mai adăugă Cal.

Quinn miji ochii în direcţia lui, fulgerându-l cu privirea. Apoi ridică din umeri.

— Este jignitor, dar imposibil de contrazis în momentul de faţă, doar cu excepţia faptului că, logic vorbind, dacă eram mai înclinate spre rău, atunci de ce această aşa-zisă parte a răului ar încerca să ne sperie de moarte tocmai pe noi?

— Bun argument, încuviinţă Cal.

— Aş vrea să primesc şi eu nişte răspunsuri, interveni Layla, insistent.

— Te cred, dădu din cap Quinn în direcţia ei.

— Dar vreau răspunsuri sincere şi logice.

— Pe scurt: oraşul cuprinde o pădure în care se află un loc denumit Stânca Păgână. Acolo s-au întâmplat odinioară nişte lucruri extrem de urâte. Zei, demoni, sânge, moarte, foc. Am să-ţi împrumut nişte cărţi

cu acest subiect. Secolele au trecut, iar la un moment dat s-a întâmplat ceva care a eliberat din nou forţa malefică. Începând din 1987, din şapte în şapte ani, timp de şapte nopţi în luna iulie, aceasta iese la iveală şi se dezlănţuie. Este rea, este hidoasă şi este puternică. Acum, noi suntem martori doar ai unei simple avanpremiere.

Recunoscătoare, Layla întinse paharul golit pentru a-i fi umplut din nou cu vin, uitându-se atent la Quinn.

— Dar cum de n-am auzit niciodată nimic despre asta sau despre acest loc?

— Au apărut câteva cărţi, câteva articole, câteva reportaje – dar în cele mai multe dintre ele tot ce s-a întâmplat a fost prezentat ca fiind ceva între răpirile extraterestre şi apariţiile lui Yetty, omul zăpezilor, începu explică Quinn. Nu s-a publicat niciodată o relatare completă şi bine documentată. Aşa ceva am de gând să fac eu.

— Foarte bine. Să zicem că izbutesc să cred toată povestea asta, deşi nu sunt deloc sigură că n-am căzut victimă celei mai uriaşe halucinaţii. Dar atunci, ce rol aveţi voi doi? Li se adresă ea lui Fox şi lui Cal. Unde aţi intrat voi în această poveste? Şi de ce?

— Fiindcă noi suntem chiar cei care au stârnit-o încă de la bun început, răspunse Fox. Cal, împreună cu mine şi cu un prieten de-al nostru, care lipseşte pentru moment, am eliberat scârboşenia asta acum douăzeci şi unu de ani, în luna iulie.

— Dar pe atunci eraţi nişte copii. Probabil că nu aveaţi decât…

— Zece ani, confirmă Cal. Noi trei ne-am născut în acelaşi timp. Atunci era a zecea aniversare a zilei noastre de naştere. Prin urmare, ţi-am spus câte ceva despre noi. Cred că a venit şi rândul tău să faci la fel. De ce ai venit aici?

— Mi se pare corect, acceptă Layla, după care mai sorbi o dată, fără grabă, din paharul ei cu vin.

Fie din cauza vinului sau a bucătăriei feeric luminate, unde sub masă sforăia un dulău, fie că era doar vorba despre un grup de străini care probabil vor crede ceea ce se pregătea ea să le povestească, nervii Laylei erau mai liniştiţi acum, iar ea începu:

— În ultimele câteva nopţi am avut nişte vise. Coşmaruri sau spaime de peste noapte. Uneori mă trezesc în patul meu, uneori chiar mă scol şi încerc să ies pe uşa apartamentului. Aţi vorbit despre sânge şi foc. Amândouă au fost prezente în acele vise, ca şi un fel de altar situat într-o poiană din pădure. Cred că era un altar din piatră. Şi mai era o apă. O apă neagră. Iar eu mă înecam în apa aceea. În liceu am fost liderul echipei de înot şi totuşi mă înecam.

Femeia se cutremură şi răsuflă adânc, după care continuă:

— Îmi era şi frică să mai adorm. Chiar şi atunci când nu dormeam, mi se părea că aud voci. Nu reuşeam să desluşesc înţelesul vorbelor, dar indiferent dacă munceam la serviciu sau mă opream la curăţătoria

de haine, la întoarcerea spre casă glasurile acelea îmi răsunau în cap. Am crezut că am o depresie. Dar de ce? După aceea m-am gândit că poate am o tumoare la creier. M-am hotărât chiar să-mi fac o programare la un medic neurolog. Apoi, noaptea trecută am luat un somnifer. Poate că doream să mă droghez ca să scap de coşmar. Dar n-am reuşit, iar în visul meu se afla ceva cu mine în pat.

Layla începuse să gâfâie.

— Parcă nu eram chiar în patul meu, ci altundeva. Eram într-o cameră foarte mică, într-o cămăruţă încinsă cu o fereastră minusculă. Parcă eu nu mai eram eu, ci o altă persoană. Realmente, nu mă simt în stare să explic mai inteligibil.

— Ba te descurci foarte bine, o încurajă Quinn.

— Ceea ce se întâmpla mi se întâmpla mie, însă eu parcă nu mai eram eu. Aveam părul lung, iar trupul meu căpătase altă formă. Purtam o cămaşă de noapte lungă. Ştiu asta fiindcă arătarea… arătarea o trăgea în sus. Mă atingea. Era rece, aşa de rece. Nu mă simţeam în stare să strig, nu puteam nici să mă lupt, nici măcar atunci când m-a violat. Se afla înăuntrul meu, dar eu nu puteam să văd nimic şi nu mă puteam mişca. Am simţit-o, am simţit-o în întregime, ca şi când s-ar fi întâmplat în realitate, însă n-o puteam opri.

Layla nu-şi dădu seama că-i curgeau lacrimile decât atunci când Fox îi puse o batistă în mână.

— Mulţumesc. Când s-a terminat totul, după ce dihania plecase, în creier îmi răsuna un glas, doar unul singur, de data asta unul liniştitor, care m-a făcut să-mi fie din nou cald şi mi-a alinat durerea. Iar glasul spunea: „Hawkins Hollow”.

— Layla, ai fost violată? o întrebă încet Fox. După terminarea visului ai descoperit vreun semn că ai fi fost realmente violată?

— Nu. Femeia strânse din buze şi îl privi pe Fox. Ochii lui erau cafeniu-aurii şi plini de compasiune. M-am trezit atunci în propriul meu pat şi m-am forţat să merg şi… să verific. Dar nu era nimic. Mă durea, deci ar fi trebuit să fi rămas contuzii, vânătăi, vreun semn cât de mic, dar nu era nimic. Era foarte devreme, nu se făcuse nici măcar ora patru dimineaţa, iar eu îmi tot repetam numele Hawkins Hollow. Aşa că mi-am făcut bagajele şi am luat un taxi până la aeroport, de unde am închiriat un automobil. Apoi am venit direct aici. N-am mai fost niciodată aici.

Tăcu şi îşi mută privirea în direcţia lui Quinn, după aceea privi spre Cal, continuând:

— După cât îmi amintesc, nici măcar n-am mai auzit vreodată până acum despre Hawkins Hollow, şi totuşi am ştiut pe ce şosele s-o iau, de parcă aş fi fost teleghidată. Am ştiut precis cum să vin aici şi cum să ajung la hotel. Am închiriat o cameră acolo azi-dimineaţă, am urcat în cameră şi am adormit buştean până aproape de ora şase după-

amiază, atunci când am coborât în sufragerie şi am văzut drăcovenia aceea şi mi-am zis în sinea mea că dormeam încă şi visam din nou.

— A fost un adevărat miracol că n-ai luat-o imediat la sănătoasa, comentă Quinn.

Layla îi aruncă o privire extenuată, apoi o întrebă:

— Şi unde să fi fugit?

— Că bine zici! Quinn puse o mână pe umărul Laylei, masându-l uşor, şi zise: Cred că toţi avem nevoie să fim la curent cu toate informaţiile disponibile, din orice sursă ar putea proveni ele. Socotesc că, de-acum încolo, trebuie să ne împărtăşim tot ce ştim, ca toţi pentru unul şi unul pentru toţi, la naiba! Nu-ţi prea place, dădu ea din cap în direcţia lui Cal, însă cred că ar fi cazul să te obişnuieşti cu gândul ăsta.

— Tu ai intrat în dandanaua asta numai de câteva zile. Fox şi cu mine trăim cu ea de ani şi ani. Trăim de-a dreptul *în* ea. Aşa că nu-ţi agăţa încă în piept insigna de şerif şi nu-ţi da aere de şefă, blondino!

— Desigur că a trăi în ea vreme de douăzeci şi unu de ani vă conferă într-adevăr anumite avantaje asupra noastră. Dar voi n-aţi înţeles-o, n-aţi oprit-o şi nici măcar n-aţi identificat-o din câte îmi dau seama în toţi cei douăzeci şi unu de ani ai voştri de experienţă. Aşa că las-o mai moale.

— Azi te-ai şi înfipt s-o tragi de limbă pe străbunica mea, în vârstă de nouăzeci şi şapte de ani.

— La naiba! Remarcabila şi fascinanta ta străbunică, în vârstă de nouăzeci şi şapte de ani, a urcat ea singură până acolo unde mă documentam în bibliotecă, s-a aşezat lângă mine şi a deschis discuţia din proprie iniţiativă, aşa că nici vorbă să mă fi înfipt eu. Ascuţitul meu spirit de observaţie îmi indică faptul că nu de la ea ai moştenit tu tendinţele astea spre îngâmfare.

— Copii, copii! ridică Fox o mână. Situaţia este încordată, ştiu asta, dar noi suntem toţi de aceeaşi parte a baricadei, cel puţin potenţial. Aşa că cel mai bine ar fi să încetaţi imediat cu ciorovăielile şi tachinările. Cal, trebuie să recunoşti că are dreptate şi Quinn şi trebuie luată în considerare. Pe de altă parte însă, Quinn, tu te afli la Hawkins Hollow numai de vreo două zile, iar Layla de şi mai puţină vreme. Trebuie să aveţi răbdare şi să acceptaţi că anumite categorii de informaţii sunt mult mai delicate decât altele şi necesită un timp ceva mai îndelungat până ce pot fi oferite. Chiar dacă începem cu ceea ce a fost coroborat sau verificat…

— Da' ce eşti tu, avocat? întrebă Layla.

— Da! Chiar avocat sunt!

— Asta se vede cu ochiul liber, mormăi ea printre dinţi.

— Hai să amânăm discuţia asta, sugeră Cal. Să lăsăm problema să dospească, să ne mai gândim la ea şi peste noapte. Quinn, ţi-am promis că o să te duc mâine la Stânca Păgână şi o voi face. Să vedem

cum evoluează situaţia.

— De acord.

— Voi două mai aveţi curaj să reveniţi la hotel? Puteţi să rămâneţi aici dacă vă nelinişteşte să vă întoarceţi acolo.

Faptul că el se oferise cu atâta amabilitate şi bunăvoinţă să le găzduiască mai domoli hachiţele lui Quinn.

— Layla, nu suntem nişte fricoase, aşa-i? Ce zici?

— Acum câteva zile aş fi zis că nu sunt deloc fricoasă, însă acum nu mai sunt chiar aşa de sigură. Şi totuşi, cred că o să-mi fie foarte bine şi la hotel.

Adevărul era că Layla voia să se întoarcă la hotel, să se arunce în patul mare şi moale şi să-şi tragă plapuma peste cap, drept care adăugă:

— Acolo am dormit mai bine decât în tot restul săptămânii, iar asta înseamnă foarte mult pentru mine.

Quinn se hotărî să aştepte până ce ajunseră amândouă la hotel şi de-abia după aceea o sfătui pe Layla să coboare toate jaluzelele şi să lase o lumină aprinsă peste noapte.

8

A doua zi de dimineaţă, Quinn îşi lipi o ureche de uşa de la camera Laylei. Auzind dinăuntru sunetele înăbuşite ale unei emisiuni matinale de televiziune, ciocăni uşor.

— Quinn te deranjează, adăugă ea, pentru eventualitatea în care Layla s-ar mai fi temut.

Layla îi deschise uşa. Femeia purta o pereche de pantaloni de pijama în nuanţe de purpuriu cu alb şi o bluză violet. Îi revenise culoarea în obraji, iar ochii ei de un verde potolit aveau o limpezime care îi spunea lui Quinn că Layla se trezise mai de mult.

— Mă pregătesc să merg acasă la Cal, continuă Quinn. Îmi dai voie să intru o clipă la tine?

— Te rog. Şi făcu un pas înapoi. Tocmai încercam să mă hotărăsc ce ar trebui să fac astăzi.

— Poţi veni şi tu cu mine dacă vrei.

— În pădure? Mulţumesc de invitaţie, însă nu sunt câtuşi de puţin pregătită pentru aşa ceva. Îţi dai seama… Layla închise televizorul şi se aşeză pe un scaun. Mă gândeam la ceea ce ai spus aseară, cum că nu suntem fricoase. Eu n-am fost niciodată fricoasă, dar mi-a trecut prin minte în timp ce eram cuibărită în pat, cu jaluzelele închise şi cu scaunul ăsta înţepenit sub clanţă, blocând uşa, că nici nu mi s-a întâmplat până acum ceva din care să reiasă dacă sunt sau nu fricoasă. Viaţa mea s-a desfăşurat cât se poate de normal.

— Dar ai venit aici şi eşti încă aici, aşa încât nu cred că se poate spune despre tine că ai fi fricoasă. Ai dormit bine?

— Da, foarte bine. De când sunt aici, odată ce am adormit, dorm bine. N-am mai visat, n-am mai fost bântuită, n-am mai auzit niciun fel de zgomote. Aşa că acum, bineînţeles, mă întreb de ce.

— Nici eu n-am mai visat. Quinn se uită prin cameră. Patul Laylei era gen sanie, iar paleta de culori cuprindea tonuri stinse de verde şi crem. Am putea specula, afirmând că încăperea ta este o zonă sigură, însă asta este exclus, fiindcă a mea nu este şi se află la doar două uşi mai încolo. Orice drăcie ar fi fost, probabil că azi-noapte a făcut o pauză. Poate că a avut nevoie să mai adune energie.

— Încurajator gând!

— Ţi-ai înregistrat numerele de telefon ale lui Cal şi Fox, ca şi pe al meu, iar noi toţi îl avem pe al tău. Suntem… legaţi. Voiam să-ţi spun

că peste drum există un birt unde se poate lua un excelent mic dejun, căci îmi închipui că n-ai de gând să mai mănânci în sufrageria de-aici.

— Îmi ziceam că aş putea să apelez la room-service şi să mă apuc să citesc din cărţile pe care mi le-ai dat aseară. N-am vrut să încep să citesc în pat, înainte de culcare.

— Ai fost înţeleaptă. E-n regulă. Dacă o să ieşi, să ştii că este un oraş drăguţ, cu câteva magazinaşe atrăgătoare, un mic muzeu pe care n-am avut timp să-l vizitez, aşa că nu-ţi pot spune nimic despre el, precum şi cu popicăria Bowl-a-Rama.

Un surâs abia schiţat se ivi pe buzele Laylei.

— Ce vorbeşti?

— Este localul familiei lui Cal. E un loc interesant şi pare punctul central de întrunire din oraş. Atunci, rămâne să te caut după ce mă întorc?

— Bine. Quinn? mai zise Layla, în timp ce Quinn se apropia de uşă. Fricoasă ori ba, să ştii că nu-s prea sigură că aş mai fi încă aici dacă nu te-aş fi întâlnit pe tine.

— Cunosc şi eu senzaţia. Ne revedem mai târziu.

Cal o aştepta şi îi ieşi în întâmpinare, urmat de câinele lui. O cercetă, începând de la încălţări. Purta nişte ghete zdravene bune pentru urcuş, cu zgârieturi şi alte semne că mai trecuseră prin momente grele, o pereche de jeanşi spălăciţi, o canadiană roşcată, nu chiar ca a unei căprioare, şi o eşarfa dungată care se asorta de minune cu pălăria clopot. Cam ridicolă pălărie, gândi el, însă una care ei îi venea bine.

În orice caz, recunoscu în sinea lui că ştia cum să se îmbrace pentru o ascensiune printr-o pădure.

— Am ieşit bine la inspecţie, domnule sergent?

— Da, răspunse Cal, terminând de coborât scara. Aş vrea să încep prin a-ţi spune că aseară am cam greşit. Nici nu mă hotărâsem să am de-a face cu tine, că a şi apărut o altă persoană, altă necunoscută. Când treci prin ceea ce trec eu de atât amar de vreme, începi să te obişnuieşti oarecum, dar pe de altă parte devii pur şi simplu mult mai iritabil. Mai ales în cel de-al şaptelea an al ciclului. Aşa că sunt dispus să-mi cer scuze dacă ai nevoie de aşa ceva.

— Bine, să facem pace. E-n regulă. Mă poate deranja o asemenea purtare, însă nu port ranchiună. Aşa că aş vrea să-ţi spun următoarele: mai înainte de a veni aici, toată povestea era o simplă idee pentru a scrie o carte, activitate care-mi place într-o măsură pe care unii ar putea-o considera drept exagerată, dar eu o socotesc realmente fascinantă. Acum însă totul a luat în mare măsură o turnură personală. Deşi pot aprecia că eşti oarecum iritabil şi posesiv, eu aduc în plus ceva important, anume experienţa şi obiectivitatea. Şi îndrăzneala. Nu

duc lipsă de îndrăzneală.

— Am remarcat.

— În consecinţă, pornim la treabă?

— Da, pornim.

Quinn îl scărpină pe dulăul care venise să se rezeme de ea.

— Ne conduce Rostogol la plecarea în aventură?

— Vine şi el cu noi. Îi place să se plimbe prin pădure când pământul este moale. Şi dacă se satură la un moment dat de hoinăreală, se întinde pur şi simplu pe jos şi adoarme până ce are chef să se întoarcă acasă.

— Asta mi se pare o atitudine cât se poate de raţională. Quinn ridică o gentuţă, şi-o atârnă pe umăr şi scoase din buzunar reportofonul. Era prins de buzunarul ei cu o mică agăţătoare. Aş vrea să-ţi înregistrez observaţiile şi orice altceva îmi spui. Eşti de acord?

— Da. Cal se gândise mult la acest lucru peste noapte. N-am nimic împotrivă.

— Atunci, eu sunt gata. Poţi începe oricând.

— Poteca o să fie udă şi alunecoasă, îi zise el când o luară din loc spre pădure. Prin urmare, va dura circa două ore ca să ajungem în poiana cu pricina.

— Nu mă grăbesc deloc.

Cal ridică privirea spre cer, apoi replică:

— O să te grăbeşti dacă se va schimba vremea sau dacă ne va reţine ceva până după asfinţit.

Ea porni reportofonul, sperând că avea o rezervă suficientă de casete şi baterii.

— De ce zici asta?

— Cu ani în urmă, lumea urca sau vâna curent prin părţile astea ale pădurii. În prezent nu se mai întâmplă aşa ceva. Pe-aici s-au rătăcit oameni, s-au speriat ori chiar au luat-o razna. Unii au declarat că au auzit ceea ce au crezut că sunt urşi sau lupi. Noi n-avem lupi pe-aici, iar urşii arareori coboară din munţi chiar atât de mult. Copiii, îndeosebi adolescenţii, obişnuiau să se strecoare în zonă şi să înoate pe timp de vară în Iazul lui Hester sau să facă sex. Acum nici ei nu mai vin. Lumea obişnuia să spună că iazul este bântuit, asta fiind un fel de legendă locală. Acum nu-i mai place nimănui să vorbească despre aşa ceva.

— Tu chiar crezi că este un iaz bântuit?

— Eu chiar ştiu că există ceva în el. Am văzut asta cu ochii mei. O să vorbim despre asta când vom ajunge la iaz. N-are rost să intrăm acum în detalii.

— Foarte bine. Şi tot pe traseul ăsta aţi mers voi trei şi acum douăzeci şi unu de ani, de ziua voastră de naştere?

— Atunci am venit dinspre est, arătă el cu mâna. Am venit pe

drumul cel mai apropiat de oraş. Drumul e mai scurt pe aici, însă ar fi fost un traseu mai lung pentru noi dacă am fi venit din oraş. Nu s-a întâmplat nicio ciudăţenie până ce n-am ajuns la iaz.

— V-aţi mai întors vreodată împreună acolo după seara aceea?

— Da, ne-am mai întors toţi trei, şi nu numai o dată. Cal aruncă o privire în direcţia lui Quinn. Şi te pot asigura că a reveni acolo oricând în preajma Celor Şapte nu constituie o experienţă pe care să ard de nerăbdare să o repet.

— În preajma Celor Şapte?

— Aşa denumim noi săptămâna aia din iulie.

— Povesteşte-mi mai multe dinspre întâmplările care se petrec în timpul Celor Şapte.

Venise vremea să facă asta, gândi el. Să spună totul, cuiva care voia să afle. Cuiva care poate că reprezenta chiar o parte din răspuns.

— Oamenii din Hollow devin răi, violenţi şi chiar asasini. Săvârşesc fapte pe care nu le fac niciodată în alte perioade. Distrug bunuri, proprietăţi, se bat între ei ca disperaţii, provoacă incendii. Ba chiar mai rău.

— Omoruri, sinucideri.

— Da. Iar după terminarea săptămânii cu pricina, nu-şi mai amintesc prea bine. E ca şi când ai vedea o persoană ieşind dintr-o transă sau revenindu-şi după o boală gravă, îndelungată. Unii dintre ei nu mai redevin niciodată aceiaşi de dinainte. Alţii pleacă din oraş. Iar alţii îşi repară stricăciunile de la magazin sau de la casă şi îşi continuă viaţa liniştiţi. Urgia nu-i loveşte pe toţi locuitorii oraşului, iar pe cei pe care îi loveşte, nu-i loveşte pe toţi în acelaşi fel. Cea mai plastică descriere ar fi aceea că totul se desfăşoară ca un episod de psihoză în masă care capătă de fiecare dată o tot mai mare intensitate şi extindere.

— Dar poliţia ce face?

Din obişnuinţă, Cal se aplecă şi culese un băţ de pe jos. N-avea rost să-l arunce spre Rostogol pentru ca dulăul să i-l aducă înapoi, căci asta n-ar fi făcut decât să-i stânjenească pe amândoi. Aşa că ţinu băţul în jos, aşa încât câinele să-l poată lua în bot şi să-l roadă, târându-se mulţumit mai departe.

— Ultima dată, şeful poliţiei era şeriful Larson. Era un om de treabă, fost coleg de şcoală cu tatăl meu. Au rămas prieteni. În cea de-a treia noapte dintre Cele Şapte, omul s-a încuiat în birou la el. Cred că, măcar într-o oarecare măsură, şi-a dat seama de ceea ce i se întâmpla şi n-a vrut să rişte să se întoarcă acasă, la nevastă şi la copii. Unul dintre adjuncţii şerifului, un tip pe nume Wayne Hawbaker, nepot al secretarei lui Fox, a intrat să-l caute, având nevoie de ajutor. L-a auzit pe Larson răcnind în biroul lui, însă nu l-a putut determina să iasă de-acolo. Iar în timp ce Wayne spărgea uşa, Larson s-a

împuşcat. Acum, şef al poliţiei locale este acel Wayne. Şi el este un om bun.

La cât de multe pierderi o fi fost martor Cal? se întrebă Quinn. Câte pierderi o fi suferit el însuşi de când împlinise vârsta de zece ani? Şi totuşi, încă şi azi se întorcea în această pădure, acolo unde începuse totul pentru el. Quinn nu credea să fi întâlnit vreodată o atitudine mai temerară.

— Şi nu s-a implicat şi poliţia districtuală ori cea statală?

— În cursul acelei săptămâni e ca şi cum am fi izolaţi de restul lumii. În momentul acela, pe lângă ei îşi luă zborul, cu aripile larg desfăcute, o pasăre-cardinal, de un roşu aprins. Uneori mai pleacă lume, alteori mai vine lume, însă în general ne descurcăm singuri. Îşi găsea cu greu cuvintele. Totul se petrece de parcă ar coborî un văl peste toată lumea şi nimeni n-ar mai vedea clar. Nu ne vine niciun ajutor de nicăieri, iar după aceea nimeni nu cercetează prea îndeaproape ceea ce s-a întâmplat. Nimeni nu analizează direct faptele, ce s-a petrecut sau de ce. Aşa că totul rămâne în coadă de peşte, îmbogăţind folclorul local. Apoi totul se estompează până ce se întâmplă din nou.

— Dar tu rămâi aici şi înfrunţi realitatea.

— Este oraşul meu, răspunse el simplu.

Nu, gândi Quinn *asta* era cea mai curajoasă atitudine pe care o întâlnise ea vreodată.

— Cum ai dormit azi-noapte? o întrebă el.

— Am avut un somn adânc, odihnitor şi lipsit de vise. La fel şi Layla. Dar tu?

— Şi eu tot aşa. Până acum, întotdeauna se întâmpla că, odată începută, dandanaua să nu se mai oprească. Însă văd că lucrurile s-au schimbat de data asta.

— Fiindcă am văzut eu ceva, iar Layla a văzut şi ea câte ceva.

— Tocmai asta-i marea noutate. Faptul că niciodată n-a început chiar atât de devreme şi atât de puternic. Din mers, Cal îi studie chipul şi o întrebă: Ţi-ai făcut vreodată arborele genealogic?

— Nu. Crezi că s-ar putea să avem un oarecare grad de înrudire sau că eu aş avea vreo relaţie de rudenie cu cineva implicat în orice s-ar fi putut întâmpla odinioară la Stânca Păgână?

— Am fost dintotdeauna absolut convinşi că este vorba despre anumite legături de sânge. Cu un aer absent, aruncă o privire la cicatricea de la încheietura mâinii lui. Până acum, faptul că ştim sau intuim acest lucru nu ne-a ajutat cu nimic. De unde provin strămoşii tăi?

— Din Anglia în primul rând, cu puţin sânge irlandez.

— La fel şi în cazul meu. Dar mulţi americani au strămoşi englezi.

— Poate că s-ar cuveni să întreprind o cercetare şi să aflu dacă

există nişte strămoşi de-ai mei pe nume Dent sau Twisse. Ridică din umeri când Cal se încruntă în direcţia ei, după care Quinn îi explică: Străbunica ta m-a pus pe pista asta. Ai încercat să-i localizezi? Mă refer la Giles Dent şi la Lazarus Twisse.

— Da. Dent s-ar putea să-mi fie unul dintre strămoşi dacă el a fost într-adevăr tatăl celor trei fii ai lui Ann Hawkins. Nu este înregistrat nicăieri. Şi în afară de nişte relatări din vremea aceea, de câteva vechi scrisori şi jurnale de familie, nu am mai găsit nicio altă atestare a existenţei lui Giles Dent, oriunde am făcut săpături. Nu s-a descoperit înregistrarea naşterii sau a morţii lui. Şi tot nimic în cazul lui Twisse. După cât de puţin am fost noi în stare să dovedim, cei doi puteau să fi picat din lună.

— Am o prietenă care este o expertă în domeniul ei. I-am trimis un semnal, chemând-o şi pe ea aici. Şi nu te mai strâmba! O cunosc de ani de zile şi am lucrat cu ea la toate proiectele mele. Încă nu ştiu dacă poate să vină, dar, crede-mă, vei fi recunoscător dacă o va face. Este strălucită.

În loc să-i răspundă, Cal medită asupra acestei veşti. Cât de mult din rezistenţa lui se datora sentimentului că va pierde controlul asupra situaţiei? Dar avusese vreodată controlul? Era sigur că o parte a reticenţei sale se datora faptului că ştia că îl va apăsa responsabilitatea faţă de tot mai multele persoane care începeau să fie implicate.

Şi poate că mai presus de orice, se întreba cât de tare va fi afectat oraşul de această expunere în văzul tuturor.

— Localitatea noastră s-a bucurat în decursul anilor de o oarecare publicitate focalizată asupra întregii poveşti. Aşa ai auzit şi tu de noi. Dar publicitatea asta a fost moderată şi în cea mai mare parte n-a făcut decât să aducă în zonă turişti interesaţi. Acum însă, cu implicarea ta şi – posibil – a încă două persoane, oraşul ar putea fi transformat într-o sinistră sau ridicolă destinaţie în ghidurile turistice.

— Ai ştiut că exista un risc încă de când ai acceptat să stai de vorbă cu mine.

Quinn ţinea pasul cu el, amândoi urcând cot la cot pe cărarea desfundată. Şi ea călca apăsat spre necunoscut, fără vreo ezitare sau temere.

— Tu tot ai fi venit aici, indiferent dacă aş fi fost eu de acord sau nu. În consecinţă, cooperarea ta urmăreşte, parţial, să ţină necazurile sub control. Dădu din cap. Nu te pot învinovăţi pentru asta. Însă, Cal, poate că ar fi cazul să priveşti situaţia în ansamblu. Mai mulţi oameni ocupându-se de problemă înseamnă mai multă inteligenţă şi mai multe şanse de a descoperi cum poate fi oprit tot ce se întâmplă. Vrei să pui capăt poveştii ăsteia, nu?

— Mai mult decât aş fi în stare să exprim prin cuvinte.

— Iar eu vreau o poveste, un subiect de carte. N-are rost să neg.

Însă şi eu vreau să se pună capăt necazurilor. Fiindcă, în ciuda proverbialei mele îndrăzneli, drăcia asta chiar că mă sperie. Iar pentru a o opri, cel mai bine mi se pare că ar fi să ne unim forţele şi să ne utilizăm toate resursele. Cybil este una dintre resursele mele şi este a naibii de bună.

— O să mă gândesc la propunerea ta. Şi în sinea lui îşi zise că deocamdată îi oferise destul. Dar ce-ar fi să-mi povesteşti cum de te-ai apucat să scrii despre aiureli de genul ăsta?

— E foarte simplu. Mi-au plăcut dintotdeauna poveştile supranaturale. În copilăria mea, atunci când aveam de ales între, să zicem, *Liceul din Sweet Valley* şi o carte horror de Stephen King, King ieşea mereu învingător. Obişnuiam apoi să scriu propriile mele povestioare de groază şi să le provoc coşmaruri prietenelor mele. Ce vremuri minunate! exclamă Quinn, făcându-l pe Cal să râdă. Apoi, momentul crucial presupun că a fost atunci când am mers, de Halloween, cu un grup de prieteni, într-o casă despre care se spunea că ar fi bântuită de stafii. Eu aveam doisprezece ani. Mare îndrăzneală am mai avut! Locul era dărăpănat şi urma să fie demolat. Probabil că am fost norocoşi că nu s-au surpat planşeele sub greutatea noastră. Şi ne-am băgat nasul peste tot şi am alergat, şi am chirăit, şi ne-am speriat unii pe alţii, şi am râs de n-am mai putut. Apoi am văzut-o pe ea.

— Pe cine?

— Pe fantomă, bineînţeles. Şi îl înghionti prieteneşte cu cotul. Ţine-te bine! Dintre toţi cei care ne aflam acolo, numai eu am văzut-o coborând scările. Era o femeie plină toată de sânge. S-a uitat la mine, continuă Quinn în şoaptă. Părea că se uită drept la mine şi trecea chiar prin apropierea mea. Simţeam şi frigul care o însoţea.

— Şi ce-ai făcut? Dacă-mi dai voie să ghicesc, aş zice că ai urmat-o.

— Bineînţeles că am mers după ea. Prietenii mei alergau de jur împrejur, scoţând zgomote sinistre, iar eu am urmat-o în bucătăria care stătea să se dărâme, coborând pe treptele sparte până la subsol şi luminându-mi drumul cu lanterna mea, Prinţesa Leia. Şi să nu te aud luându-mă peste picior.

— Cum să te iau peste picior, când eu aveam o lanternă Luke Skywalker?

— Bine. Nu am găsit jos decât o mulţime de pânze de păianjen, răhăţei de şoareci, gândaci morţi şi o pardoseală de beton murdară. Apoi betonul a dispărut şi n-a mai rămas decât o podea de pământ cu un orificiu – ca un mormânt – săpat în ea. Iar alături o lopată cu mânerul negru. Stafia femeii s-a îndreptat într-acolo, m-a privit din nou şi s-a strecurat înăuntru de parcă ar fi intrat într-o cadă cu bule, după care m-am trezit din nou stând pe planşeul de beton.

— Şi ce-ai făcut?

— Ghiceşte!

— Aş zice că tu şi Leia n-aţi ştiut cum să vă luaţi mai repede picioarele la spinare de acolo.

— Ai nimerit-o din nou. Am ieşit din subsol ca din puşcă. Le-am povestit prietenilor mei, care nu m-au crezut, suspectându-mă că voiam doar să-i înspăimânt ca de obicei. Şi n-am mai spus nimic, nimănui altcuiva, pentru că, dacă o făceam, părinţii noştri ar fi aflat că am intrat în casa aceea şi am fi fost pedepsiţi până la împlinirea majoratului. Însă atunci când respectiva casă a fost demolată şi a fost spart planşeul de beton, rămăşiţele femeii au fost descoperite. Sărmana se afla acolo încă de prin anii 1930. Fusese nevasta proprietarului casei, care pretinsese că ea îl părăsise. Şi el murise demult, aşa că nimeni nu l-a mai putut întreba cum sau de ce o omorâse. Însă eu ştiam. Încă de când am văzut-o şi până ce i-au fost găsite osemintele, am visat uciderea ei. Am văzut exact cum a fost asasinată. Dar n-am spus nimănui, deoarece îmi era prea frică. De atunci, povestesc tot ce descopăr, confirmând sau dând pe faţă diverse lucruri. Poate că o fac, pe de-o parte, pentru a mă revanşa faţă de Mary Baines – aşa o chema pe nefericita femeie –, iar pe de altă parte fiindcă nu mai am doisprezece ani şi nu mai are cine să mă pedepsească.

O vreme, el nu mai zise nimic, după care o întrebă:

— Şi vezi întotdeauna ceea ce s-a întâmplat?

— Nici nu ştiu dacă văd sau doar intuiesc, ori este pur şi simplu vorba de imaginaţia mea, mai vestită chiar decât curajul meu proverbial. Însă m-am deprins să mă încred în ceea ce simt şi să mă comport în consecinţă.

Cal se opri şi îi arătă cu mâna:

— Aici este locul unde cele două trasee se întâlnesc. Noi trei am venit atunci din direcţia aceea şi am apucat-o de la răscruce pe poteca astalaltă. Eram foarte încărcaţi. Mama mea umpluse până la refuz un coş de picnic, ea crezând că ne aşezăm tabăra lângă ferma familiei Fox. Mai aveam radioul lui Fox, cumpărăturile acestuia de la piaţă şi rucsacurile noastre pline cu lucrurile fără de care ne închipuiam că nu puteam trăi nicio clipă. Nu împlinisem încă zece ani. Nişte puşti, destul de neînfricaţi. Dar până să ne întoarcem din pădure, situaţia s-a schimbat.

Cal pornise din nou la drum, când ea întinse o mână şi îl strânse de braţ.

— Copacul acela sângerează cu-adevărat sau aveţi pe-aici nişte plante cu o sevă realmente stranie?

El se întoarse şi se uită. Sângele se scurgea din scoarţa unui stejar bătrân şi se prelingea pe trunchiul lui până pe pământul îmbibat cu apă.

— Se întâmplă uneori şi lucruri de felul ăsta, care îi alungă pe amatorii de drumeţie.

— Te cred! Ea îl privi pe Rostogol cum se apropia greoi de copac, după o singură adulmecare superficială. Dar cum de nu-i pasă câinelui?

— E obişnuit cu aşa ceva.

Quinn dădu ocol copacului, după care se opri.

— Ia stai! Aşteaptă! Ăsta-i locul. Chiar ăsta-i locul în care am văzut în visul meu animalul acela zăcând pe cărare. Sunt absolut sigură de asta.

— El a atras asta, cu magia purităţii şi a nevinovăţiei sale.

Ea dădu să spună ceva, însă, uitându-se la figura întunecată a lui Cal, îşi ţinu gura. Ochii se întunecaseră, iar obrajii îi deveniseră pământii.

— Sângele creaturii în vederea înfrăţirii. Sângele ei, sângele lui, sângele arătării întunericului. El a suferit când lama ascuţită a crestat beregata vietăţii, iar viaţa ei s-a scurs pe mâinile lui şi în cupă. Simţind că i se învârte capul, Cal se frânse de mijloc. Se ruga să nu i se facă greaţă. Lasă-mă o clipă să-mi recapăt suflul, o rugă el.

— Ia-o uşurel. Quinn trase repede din geantă sticla cu apă. Umezeşte-ţi gura! îl îndemnă ea.

Senzaţia de rău dispăru în cea mai mare măsură când Quinn îi puse sticla în mână.

— O pot vedea, o pot simţi. Am mai trecut şi altă dată pe lângă copacul ăsta, chiar şi atunci când sângera, însă niciodată n-am mai văzut asta. Şi nici n-am mai simţit.

— Acum am fost doi. Poate că asta a fost cheia, zise Quinn.

Cal bău încet, gândindu-se că nu era de-ajuns să fie doi. El mai trecuse pe această potecă cu Fox şi cu Gage. Noi doi, îşi zise în sinea lui. Era ceva legat de prezenţa lui aici împreună cu ea.

— Animalul a fost un sacrificiu, îi spuse Cal.

— Înţeleg. *Devoveo.* Rostise cuvântul în latineşte. Sacrificiu de sânge. Magia albă nu acceptă aşa ceva. El trebuia să depăşească limita, să între în zona neagră, pentru a face tot ce simţea că are de făcut. O fi fost Dent sau cineva venit cu mult înaintea lui?

— N-am de unde să ştiu.

Văzând că îi revenea culoarea în obraji, Quinn simţi că şi pulsul ei revenea la normal.

— Poţi să vezi şi ceea ce a fost înainte? îl întrebă ea.

— Numai frânturi, fragmente disparate, fulgerări. Nu integral. În general, revin puţin ameţit. Dacă forţez nota, totul devine mult mai rău.

— Atunci să nu exagerăm. Te simţi în stare să continuăm drumul?

— Da, da. Stomacul lui mai dădea încă semne de nelinişte, dar

uşoara învârtejire din creier îi trecuse. O să ajungem în curând şi la Iazul lui Hester.

— Ştiu. Am de gând să-ţi spun cum arată totul mai înainte de a sosi la faţa locului. Te asigur că n-am mai fost niciodată acolo, însă l-am văzut şi am stat lângă el alaltăieri noapte în vis. Există mult păpuriş şi buruieni. Iazul nu se află în apropierea potecii şi se ajunge la el printr-o zonă de tufişuri şi arbuşti ţepoşi. În visul meu era noapte, aşa că apa părea neagră. Opacă. Forma iazului nu este chiar rotundă şi nici perfect ovală. E mai mult un fel de semicerc umflat. Erau acolo o mulţime de pietre. Unele ca nişte bolovani, altele mai mici. Ea îşi umplu buzunarele cu pietre – şi mai mari, şi mai mici – până ce au început să-i atârne sub greutate. Părul ei era tuns scurt, ca şi când i-ar fi fost retezat, şi ochii aveau o privire rătăcită, ca de nebună.

— Corpul nu i-a rămas sub apă, după cum susţin relatările.

— Le-am citit şi eu, încuviinţă Quinn. A fost găsită plutind în iazul care a ajuns să-i poarte numele, iar fiindcă era vorba de o sinucidere, a fost îngropată în pământ nesfinţit. Înregistrările pe care le-am studiat până acum nu arată şi ceea ce s-a întâmplat cu fiica pe care a lăsat-o în urma ei.

Mai înainte să-şi pună geanta pe umăr, Quinn scoase din ea şi o pungă de crochete, o desfăcu şi îl invită pe bărbat să se servească. El refuză, dând din cap.

— E plin de scoarţă de copac şi crenguţe ca să ronţăi la nevoie.

— Nu-s chiar atât de rele. Mama ta ce ţi-a împachetat de mâncare în ziua aceea?

— Nişte sandviciuri cu brânză şi cu şuncă, ouă răscoapte, feliuţe de măr, batoane de ţelină şi de morcov, prăjiturele cu fulgi de ovăz, limonadă. Amintindu-şi, zâmbi şi adăugă: Iar pentru micul dejun, tarte crocante şi cereale.

— Tipic pentru toate mamele din lume.

— Da, mereu a fost aşa.

— De câte ori o să ne mai întâlnim până ce o să mă prezinţi părinţilor tăi?

El se gândi o clipă şi răspunse:

— Părinţii mei vor să vin la ei la cină într-una din serile următoare. M-ai putea însoţi dacă vrei.

— La o mâncare gătită ca la mama acasă? Sigur că vreau. Ce crede mama ta despre toată povestea?

— Le e greu, foarte greu. Însă ei nu m-au lăsat niciodată de izbelişte.

— Cal, eşti un om norocos.

El părăsi poteca şi porni printre tufele de mure, urmând de data asta o cărăruie mult mai îngustă şi mai puţin umblată. Rostogol o luase înainte, de parcă ar fi înţeles încotro se îndreptau. Întâia licărire de

lumină oglindită în apa iazului îi provocă lui Cal un fior rece pe şira spinării. Dar aşa i se întâmpla mereu acolo.

Păsările ciripeau încă, iar Rostogol – mai mult întâmplător decât din instinct de copoi – puse pe fugă un iepure care se ivise dintre tufe şi traversa poteca, pierzându-se apoi în desiş. Razele soarelui treceau în voie printre crengile golaşe ale arborilor, încălzind cu greu solul acoperit de un covor de frunze moarte şi strălucind stins pe suprafaţa cafenie a apei din Iazul lui Hester.

— Locul arată cu totul altfel în timpul zilei, comentă Quinn. Nu mai pare nici pe departe la fel de ameninţător şi de rău prevestitor. Însă ar trebui să fiu foarte tânără şi foarte încălzită ca să doresc să mă bălăcesc în apa asta.

— Noi trei îndeplineam pe atunci ambele condiţii. Fox a intrat primul. Mai fuseserăm aici să înotăm, dar mie nu mi-a plăcut niciodată asta. Cine putea şti ce se ascundea şi pândea în adâncurile iazului? M-am gândit întotdeauna că mâna scheletică a lui Hester avea să mă înşface de gleznă şi să mă tragă la fundul apei. Şi atunci chiar aşa s-a şi întâmplat.

Quinn ridică din sprâncene, iar cum Cal nu continua, ea se aşeză pe un pietroi şi zise:

— Te ascult.

— Fox se bălăcea împreună cu mine şi se ţinea de glume, trăgându-mă sub apă. Eu eram un înotător mai bun ca el, dar Fox se pricepea la tot felul de şmecherii. Gage înota ca toporul la fund şi totuşi era îndrăzneţ. La un moment dat, am crezut că tot Fox mă trage de picior, dar era ea. Am văzut-o când am ajuns sub apă. N-avea părul scurt, aşa cum ai văzut-o tu. Mi-amintesc cum i se unduiau pletele. Nu părea deloc o fantomă. Arăta ca o femeie. Ca o fată, se corectă Cal. Când am mai crescut, mi-am dat seama că era chiar o fată. N-am ştiut cum să ies mai repede şi am strigat la Fox şi Gage să iasă şi ei. Ei n-au văzut nimic.

— Cu toate astea te-au crezut.

— Aşa fac prietenii.

— Şi ai mai intrat vreodată după aceea în iaz?

— De două ori. Dar pe ea n-am mai văzut-o niciodată.

Quinn îi dădu lui Rostogol, care nu era aşa de pretenţios şi de greu de mulţumit ca stăpânul său, o mână de crochete dietetice.

— E prea frig ca să încerc acum, dar în iunie mi-ar plăcea să intru în iazul ăsta şi să văd ce se întâmplă. Ea începu să ronţăie cu zgomot nişte crochete, în timp ce privea în jur, după care continuă: E un loc frumos totuşi. Sălbatic şi cu toate astea pitoresc. Pare a fi un loc grozav pentru ca trei băieţi să se poată dezlănţui după pofta inimii. Apoi înălţă capul şi adăugă: Ai obiceiul să le aduci aici pe cele cu care îţi dai întâlnire?

— Tu ai fi prima.

— Nu mai spune! Iar asta fiindcă nu s-au arătat ele interesate sau pentru că n-ai vrut tu să răspunzi la întrebări?

— Şi una, şi alta.

— Aşadar, am şi început să sparg nişte şabloane, hobby-ul meu preferat. Quinn se uita în gol, pe suprafaţa apei, şi spuse: Probabil că ea era atât de tristă, atât de cumplit de tristă, încât credea că nu mai avea nicio altă ieşire. Şi minţile ei rătăcite contribuiau, însă cred că era îngreunată mai întâi de tristeţe şi disperare mai înainte de a-şi îngreuna şi trupul cu pietre. Aşa am simţit eu în vis, şi tot aşa simt şi acum, când am ajuns aici. A fost oribila şi apăsătoarea ei tristeţe, chiar mai mult decât spaima care a cuprins-o atunci când creatura a violat-o.

Ea se cutremură şi se ridică în picioare.

— Nu vrei s-o luăm din loc? E prea mult să stăm aici. E prea mult.

Va fi şi mai rău, îşi zise Cal. Dacă ea simţea deja, intuia sau înţelegea totul, atunci va fi mult mai grav. O luă de mână ca s-o conducă înapoi pe cărare. Şi deoarece, măcar pentru moment, poteca era suficient de lată încât să poată merge unul lângă celălalt, Cal o ţinu în continuare de mână. Părea că fac o simplă plimbare prin pădure, iarna.

— Cal, spune-mi despre tine ceva la care nu m-aş fi putut gândi, un lucru pe care nu l-aş fi putut ghici niciodată.

El înălţă capul, surprins.

— Dar de ce ţi-aş spune despre mine un lucru la care nu te-ai putea aştepta?

— Nu trebuie să fie cine ştie ce taină ascunsă, îi zise ea, împingându-l uşor cu şoldul. Doar ceva care să mă ia pe nepregătite.

— M-am mişcat întotdeauna foarte rapid pe toate coclaurile.

Quinn dădu din cap.

— Impresionant, însă deloc surprinzător. M-aş fi putut aştepta la aşa ceva. Faci paşi de un metru cu picioroangele tale.

— Bine, bine. El se mai gândi şi zise: Am cultivat un dovleac care a bătut recordul districtual la greutate.

— Ai obţinut cel mai pântecos dovleac din istoria ţinutului?

— Aproape că am egalat şi recordul statal. S-a scris şi în ziar despre asta.

— Ei bine, asta chiar că este ceva neaşteptat. Speram să fie vorba despre ceva mai aparte, dar mă simt silită să recunosc că nu m-aş fi aşteptat ca tu să deţii recordul districtului pentru cel mai mare dovleac.

— Dar tu cu ce te poţi lăuda?

— Mi-e tare teamă că n-am cultivat niciodată un dovleac, nici mic, nici mare, nici greu, nici uşor.

— Surprinde-mă!

— Sunt în stare să merg în mâini. Ţi-aş face şi o demonstraţie, însă pământul nu favorizează mersul în mâini. Hai, recunoaşte că nu ţi-ai fi închipuit una ca asta.

— Aşa este, ai dreptate. Şi totuşi, am să insist să-mi faci o demonstraţie ceva mai târziu. În definitiv, eu am atestări oficiale pentru bostan.

— Mi se pare corect.

Quinn continuă sporovăiala, lejer şi suficient de naiv încât să-l facă să râdă. Cal nu îşi amintea să mai fi râs pe această potecă după fatidica hoinăreală împreună cu prietenii săi. Dar râsul lui părea acum destul de natural în lumina soarelui care pătrundea printre copacii în care cântau păsările.

Totul numai până ce auzi mârâitul ameninţător.

Îl auzise şi ea. Cal nu-şi putea imagina un alt motiv pentru care să se fi oprit atât de brusc din vorbă ori să-şi fi încleştat atât de strâns mâna pe braţul lui.

— Cal…

— Da, îl aud şi eu. Aproape c-am ajuns la destinaţie. Uneori, dihania face zgomot, iar alteori chiar iese la iveală, mai zise el.

Însă niciodată în această perioadă a anului, gândi Cal, ridicându-şi partea din spate a hainei. Şi totuşi, evident, vremurile se schimbaseră.

— Rămâi în apropierea mea, o îndemnă el.

— Crede-mă, eu… Vocea ei se înecă atunci când îl văzu că îşi scoate cuţitul de vânătoare, cu lama zimţată. Bine, e-n regulă. Asta chiar este ceva neaşteptat din partea ta: să porţi un astfel de cuţit de vânătoare.

— Să ştii că niciodată nu vin aici neînarmat.

Quinn îşi umezi buzele.

— Şi probabil că te pricepi să şi foloseşti cuţitul ăla, la nevoie.

El îi aruncă o privire.

— Probabil că da. Vrei să mergem mai departe, sau vrei să facem cale-ntoarsă şi să revenim în oraş?

— Nu întorc spatele pericolului.

El putea auzi foşnetul dihaniei prin tufişuri, putea auzi zgomotul în noroi. Ne pândeşte, gândi Cal. Considera cuţitul la fel de inutil ca şi nişte vorbe aspre dacă arătarea ar fi pusă pe fapte mari, cu toate astea se simţea mai liniştit cu arma albă în mână.

— Rostogol nu aude creatura, murmură Quinn, arătând cu bărbia spre locul unde câinele derapa cu labele pe poteca alunecoasă, la câţiva paşi înaintea lor. Nici măcar el n-ar putea fi chiar atât de leneş. Dacă ar fi auzit-o şi ar fi adulmecat-o, ar fi manifestat o oarecare preocupare. Aşa că arătarea nu-i ceva real. Răsuflă adânc şi lent, concluzionând: Este doar o imagine.

— Cel puţin pentru Rostogol nu-i deloc reală.

Dar când dihania începu să urle, Cal o apucă pe Quinn ferm de braţ şi o trase printre ultimii copaci, în poiana în care era înfiptă în pământul mocirlos Stânca Păgână.

— După tot ce aflasem, aproape că mă aşteptam să găsesc ceva cam ca pietroaiele de la Stonehenge. Şi Quinn se îndepărtă de el, dând ocol stâncii, după care continuă: Totuşi, este destul de uimitoare când o priveşti mai de aproape şi remarci că are forma unei mese ori a unui altar. Partea superioară este perfect plată şi netedă. Îşi trecu o mână pe suprafaţa orizontală, după care adăugă: E caldă. Mai caldă decât te-ai putea aştepta să fie o piatră din pădure în luna februarie.

Puse şi el mâna lângă mâna ei şi zise:

— Câteodată este rece. Vârî cuţitul în teacă. Când e caldă, nu este niciun pericol. Cel puţin până acum n-a existat. Ridică puţin mâneca şi îşi examină cicatricea de la încheietura mâinii. Până acum, repetă Cal. Fără să se gândească, puse apoi mâna pe mâna lui Quinn şi adăugă: Atâta vreme cât…

— Se încălzeşte acum, interveni ea. Simţi asta? Simţi şi tu? Quinn se mişcă şi dădu să-şi pună şi cealaltă mână pe piatră. Se mişcă şi el şi simţi că se mişca aşa cum s-ar fi deplasat şi prin acel perete de foc. Adică nebuneşte.

Cal o apucă atunci de umeri, întorcând-o până ce o lipi cu spatele de stâncă. Apoi îşi potoli pofta bruscă, disperată, luând în stăpânire buzele ei.

Vreme de o clipă, el se simţi de parcă ar fi fost altcineva, aşa cum se simţea şi ea, iar momentul era plin de o disperare dureroasă. Gustul ei, pielea, bătăile inimii.

Apoi redeveni el însuşi, simţind fierbinţeala buzelor lui Quinn sub buzele lui, în timp ce piatra se înfierbântase sub mâinile lor. Trupul ei tremura lipit de al său, iar degetele ei se încleştau pe şoldurile lui.

Cal ar fi vrut mai mult, dorea s-o răstoarne pe masa de piatră, s-o acopere cu trupul lui, să se înconjoare cu tot ce era ea.

Nu era el, îşi zise în sinea lui, nu pe de-a-ntregul el însuşi. Şi tocmai de-aceea se strădui să se dea înapoi, se forţă din răsputeri să întrerupă apropierea.

Aerul vibră în momentul acela.

— Iartă-mă, îmi pare rău, izbuti el să bâiguie. Nu-mi pare mie chiar foarte rău, dar…

— Sunt surprinsă. Glasul ei era răguşit. Şi mie la fel. A fost ceva neaşteptat. M-a cam ameţit, şopti ea. Şi nu mă plâng deloc. La început parcă nu mai eram noi, iar după aceea, da. Poţi să mă consideri uşuratică, dar mi-a plăcut în ambele ipostaze. Ochi în ochi cu el, Quinn puse iar o mână pe piatră şi întrebă: Vrei să încercăm din nou?

— Cred că sunt încă bărbat, la naiba! Totuşi, nu cred că ar fi înţelept sau sigur. În plus, mă deranjează când altcineva – sau altceva

– îmi umblă prin hormoni. Data viitoare când te voi săruta, aş prefera să fim doar noi doi.

— Perfect. Legături. Ea dădu din cap. Sunt mai mult ca oricând în favoarea teoriei cu privire la legături, fie acestea de sânge, fie reincarnări. Merită să cercetăm în direcţia asta. Quinn făcu un pas lateral, mărind astfel puţin distanţa faţă de el şi de stâncă. Aşa că ar fi bine ca, până una-alta, să nu ne mai atingem şi să nu mai atingem nici piatra. Şi hai să revenim la scopul care ne-a adus aici.

— Te simţi bine?

— Puţin tulburată, trebuie să mărturisesc. Dar nu m-a rănit, nu mi-a făcut niciun rău. Scoase sticla cu apă şi de data asta bău zdravăn din ea.

— Şi eu te-am dorit, în ambele ipostaze, o asigură el.

Quinn lăsă sticla jos şi se uită în ochii lui cenuşii şi liniştiţi, gândindu-se că, deşi abia băuse lacom apă din belşug, îşi simţea iar gâtlejul uscat.

— Ştiu asta. Dar ce nu ştiu este dacă acest lucru va fi cumva o problemă.

— A şi început să fie o problemă. Însă n-am de gând să-mi bat capul cu asta.

Inima ei începu să bată mai repede.

— Ah… Probabil că nu e aici locul cel mai potrivit să…

— Nu, nu este. Cal făcu un pas înainte, dar n-o atinse. Şi cu toate astea, obrajii ei se aprinseră. Are să fie în altă parte.

— Foarte bine, zise ea şi îşi drese glasul. E-n regulă. Să trecem acum la treabă.

Mai înconjură o dată stânca sub privirile lui Cal care o făceau să se simtă uşor încordată şi irascibilă. Ceea ce nu-l nemulţumea. La drept vorbind, era chiar un argument în favoarea lui. Era posibil ca ceva din afara lui să-l fi îmboldit s-o sărute aşa, însă ştia ce simţise de îndată ce acea forţă exterioară îşi slăbise influenţa. Numai el ştia ce simţea încă de când Quinn coborâse din maşină la capătul aleii din faţa casei lui.

Era pur şi simplu o puternică atracţie pe care o simţea Caleb Hawkins faţă de Quinn Black.

— Prin urmare, în noaptea aceea voi trei v-aţi aşezat tabăra aici. Vădit încrezătoare în asigurările pe care i le dăduse Cal în ce priveşte siguranţa zonei, Quinn se mişca în voie prin poiană. Şi dacă îi înţeleg eu bine pe băieţei, v-aţi răsfăţat apetitul cu lucruri gustoase, dat total nesănătoase, aţi zbierat unii la alţii şi poate că aţi spus şi poveşti cu stafii.

— Câteva. Şi am mai băut şi din berea pe care o şterpelise Gage de la tatăl său şi ne-am mai holbat şi în revistele deocheate pe care le adusese tot el.

— Desigur, deşi eu le-aş fi considerat ca activităţi demne de nişte

băieţi de peste doisprezece ani.

— Eram precoci, zise el şi îşi impuse să nu se mai gândească la ea. Să-şi vină în fire. Am aprins şi un foc de tabără, am pus radioul să urle. Era o noapte frumoasă, încă fierbinte, dar nu excesiv. Şi a fost noaptea noastră. A fost, gândeam noi, locul nostru. Un pământ sfânt.

— Aşa a spus şi străbunica ta.

— Totul parcă cere împlinirea unui ritual. Cal aşteptă ca ea să se întoarcă spre el, după care continuă: Am scris câteva cuvinte. Cuvinte la care ne gândiserăm noi. Am făcut un jurământ, iar la miezul nopţii am crestat cu lama cuţitului meu de cercetaş încheieturile noastre şi ni le-am lipit ca să ne amestecăm sângele. Iar în momentul acela, s-a dezlănţuit iadul pe pământ.

— Cum adică? Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu precis. Niciunul dintre noi nu ştie, nu îşi aminteşte. A fost ca o explozie. Aşa părea. Lumina era orbitoare, iar forţa exploziei m-a aruncat pe spate. M-a săltat de la pământ. Am auzit răcnete, dar n-am ştiut niciodată dacă au fost ale mele, ale lui Fox, ale lui Gage ori ale altcuiva. Focul a izbucnit drept în sus, părând să fi cuprins totul, însă flăcările nu ne ardeau. Ceva a fost proiectat în afară, intrând drept în mine. M-a durut şi îmi amintesc durerea aceea. Apoi am văzut un fel de materie întunecată ridicându-se şi am simţit şi răceala pe care o aducea. Iar după asta totul s-a terminat, eram singuri şi înspăimântaţi, iar pământul era negru şi pârjolit.

Iar asta, la doar zece anişori, gândi ea. Nu fusese decât un biet băieţel.

— Şi cum aţi plecat de-acolo?

— Am luat-o din loc a doua zi dis-de-dimineaţă, cam tot pe unde veniserăm şi cam tot aşa cum veniserăm, numai cu câteva modificări. Eu fusesem în poiana cu pricina la vârsta de nouă ani. Purtam ochelari, fiindcă eram miop.

Quinn înălţă din sprâncene a mirare.

— Erai?

— Avusesem dioptrii mari la ambii ochi. Şi am plecat de-acolo în vârstă de zece ani şi cu vederea ameliorată. La plecare, niciunul dintre noi nu mai avea pe el vreun semn de bună purtare, nici măcar Gage, care avusese nişte răni pe spate. Şi cu începere din noaptea aceea, niciunul dintre noi n-a mai fost bolnav, nici măcar o singură zi. Dacă ne rănim, rănile se vindecă de la sine.

Chipul lui Quinn nu reflecta nici urmă de neîncredere, ci numai interes, chiar cu un fel de fascinaţie, credea el. ÎI izbi faptul că, în afară de familia lui, ea era singura care ştia şi care nu se îndoia de asta.

— Aţi dobândit atunci cine ştie ce imunitate.

— Se poate spune şi aşa.

— Dar dureri simţi?

— Oh, da. Dar văd totul perfect, nu chiar ca la radiologie. Şi vindecarea poate să doară cumplit, însă nu durează mult. Şi pot vedea şi lucruri care s-au întâmplat cu mult înainte, ca într-o succesiune de imagini. Nu tot timpul, nu de fiecare dată, însă pot vedea şi evenimente din trecut.

— Un fel de clarviziune în sens invers.

— Atunci când intră în acţiune. Aşa am văzut şi ceea ce s-a întâmplat aici pe 7 iulie 1652.

— Şi ce s-a întâmplat atunci, Cal?

— Atunci demonul a fost priponit sub stâncă. Iar Fox, Gage şi cu mine l-am eliberat pe nemernic.

Quinn se apropie de el. Ar fi vrut să-l atingă, să-i aline îngrijorarea care i se întipărise pe faţă, dar se temea să o facă.

— Dacă într-adevăr aşa s-a întâmplat, nu puteţi fi învinovăţiţi pentru asta.

— Vinovăţia şi responsabilitatea nu sunt mult diferite.

La naiba! Quinn îi cuprinse obrajii în mâini, înfiorându-l instantaneu, după care îşi apăsă gura pe buzele lui.

— Asta-i foarte normal. Simţi responsabilitatea fiindcă, după mintea mea, eşti dispus să-ţi asumi responsabilităţi. Tu ai rămas aici, în vreme ce mulţi alţi bărbaţi în situaţia ta ar fi plecat, dacă nu chiar ar fi fugit mâncând pământul. Aşa că aş zice că există o cale de a-l băga pe demon înapoi, acolo unde îi este locul. Şi am de gând să fac tot ce pot pentru a vă fi de ajutor. Îşi deschise geanta. Acum am să fac nişte fotografii, nişte măsurători şi nişte însemnări, şi am să-ţi pun şi o mulţime de întrebări indiscrete.

Îl cam zdruncinase cu atingerea, vorbele şi convingerile ei nestrămutate. Cal dorea s-o ia în braţe, s-o strângă tare şi s-o ţină aşa la pieptul lui. Quinn îi spusese că totul era foarte normal şi, uitându-se acum la ea, îşi dori cu înfocare binecuvântarea normalităţii.

Nu e locul potrivit, îşi zise în sinea lui şi se dădu înapoi.

— Ai o oră la dispoziţie. Peste o oră ne întoarcem. Trebuie să ieşim din pădure înainte de asfinţit.

— Nu te contrazic, încuviinţă ea, după care adăugă în gând: De data asta.

Iar apoi, femeia porni la lucru.

9

După părerea lui Cal, ea îşi petrecu foarte multă vreme rătăcind încoace şi-ncolo şi făcând ceea ce păreau a fi o mulţime de însemnări şi un mare număr de fotografii cu minusculul ei aparat digital, mormăind într-una.

Nu înţelegea cum anume putea fi ceva de folos din acţiunile astea, dar cum ea părea să fie cu totul absorbită de munca ei, el se aşezase sub un copac, împreună cu Rostogol, care sforăia liniştit, lăsând-o să se desfăşoare nestingherită.

Nu se mai auzeau urlete şi se părea că nimeni nu-i mai pândea. Poate că în clipele acelea demonul avea ceva mai bun de făcut, gândi el. Sau poate că dihania se retrăsese pentru moment, urmărind ce se întâmpla şi aşteptând o clipă mai prielnică.

Ei bine, şi el făcea la fel, presupuse Cal. Nu-l deranja să aştepte, mai ales când avea o privelişte aşa frumoasă.

I se părea interesant să se uite la Quinn, să urmărească felul în care se mişca ea, când direct şi sprinten, când lent, şovăitor şi pe ocolite, de parcă s-ar fi întrebat îndelung şi nehotărâtă cum să abordeze lucrurile.

— Ai analizat vreodată piatra asta? îi strigă ea. Mă refer la roca în sine, la o analiză ştiinţifică.

— Da, am luat noi nişte aşchii din ea, în adolescenţă, şi le-am dus la catedra de geologie de la liceu. Este carbonat de calciu, adică cea mai comună piatră de var sau rocă de calcar. Şi, continuă el, anticipând reacţia ei, am mai prelevat o altă mostră câţiva ani mai târziu, mostră pe care a dus-o Gage la un laborator din New York, obţinând aceleaşi rezultate.

— Perfect. Ai vreo obiecţie dacă iau şi eu o probă şi o trimit la un laborator la care am mai apelat, numai pentru a mai avea încă o confirmare?

— N-am nimic împotrivă.

Cal se pregătea să-şi scoată cuţitul când o văzu scoţând din buzunar un briceag militar elveţian. Ar fi trebuit să-şi închipuie că avea aşa ceva, cu toate astea nu putu să nu zâmbească.

Cele mai multe femei pe care le cunoştea el ar fi putut să aibă în buzunar rujul. Nici prin gând nu le-ar fi trecut să poarte un briceag. Cal putea paria că Quinn le avea pe amândouă.

Urmări mâinile lui Quinn care introduceau nişte pilitură de piatră într-o punguliţă pe care o scosese din geantă. Trei inele luciră în lumina soarelui pe degetele ei de la mâna dreaptă, scânteierile lor oglindindu-se în ochii lui.

Lumina zilei se schimbă, îndulcindu-se ca într-o dimineaţă de vară, iar aerul se mai încălzise, reducând umiditatea. Frunzele înmugurir, apărură şi explodară într-un verde intens pe ramurile copacilor, aruncând arabescuri de lumini şi umbre pe pământ, pe stâncă… şi pe femeie.

Părul ei era lung, lăsat liber, de culoarea mierii brute. Faţa ei avea trăsături ascuţite, ochii alungiţi şi uşor oblici. Purta o rochie lungă, de un albastru palid, pe sub un şorţ alb. Se mişca precaut şi cu multă graţie, deşi era evident însărcinată. Traversa luminişul ducând două găleţi spre un mic şopron din spatele stâncii.

Cânta în mers, cu o voce limpede şi strălucitoare ca dimineaţa de vară.

În grădina înverzită, unde m-am întins lângă nişte tufe de muşeţel, am văzut şezând graţios un clovn de ţară…

Auzind-o, văzând-o, Cal se simţi cuprins de dragoste atât de irezistibil, încât se gândi că i-ar putea exploda inima.

Bărbatul ieşi pe uşa şopronului, cu chipul luminat de dragoste. Când el îi veni în întâmpinare, femeia se opri şi dădu din cap, continuând să cânte:

… strângând în braţele sale o drăgălaşă ţărăncuţă, vrăjind-o cu tot farmecul lui şi supunând-o voinţei sale. Şi astfel el i-a spus: sărută-mă dulce, iubito!

Ea ridică faţa şi îi oferi buzele. Bărbatul i le mângâie cu buzele sale şi, în timp ce râsul ei exploda ca o stea căzătoare, el îi luă găleţile din mâini şi le puse pe pământ, apoi o cuprinse în braţe.

Nu ţi-am spus să nu mai cari apă sau lemne? Şi-aşa cari destul.

Mâinile bărbatului dezmierdară pântecul ţuguiat al femeii, iar el le ţinu acolo până ce ea le acoperi cu mâinile ei. *Fiii noştri sunt puternici şi sănătoşi. Am să-ţi aduc pe lume fii, dragostea mea, nişte fii la fel de frumoşi şi de viteji ca şi tatăl lor. Iubirea mea, inima mea.* Cal văzu acum mărgăritarele lacrimilor lucind în ochii ei migdalaţi. *Chiar trebuie să te părăsesc?*

Tu n-o să mă părăseşti niciodată cu-adevărat, şi nici eu pe tine. Fără lacrimi. El îi sorbi lacrimile într-un sărut, iar Cal simţi cum i se frânge inima. *Fără lacrimi.*

Fără. O să fac un jurământ împotriva lor. Şi ea îi zâmbi. *Mai este încă timp destul. Dimineţi plăcute şi lungi zile de vară. Asta nu-i moarte. Vrei să-mi juri?*

N-o să însemne moarte. Hai acum, lasă-mă să duc eu apa.

După ce imaginea celor doi dispăru treptat, el o văzu pe Quinn

ghemuită în faţa lui şi o auzi strigându-l cu un glas ascuţit, de mai multe ori.

— Te-ai întors. Ai fost undeva departe. Ochii tăi… Ochii tăi au devenit negri şi… *Adânci – este* unicul cuvânt la care mă pot gândi atunci când cutreieri aşa pe cine ştie unde. Unde te-ai dus, Cal?

— Tu nu eşti ea.

— Foarte bine. Îi fusese teamă să-l atingă, teamă ca nu cumva, făcând asta, să se trezească amândoi acolo, departe, unde fusese el, sau să-l tragă înapoi înainte să ia sfârşit ceea ce avea el de văzut. Acum întinse o mână şi o sprijini pe genunchiul lui. Dar cine nu sunt eu?

— Persoana pe care o sărutam, oricine ar fi fost ea, nu erai tu. Adică aceea pe care începusem s-o sărut, pentru că după aceea erai chiar tu, dar mai înainte, la început… Dumnezeule! Îşi prinse tâmplele între palme. Mă doare capul. O afurisită de durere de cap.

— Lasă-te pe spate şi închide ochii. Eu o să…

— O să-mi treacă în câteva clipe. Aşa mi se întâmplă întotdeauna. Noi doi nu suntem ei. Nu-i vorba despre nicio reincarnare. Noi nu suntem reincarnarea lor. Nu este deloc în regulă. Este poate o posesie temporară, lucru destul de rău.

— Şi cine ne posedă?

— De unde naiba să ştiu? Cal simţi că începe să i se învârtă capul, până ce se văzu nevoit să-l rezeme pe genunchi pentru a se lupta cu greaţa acută care îl cuprinsese brusc. O să încerc să-ţi fac o schiţă dacă o să fiu în stare. Mai lasă-mă un minut. Quinn se ridică şi veni în spatele lui, îngenunche şi începu să-i maseze umerii şi ceafa. Perfect. E-n regulă. Iartă-mă. Doamne, parc-aş avea o bormaşină în cap găurindu-mi tâmplele. Mă simt mai bine acum. Nu ştiu cine erau cei doi. Nu şi-au spus pe nume. Însă cel mai probabil este ca ei să fi fost Giles Dent şi Ann Hawkins. Locuiau aici, evident, iar ea avea o sarcină foarte, foarte avansată. Femeia cânta, îi mai zise el, şi apoi îi povesti tot ce văzuse.

Quinn continuă să-i maseze umerii, ascultându-l.

— Prin urmare, ştiau ce urgie avea să le cadă pe cap, iar din ce-mi spui tu, înţeleg că el o trimite în altă parte ca s-o pună la adăpost mai înainte de a se declanşa totul. Nu moartea. E un lucru interesant, care merită atenţie. Însă deocamdată cred că ţi-a ajuns locul ăsta. Ca şi mie.

Ea se aşeză pe pământ, expiră prelung, apoi inspiră din nou.

— În vreme ce tu erai departe, să zicem, drăcovenia a revenit.

— Doamne Dumnezeule! Cal dădu să sară în picioare, dar ea îl apucă strâns de braţ.

— Acum a plecat. Hai să stăm puţin liniştiţi aici până ce ne vom putea ţine din nou pe picioare. Am auzit-o mârâind şi m-am întors

iute. Tu erai plecat departe, aşa că mi-am reprimat primul impuls, acela de a-ţi înşfăca braţul şi de a te zgâlţâi pentru a te aduce înapoi, ca nu cumva să mă tragi tu acolo cu tine.

— Şi eram amândoi lipsiţi de apărare, completă el dezgustat.

— Iar acum, domnul Responsabilitatea Întruchipată îşi reproşează că n-a prevăzut ceea ce urma să se întâmple şi nu s-a împotrivit forţelor magice pentru a rămâne aici şi a o apăra pe biata fată.

În ciuda durerii de cap, Cal o fulgeră cu o privire glacială şi dură ca oţelul, încuviinţând:

— Da, cam aşa ceva, ai dreptate.

— Aşa ceva este de apreciat, chiar dacă este supărător. Aveam briceagul meu multifuncţional care, chiar dacă nu îndeplineşte standardele cele mai pretenţioase, tot are măcar un tirbuşon şi un cleştişor-pensetă, nişte lucruri de care nu ştii niciodată când ai putea avea nevoie.

— Ce-i asta, ardoare? Ai un surplus de energie?

— Trăncănesc şi eu. Adevărul este că scârboasa creatură ne-a dat ocol, ameninţător, de parcă ar fi vrut să mă înghită, laolaltă cu câinele tău mare şi leneş, foşnind, gemând, sforăind. Însă nu s-a arătat. Apoi totul a încetat şi tu ai revenit.

— Şi cât a durat?

— Nu ştiu. Cred că numai câteva minute, cu toate că la momentul respectiv părea ceva interminabil. Şi totuşi, probabil că a durat destul de mult dacă sunt eu aşa de pornită să plecăm de-aici. Sper din tot sufletul să te poţi întoarce pe propriile picioare, fiindcă, oricât aş fi de energică şi de puternică, n-am nicio şansă să te car în spinare până acasă.

— Pot umbla şi singur, o linişti el.

— Bine. Atunci, hai să ne cărăbănim de-aici, iar când ajungem la civilizaţie, Hawkins, s-ar cădea să-mi faci cinste cu o băutură tare şi cu-adevărat mare.

Îşi luară amândoi genţile şi Cal fluieră ca să-l trezească pe Rostogol. Pornind-o înapoi, se întreba de ce nu-i povestise lui Quinn şi despre cele trei bucăţele de hematit pe care le aveau Gage, Fox şi el însuşi, bucăţele despre care acum ştia că formau împreună piatra amuletei pe care o purtase Giles Dent atunci când locuise lângă Stânca Păgână.

În timp ce Cal şi Quinn ieşeau din pădurea Hawkins, Layla începea o plimbare, fără ţintă precisă, prin oraş. I se părea straniu să se lase la voia întâmplării. În decursul anilor pe care şi-i petrecuse la New York, avusese întotdeauna de rezolvat o anumită problemă, sau mai multe, într-un interval limitat de timp.

Acum lăsase dimineaţa să treacă pe lângă ea fără a rezolva nimic mai mult decât să citească pasaje din ciudatele cărţi pe care i le lăsase

Quinn. Ar fi putut rămâne acolo, în camera ei în zona aceea sigură, aşa cum o categorisise Quinn.

Dar simţea nevoia să iasă dintre cărţi şi îi dădea şi cameristei posibilitatea de a face curat în cameră. Iar ei înseşi îşi oferea ocazia de a cerceta cu-adevărat oraşul pe care se trezise obligată să-l viziteze.

Nu se simţi tentată să între în vreun magazin, deşi îşi zise că evaluarea pe care o făcuse Quinn era corectă. Se întrevedeau câteva posibilităţi foarte interesante.

Însă până şi căscatul gurii la vitrine îi provoca un simţământ de vinovăţie la gândul că îşi părăsise personalul buticului la nevoie. Plecând pe fugă, aşa precum procedase, de-abia îşi făcuse timp să sune de pe drum ca să-i spună proprietarului că avea de rezolvat o problemă personală urgentă şi că urma să lipsească mai multe zile. O problemă personală era o sintagmă care concentra exact întreaga situaţie, hotărî Layla.

Şi putea aduce foarte uşor după sine şi concedierea. Şi totuşi, ştiind asta, nu se mai putea întoarce, să repare lucrurile şi să uite de tot ce se întâmplase.

Îşi va găsi altă slujbă dacă va fi nevoită. Când şi dacă îşi putea găsi aşa ceva. Avea ceva economii, avea o oarecare rezervă. Dacă şeful ei nu-i putea asigura o mică perioadă de pauză, oricum nu-şi mai dorea serviciul ăsta stupid.

Şi, of, Doamne, începuse deja să caute justificări pentru că ajunsese şomeră.

Nu te mai gândi la asta, îşi făcu ea curaj. Începând chiar din clipa asta, nu te mai gândi.

Se ţinu de cuvânt şi nu stătu pe gânduri nici atunci când picioarele ei hotărâră să continue plimbarea dincolo de zona magazinelor. N-ar fi putut spune nici de ce doriseră ele să se oprească tocmai lângă clădirea aceea. Cuvântul bibliotecă era inscripţionat pe frontispiciul de piatră de deasupra uşii de la intrare, însă pe firma lucioasă, scria: **CENTRUL COMUNITAR DIN HAWKINS HOLLOW.**

Destul de inofensiv, îşi spuse ea. Dar când un fior rece i se răspândi în tot trupul, mintea Laylei porunci picioarelor să-şi vadă mai departe de drum. Se gândi apoi să între la muzeu, dar nu-şi putu mobiliza interesul. Se întrebă după aceea ce-ar fi dacă ar traversa strada până la Salonul A şi ar uita de toate pentru o vreme, făcându-și manichiura, însă pur şi simplu nu-i păsa de starea unghiilor sale.

Ostenită şi plictisită de ea însăşi, aproape că se întorsese ca să pornească înapoi. Însă firma care îi atrase atenţia de data asta o făcu să-şi continue drumul.

FOX O'DELL. AVOCAT.

Cel puţin era o persoană pe care o cunoştea – mai mult sau mai puţin. Avocatul neastâmpărat, cu ochii aceia plini de compasiune. Probabil că era ocupat cu vreun client sau lipsea de la birou, însă ei

nu-i păsa. A intra acolo era cu totul altceva decât să se fâţâie încoace şi-ncolo plângându-şi de milă.

Intră în atrăgătoarea zonă de recepţie. Femeia dindărătul pupitrului străvechi îi zâmbi politicos.

— Bună dimineaţa… sau mai corect, bună ziua. Cu ce vă pot fi de folos?

— Eu sunt… Ce anume? se întrebă Layla. Ce era ea, la drept vorbind? Speram să pot sta de vorbă cu domnul O'Dell câteva clipe, dacă este liber.

— Momentan este ocupat cu cineva, dar nu va mai dura mult, aşa că, dacă aţi vrea să…

O femeie în nişte jeanşi strâmţi şi un pulover de un roz plăcut, cu o claie de păr de o nuanţă roşcată nedefinită, în mână cu o geacă scurtă de piele ieşi atunci din cabinet, mărşăluind apăsat în cizmele ei cu tocuri înalte.

— Vreau să-l văd jupuit, Fox, auzi tu? Mă înţelegi? I-am dedicat nemernicului ăstuia cei mai buni doi ani şi trei luni din viaţa mea şi îl vreau jupuit ca un iepure.

— Mi-am notat, Shelley.

— Cum de a fost în stare să-mi facă tocmai mie una ca asta? Tânguindu-se, femeia se prăbuşi în cele din urmă în braţele lui Fox.

Bărbatul purta şi el jeanşi şi o cămaşă cu dunguliţe. Privi în direcţia Laylei cu o expresie de resemnare.

— Aşa, gata, linişteşte-te, îi spunea avocatul înlăcrimatei Shelley, consolând-o şi desprinzând-o uşor de el. Gata, linişteşte-te.

— De-abia i-am cumpărat anvelope noi pentru camion. Eu i le-am cumpărat, tot eu o să i le tai, unul după altul, pe toate.

— Să nu faci asta! Fox o prinse zdravăn, mai înainte ca Shelley, cu lacrimile şiroind din nou, să se smucească înapoi. Nu vreau să faci aşa ceva. Să nu te apropii de camionul lui, iar deocamdată, iubito, nu te mai apropia nici de el şi nici de Sami.

— Cocota aia nenorocită!

— Da, aşa este. Deocamdată lasă totul în grija mea, bine? Tu du-te înapoi la serviciu şi lasă-mă pe mine să mă ocup de toate. Doar pentru asta m-ai angajat, nu?

— Cred că da. Dar să nu uiţi să-l jupoi de viu, Fox. Şi să-i spargi nenorocitului şi fuduliile.

— Am de gând să mă ocup serios de problemă, o asigură el conducând-o spre uşă. Ceea ce trebuie să faci tu este să te detaşezi de toate. Te ţin la curent.

După ce închise uşa, Fox se rezemă cu spatele de ea, răsuflă adânc şi exclamă:

— Sfântă Fecioară!

— Trebuia s-o fi refuzat, îi zise Alice.

— Nu poţi face abstracţie de prima fată cu care ai ieşit, mai ales atunci când intentează acţiune de divorţ. Ar fi împotriva legilor laice, ca şi a celor sfinte. Bună, Layla, ai nevoie de un avocat?

— Sper că nu. Dar nu te simţi jignit. Fox i se părea acum mai arătos decât îl ţinea minte, lucru care demonstra în ce formă jalnică fusese în seara precedentă. În plus, nu arăta deloc a avocat.

— N-am de ce să mă simt jignit. Layla… Darnell parcă te cheamă, nu?

— Da.

— Layla Darnell, Alice Hawbaker, făcu el rapid prezentările. Doamnă H, sunt liber o vreme?

— Eşti.

— Vino în spate, Layla, îi făcu el semn. De obicei nu punem în scenă o astfel de reprezentaţie chiar atât de devreme în cursul zilei, însă vechea mea amică Shelley a intrat în camera din dos de la birt ca să-i facă o vizită surorii sale gemene, Sami, şi a dat acolo peste soţul ei – adică peste soţul lui Shelley, Block – care ţinea în mână banii adunaţi de Sami din bacşişuri.

— Nu te supăra, dar ea dă divorţ doar fiindcă bărbatul ei ţinea în mână banii adunaţi din bacşişuri de sora sa?

— Da, fiindcă banii se găseau în fascinantul sutien Victoria's Secret, al lui Sami.

— Oh, în regulă!

— Informaţia asta nu-i confidenţială de vreme ce Shelley i-a luat cu măturoiul la goană din încăperea din spate şi i-a fugărit pe-amândoi, direct afară, până pe Main Street – cu miraculosul sutien al lui Sami în văzul tuturor. Vrei o coca-cola?

— Nu, chiar nu vreau, mulţumesc. Şi-aşa sunt un pachet de nervi.

Cum tânăra părea să n-aibă astâmpăr, el nu-i oferi un scaun ca să se aşeze, ci se sprijini cu spatele de pupitrul său şi o întrebă:

— Ai avut o noapte grea şi agitată?

— Nu. Ba chiar dimpotrivă. Numai că nu-mi pot da seama ce caut eu aici. Nu înţeleg absolut nimic din tot ce se petrece şi e sigur că n-am nici cea mai vagă idee despre locul pe care-l ocup eu în poveste. Acum câteva ore, mi-am zis să-mi fac bagajele şi s-o şterg înapoi la New York, aşa cum ar fi făcut orice persoană cu capul pe umeri. Însă n-am plecat. N-am putut să plec. Şi nu-nţeleg de ce.

— Te afli exact acolo unde trebuie să te afli. Ăsta ar fi răspunsul cel mai simplu.

— Ţi-e frică?

— De multe ori.

— Mie nu cred că mi-a fost vreodată cu-adevărat frică. Mă întreb cât de iritată şi de neliniştită aş fi dacă aş avea realmente ceva important de făcut, o însărcinare obligatorie sau o îndatorire impusă.

— Ascultă, eu trebuie să fac un drum de câţiva kilometri cu maşina, afară din oraş, până la o clientă ca să-i duc nişte documente.

— Oh, iartă-mă, îţi stau în drum.

— Ba deloc. Mă pregăteam să-ţi propun să mă însoţeşti, să-ţi mai omori timpul. Şi o să poţi să bei un ceai de muşeţel şi să ronţăi nişte prăjiturele de lămâie mucegăite, împreună cu doamna Oldinger, asta fiind pentru tine o sarcină impusă. Îi place să aibă companie, ceea ce reprezintă adevăratul motiv pentru care m-a pus să adaug al cincisprezecelea codicil la testamentul ei.

Fox vorbea încontinuu, ştiind că asta era o cale de a contribui la liniştirea cuiva, în timp ce Layla părea gata-gata să izbucnească. Aşa că el adăugă:

— După ce termin la ea, pot să dau o raită pe la un alt client de-al meu, fără să fac un ocol prea mare, şi să-l scutesc astfel de un drum în oraş. După calculele mele, Cal şi Quinn ar urma să se întoarcă acasă tocmai când vom fi şi noi gata cu toate astea. O să trecem şi pe-acolo, să vedem ce s-a mai întâmplat.

— Şi o să poţi lipsi atâta vreme de la birou?

— Crede-mă, doamna H o să mă cheme imediat înapoi, dacă va fi nevoie de mine. Iar dacă tu n-ai nimic altceva mai bun de făcut, o s-o pun să-mi scoată dosarele de care am nevoie şi pornim imediat la drum. Şi Fox îşi luă haina şi servieta.

Era mai bine aşa decât să clocească tot felul de gânduri negre, hotărî Layla. Poate că ei i se părea bizar ca un avocat, fie el şi dintr-un oraş mic, să conducă o bătrână camionetă Dodge pe podelele căreia se aflau tot felul de deşeuri de ambalaje.

— Ce ai de făcut pentru cel de-al doilea client?

— E vorba despre Charlie Deen. A fost accidentat de o maşină când se întorcea spre casă, cu automobilul lui, venind de la lucru. Compania de asigurări încearcă să conteste câteva dintre notele de plată de la spital. Dar n-au să izbutească.

— Divorţ, testamente, răniri de persoane. Nu te specializezi deloc?

— Toată paleta legislaţiei, mereu, zise el răspicat şi îi trimise un zâmbet în acelaşi timp drăgălaş şi obraznic. Cu excepţia legislaţiei cu privire la impozite, dacă o pot evita. Pe asta i-o las surorii mele, care s-a specializat în impozite şi în dreptul economic.

— Dar nu aveţi un cabinet comun.

— Ar fi şi greu. Ea s-a stabilit la Seattle ca să fie lesbiană.

— Ce spui?

— Scuză-mă. El apăsase cu nădejde pe acceleraţie de cum ieşiseră din oraş. E o glumă de-a noastră, de familie. Am vrut să zic că surioara mea Sage a preferat o orientare sexuală minoritară şi că acum locuieşte la Seattle. E o persoană energică şi, împreună cu partenera ei de, hmm, opt ani deja, au pus pe picioare o firmă pe care ele o

denumesc, neoficial, „Fată peste Fată”. Fără glumă, adăugă Fox. S-au specializat în impozite şi în legislaţia afacerilor pentru persoanele cu tendinţe homosexuale.

— Şi familia ta nu este de acord?

— Glumeşti? Părinţii mei au considerat căsătoria lui Sage şi Paula – adică partenera lui Sage – ca pe o bucată de tofu. Adică, după afirmaţia tovarăşei ei de viaţă – sau ce i-o mai fi – am ieşit cu toţii şi am sărbătorit ca nişte pacienţi de la balamuc. Sage este fericită şi asta-i tot ce contează. Alegerea unui stil de viaţă diferit de al lor este pentru părinţii mei ca un fel de bonus. Şi pentru că tot vorbirăm despre familie, cea de colo este casa fratelui meu mai mic.

Layla văzu o construcţie din bârne îngropată între copaci şi chiar lângă cotitura drumului o placă indicatoare pe care scria: ATELIERUL DE CERAMICĂ „PÂRÂIAŞUL HAWKINS".

— Adică, fratele tău se ocupă cu olăritul.

— Da, şi este chiar un olar foarte talentat. Ca şi mama, atunci când are chef de aşa ceva. Vrei să ne oprim şi să intrăm puţin?

— Of, ştiu şi eu…?

— Mai bine nu, decise Fox. Ridge o să ne ţină cu forţa cât mai mult, iar doamna H a sunat-o deja pe doamna Oldinger să-i spună că ne îndreptăm spre ea. Poate altă dată.

— Bine, zise ea, după care se gândi: conversaţie, flecăreală, o judecată sănătoasă şi un relativ echilibru mintal. Apoi vorbi din nou: În consecinţă, ai şi frate, şi soră.

— Am chiar două surori. Surioara mea mezină deţine micul restaurant vegetarian din oraş. E foarte bine dacă stai să te gândeşti. Dintre toţi patru, doi fraţi şi două surori, eu m-am îndepărtat cel mai mult de poteca smălţuită cu flori pe care ne-au aşternut-o părinţii noştri cei atât de anticulturali. Şi totuşi, ei m-au iubit şi-aşa. Şi cam asta-i totul în ceea ce mă priveşte. Dar tu cu ce te poţi lăuda?

— Ei bine… eu n-am rubedenii nici pe departe atât de interesante cum par a fi cei din familia ta, însă sunt absolut sigură că mama are încă nişte discuri vechi cu Joan Baez.

— Din nou aceeaşi stranie şi fatidică legătură.

Ea izbucni în hohote de râs, după care îşi manifestă plăcerea nedisimulată în momentul în care zări căprioarele.

— Uite! Acolo! Nu ţi se par minunate, cum pasc liniştite la marginea pădurii?

Pentru a-i face pe plac, Fox trase maşina pe dreapta ca ea să poată admira în tihnă animalele.

— Presupun că eşti obişnuit să vezi căprioare, zise ea.

— Asta nu înseamnă că nu mă şi deranjează. De când eram copil, am tot fost nevoiţi să le gonim de lângă ferma noastră.

— Ai copilărit la o fermă. În vocea ei se desluşea melancolia celor

crescuţi la oraş, acel ton care trăda faptul că ea îşi şi imagina cerbii frumoşi, iepuraşii, floarea-soarelui şi puişorii de găină fericiţi, fără a se gândi la arat, săpat, plivit, recoltat, şi câte altele.

— Era o mică fermă de familie. Cultivam legume pentru consumul propriu, creşteam păsări şi capre, aveam şi nişte stupi. Vindeam produsele agricole care ne prisoseau, vindeam creaţiile de ceramică ale mamei şi obiectele confecţionate de tata din lemn.

— Mai au şi acum ferma?

— Da.

— Când eram copil, părinţii mei erau proprietarii unui mic magazin de îmbrăcăminte. L-au vândut acum aproximativ cincisprezece ani. Mi-am dorit întotdeauna – oh, Doamne Dumnezeule!

Mâna ei se încleştă pe braţul lui Fox. Lupul sărise dintre copaci şi îşi înfipsese colţii în spinarea unei căprioare tinere. Ea se zbătea şi ţipa – Layla îi putea auzi urletele ascuţite de frică şi de durere. Căprioara sângera, în timp ce semenele ei din mica turmă continuau să se înfrupte din iarba săracă.

— Nu-i adevărat.

Glasul lui Fox se auzise slab şi parcă din depărtare. În faţa ochilor ei îngroziţi, lupul doborî căprioara, după care începu s-o sfâşie şi s-o mănânce.

— Nu-i real ceea ce se vede, repetă Fox, punându-şi în acelaşi timp mâinile pe umerii ei, moment în care ea simţi un declic. Ceva dinlăuntrul ei o împinse către el şi cât mai departe de oroarea de lângă copaci. Uită-te drept într-acolo, o îndemnă Fox. Uită-te şi spune-ţi într-una că nu-i reală.

Sângele era de un roşu intens, şiroind ca o ploaie urâtă şi pătând iarba uscată de pe terenul îngust.

— Nu-i reală, repetă şi ea.

— Nu numai s-o spui, ci să fii convinsă de asta. Imaginea te minte, Layla. Creatura nu trăieşte decât din minciuni. Nimic nu-i real.

Ea inspiră adânc, apoi expiră lent şi zise:

— Nimic nu-i real. Totul este o minciună. O minciună urâtă. O minciună cumplită. Nu-i nimic real.

În realitate, câmpul era gol şi iarba uscată era zdrenţuită şi fără pată.

— Cum de poţi trăi aşa? Întorcându-se brusc în direcţia lui, Layla se holbă la el. Cum poţi suporta?

— Doar ştiind precis – în felul în care am ştiut mereu că era o minciună – că într-o bună zi, într-un fel sau într-altul, o să gonim în şuturi creatura.

Layla îşi simţi gâtlejul uscat.

— Mi-ai făcut ceva. Atunci când m-ai apucat de umeri şi mi-ai vorbit, mi-ai făcut ceva.

— Ba nu, protestă el fără ezitare. Nu-i făcuse ceva, ci făcuse ceva *pentru ea,* îşi zise Fox în sinea lui. Te-am ajutat să-ţi aminteşti că nimic nu era real. Noi ne continuăm drumul spre doamna Oldinger. Sunt convins că ceaiul de muşeţel pe care l-a făcut poate fi deja băut.

— Are şi nişte whisky alături de ceai?

— Nu m-ar surprinde.

Quinn începuse să zărească printre copaci casa lui Cal când telefonul ei mobil îi semnaliză că primise un mesaj.

— La naiba! E Cybil. De ce nu m-o fi sunat pur şi simplu?

— Poate c-o fi încercat. În pădurea asta există multe văgăuni în care nu ajunge semnalul.

— Da' veşti mai bune n-ai? Ea apelă mesajul şi surâse uşor când recunoscu prescurtările stenografice ale lui Cybil.

S-cam ocptă dar interstă. Îţi spn atnci my mlte. Po-s-ajng aclo-ntr-o săpt, cel mlt 2. Vrbm cnd pţi, Q? Să fii cmnte. Nu glmsc. C.

— Foarte bine. Quinn băgă la loc telefonul şi puse în practică hotărârea pe care o cântărea încă de când plecaseră înapoi. Cred că-i putem suna pe Fox şi pe Layla după ce voi bea paharul ăla cu-adevărat mare de tărie, lângă focul pe care o să binevoieşti să-l aprinzi în şemineu.

— Pot să suport una ca asta.

— Atunci, cum înţeleg că eşti un amfitrion atotcunoscător al oraşului, tu vei fi cel pe care am să-l rog să găsească de închiriat, pentru următoarele, să zicem, şase luni, o casă atrăgătoare, convenabilă şi destul de spaţioasă.

— Şi cine urmează să fie chiriaşul?

— Vrei să zici, chiriaşele. Ele ar urma să fie încântătoarea mea prietenă Cybil, pe lângă care am să insist să vină, şi cu mine, precum şi, foarte de probabil, Layla, cu care trebuie să duc muncă de lămurire. Însă la nevoie pot fi foarte convingătoare.

— Dar ce s-a întâmplat cu planul tău de a rămâne acum doar o săptămână, pentru documentarea iniţială, după care ar urma să revii în aprilie ca să-ţi continui treaba?

— Îşi mai schimbă omul planurile, zise ea pe un ton sprinţar, zâmbindu-i în timp ce păşeau amândoi pe pietrişul aleii care ducea spre casa lui Cal. Nu te bucuri când ţi se întâmplă aşa?

— Nu prea. O conduse pe terasă şi-i deschise uşa, lăsând-o să între în liniştitul lui cămin.

10

Casa în care crescuse Cal se afla, în opinia lui, într-o permanentă stare de evoluţie. La doi-trei ani o dată, mama lui decidea că pereţii necesitau o „reîmprospătare”, ceea ce însemna zugrăvire – sau adesea, în vocabularul mamei sale, un nou „tratament cu vopsea”.

Fireşte că un nou strat de vopsea aducea după sine ideea schimbării tapiţeriei sau a refacerii ferestrelor, ajungându-se apoi şi la nişte aşternuturi noi de pat când mama sa îşi făcea drum prin dormitoare, lucru care conducea invariabil şi la reînnoirea „aranjamentelor”.

Nici nu-şi mai putea aminti de câte ori trăsese el mobilele de colo-colo.

Tatăl său obişnuia să spună că Frannie, de îndată ce termina să aranjeze casa în felul în care îi era pe plac, hotăra deja că venise momentul să modifice totul radical.

La un moment dat, Cal presupusese că mama lui se distrase, glumise, vopsise, cususe, decorase şi redecorase totul doar din plictiseală. Deşi făcuse muncă de voluntariat şi participase în diverse comitete sau pusese umărul la constituirea multor organizaţii, ea nu muncise niciodată în afara casei sale. Cal trecuse, cam pe la douăzeci de ani, printr-o perioadă în care o compătimise, închipuindu-şi-o ca pe o gospodină neîmplinită şi parţial disperată.

Odată, Cal o prinsese singură şi îi explicase că îi înţelege sentimentul de reprimare a aspiraţiilor. Ea râsese atunci cu atâta poftă, încât fusese nevoită să lase jos ţintişoarele de tapiţerie pe care le ţinea în mână şi să-şi şteargă ochii de lacrimi.

— Iubitule, îi replicase mama sa, nu există nici urmă de reprimare a aspiraţiilor. Iubesc culorile, şi ţesăturile de calitate, şi modelele frumoase, şi aromele deosebite. Şi la fel de mult îmi plac toate celelalte lucruri cu care pot transforma casa asta în atelierul meu, proiectul meu ştiinţific, laboratorul meu şi sala mea de expoziţii. Aici eu trebuie să fiu şi regizor, şi proiectant, şi executant, şi vedetă a întregului spectacol. Atunci de ce crezi că ar trebui să-mi doresc să iau o slujbă în altă parte şi să-mi clădesc o carieră – atâta vreme cât n-avem nevoie de alţi bani în plus – şi să las pe altcineva să-mi spună ce să fac şi când anume?

Ea îi făcu semn cu degetul arătător, iar Cal se conformă şi se aşeză alături, lăsându-se mângâiat uşor pe obraz.

— Eşti atât de dulce, Caleb! O să descoperi până la urmă că nu toată lumea îşi doreşte să aibă ceea ce crede societatea că ar trebui să-şi dorească individul. Eu mă consider extrem de norocoasă, ba chiar privilegiată, pentru că am avut posibilitatea să rămân acasă şi să-mi cresc copiii. Şi am mai avut şi norocul de a mă putea mărita cu un bărbat care nu se supără dacă îmi folosesc talentele – şi sunt al naibii de talentată –, adică întorc pe dos casa lui liniştită cu tot felul de mostre de vopsea şi de ţesături de fiecare dată când se uită în altă parte. Sunt cu-adevărat fericită. Şi m-a impresionat că ai fost îngrijorat socotind să s-ar putea să nu fiu.

Cal ajunsese până la urmă să-şi dea seama că mama sa avea perfectă dreptate. Ea făcea doar ceea ce îi producea o mare satisfacţie şi era formidabilă în tot ce făcea. Iar el înţelegea acum că, în esenţă, ea era stâlpul casei. Tatăl lui aducea banii, însă mama era aceea care echilibra finanţele. Tata îşi conducea afacerea, dar mama ţinea gospodăria pe linia de plutire.

Şi exact aşa le plăcea lor.

Aşa că nu se mai osteni să-i spună să nu se agite prea tare în privinţa cinei din duminica următoare – aşa cum nu încercase nici s-o împiedice să extindă lista invitându-i pe Quinn, Layla şi Fox. Ea trăia tocmai ca să se agite şi se bucura să gătească mâncăruri sofisticate pentru persoanele care îi călcau pragul, chiar dacă nu le cunoştea.

Întrucât Fox se oferise să le aducă pe cele două femei cu maşina, Cal veni mai devreme la părinţii lui. Părea înţelept să stabilească dinainte nişte reguli de bază şi câteva norme fundamentale în legătură cu modul în care trebuia abordată discuţia cu o femeie ce intenţiona să scrie o carte despre oraşul lor, deoarece oraşul era format din oameni, iar printre aceşti oameni se numărau şi membrii familiei Hawkins.

Frannie îşi făcea de lucru pe lângă cuptor, verificând temperatura la care se rumenea muşchiuleţul de porc. Vădit mulţumită de rezultatul verificării, reveni la masă şi continuă pregătirea uneia dintre faimoasele ei specialităţi culinare.

— Aşadar, mamă, începu Cal, deschizând frigiderul.

— O să servesc vin la cină, aşa că nu mai lua de-acolo nicio bere.

Spăsit, închise uşa frigiderului.

— Bine. Voiam doar să-ţi spun să nu uiţi nicio clipă că blonda Quinn are de gând să scrie o carte.

— Multe lucruri ai remarcat vreodată să fi uitat eu?

— Nu. Femeia nu uită nimic, ceea ce poate fi cam descurajator. Doresc să subliniez însă că trebuie să fim toţi conştienţi că lucrurile pe care le spunem sau le facem pot apărea în paginile unei cărţi.

— Hmm. Frannie puse peste friptură un strat de ardei. Şi te-ai aştepta din partea mea sau a tatălui tău să zicem sau să facem ceva stânjenitor în timp mâncăm aperitivele? Sau poate crezi că vom

aştepta până la desert? Desert care, apropo, constă din plăcintă cu mere.

— Nu, eu… Ai făcut plăcintă cu mere?

Ea îl privi şi îi zâmbi atoateştiutor.

— E preferata ta, nu, puiule?

— Da, dar poate că ţi-ai mai pierdut din iscusinţă. Ar fi bine să gust o bucată înainte să vină musafirii. Am evita astfel momentele jenante dacă cumva nu ţi-a reuşit.

— N-a ţinut asta nici când aveai doisprezece ani.

— Ştiu, dar oalele tot în capul meu se spărgeau.

— Atunci, dă-i înainte fără grijă, dulceaţă! Şi, ia spune, de ce-ţi faci atâtea griji în privinţa fetei ăsteia cu care mi s-a povestit că ai tot fost văzut ieşind şi gângurind, şi care acum vine la noi la cină?

— Nu-i chiar aşa, zise el, gândindu-se însă că nu prea ştia cum era de fapt. Problema este motivul pentru care se află aici. Nu putem uita asta, e tot ce vreau să spun.

— Eu nu uit nimic. Cum aş putea uita? Trebuie să ne trăim vieţile, să curăţăm cartofi, să ne citim corespondenţa, să strănutăm, să ne cumpărăm pantofi noi, în ciuda a tot ce se întâmplă sau poate tocmai de aceea. În glasul ei se insinuă un soi de îndârjire pe care el o recunoscu drept părere de rău. Iar a-ţi trăi viaţa înseamnă şi să fii în stare să ai o companie plăcută la masă, duminica.

— Mi-aş dori să fi fost altfel.

— Ştiu asta, dar n-ai ce-i face. Îşi văzu de treabă, dar ochii ei căutară privirea lui Cal şi îi spuse: Şi, Cal, frumosul meu băiat, nu poţi face mai mult decât faci. În orice caz, există momente în care mi-aş dori să poţi face mai puţin. Şi totuşi… Ia spune-mi, îţi place de fata asta? La Quinn Black mă refer.

— Bineînţeles, răspunse el cu voce tare, apoi se gândi: Mi-ar plăcea să simt din nou gustul buzelor ei, după care îşi întrerupse repede şirul gândurilor, ştiind că mama lui avea talentul de a citi în minţile copiilor ei.

— Atunci am intenţia de a le oferi, atât ei, cât şi celorlalţi invitaţi, o seară agreabilă şi o masă excelentă. Şi, Cal, dacă n-o vrei aici, dacă nu vrei ca ea să stea de vorbă cu mine sau cu tatăl tău, atunci ar trebui să nu-i deschizi uşa şi să n-o laşi să între. Deşi, la nevoie, am o forţă apreciabilă, n-aş fi în stare să te dau la o parte şi să-i deschid chiar eu.

Cal se uită lung la ea. Câteodată rămânea surprins gândindu-se că femeia asta frumoasă, cu părul scurt, cu trupul suplu şi cu mintea atât de inventivă, a putut să-i dea viaţă şi să-l crească aşa încât să ajungă un bărbat în toată puterea cuvântului. O privea şi îşi spunea că era extrem de delicată, dar în acelaşi timp îşi amintea că mama lui putea fi grozav de puternică.

— Niciodată n-o să las să ţi se întâmple ceva rău.

— Nici eu ţie. Iar acum, şterge-o din bucătăria mea, urgent. Am de terminat aranjarea antreurilor.

Cal s-ar fi oferit să-i dea o mână de ajutor, însă nu s-ar fi ales decât cu una dintre privirile ei compătimitoare. Şi nu că mama lui n-ar fi permis să fie ajutată la bucătărie. Tatăl său nu era numai acceptat, ci chiar încurajat să se ocupe de grătar.

Iar din când în când, toţi până la unul puteau fi şi chiar erau chemaţi de ea în bucătărie ca ajutori de bucătari.

Şi totuşi, atunci când mama lui aştepta oaspeţi la masă, dorea toată bucătăria doar pentru ea. Cal trecu prin sufragerie, unde, fireşte, masa era deja pusă. Gospodina casei folosise farfuriile de sărbătoare, ceea ce însemna că nu urmărea vreun efect de graţioasă neglijenţă studiată şi de căutată degajare. Pe masă se mai aflau şerveţele din pânză de in, lumânările în suporturi rotunde de culoarea cobaltului şi o vază cu un aranjament din ramuri cu fructe de pădure.

Chiar şi în perioadele cele mai rele, până şi în timpul Celor Şapte, când venea el aici găsea flori proaspete, aranjate artistic, praful şters de pe toate mobilele, care luceau de lustruite ce erau, precum şi mici săpunuri deosebite în farfurioara din baia de la parter.

Nici măcar atunci când se dezlănţuia iadul pe pământ, Frannie Hawkins nu-şi încălca bunele obiceiuri.

Cal intră în camera de zi zicându-şi că tocmai ăsta era în parte motivul – chiar cel mai important – pentru care el însuşi reuşea să înfrunte totul. Fiindcă, orice s-ar fi întâmplat, mama lui îşi păstra intact simţul ordinii şi judecata sănătoasă.

Ca şi tatăl său. Asta îi dăruiseră ei doi, gândi Cal. Acest solid fundament, pe care nici măcar un demon din infern nu l-ar fi putut clinti.

Cal intenţiona să urce la etaj pentru a-l aduce jos pe tatăl său, care se afla probabil în biroul lui. Dar când se uită pe fereastră, văzu sosind camioneta lui Fox şi rămase nemişcat uitându-se la Quinn, care sărise prima din maşină, ducând în braţe un buchet de flori. Coborî apoi şi Layla, ţinând ceea ce părea a fi o pungă cu o sticlă de vin. Când Cal deschise uşa de la intrarea principală, Quinn intră de-a dreptul.

— Bună, îmi plac şi casa, şi curtea, şi m-au lămurit cum de ai un ochi atât de format pentru peisaj. Uite ce spaţiu, Layla, şi ce pereţi minunaţi. Totul este ca într-o vilă italienească.

— Este cea mai recentă reincarnare a acestor pereţi, nu-şi putu reprima Cal comentariul.

— Pare ca acasă, dar cu mai mult stil. Parcă-ţi şi vine să te ghemuieşti pe canapeaua aceea şi să tragi un pui de somn, nu înainte însă de a lectura câteva pagini din *Case Sudiste*.

— Mulţumesc, le întâmpină Frannie. E un compliment încântător. Cal, ia te rog, hainele tuturor, bine? Eu sunt Frannie Hawkins.

— Îmi pare bine să te cunosc. Pe mine mă cheamă Quinn. Mulţumim foarte mult pentru invitaţie. Sper că-ţi plac buchetele de flori amestecate. N-am fost în stare să mă decid la o floare anume, aşa că am luat aproape din toate.

— Sunt minunate, îţi mulţumesc. Frannie luă florile şi zâmbi apoi încurajator şi în direcţia Laylei.

— Sunt Layla Darnell şi vă mulţumesc că ne-aţi primit în casa dumneavoastră. Sper că n-am greşit aducându-vă o sticlă de vin.

— Nu văd de ce să fi greşit. Frannie aruncă o privire în pungă şi zise: Este chiar Cabernet-ul preferat al lui Jim. Sunteţi nişte fete inteligente. Cal, te rog să urci la tata şi să-i spui că ne-au sosit musafirii. Bună, Fox.

— Şi eu ţi-am adus ceva, zise el. Făcu apoi o plecăciune elegantă, o înclină uşor şi o sărută pe amândoi obrajii, după care o întrebă: Ce ai gătit, iubito?

Aşa cum făcea încă de pe când Fox era un copil, ea îi ciufuli uşor părul.

— N-o să ai prea mult de aşteptat şi-o să afli. Quinn, Layla, faceţi-vă comode. Fox, tu vino cu mine. Vreau să pun florile astea în apă.

— Cu ce te putem ajuta?

— Cu nimic, vă mulţumesc. Când Cal reveni jos, însoţit de tatăl său, Fox servea aperitivele. Femeile râdeau, lumânările erau aprinse, iar mama lui aducea, în cea mai bună vază de la bunica ei, florile multicolore pe care i le adusese Quinn.

Şi Cal se gândi că uneori lucrurile mergeau cu-adevărat bine în lume.

Pe la mijlocul cinei, când conversaţia se menţinea în ceea ce Cal considera a fi o zonă sigură, Quinn lăsă jos furculiţa şi clătină din cap.

— Doamnă Hawkins, asta este cea mai uluitoare masă pe care am luat-o vreodată şi nu pot să nu întreb dacă ai o pregătire specială în arta culinară sau doar ai nimerit o zi cu-adevărat norocoasă.

— Am urmat ceva cursuri.

— Frannie vrea să spună că a urmat chiar ceva mai multe cursuri, interveni şi Jim. Ba chiar în tot felul de domenii. Însă ea are un talent înnăscut pentru gătit, grădinărit şi decoraţiuni interioare. Tot ce se poate vedea prin casă este făcut de mâna ei. A zugrăvit pereţii, a confecţionat perdelele şi draperiile – pardon, dotările ferestrelor, se corectă el, făcându-i cu ochiul soţiei sale.

— Nu mai spune! Tu ai făcut toată zugrăveala asta atât de frumoasă? De una singură?

— Ador să fac aşa ceva.

— A găsit bufetul de colo, cu ani în urmă, la nu ştiu ce hală de vechituri şi m-a pus să i-l aduc acasă, arătă Jim în direcţia unui bufet

de mahon. După câteva săptămâni m-a pus să i-l car înăuntru. M-am gândit că mă păcălea, că se dusese şi cumpărase ceva ca lumea de la un magazin de antichităţi.

— Eşti o restauratoare grozavă, se minună Quinn. Şi nu exagerez deloc.

— Mulţumesc de compliment.

— Eu nu mă pricep deloc la treburile de soiul ăsta. De-abia îmi pot da cu ojă pe unghii. Dar tu? o întrebă Quinn pe Layla.

— Eu nu ştiu să cos, dar îmi place să zugrăvesc pereţii. Şi m-am descurcat frumuşel cu nişte tablouri.

— Eu numai pe fostul meu logodnic am reuşit să-l las tablou.

— Ai fost logodită? o întrebă Frannie.

— Mie aşa mi s-a părut. Însă părerile noastre erau diferite în privinţa asta.

— Poate fi greu să amesteci cariera cu viaţa personală.

— Of, nu ştiu ce să zic. Lumea face asta mereu – cu diverse grade de reuşită, desigur, dar tot o face. Cred că trebuie doar să întâlneşti persoana potrivită. Şmecheria, sau prima dintre multele şmecherii, este să recunoşti persoana care ţi se potriveşte. N-a fost la fel şi la voi doi? N-a trebuit să vă recunoaşteţi unul pe celălalt?

— Eu am ştiut din prima clipă când am văzut-o pe Frannie. Şi iat-o aici şi acum. Jim se uita radios peste masă, la nevasta lui. Frannie în schimb era puţin mai mioapă.

— Eram doar niţel mai practică, îl corectă ea, având în vedere că aveam pe atunci doar opt şi respectiv zece ani. Plus că-mi plăcea grozav să te văd umblând cu limba scoasă după mine. Da, ai dreptate, îi zise Frannie lui Quinn. Trebuie să vă înţelegeţi reciproc unul pe altul şi să vedeţi unul în celălalt ceva care să vă facă să vreţi cu tot dinadinsul să vă asumaţi riscul, să vă facă să credeţi că merită să vă înhămaţi la tot ceea ce veţi avea de tras împreună.

— Iar câteodată crezi că ai văzut ceva, comentă Quinn, însă te-ai înşelat, fiindcă a fost numai o, hai să zicem, iluzie optică.

*

Un lucru la care Quinn era foarte pricepută era să se folosească de mici şiretlicuri. Frannie Hawkins nu era o ţintă uşor de păcălit, şi totuşi Quinn izbuti până la urmă s-o încânte şi să fie acceptată în bucătărie pentru a o ajuta să servească desertul şi cafeaua.

— Îmi plac bucătăriile. Sunt o bucătăreasă jalnică, însă îmi place să văd toate obiectele şi aparatele, ca şi toate suprafeţele astea strălucitoare.

— Dată fiind natura muncii tale, îmi închipui că mănânci mult în oraş.

— Paradoxal, mănânc mai mereu acasă şi îmi comand mâncare la

domiciliu sau mi-o aduc la pachet atunci când mă întorc. Acum câţiva ani am hotărât să-mi schimb stilul de viaţă şi să încep să mă hrănesc cu mai multă înţelepciune, cu mâncare mai sănătoasă. Decisă să consum doar lucruri sănătoase şi să depind mai puţin de fast-food şi de mâncarea la casoletă, am ajuns acum să prepar o salată cu-adevărat bună. E şi ăsta un început. Ooo, Doamne Dumnezeule, dar asta-i plăcintă de casă cu mere. O să fiu nevoită să-mi dublez efortul la sala de gimnastică drept pedeapsă pentru uriaşa felie pe care am s-o cer.

Cu o bucurie vădită, Frannie îi aruncă un zâmbet semnificativ şi o întrebă:

— Împreună cu îngheţata de vanilie?

— Da, dar numai ca să-mi arăt manierele impecabile. Quinn şovăi o clipă, după care continuă: O să-ţi pun o întrebare cam exagerată de vreme ce mă bucur de ospitalitatea ta, întrebare la care să-mi răspunzi doar dacă vrei. E greu pentru tine să organizezi această viaţă normală, să-ţi îngrijeşti familia, să te îngrijeşti şi de tine şi de gospodăria ta, să le ţii pe toate unite, când ştii că totul va fi crunt ameninţat?

— E foarte greu. Frannie se întoarse către plăcintele ei. Şi doar fiindcă este absolut necesar. Aş fi vrut să plece Cal, iar dacă el pleca, atunci l-aş fi convins pe Jim să plecăm şi noi. Eu puteam să fac asta. Mă simţeam în stare să întorc spatele la tot şi să plec. Însă Cal nu putea. Şi sunt foarte mândră de el că a rămas şi n-a renunţat.

— Ai fi de acord să-mi povesteşti ce s-a întâmplat atunci când a revenit acasă în dimineaţa aceea, în dimineaţa zilei în care împlinise zece ani?

— Eu eram în curte. Şi Frannie se apropie de fereastra care dădea spre spatele casei. Parcă vedea aievea totul, până în cele mai mici amănunte. Vedea şi cât de verde fusese atunci iarba, şi cât de albastru cerul. Hortensiile ei se înălţaseră şi bobocii lor începuseră să pocnească, în timp ce florile de nemţişor de munte îşi ridicaseră deja suliţele de un albastru exotic.

Ea înlătura florile deja ofilite din tufele de trandafir şi de coreopsis. Parcă auzea şi acum zgomotul foarfecelor ei de grădină, precum şi huruitul maşinii de tuns iarba de la vecini, familia Peterson, pe-atunci Jack şi Lois. Îşi amintea şi că se gândise la fiul ei Caleb şi la petrecerea de ziua lui, pentru care avea deja prăjitura în cuptor.

Ţinea minte că fusese o prăjitură dublă cu cremă acrişoară de ciocolată. Îi venise ideea să îmbrace prăjitura cu o glazură crocantă, albă, care să o facă să semene cu planeta de gheaţă dintr-un episod din seria *Războiul Stelelor*. Cal fusese încântat ani şi ani în şir de *Războiul Stelelor*. Ea pregătise în bucătărie micile figurine înfăţişând personajele, pentru a le aranja deasupra, împreună cu cele zece lumânările tradiţionale.

Îl auzise sau îl simţise venind – probabil câte puţin din fiecare –, dar

scrutase împrejurimile şi îl văzuse pedalând spre casă, palid, murdar şi asudat. Primul ei gând fusese că băiatul suferise un accident şi sărise ca arsă, grăbindu-se în întâmpinarea lui înainte de a observa că el nu mai avea ochelarii pe nas.

— Când am remarcat asta, primul gând a fost să-l cert rău de tot. Însă alergam în continuare spre el şi el spre mine, după ce descălecase de pe bicicletă. Şi s-a încleştat de mine, şi tremura – băieţaşul meu –, tremura ca o frunză-n vânt. M-am lăsat în genunchi şi l-am cercetat îndelung, căutând urme de sânge sau eventuale oase rupte.

Ce-ai păţit? Ce ţi s-a întâmplat? Eşti rănit? Frannie îşi amintea că toate vorbele astea le rostise repede, ca pe un singur cuvânt. *În pădure,* îi răspunsese el. *Mamă. Mamă. În pădure.*

— Şi din nou îmi venea să-l cert şi să-l întreb ce căutase el, Caleb Hawkins, în pădure. Băiatul mi-a povestit totul, cum el, Fox şi Gage plănuiseră o aventură, ce făcuseră, pe unde merseseră. Iar eu mă gândeam ce pedeapsă i s-ar cuveni, potrivit vinei, în timp ce eram şi îngrozită şi uşurată, atât de jalnic de uşurată că îl ţineam în braţe pe copilaşul meu murdar şi transpirat, dar teafăr. Apoi mi-a povestit şi restul.

— Şi l-ai crezut?

— N-am vrut să-l cred. Voiam să cred că avusese doar un coşmar, pe care îl şi merita fiindcă se îndopase cu dulciuri şi cu mâncare grasă şi nesănătoasă, lucruri care i-ar fi provocat acel vis urât. Ba aş fi preferat să cred că se luase cineva după ei în pădure. Însă nu puteam să mă uit la figura lui Cal şi să cred asta. Şi apoi mai erau, bineînţeles, şi ochii lui. În momentul acela, putea vedea fără ochelari până şi o albină rătăcind pe florile de nemţişor răspândite prin toată curtea. Iar sub murdărie şi transpiraţie, pe corpul băiatului nu se afla nici măcar o singură contuzie sau vânătaie. Băieţelul de nouă ani care-mi plecase cu o zi în urmă de-acasă avusese genunchii juliţi şi tibiile învineţite. Cel care se întorsese la mine nu avea niciun semn pe corp, în afară de cicatricea subţire şi albă de la încheietura mâinii, cicatrice pe care n-o avusese însă la plecarea de-acasă.

— Chiar şi-aşa, nenumăraţi adulţi, şi chiar şi multe mame, n-ar fi crezut un copil care revenea acasă invocând o poveste ca asta.

— N-am să afirm acum că băiatul ăsta al meu nu m-ar fi minţit niciodată, fiindcă, evident, a făcut-o. Mă mai minţea. Dar ştiam că atunci îmi spunea adevărul, întreg adevărul pe care îl ştia.

— Şi ce ai făcut?

— L-am luat în casă şi i-am spus să se spele şi să-şi schimbe hainele. L-am chemat pe tatăl lui şi le-am ţinut şi pe surioarele lui acasă. Am ars prăjitura de ziua lui – am uitat complet de ea şi n-am auzit nici soneria cuptorului. Ar fi putut lua foc toată casa dacă însuşi Cal n-ar fi simţit miros de ars. Aşa că n-a mai apucat să-şi vadă planeta de gheaţă

sau să sufle în cele zece lumânările de ziua lui de naştere. Nu pot să sufăr să-mi amintesc asta. I-am ars prăjitura şi băiatul n-a mai ajuns să sufle în lumânări. E cam prostesc, nu?

— Nu, doamnă, nu-i deloc prostesc, ripostă Quinn cu patos, când Frannie se uită la ea.

— Şi de-atunci încoace Cal n-a mai fost niciodată cu-adevărat şi pe de-a-ntregul un băieţaş ca până în ziua aceea, oftă Frannie. Iar noi doi ne-am dus drept la familia O'Dell, deoarece Fox şi Gage se aflau deja acolo. Şi am avut ceea ce cred că ai putea denumi prima noastră întrunire în plen.

— Şi despre ce aţi mai…

— Trebuie să ducem la masă desertul şi cafeaua. Te descurci cu tava aceea?

Înţelegând că subiectul era pentru moment încheiat, Quinn dădu înapoi.

— Desigur. Arată nemaipomenit, doamnă Hawkins.

Printre murmurele admirative şi lacrimile de bucurie stârnite de plăcintă, Quinn îşi îndreptă farmecul în direcţia lui Jim Hawkins. Cal o ocolea intenţionat şi fugea de ea, o evita şi se tot ferea încă de la ascensiunea lor la Stânca Păgână – Quinn era sigură de asta.

— Domnule Hawkins, toată viaţa ai trăit doar în Hollow.

— Aici m-am născut şi aici am crescut. Familia Hawkins a fost aici încă de când oraşul nostru nu era alcătuit decât din câteva colibe din piatră.

— Am cunoscut-o pe bunica dumitale şi dânsa pare să cunoască întreaga istorie a localităţii.

— Nimeni n-o ştie mai bine ca ea.

— Lumea zice că dumneata eşti acela care cunoaşte toate proprietăţile imobiliare din zonă, ca şi afacerile şi lumea politică locală.

— Cred că da.

— În acest caz, poate că mă vei putea îndruma în direcţia cea mai bună. Aruncă rapid o privire în direcţia lui Cal, apoi continuă: Vreau să închiriez o casă în oraş sau în apropiere. Nu doresc ceva luxos, dar vreau să fie un loc destul de spaţios. O să vină o prietenă de-a mea în curând şi aproape că am convins-o pe Layla să-şi prelungească şi ea şederea aici. Cred că va fi mai comod şi mai eficient pentru noi, trei femei, să locuim într-o casă închiriată decât să stăm la hotel.

— Şi pentru ce perioadă vrei să închiriezi casa?

— Pentru şase luni. Sesiză reacţia constatativă de pe figura lui, tot aşa precum sesizase şi încruntarea lui Cal. Intenţionez să rămân aici până după luna iulie, domnule Hawkins, şi sper să închiriez o casă adecvată pentru trei femei – adică în principiu pentru trei, adăugă ea, aruncând iute o privire spre Layla.

— Sper că te-ai gândit bine ce faci.

— M-am gândit foarte bine. Am de gând să scriu cartea asta, iar o parte din abordare se referă la faptul că oraşul rămâne aici neclintit, că locuitorii lui – în cea mai mare parte – nu dau bir cu fugiţii. Lumea continuă să stea aici, să facă plăcintă cu mere şi să invite oaspeţi la cina de duminică. Oamenii joacă popice şi merg la cumpărături. Se ceartă şi fac dragoste. Trăiesc. Iar dacă vreau să fac totul aşa cum se cuvine, trebuie să mă aflu aici şi înainte, şi în timpul Celor Şapte, şi după. Tocmai de-aceea aş prefera să închiriez o locuinţă.

Jim luă o îmbucătură de plăcintă şi o ajută să alunece pe gâtlej cu puţină cafea.

— Se întâmplă să ştiu o locuinţă pe High Street la un cvartal distanţă de Main Street. Este o casă veche, corpul central al clădirii datând încă dinainte de Războiul Civil. Are patru dormitoare şi trei săli de baie. Mai are şi două verande frumoase, în faţă şi în spate. Acoperişul casei a fost renovat complet acum doi-ani. Bucătăria este mare şi se poate folosi în acelaşi timp şi pentru a lua masa, deşi mai există alături şi o mică sufragerie. Aparatura nu este ea chiar de ultimă generaţie, însă n-are decât cinci ani de folosinţă. Iar întreaga casă este proaspăt zugrăvită. Foştii chiriaşi s-au mutat de-acolo doar acum o lună.

— Pare ideală pentru noi. Păreţi s-o cunoaşteţi bine.

— Ar cam fi cazul. Casa ne aparţine nouă, familiei Hawkins. Cal, ar fi bine să i-o arăţi lui Quinn. Poate azi la plecare o să le duci pe ea şi pe Layla s-o vadă. Ştii unde sunt cheile.

— Da, ştiu unde sunt cheile, spuse el, în timp ce Quinn îi zâmbea radios, cu gura până la urechi.

Aşa cum i se păruse firesc, Quinn se urcă în maşina lui Cal, lăsându-i pe Fox şi pe Layla să-i urmeze. Întinse picioarele şi oftă prelung.

— Aş vrea să încep prin a-ţi spune că părinţii tăi sunt formidabili şi că eşti foarte norocos să fi crescut într-o casă atât de caldă şi primitoare.

— Întru totul de acord.

— Tatăl tău pare o fericită combinaţie de Ward Cleaver şi Jimmy Stewart. E dulce de-ţi vine să-l mănânci, ca şi mama ta, care aduce cu Martha Stewart, Grace Kelly şi Julia Child, şi ştie să facă o minunată plăcintă cu mere.

Cal strânse din buze şi încuviinţă:

— Le-ar face plăcere aceste descrieri.

— Tu ştiai de casa de pe High Street.

— Da, ştiam.

— Ştiai despre casa de pe High Street şi totuşi ai omis să-mi spui şi mie.

— Aşa este. Dar tu ai aflat despre ea înainte de cină şi de-aceea n-ai mai avut ochi pentru mine, ci numai pentru tatăl meu.

— E drept. Îl bătu uşor cu un deget pe umăr. Mi-am închipuit că el mă va îndruma cel mai bine. Mă place. Tu ai evitat să-mi povesteşti despre casă fiindcă te nelinişteşte ceea ce aş putea să scriu despre Hawkins Hollow?

— Cam aşa ceva. Chiar mai mult. Speram să te răzgândeşti şi să pleci, deoarece trebuie să ştii că şi eu te plac.

— Mă placi atât de mult încât vrei să mă vezi plecată de-aici cât mai repede?

— Te plac cu adevărat şi aş vrea să te ştiu în siguranţă, o asigură, după care se uită îndelung la ea şi continuă: Însă câteva dintre lucrurile pe care le-ai spus despre Hollow în timp ce mâneam plăcinta cu mere s-au potrivit extrem de bine cu anumite vorbe pe care mi le-a spus mama astăzi. Asta nu elimină neliniştea în legătură cu tot ce ai putea să decizi să scrii în carte, dar mă face să-mi placă şi mai mult de tine, şi iată că se iveşte o problemă.

— Trebuia să-ţi fi închipuit că, după ceea ce ni s-a întâmplat în pădure, nu m-aş mai fi gândit să plec.

— Cred că mi-a trecut şi asta prin minte, recunoscu el, apoi intră cu maşina pe o alee scurtă şi abruptă, şi opri.

— Asta-i casa? Dar pare de-a dreptul ideală! Ia te uită ce zidărie cu sculpturi în piatră, şi ce verandă mare, şi ce ferestre cu obloane!

Acestea erau vopsite într-un albastru-închis, care ieşea pregnant în evidenţă pe fondul cenuşiu al pereţilor de piatră. Curticica din faţa casei avea o potecă îngustă pe mijloc şi se termina cu trei trepte de beton, iar în partea stângă, un copac frumos îngrijit, despre care Quinn se gândi că putea fi lemn câinesc.

Între timp, camioneta lui Fox se oprise şi ea puţin mai în spate. Quinn sări jos şi rămase cu mâinile în şolduri.

— E absolut adorabilă. Nu crezi, Layla?

— Ba da, dar…

— Niciun dar, încă nu. Să aruncăm mai întâi o privire şi înăuntru. Înălţă capul în direcţia lui Cal şi întrebă: Proprietarule, e bine aşa?

În vreme ce urcau treptele spre verandă, Cal scoase cheile pe care le luase din biroul de-acasă al tatălui său.

Faptul că uşa se deschise fără să scârţâie îi spuse lui Quinn că proprietarii erau atenţi cu buna întreţinere a casei.

Uşa de la intrare dădea direct în camera de zi, de două ori mai lungă decât lată şi cu o scară până la etajul doi, la câţiva paşi în stânga. Podelele de lemn arătau uzate, însă impecabil curăţate. Aerul era îngheţat şi păstra un uşor iz înţepător de vopsea proaspătă.

Micul şemineu de cărămidă o încântă pe Quinn.

— Aţi putut folosi priceperea mamei tale în domeniul vopselelor,

comentă Quinn.

— Proprietăţile imobiliare de închiriat sunt permanent impecabile. Aşa este obiceiul Hawkins. Dacă vor chiriaşii să nu ţină cont de asta, e treaba lor.

— Rezonabil. Aş vrea s-o iau de sus în jos. Layla, vrei să urcăm şi să repartizăm dormitoarele?

— Nu! Lui Cal i se păruse că citise pe faţa ei atât răzvrătire, cât şi frustrare. Eu am deja un dormitor la New York.

— Dar nu eşti la New York acum, replică simplu Quinn, după care începu să urce repede scările.

— Nu vrea să mă asculte, murmură Layla. Dar nici eu nu sunt aşa de hotărâtă să plec înapoi.

— Dacă tot suntem aici, dădu din umeri Fox, am putea să aruncăm o privire. Mă pricep cu-adevărat să apreciez casele goale.

— Mă găsiţi sus, le spuse Cal şi începu să urce şi el treptele.

O găsi pe Quinn într-un dormitor cu geamurile dând spre curticica din spate. Stătea în picioare, lângă fereastra înaltă şi îngustă, cu buricele degetelor de la mâna dreaptă apăsate pe sticlă.

— Mă gândeam să-mi aleg o cameră cu vederea la stradă pentru a urmări oamenii unde merg, când şi împreună cu cine. De obicei, pe mine asta mă interesează. Pur şi simplu am nevoie să ştiu ce se întâmplă. Însă ăsta-i dormitorul potrivit pentru mine. Pariez că la lumina zilei, stând aici în linişte, poţi vedea curţile din spate, celelalte case, şi chiar până departe în munţii din depărtare.

— Întotdeauna te hotărăşti aşa repede?

— În general, da. Chiar şi când asta mă ia prin surprindere, ca acum. Şi baia este frumoasă. Făcu un gest către uşa dintr-o latură a încăperii. Iar fiindcă suntem fete, dacă oricare dintre noi foloseşte în comun baia asta, nu e prea nepotrivit că leagă cele două dormitoare de pe partea asta.

— Pari convinsă că toată lumea va gândi la fel.

În momentul acela, ea se întoarse spre el.

— Încrederea este întâiul pas către a obţine ceea ce vrei sau îţi trebuie. Însă, hai să zicem că sper ca Layla şi Cyb să fie de acord că este eficient, practic şi că ar fi mai comod să folosim în comun casa asta timp de câteva luni în loc să ne îmbulzim să dormim la hotel. Şi mai ales ţinând cont de faptul că şi eu şi Layla avem oroare să mai intrăm în sufrageria de-acolo după ivirea creaturii.

— Dar n-aveţi mobilă.

— O să mergem la hala de vechituri şi o să ne luăm strictul necesar. Cal, eu am locuit chiar şi în condiţii mai puţin entuziasmante ca astea şi am făcut-o pentru un singur lucru: un reportaj. Acum este vorba de mai mult decât atât. Într-un fel sau altul, mă simt legată de povestea asta şi de locul ăsta. Nu pot să las totul baltă şi să plec.

Şi-ar fi dorit ca ea să fi făcut-o, şi mai ştia că, dacă ar fi făcut-o, sentimentele lui pentru ea n-ar mai fi fost la fel de puternice sau de complexe.

— Bine, dar hai să convenim aici şi acum că, dacă o să te răzgândeşti şi o să faci exact ceea ce ai zis că nu poţi să faci, atunci n-o să fie necesară nicio explicaţie.

— Ne-am înţeles. Să discutăm şi despre chirie. Cât o să ne coste să locuim aici?

— O să vă plătiţi consumurile curente la utilităţi – încălzire, electricitate, telefon şi cablu TV.

— Fireşte. Şi altceva?

— Altceva nimic.

— Cum adică nimic?

— N-am de gând să vă iau niciun ban de chirie atâta vreme cât măcar în parte staţi aici din cauza mea, a familiei mele, a prietenilor mei, a oraşului meu. N-avem de gând să scoatem niciun profit din asta.

— Drept la ţintă, nu-i aşa, Caleb?

— În cea mai mare parte.

— Numai că eu o să obţin ceva din asta, replică ea optimistă. O să profit de pe urma cărţii pe care intenţionez s-o scriu.

— Dacă o să depăşim cu bine luna iulie şi tu îţi vei scrie cartea, atunci îţi vei fi câştigat pe merit dreptul ăsta.

— Ei bine, ţi-ai luat o grea povară, dar se pare că am încheiat o înţelegere. Şi Quinn păşi înainte, întinzându-i mâna.

El i-o prinse cu o mână, iar cu cealaltă îi cuprinse ceafa în palmă. O luase evident prin surprindere, şi totuşi nu opuse rezistenţă când o trase spre el.

Cal se mişca lent: în apropierea trupurilor, în contopirea buzelor, în alunecarea precaută a limbilor. Nicio explozie de irezistibilă nevoie, aşa cum se întâmplase în luminiş. Niciun brusc şi aproape dureros şoc de dorinţă. În schimb, avea loc o alunecare lentă de la atracţie la plăcere şi durere, în vreme ce Quinn se simţea uşor ameţită şi cu sângele înfierbântat. Se părea că totul înăuntrul ei era liniştit, astfel încât auzi limpede geamătul profund, din propriul gâtlej, în momentul în care el schimbă unghiul sărutului.

Cal avu senzaţia că ea i se dăruia, puţin câte puţin, până şi atunci când mâna pe care i-o simţea în mâna lui se relaxă. Încordarea care îl stăpânise toată ziua se risipea acum, aşa că nu mai exista decât bucuria clipei prezente, a unei tăcute clipe parcă fără de sfârşit.

Pacea aceea interioară se prelungi şi după ce se desprinseră din îmbrăţişare. Ea deschise ochii şi se uită drept în ochii lui.

— Acum n-am fost decât noi doi, tu şi cu mine.

— Da, ai dreptate. El îi mângâie uşor ceafa cu degetele. Numai noi

doi.

— Vreau să spun că mi-am impus o regulă de a nu mă implica nici romantic, nici intim şi nici sexual – şi zic aşa ca să acopăr toate laturile posibile – într-o relaţie cu o persoană aflată în directă legătură cu subiectul asupra căruia mă documentez.

— Probabil că aşa este cel mai înţelept să faci.

— Păi eu chiar sunt înţeleaptă. Şi mai vreau să spun că am de gând să nu mai respect regula aceea, în cazul de faţă.

El îi zâmbi.

— Ai al naibii de multă dreptate să o faci.

— Câtă infatuare şi obrăznicie! Recunosc, laolaltă cu multă sinceritate. Nu se poate să nu-mi placă aşa ceva. Din păcate, sunt nevoită să mă întorc la hotel. Am acolo o mulţime de… lucruri, de amănunte pe care să le pun la punct mai înainte de a mă muta aici.

— Sigur, pot să mai aştept.

Şi continuă să-i ţină mâna în mâna lui, stingând lumina pe când o conducea pe Quinn afară din dormitor.

11

Cal îi trimise un buchet de doisprezece trandafiri roz mamei sale. Ei îi plăcea să primească floarea tradiţională de Sfântul Valentin, ziua îndrăgostiţilor, şi el ştia că tatăl său alegea întotdeauna culoarea roşie. Iar dacă n-ar fi ştiut asta, atunci i-ar fi atras atenţia Amy Yost, de la florărie, aşa cum făcea ea în fiecare an binecuvântat.

— Tatăl tău a comandat săptămâna trecută doisprezece trandafiri roşii pentru a fi livraţi astăzi, un ghiveci de priboi pentru bunica lui, şi le-a trimis şi surorilor tale câte o felicitare specială de Sfântul Valentin.

— Asta da turuială dintr-o suflare, îi zise Cal, ştiind că vorbele sale aveau s-o facă pe Amy să tresară şi să chicotească. Ce-ar fi să-i trimiţi din partea mea străbunicii mele o duzină de trandafiri galbeni? Dar într-o vază, Amy. Nu vreau să mai fie nevoită să se complice cu ei.

— Oo, ce drăguţ din partea ta. Am notată adresa lui Essie în dosar, tu doar completează dedicaţia pe cartonaş.

Cal luă un cartonaş din teanc, se gândi câteva clipe şi scrise: Inimioarele sunt roşii, aceşti trandafiri sunt galbeni. La Mulţi Ani de Ziua Sfântului Valentin îţi urează cel mai bun prieten al tău.

Sună banal şi siropos, nu încape îndoială, îşi zise în sinea lui, însă bunei o să-i placă.

Scoase portofelul ca să achite nota, când remarcă în spatele uşilor de sticlă ale vitrinei frigorifice nişte lalele cu petalele colorate în dungi albe şi roşii.

— Ah, ce… interesante sunt lalelele acelea!

— Nu-i aşa că sunt frumoase? Mă fac pur şi simplu să simt că ar fi venit deja primăvara. N-o să fie nicio supărare dacă vrei să schimbi oricare dintre trandafiri cu lalelele acelea. Eu pot să…

— Nu, nu, poate… Am să cumpăr şi douăsprezece lalele. Şi aş dori încă o livrare în vază, Amy.

— Bineînţeles. Figura ei rubicondă şi veselă se lumină de curiozitate şi de anticiparea unei bârfe. Cine este partenera ta de Ziua îndrăgostiţilor, Cal?

— Florile astea sunt mai mult pentru încălzirea atmosferei în casă. Nu-şi putea imagina vreun motiv pentru care să nu-i trimită lui Quinn flori. Femeile iubesc florile, se gândea el în vreme ce completa formularul de livrare. Era Sfântul Valentin, iar ea se muta în casa de

pe High Street. Nu era ca şi cum i-ar fi cumpărat un inel şi ar fi ales orchestra pentru nuntă.

Nu era decât un simplu gest frumos.

— Quinn Black. Amy ridicase din sprâncene citind numele înscris de Cal pe formular. Meg Stanley s-a întâlnit ieri în hala de vechituri cu ea şi cu prietena ei din New York. Au cumpărat o mulţime de lucruri, după cum povestea Meg. Am auzit că te-ai afişat cu ea prin oraş.

— Nu-i adevărat… protestă el, după care se gândi: sau totuşi este? Oricum ar fi, era mai bine să fie lăsaţi în pace. Apoi o întrebă: Şi care-i problema, Amy?

Achită repede cu cartea de credit şi se grăbi să plece, ieşind în frigul pătrunzător de afară. Or fi apărut ele lalelele dungate ca nişte bomboane, însă primăvara părea încă departe. Din cer se cernea o lapoviţă măruntă şi îngheţată care acoperise ca o unsoare toate străzile şi trotuarele.

Cal plecase pe jos de la centrul de bowling, ca de obicei, având grijă să ajungă la florărie chiar la ora zece, la deschiderea magazinului. Asta era cea mai bună modalitate de a evita graba panicată a celor care aşteptau până în ultimul moment pentru a împlini tradiţia de Ziua îndrăgostiţilor.

Nu părea să aibă motive de îngrijorare. Nu numai că în florărie fusese unicul muşteriu când cumpărase trandafirii şi lalelele, dar nici pe trotuare nu se vedea niciun alt trecător apropiindu-se, şi nici pe stradă nu se târa precaut vreo maşină spre florăria „Flower Pot”.

— Bizar, zise el cu un glas care răsunase dogit, pe fundalul scârţâitului zloatei de pe asfaltul neaşteptat de alunecos. Până şi în cea mai prăpădită zi, Cal tot se mai întâlnea cu câteva persoane în timp ce se plimba prin oraş. Băgă în buzunare mâinile fără mănuşi şi se muştrului că nu-şi încălcase obiceiul şi nu mersese cu maşina. Indivizii care-şi respectă tabieturile îngheaţă ca naiba, îşi zise el, dorindu-şi să fi fost în biroul lui, bând o ceaşcă de cafea şi pregătindu-se să-şi contramandeze participarea la Dansul Iubitei dacă lapoviţa s-ar fi înteţit. Dacă ar fi folosit afurisita de camionetă, acum ar fi fost deja acolo.

Dus astfel pe gânduri, Cal ridică la un moment dat privirea şi se uită spre centrul de distracţii, observând că semaforul dinspre Town Square nu mai funcţiona.

S-o fi întrerupt curentul electric, îi trecu lui Cal prin minte. O astfel de avarie era o problemă gravă. Grăbi paşii. Ştia că Bill Turner avea să se asigure că generatorul de rezervă va intra în funcţiune, însă trebuia să fie şi el acolo. Orele de şcoală se terminaseră şi asta însemna că mulţi copii se buluciseră probabil deja la jocurile mecanice.

Fâşâitul paşilor prin lapoviţa căzută spori în intensitate până ce ajunse asemenea unui marş forţat al unei armate de insecte uriaşe. În

ciuda alunecuşului de pe trotuar, Cal se trezi alergând, până ce brusc îşi dădu seama că în Town Square şi pe lângă borduri nu era parcată nicio maşină.

Ce putea să însemne asta? De ce nu se vedea nicăieri nicio maşină?

Se opri. În liniştea care urmă, îşi auzi propria inimă bubuind ca un pumn lovind în oţel.

Ea stătea în picioare atât de aproape de el, încât Cal ar fi putut întinde mâna s-o atingă, dar ştia că, dacă ar fi încercat, mâna lui ar fi trecut prin ea ca prin apă.

Părul ei era de un blond-închis, lung, lăsat să atârne liber, tot aşa cum fusese şi atunci când căra găleţile spre micuţa colibă din pădurea Hawkins, cântând despre verdele grădinii. Însă trupul ei era acum suplu şi drept, într-o rochie lungă, gri.

În momentul acela, Cal avu ridicolul gând că dacă tot trebuia să vadă o fantomă, cel puţin de data asta nu era vorba despre una gravidă.

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, ea îi zâmbi.

— Tu nu te temi de mine şi eşti speranţa mea, împreună cu toţi aceia care te-au făcut să fii ceea ce eşti acum. Ceea ce te face să fii tu însuţi, Caleb Hawkins, aparţine atât trecutului, cât şi prezentului şi viitorului.

— Dar cine eşti tu? Ann?

— Eu sunt aceea care a venit înaintea ta, iar tu ai fost un fruct al iubirii. Ştiu asta, o ştiu de mult, mult înainte să fi venit tu pe lume şi să fi fost iubit.

— Dragostea nu-i de-ajuns.

— Ai dreptate, însă ea este piatra de temelie pe care se sprijină tot restul. Trebuie să priveşti; trebuie să înţelegi. Acesta este momentul, Caleb. Dintotdeauna s-a ştiut asta.

— Momentul pentru ce anume?

— Pentru sfârşitul poveştii ăsteia. De şapte ori câte trei. Pe viaţă şi pe moarte.

— Spune-mi măcar ce trebuie să fac, fir-ar să fie!

— Dacă aş fi putut. Dacă te-aş fi putut scuti. Ea ridică o mână, apoi o lăsă să cadă. Trebuie să fie încleştare, şi sacrificiu, şi mult curaj. Trebuie să fie şi credinţă. Trebuie să fie şi iubire. Curajul, credinţa şi iubirea au făcut ca totul să dureze atâta vreme şi au împiedicat să dispară toţi cei care locuiesc şi respiră în locul acesta. Acum e rândul vostru să izbutiţi.

— Dar nu ştim cum să facem. Am tot încercat.

— Acesta este momentul, îi repetă ea. Forţa malefică este mai puternică acum, dar şi voi sunteţi mai puternici, şi la fel şi noi. Folosiţi ceea ce vi s-a dăruit şi luaţi ceea ce a sădit creatura, dar nu putea deţine niciodată. N-aveţi cum da greş.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti. Tu eşti moartă.

— Însă tu nu eşti mort. Şi nici ceilalţi nu sunt. Să nu uiţi asta.

Când imaginea ei începu să se estompeze, Cal întinse inutil mâna spre ea.

— Aşteaptă, la naiba! Aşteaptă! Cine eşti?

— A ta, îi răspunse stafia femeii. Sunt a ta, aşa precum sunt şi voi fi mereu şi a lui.

Apoi ea dispăru, iar zloata reîncepu să scârţâie sub tălpi. Maşinile se îmbulziră huruind în trafic după ce semaforul din piaţă semnaliza verde.

— Nu prea e locul potrivit pentru a visa cu ochii deschişi. Meg Stanley îşi menţinea cu greu echilibrul pe alunecuş şi îi făcea lui Cal cu ochiul în timp ce deschidea uşa de la „Ma's Pantry".

— Nu, nu prea e, murmură Cal şi porni din nou spre centrul de distracţii, după care coti ca să facă un ocol pe High Street.

Maşina lui Quinn se afla pe alee şi văzu luminile aprinse pentru a alunga umbrele înserării. Bătu la uşă şi auzi o îndepărtată invitaţie de a intra.

Dădu curs invitaţiei şi când intră le văzu pe Quinn şi pe Layla opintindu-se în încercarea de a căra în sus pe scări o piesă de mobilier asemănătoare cu un pupitru.

— Dumnezeule! Ce faceţi? le întrebă, grăbindu-se spre ele şi apucând de marginea pupitrului dinspre Quinn. O să vă răniţi.

Cu o mişcare agasată, ea îşi dădu peste cap şuviţele de păr care îi căzuseră pe faţă.

— O să reuşim noi.

— O să reuşiţi să ajungeţi la urgenţă. Du-te la partea de sus şi apucă de marginea aceea împreună cu Layla.

— Atunci o să mergem amândouă de-a-ndăratelea. De ce nu apuci tu de marginea aia?

— Fiindcă vreau ca în felul ăsta să susţin eu cea mai mare parte din greutate.

— Of! Ea dădu drumul pupitrului şi se strecură printre mobilă şi perete.

Cal nu se mai osteni să întrebe de ce trebuia urcat pupitrul la etaj. Trăise prea multă vreme în casă cu mama lui ca să mai pună întrebări inutile. În loc de asta, începu să le îndrume pentru a preveni lovirea peretelui la cotitura spre stânga din capătul superior al scării. Apoi o urmă pe Quinn care îndruma procesiunea în direcţia ferestrei din dormitorul mai mic.

— Vezi, noi am avut dreptate, zise Quinn, gâfâind din greu şi trăgându-se de marginea tricoului cu inscripţia Penn State. Aici este locul ideal pentru pupitrul ăsta. Se mai aflau acolo un fotoliu de prin anii '70, care cunoscuse şi vremuri mai bune, un lampadar cu picior şi

cu un abajur din sticlă rozalie de care atârnau ciucuri lunguieţi de cristal, precum şi o etajeră joasă cu rafturi pentru cărţi, lustruită în negru de-a lungul anilor şi care se clătină ca bătută de vânt atunci când Cal sprijini o mână pe ea. Ştiu, ştiu, îşi flutură Quinn mâna prin faţa privirii lui mustrătoare. N-are nevoie decât de o sumară reparaţie şi e ca şi nouă, aşteptând doar să fie umplută. Noi două ne-am gândit iniţial să facem din încăperea asta o cameră mică de zi, dar după aceea am hotărât că ar fi mai bine să fie aici un mic birou. În consecinţă, am adus aici pupitrul pe care la început ne gândiserăm să-l punem în sufragerie.

— Foarte bine.

— Lampa arată ca scoasă din *Cel mai bun bordel din Texas,* zise Layla şi dădu un bobârnac unui cristal. Însă tocmai asta ne-a şi plăcut la ea. Iar fotoliul este de-a dreptul hidos.

— Şi totuşi este comod, ţinu să sublinieze Quinn.

— Ai dreptate, este comod, şi tocmai de aceea sunt atât de bune vechiturile.

Cal aşteptă o clipă până ce ambele femei îl priviră, după care repetă:

— Foarte bine. Erau aceleaşi vorbe pe care i le spunea de obicei şi mamei sale ca replică la explicaţiile cu privire la diversele redecorări.

— Am fost ocupate. Ne-am suit în maşina închiriată de Layla şi am mers mai întâi la hala de vechituri de la ieşirea din oraş. A fost o veritabilă mină de aur pentru noi. În plus, ne-am înţeles să nu luăm saltele la mâna a doua. Cele pe care le-am comandat ar trebui să sosească în după-amiaza asta. Oricum, vino să vezi şi tu ce am realizat până acum.

Şi Quinn îl luă de mână şi îl trase pe coridor, spre camera pe care şi-o alesese. Acolo se afla un birou lung care necesita o recondiţionare, birou deasupra căruia se afla o oglindă pătată. În cealaltă latură a odăii apăruse o comodă voluminoasă, pe care cineva o vopsise într-o sângeroasă nuanţă de roşu aprins. Pe aceasta trona o lampă cu Femeia-Minune.

— Ca la mama acasă.

— Când vom termina, va fi foarte plăcut de locuit aici.

— Da. Cred că lampa asta s-ar putea să-i fi aparţinut surorii mele, Jen, acum douăzeci sau douăzeci şi cinci de ani.

— Este clasică, pretinse Quinn. De un perfect prost-gust.

Cal reveni la replica standard:

— Foarte bine.

— Cred că aparţine modernismului danez, comentă Layla din uşă. Sau poate celui flamand. Este oribilă absolut. Nici nu ştiu de ce am cumpărat-o.

— Şi doar voi două aţi cărat până sus toate bulendrele astea?

— Te rog. Quinn dădu din cap.

— Am optat pentru superioritatea creierului faţă de muşchi.

— În plus, am mai mizat şi pe o cât mai mică investiţie. Ştii cât sunt dispuşi să încarce şi să care doi adolescenţi pentru douăzeci de dolari de căciulă şi pentru ocazia de a servi şi de a sorbi din ochi două puicuţe atrăgătoare ca noi? îl întrebă Quinn, înfigându-şi provocator o mână în şold.

— Eu v-aş fi luat doar zece dolari, pentru aşa ceva. Puteai să mă fi sunat pe mine.

— Chiar asta şi fusese intenţia noastră. Dar băieţii aceia s-au arătat extrem de pricepuţi. Ce-ai zice să coborâm acum şi să ne aşezăm pe noua noastră canapea, cumpărată la mâna a treia sau a patra?

— Chiar că am cheltuit fără măsură, adăugă Layla. Avem un filtru de cafea realmente nou şi o adunătură de căni disparate.

— Ar fi bună o cafea.

— O pun imediat la făcut.

Cal se uită lung după Layla.

— Poziţia ei pare să se fi schimbat radical.

— Sunt eu convingătoare, dar şi tu eşti generos. Cred că mai bine de jumătate din merit ţi se cuvine ţie.

— Poţi să mai spui şi alte lucruri asemănătoare. Cred că pot suporta oricât de multe.

Râzând, ea îşi puse mâinile pe umerii lui şi îl sărută ferm şi zgomotos.

— Să înţeleg din asta că n-o să-mi mai primesc cei zece dolari? glumi el.

Quinn îi zâmbi radios şi îl înghionti în burtă.

— Ia sărutul şi bucură-te de el. În orice caz, parţial, motivul pentru care Layla şi-a schimbat intenţiile l-au constituit banii. Ideea de a rămâne aici a fost – şi încă mai este pentru ea – dificil de suportat. Totuşi, gândul de a-şi lua liber de la serviciu, fără plată, vreme îndelungată, la care se adaugă şi banii economisiţi pentru chiria de aici, ceea ce îi permite să-şi păstreze locuinţa din New York, au atârnat foarte greu în balanţă.

Quinn se apropie de comoda de un roşu strălucitor pentru a aprinde şi a stinge lampa cu Femeia-Minune. După expresia ei, Cal deduse că asta îi făcea plăcere.

— Prin urmare, scutirea de chirie a mai rezolvat o problemă de pe lista ei, continuă Quinn. Dar încă nu s-a dedicat cu trup şi suflet. Deocamdată, Layla face doar câte un pas pe zi.

— Aş fi avut ceva să vă spun, amândurora, ceva ce ar putea-o face să plece de-aici chiar azi.

— S-a întâmplat ceva. Quinn îşi lăsă mâna să-i atârne moale pe lângă trup şi se întoarse spre el. Ce s-a mai întâmplat?

— O să vă povestesc când o să fiţi amândouă. Vreau să-l sun mai întâi şi pe Fox, ca să văd dacă poate veni şi el. Apoi o să vă spun tuturor.

Însă Cal trebui să facă asta în lipsa lui Fox, care, după spusele doamnei Hawbaker, pleda în ziua aceea la tribunal. Aşa că se aşeză pe o canapea din încăperea atât de straniu mobilată, o canapea aşa de lăsată şi de moale încât deja simţea dorinţa de a şedea acolo împreună cu Quinn. Apoi Cal le povesti celor două despre viziunea pe care o avusese pe Main Street.

— A fost o PES, hotărî imediat Quinn.

— O pes?

— Nu, nu, din iniţiale, ca SOS de exemplu. Adică, o percepţie extrasenzorială. S-ar părea că asta ai avut tu, ori poate că ai pătruns într-o altă dimensiune şi ai nimerit într-un Hawkins Hollow alternativ.

Era posibil să-şi fi petrecut două treimi din viaţă prins în ceva aflat dincolo de înţelegerea raţională, însă niciodată nu auzise o femeie vorbind aşa cum vorbise acum Quinn Black.

— N-am fost în nimic alternativ şi nu mi-am părăsit nicio clipă trupul.

— Studiez de multă vreme, mă documentez şi scriu despre fenomenele paranormale. Quinn sorbi din cafea şi căzu pe gânduri.

— Se prea poate să fi vorbit cu o fantomă care i-a indus senzaţia că sunt singuri pe stradă, şi le-o fi produs şi celorlalţi – ştiu şi eu? – un soi de orbire temporară. Văzând-o pe Quinn că mijeşte ochii în direcţia ei, Layla dădu din umeri şi adăugă: Eu am aflat doar de curând despre toate lucrurile asta şi încă mă străduiesc din greu să nu mă ascund sub plapumă până ce mă va trezi cineva şi îmi va spune că totul nu a fost decât un vis urât.

— Pentru cineva novice în chestiune, teoria ta este foarte bună, o lăudă Quinn.

— Dar ce părere ai despre teoria mea? Ar însemna că tot ce a zis stafia este mult mai important decât felul în care a făcut-o.

— Ai dreptate, dădu din cap Quinn în direcţia lui Cal. A zis că este momentul. De trei ori câte şapte. Asta-i destul de uşor de înţeles.

— Douăzeci şi unu de ani. Cal se ridică în picioare şi începu să măsoare camera în lung şi-n lat. Anul acesta, în iulie, se împlinesc douăzeci şi unu de ani.

— Trei, ca şi şapte, este considerată cifră magică. Îmi pare că ţi-a spus că s-a aşteptat din totdeauna să vină momentul acesta, luna iulie a acestui an. Arătarea e mai puternică, voi sunteţi mai puternici şi ei sunt mai puternici. Quinn închise apoi strâns ochii.

— În consecinţă, atât creatura, cât şi femeia asta – acest spirit – au avut amândouă putinţa de a se…

— Manifesta, termină Quinn fraza Laylei. Aşa ar fi logic.

— Nimic în toată povestea asta nu este logic.

— Ba da, este. Deschizând din nou ochii, Quinn o privi cu simpatie pe Layla. În interiorul acestei sfere de lucruri, există logică. Numai că nu de tipul celei pe care o cunoaştem noi, sau pe care o cunosc cei mai mulţi dintre noi, în viaţa de fiecare zi. Trecutul, prezentul şi ceea ce urmează să vină. Lucrurile care s-au petrecut, se petrec şi se vor sau s-ar putea petrece sunt toate componente ale soluţiei, calea pentru a înceta toate astea.

— Eu cred că e şi mai mult. Şi Cal se întoarse cu spatele la fereastră, continuând: După noaptea aceea din poiană, noi trei am devenit alţi oameni.

— Nu v-aţi mai îmbolnăvit şi vă vindecaţi rapid de îndată ce vă răneaţi. Quinn mi-a povestit asta.

— Da, iar eu am început să văd.

— Fără ca pentru asta să mai ai nevoie de ochelari.

— De-atunci, puteam vedea şi ceea ce s-a petrecut demult. Am început să desluşesc – chiar acolo, la câteva minute după aceea – diverse străfulgerări din trecut.

— Aşa cum le-ai desluşit… adică cum le-am desluşit amândoi, se corectă apoi Quinn, atunci când am atins împreună stânca. Şi mai târziu, când am…

— Exact aşa, însă nu mereu la fel de clare, nu mereu atât de intense. Uneori când sunt treaz, alteori ca un vis. Câteodată, total irelevante. Şi Fox… Lui i-a luat destulă vreme până să înţeleagă. Dumnezeule! Aveam doar zece ani. Acum poate vedea şi el. Supărat pe sine însuşi, Cal clătină din cap şi adăugă: El poate vedea sau intui ceea ce voi gândiţi sau simţiţi.

— Fox este medium? întrebă Layla.

— Avocat medium. Şi are atâtea angajamente!

Pe neaşteptate, exprimarea lui Quinn îl făcu pe Caleb să strângă din buze şi din dinţi.

— Nu chiar aşa, nu întocmai. Toată situaţia n-a fost niciodată ţinută complet sub control. Fox trebuie să mai forţeze câteodată nota, iar asta nu merge întotdeauna. Însă de atunci încoace, el are un instinct special în privinţa oamenilor. Cât despre Gage…

— El vede ceea ce s-ar mai putea întâmpla, interveni Quinn. El este vizionarul.

— Pentru Gage e cel mai dificil. Şi tocmai de-aceea nu-şi petrece prea multă vreme aici. Fiindcă pe-aici i-ar fi şi mai greu. Aici a avut câteva vise urâte, viziuni, coşmaruri sau cum naiba mai vreţi să le spunem.

Şi vă doare şi pe voi atunci când îl doare pe el, gândi Quinn, după care spuse:

— Dar n-a izbutit să prevadă şi ceea ce eraţi voi meniţi să faceţi?

— Nu. Asta ar fi fost prea uşor, nu-i aşa? zise cu amărăciune Cal. Trebuie să fie mai distractiv să dai peste cap vieţile a trei puştani, să laşi nişte oameni nevinovaţi să moară cu zile sau să se ucidă şi să se schilodească unii pe alţii, să lungeşti întreg tărăboiul ăsta pe o perioadă de timp de mai bine de douăzeci de ani, după care să zici: Gata, băieţi, e perfect, acum a venit momentul să se isprăvească tămbălăul.

— Poate că altfel nu se putea, opină Quinn, ridicând o mână când îl văzu pe Cal fulgerând-o cu privirea: Nu spun că este drept, se dezvinovăţi ea. Şi, de fapt, este o imensă porcărie. Oricum ai vrea s-o iei, tot porcărie rămâne. Afirm numai că poate n-a existat nicio altă cale. Indiferent dacă o fi fost vorba despre ceva declanşat de către Giles Dent sau despre vreun alt mecanism pus în mişcare cu multe secole în urmă, n-ar fi exclus să nu fi existat nicio altă posibilitate. Ea spunea că el ţinea totul în frâu, că împiedica forţa malefică să distrugă aşezarea din Hollow. Dacă era vorba despre Ann, iar ea se referea la Giles Dent, atunci n-o fi însemnând asta că el a ferecat această forţă – *bestia,* şi într-un fel sau într-altul a fost şi el captiv împreună cu ea în tot acest timp? Vreme de trei sute cincizeci de ani şi mai bine. Şi asta-i o porcărie la fel de mare.

Layla sări ca arsă, auzind rapida bătaie în uşă, după care se ridică în picioare.

— Deschid eu. Poate că este livrarea pe care o aşteptam.

— Nu te înşeli, spuse liniştit Cal. Dar nu-i mai uşor să trăieşti ştiind asta. Nu mi se pare mai comod să ştiu, în străfundurile mele, că am ajuns la ultima noastră şansă.

Quinn se ridică şi ea.

— Mi-aş dori să…

— Am primit flori! Glasul Laylei răsună plin de încântare, când intră aducând vaza cu lalele. Sunt pentru tine, Quinn.

— Dumnezeule, să mai zică cineva că nu există coincidenţe bizare, murmură Cal.

— Pentru mine? Oh, Doamne, seamănă cu nişte acadele pe băţ. Sunt splendide! Quinn le puse pe antica măsuţă pentru cafea. Probabil că mă mituieşte editorul mea, ca să termin la vreme articolul despre… Se întrerupse deodată după ce desfăcu cartonaşul cu dedicaţia. O clipă, Quinn încremeni, surprinsă, apoi ridică privirea spre Cal. Tu mi-ai trimis florile astea?

— Am fost ceva mai devreme la florărie şi…

— Mi-ai trimis flori de Sfântul Valentin, Ziua Îndrăgostiţilor?

— Aud că mă strigă mama, le dădu Layla de veste. Vin chiar acum, mamă! Şi ieşi valvârtej.

— Mi-ai trimis de Sfântul Valentin nişte lalele care seamănă cu nişte

bomboane înflorite pe tije de trestie.

— Mi s-a părut că arată nostim.

— Aşa mi-ai scris şi în dedicaţie. „Astea arată nostim.” Ooo! Quinn îşi trecu o mână prin păr. Trebuie să-ţi mărturisesc că sunt o femeie sensibilă şi raţională, care ştie foarte bine că Ziua Îndrăgostiţilor este o sărbătoare generată de interesul comercial de a se vinde cât mai multe felicitări, flori şi dulciuri.

— Da, şi sistemul funcţionează perfect, replică el, băgând mâinile în buzunare.

— Şi nu sunt nicidecum genul de femeie care devine imediat sentimentală şi plângăreaţă atunci când primeşte flori şi nici nu consider florile drept scuză în urma unei ciorovăieli, drept preludiu la sex sau mijloc de atingere a oricărui altui scop.

— Le-am zărit în florărie şi m-am gândit că o să-ţi placă, atât şi nimic mai mult. Iar acum trebuie să plec la muncă.

— Şi totuşi, continuă ea apropiindu-se de el, nu mi se pare că, în cazul de faţă cel puţin, s-ar aplica vreuna dintre variantele pe care le-am enumerat. Florile astea sunt într-adevăr nostime. Şi Quinn se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz. Sunt chiar foarte frumoase. Şi îl sărută şi pe celălalt obraz. Şi au un aer meditativ. ÎI sărută apoi şi pe buze şi spuse: Îţi mulţumesc.

— N-ai pentru ce.

Quinn îşi plimbă din nou, încet, în sus şi-n jos, mâinile pe cămaşa lui, zicând:

— Şi aş mai vrea să adaug că… dacă îmi spui la ce oră termini lucrul diseară, o să te aştept cu o sticlă de vin în dormitorul meu de la etaj, acolo unde te pot asigura că ai să te consideri un bărbat realmente norocos.

— La unsprezece, se grăbi el să-i spună. Pot ajunge aici la ora unsprezece şi… şi cinci minute. Eu… of, la naiba. Dansul Iubitei începe la miezul nopţii. Este un eveniment deosebit. Nu-i nimic. O să vii şi tu, să nu-l scapi.

— Asta şi intenţionez. Când Cal rânji, ea dădu ochii peste cap. Doar te-ai referit la dansul de la Bowl-a-Rama. Doamne, îmi place grozav asta. Însă n-o pot lăsa aici pe Layla peste noapte. Nu vreau să rămână singură.

— Dar poate veni şi ea cu noi… la dans.

De data asta, Quinn dădu ochii peste cap cu toată sinceritatea.

— Cal, nicio femeie nu acceptă să meargă la dans remorcată de un cuplu tocmai de Ziua Îndrăgostiţilor. Asta ar eticheta-o pentru totdeauna drept fraieră.

— Probabil că-i poate fi partener Fox. O să verific.

— Ar fi o posibilitate, mai ales dacă vrem să ne distrăm bine. Verifică mai întâi tu, iar după aceea am să verific şi eu, şi-om mai

vedea. Quinn îl înşfacă apoi strâns de cămaşă şi de data asta îl trase spre ea pentru un sărut ce părea interminabil. Rămâne să ne întâlnim la mine în dormitor la douăsprezece şi cinci.

Layla şedea pe salteaua nouă-nouţă, cu preţ redus, în vreme ce Quinn îi trecea în revistă hainele pe care de-abia le atârnase în dulap.

— Quinn, apreciez faptul că te-ai gândit la mine, dar pune-te şi tu în locul meu. A treia roată la căruţă.

— E perfect acceptabil să fii a treia roată atâta vreme cât căruţa are patru roţi. Fox vine şi el.

— Vine doar fiindcă i-a cerut Cal să se milostivească de răţuşca cea urâtă pe care n-o invită nimeni. Probabil că i-o fi spus sau l-o fi mituit sau…

— Ai dreptate, cu siguranţă că Fox ar putea fi făcut doar cu forţa să iasă cu o cotoroanţă hidoasă ca tine. Trebuie să recunosc că şi eu, de fiecare dată când te privesc, sunt tentată să latru la tine. Iar în plus… Oo, ce-mi place jacheta asta! Ai nişte haine grozave. Însă jacheta asta este de-a dreptul adorabilă. Mmm. Quinn mângâie haina, ca pe o pisică. E din caşmir.

— Nici nu ştiu de ce am împachetat-o şi pe asta. Nu ştiu de ce am împachetat jumătate dintre ţoalele pe care le-am luat cu mine. Pur şi simplu, am început să înşfac lucruri şi să le pun în bagaj. Dar acum încerci să-mi distragi atenţia.

— Nu chiar, dar este şi ăsta un efect secundar benefic. Ce spuneam? Aa, da. Iar în plus, asta nici măcar nu este propriu-zis o întâlnire. Pur şi simplu mergem în patru la o sală de bowling, pentru Dumnezeu! Mergem să ascultăm o orchestră locală şi să dansăm puţin.

— Sigur, aşa o să facem, iar după aceea, tu o să atârni de clanţa uşii dormitorului tău o eşarfa. Quinn, să ştii că am fost la colegiu şi am avut o colegă de cameră. La drept vorbind, colega mea de cameră era o nimfomană cu o colecţie interminabilă de eşarfe.

— Şi este vreo problemă? Quinn îşi scoase nasul din şifonier şi se uită peste umăr, explicându-i: Cu Cal şi cu mine, în camera de vizavi?

— Nu. Nu. Dar nu se simţea ea acum stupidă şi meschină? Cred că este grozav. Sunt convinsă. Oricine poate să spună că voi doi funcţionaţi cu turaţia la maximum atunci când aveţi mai puţin de un metru între voi.

— Zău? E chiar atât de evident? Quinn se întoarse cu totul şi zise: Aşa este.

— Pornesc motoarele. El e grozav, totul e grozav. Pot să simt asta… Layla înălţă din umeri, adăugând: Iar eu vă cam stau în cale.

— Ba deloc. N-aş putea locui aici fără tine. Sunt foarte sigură pe mine şi totuşi nu aş putea locui în casa asta de una singură. Dansul nu-i mare scofală. Nu-i obligatoriu să mergem acolo, însă cred că ne vom

distra cu toţii. Şi este o ocazie de a face un lucru absolut normal, care să ne mai abată gândurile de la prostiile anormale.

— Ăsta-i un argument valabil.

— Atunci, îmbracă-te. Pune pe tine ceva vesel, poate şi puţin sexy, şi hai să mergem la Bowl-a-Rama.

Formaţia muzicală, un grup local numit Hollowed Out, se afla de-abia la prima repriză de cântat. Erau solicitaţi să cânte pe la nunţi şi reuniuni şi participau regulat la evenimentele organizate la centrul de distracţii, deoarece repertoriul lor era pe gustul tuturor, de la melodiile standard până la hip-hop. Muzica menţinea animaţia de pe ringul de dans, în timp ce persoanele rămase pe margine puteau sta de vorbă în tihnă la una dintre mesele care înconjurau sala, puteau savura băuturi şi puteau ciuguli din mâncărurile aşezate pe mese, de-a lungul unui perete.

Cal considera că acesta era unul dintre cele mai apreciate evenimente anuale ale centrului, şi pe bună dreptate. Mama lui condusese comitetul de pavoazare, aşa că locul era ornamentat cu flori şi lumânări, cu serpentine de hârtie albe şi roşii, precum şi cu inimioare roşii lucioase. Petrecerea le dădea tuturor ocazia de a se îmbrăca mai de gală în atmosfera mohorâtă de februarie, de a mai ieşi din casă şi a se mai întâlni unii cu alţii, de a asculta muzică şi de a se mai făli cu noile lor realizări, dacă mai făcuseră între timp câte ceva. Ori, asemenea lui Cy Hudson, chiar dacă nu mai făcuseră nimic.

Era o pată mai luminoasă către sfârşitul unei ierni îndelungate, şi întotdeauna sala se umplea până la refuz.

Cal dansă cu străbunica lui, Essie, pe acordurile melodiei „Du-mă-n zbor până la lună”.

— A avut dreptate mama ta să te pună să iei lecţiile acelea de dans.

— Am fost umilit printre colegii mei, replică el. Dar m-a învăţat să-mi mişc picioarele.

— Femeile au tendinţa de a se îndrăgosti de dansatorii buni.

— Un fapt de care am profitat la maximum ori de câte ori am avut ocazia, îi zâmbi Cal. Eşti atât de frumoasă, buna mea.

— Acum arăt plină de demnitate. Însă a existat o vreme când se întorceau multe capete după mine.

— Privirea mea o atragi încă şi azi.

— Iar tu ai rămas cel mai dulce dintre toţi iubiţii mei. Când ai de gând s-o aduci în vizită la mine pe scriitoarea aceea atât de frumoasă?

— Cât mai repede, dacă asta-ţi doreşti.

— Ar cam fi momentul. Nu ştiu de ce. Vorbeşti de lup… Şi bătrâna dădu din cap spre uşile duble deschise. Femeile astea două fac să se întoarcă multe capete.

Se uită şi Cal. O remarcă pe Layla, însă atenţia lui se concentră în

întregime asupra lui Quinn. Tânăra îşi strânsese elegant claia de păr blond şi purta o jachetă neagră, descheiată, peste un fel de bluză dantelată – camizol, îşi aminti el. Se numeau camizole, Dumnezeu să-l binecuvânteze pe inventatorul lor, oricine ar fi el.

La urechile şi la încheieturile ei străluceau bijuterii, dar el nu se putea gândi decât că avea cele mai atrăgătoare clavicule dintre toate claviculele care au existat vreodată pe lume şi aştepta cu nerăbdare să i le acopere cu gura lui.

— Caleb, vezi că eşti pe punctul să salivezi.

— Ce? Şi îşi îndreptă atenţia spre Essie. Of, Dumnezeule!

— Arată într-adevăr minunat. Condu-mă pe mine acum înapoi la masa mea, apoi du-te s-o aduci. Ia-o pe ea şi pe prietena ei şi veniţi să-mi iau rămas-bun de la voi înainte să plec.

Ajunse lângă ele când se aflau deja lângă unul dintre barurile mobile şi îşi luau câte un pahar cu şampanie. Quinn se întoarse spre Cal cu un pahar în mână, ridicând vocea pentru a acoperi muzica.

— E grozav! Formaţia este de nota zece, şampania e rece şi întreaga încăpere seamănă cu o poveste de dragoste.

— Te-ai fi aşteptat să găseşti aici doar o pereche de babalâci fără dinţi în gură, cu o scândură de spălat rufe şi o carafă, cu oleacă de cidru gros şi câteva inimioare de plastic?

— Nu. Quinn începu să râdă şi îl împunse cu un deget. Nici chiar aşa, însă pe-aproape. E prima mea serată dansantă organizată într-o popicărie şi sunt impresionată. Uite, cel care coboară acum nu este cumva însuşi onorabilul primar în persoană?

— Împreună cu vărul soţiei sale, dirijor al corului Întâii Biserici Metodiste.

— Iar aceea de colo nu este asistenta ta, Fox? îl întrebă Layla, arătând înspre o masă.

— Ba da. Şi, din fericire, individul pe care îl sărută este chiar soţul ei.

— Par să fie îndrăgostiţi până peste urechi.

— Cred că aşa şi este. Nici nu ştiu ce-o să mă fac când am să rămân fără ea. Peste vreo două luni se mută la Minneapolis. Mi-aş dori să-şi ia doar câteva săptămâni libere, în luna iulie, în loc să… Se opri brusc, apoi spuse: Dar să nu mai vorbim despre treburile de la serviciu. Hai să ne aşezăm la o masă, vreţi?

— E perfect ca să privim lumea, încuviinţă Quinn, după care se întoarse spre orchestră. Auziţi ce cântă: „In the Mood”!

— Este piesa lor de rezistenţă. Dansezi? o întrebă Cal.

— Cum să nu. Se uită la el, se gândi o clipă şi îi întoarse întrebarea: Dar tu?

— Să mergem şi să vedem cu ce te lauzi, blondino. O apucă de mână şi o conduse pe ring.

Fox le urmări rotirile şi paşii complicaţi.

— Eu n-aş fi în stare de o astfel de evoluţie.

— Nici eu. Oh! Layla făcuse ochii mari de uimire. Dar sunt cu-adevărat pricepuţi.

Pe ring, Cal o ridică pe Quinn pentru o învârtire dublă, urmată de o aruncare înapoi.

— Ai luat lecţii de dans?

— Patru ani. Dar tu?

— Eu numai trei. Când orchestra începu o melodie mai lentă, el o lipi pe Quinn de trupul lui, îi mulţumi cu multă recunoştinţă în gând mamei sale şi îi zise partenerei de dans: Mă bucur că eşti aici.

— Şi eu. Îşi frecă uşor obrazul de obrazul lui. Totul este foarte plăcut în seara asta. E frumos şi strălucitor. Şi, mmm, îi şopti ea, când el o conduse într-o piruetă extrem de stilată… şi sexy. Îşi dădu puţin capul pe spate şi îi zâmbi. Mi-am schimbat complet impresia cinică pe care o aveam despre Ziua Îndrăgostiţilor. Acum o consider sărbătoarea ideală.

El îi mângâie uşor buzele cu buzele lui.

— Ce-ar fi ca, după terminarea acestui dans, să ne strecurăm noi binişor în depozitul de la etaj şi să ne îmbrăţişăm acolo în voie?

— Da' de ce să mai aşteptăm până la terminarea dansului?

Cu un râset scurt, el o strânse din nou la pieptul lui, însă imediat după aceea încremeni brusc.

Inimioarele sângerau. De pe strălucitoarele panouri ornamentale cădeau picături roşii pe ringul de dans, curgea sânge pe mese şi se prelingea prin părul şi pe feţele celor prezenţi, în timp ce aceştia, neştiutori, râdeau ori vorbeau, rătăceau de colo-colo sau se legănau în ritmul muzicii.

— Quinn.

— Văd şi eu. Of, Doamne!

Solistul vocal continua să cânte nestingherit despre dragoste şi dor, în vreme ce baloanele roşu-argintii de deasupra capetelor pocneau ca nişte împuşcături, se spărgeau, iar din ele ploua cu păianjeni.

12

Quinn de-abia mai apucă să-şi înăbuşe un urlet şi ar fi început să sară de pe un picior pe altul încercând să se ferească de păianjenii ce păreau să invadeze întreaga pardoseală dacă el n-ar fi înşfăcat-o strâns de mână.

— Nu-i nimic real. Rostise vorbele cu un calm desăvârşit, ca de gheaţă. Nimic nu-i adevărat.

Cineva râse, iar sunetul acela răsună îngrozitor de ascuţit. Urmară nişte strigăte de aprobare şi muzica schimbă ritmul, acum într-un rock îndrăcit.

— Grozavă petrecere, Cal! Amy, de la florărie, dansa rânjind cu gura până la urechi, stropită fiind pe faţă cu sânge înspumat.

Cu un braţ încă strâns petrecut în jurul lui Quinn, Cal începu să se tragă înapoi de pe ringul de dans. Avea nevoie să-şi găsească familia, avea nevoie să vadă… Şi dădu peste Fox cu mâna încleştată în mâna Laylei, croindu-şi amândoi drum prin mulţimea neştiutoare.

— Trebuie să plecăm, strigă Fox.

— Părinţii mei…

Fox clătină din cap.

— Se întâmplă numai fiindcă ne aflăm şi noi aici. Cred că nu se poate întâmpla decât pentru că suntem noi prezenţi. Hai să ieşim. Să plecăm.

Şi pe când se strecurau printre mese, flăcăruile micilor lumânări din bolurile de sticlă crescură, fumegând ca nişte minivulcani. Cal simţi în gâtlej fumul înţepător chiar când strivea sub talpă un păianjen mare cât pumnul. Pe micul podium al muzicanţilor, bateristul se avântă sălbatic într-un solo înverşunat, cu beţele însângerate. Când ajunseră toţi cu bine lângă uşă, Cal se uită înapoi.

ÎI văzu pe bine-cunoscutul băiat plutind pe deasupra dansatorilor şi râzând.

— Direct afară! Urmând şirul gândurilor lui Fox, Cal o trase pe Quinn spre ieşire. Direct afară din clădire. Apoi om mai vedea. O să ne gândim ce-i de făcut.

— Ceilalţi n-au văzut absolut nimic. Cu răsuflarea tăiată, Layla se împletici şi ieşi. Nici măcar n-au simţit ceva. Pentru ei nu se întâmpla nimic.

— A scos capul din cutie, foarte bine, a depăşit graniţele. Însă doar

pentru noi. Fox îşi scoase sacoul şi i-l puse Laylei pe umerii tremurători. Ne-a prezentat o avanpremieră a minunilor ce vor urma. Nemernic arogant!

— Da, dădu din cap Quinn, cuprinsă de greaţă. Cred că ai dreptate, fiindcă de câte ori înscenează un astfel de spectacol, consumă multă energie. Aşa că noi prindem numai acalmia dintre două spectacole de gală.

— Trebuie să mă întorc acolo. Cal îşi părăsise familia. Chiar dacă retragerea însemna să te aperi, el nu putea suporta să stea afară cu mâinile-n sân, atâta vreme cât familia lui rămăsese înăuntru. Trebuia să se afle şi el acolo şi să închidă totul după terminarea evenimentului.

— O să revenim cu toţii acolo. Quinn îşi împleti degetele reci cu ale lui Cal. Aceste reprezentaţii sunt întotdeauna foarte scurte. Creatura şi-a pierdut audienţa, iar dacă nu mai are suficientă forţă pentru un al doilea act, înseamnă că şi-a încheiat evoluţia din seara asta. Hai înapoi. E ger afară.

Înăuntru, lumânărelele licăreau slab şi inimioarele străluceau. Pe ring nu se afla nicio pată. Cal îşi văzu părinţii dansând, mama cu capul rezemat de umărul tatălui său. Când ea îi întâlni privirea şi îi zâmbi, fiul simţi că îi dispare nodul din stomac.

— Nu ştiu ce părere aveţi voi, însă eu am nevoie de un pahar de şampanie, zise Quinn expirând prelung. Apoi, ştiţi ce? Hai să dansăm!

Fox era prăvălit pe canapea şi urmărea la televizor un plicticos film alb-negru când Cal şi Quinn intrară şi ei, după miezul nopţii, în casa închiriată.

— Layla a urcat la ea în dormitor, le zise Fox, ridicându-se în şezut. Era frântă de oboseală.

Era limpede că tânăra dorise să se vâre în pat înainte ca vecina ei de apartament şi Cal să revină acasă.

— Se simte bine? întrebă Quinn.

— Da, da, se descurcă. S-a mai întâmplat şi altceva, după ce am plecat noi de-acolo?

Cal dădu din cap, privind pe fereastră în bezna de-afară.

— N-a fost decât o grandioasă şi fericită petrecere, întreruptă temporar doar pentru unii dintre noi de o supranaturală baie de sânge şi păianjeni. Aici e-n regulă totul?

— Da, totul cu excepţia faptului că aceste femei cumpără numai pepsi-cola dietetică. Un bărbat trebuie să respecte şi el anumite standarde.

— O să ne conformăm. Mulţumesc, Fox. Quinn se apropie de el şi îl sărută pe obraz. Îţi mulţumesc că ai mai rămas, până la întoarcerea noastră.

— Pentru puţin. N-am avut de făcut curăţenie şi am putut să

urmăresc… Întoarse privirea în direcţia micului ecran şi mărturisi: N-am nici cea mai vagă idee ce film este. Ar fi cazul să vă gândiţi să aduceţi şi aici televiziunea prin cablu.

— Nici nu ştiu cum de am izbutit să supravieţuim în aceste ultime câteva zile în lipsa cablului TV.

Fox rânji şi îşi puse haina.

— Omenirea n-ar trebui să trăiască după programul reţelei de televiziune. Sunaţi-mă dacă aveţi nevoie de ceva, mai adăugă el şi se îndreptă spre uşă.

— Fox! îl strigă Cal şi porni în urma lui. După ce schimbară câteva cuvinte în şoaptă, Fox flutură rapid o mână către Quinn şi plecă.

— Ce aţi vorbit?

— L-am rugat să doarmă în noaptea asta la mine acasă pentru a avea grijă de Rostogol. Nu-i nicio problemă. Am acolo şi coca-cola normală şi cablu TV.

— Îţi faci multe griji, Cal.

— Nu m-aş simţi bine fără ele.

— Drăcovenia nu ne poate face rău, cel puţin deocamdată. Totul nu este decât un joc al închipuirii. Creatura este rea şi dezgustătoare, însă declanşează lupta numai în plan psihologic.

— Quinn, dar şi asta înseamnă ceva. Cu un aer aproape absent, Cal îi frecă iute şi uşor braţele, după care se întoarse să cerceteze din nou bezna de afară. Înseamnă că asta poate face acum cu noi. Înseamnă că de aceea am avut episodul acela cu Ann. Are o semnificaţie precisă.

— Şi trebuie să te gândeşti îndelung la el. Te gândeşti mult şi ai stocat multe aici. Bătu uşor cu un deget în tâmpla ei. Faptul că faci asta este reconfortant pentru mine şi mi se pare şi nespus de atrăgător. Dar ştii ce? După o zi cu adevărat lungă şi stranie, ar fi bine să nu ne mai gândim la nimic.

— E o idee foarte bună, îi răspunse Cal, după care se gândi că nu i-ar strica şi lui o pauză din când în când. Să se ocupe de lucruri normale. Revenind la Quinn, o mângâie în treacăt cu degetele pe obraji, apoi le coborî de-a lungul braţului ei până ce şi le împleti cu degetele ei şi o întrebă: Ce-ar fi să încercăm şi noi aşa ceva?

O conduse spre scară şi în sus pe treptele care scârţâiră şi trosniră de câteva ori, apoi se auzi păcănitul şi vuietul căminului în care fusese aprins focul, iar după aceea nu se mai auzi nimic.

— Vrei să…

El o opri, îi cuprinse obrajii în palme şi îşi apăsă buzele pe buzele ei, uşor şi catifelat ca un suspin.

— Şi nici întrebări să nu ne mai punem fiindcă vom fi nevoiţi să ne gândim ce să răspundem.

— Bună idee.

Era doar începerea, întunericul şi ea. Asta va fi tot, şi lui nici nu-i

trebuia mai mult în noaptea aceea. Aroma ei, pielea, revărsarea părului şi gângurelile partenerilor când se descoperă reciproc.

Era de-ajuns. Era chiar mai mult decât de-ajuns.

Cal închise uşa după el.

— Îmi plac lumânările. Quinn se întinse să ia un băţ de chibrit lung şi subţire, pentru a aprinde lumânările pe care le răspândise prin încăpere.

La lumina flăcărilor, ea părea gingaşă şi delicată, chiar mai delicată decât era cu-adevărat. Pe el îl bucura nespus contrastul dintre iluzie şi realitate. Salteaua şi somiera se aflau pe podea, cu cearşafuri care păreau apretate şi aveau nuanţa perlelor, în contrast cu pătura de un purpuriu-închis şi intens. Lalelele de la Caleb se lăfăiau ca un carnaval vesel pe lemnul zgâriat al măsuţei de toaletă, luată de la piaţa de vechituri.

Ea atârnase la ferestre o pânză multicoloră pentru a se delimita de noaptea de-afară. Când veni spre el, Quinn îi zâmbi.

Bărbatul se simţea nemaipomenit.

— Poate că totuşi s-ar fi cuvenit să-ţi spun că…

Dădu din cap şi făcu un pas în direcţia ei.

— Mai târziu, îi zise Cal, apoi făcu primul lucru care îi veni în minte: ridică mâinile către părul ei, îi scoase clamele şi le lăsă să cadă. Când părul ei se revărsă liber pe umeri şi pe spate, Cal îşi trecu uşor degetele prin el. Cu ochii în ochii lui Quinn, el îi înfăşură părul în jurul pumnului său ca pe o frânghie şi o trase spre el. Avem timp pentru asta mai târziu, adăugă el şi îi luă gura în stăpânire.

Buzele lui Quinn i se păreau perfecte. Erau moi şi pline, fierbinţi şi generoase. O simţi că începe să tremure în timp ce braţele ei îl încolăceau, strângându-l frenetic. Ea nu se abandona, nu ceda total – nu încă –, ci întâmpina asaltul răbdător şi lent al bărbatului.

Cal îi luă uşor jacheta de pe umeri şi o lăsă să cadă, astfel că degetele sale puteau explora mătasea, şi dantela, şi trupul femeii. Pe când buzele lor flămânde se luptau, se striveau, ea îi scoase sacoul şi îl lăsă să cadă.

El o alintă cu buzele pe gât, provocându-i gemete de plăcere. În timp ce se lăsa pe spate, Cal îi mângâia cu degetele linia excitantă a claviculelor. Ochii ei erau strălucitori, dornici şi nerăbdători. El voia să-i vadă privind în gol. Urmărindu-i ochii, urmărind-o pe ea, Cal îşi lăsa degetele să coboare spre minunea sânilor ei care se întrevedeau prin dantela bluzei. Şi văzând-o nemişcată în aşteptare, o mângâie pe deasupra dantelei mătăsoase, cuprinzându-i în palmă un sân şi dezmierdându-i delicat şi insistent sfârcul.

O auzi răsuflând precipitat şi îi simţi tremurul chiar când ea întinse mâna şi îi descheie nasturii de la cămaşă. Degetele ei îi mângâiară tandru pieptul. El îşi simţi inima tresăltând şi înaintă aproape alene cu

mâna spre elasticul chiloţilor ei. Timpul femeii era fierbinte şi muşchii ei se înfiorară când degetele bărbatului începură explorarea. Apoi, cu o smucitură scurtă, el îi trase chiloţii în jos.

Mişcarea fusese atât de bruscă şi de neaşteptată, încât ea n-o putuse anticipa şi nu se putuse pregăti. Totul fusese atât de lin şi de tulbure, după care mâinile lui o luară de subsuori şi o ridicară în aer. Rapida demonstraţie de forţă o lăsă perplexă şi ameţită. Chiar şi după ce o lăsase jos pe picioarele ei, Quinn încă îşi simţea genunchii moi şi tremurători.

El aruncă o privire în jos, admirând bluza şi lenjeria intimă şi diafană pe care o îmbrăcase special pentru a-l da gata. Buzele lui se arcuiră într-un surâs când ochii lor se întâlniră.

— Drăguţ.

Nu spuse decât atât şi Quinn îşi simţi deodată gura uscată. Totul era caraghios. Şi alţi bărbaţi o priviseră, o doriseră, o atinseseră, dar numai el o lăsase cu gâtlejul uscat. Se strădui din răsputeri să găsească o replică spirituală, însă de-abia izbuti să-şi tragă răsuflarea.

— Ia să vedem ce se ascunde acolo, murmură Cal şi îi scoase peste cap bluza dantelată. Foarte drăguţ, comentă el trecându-şi degetul pe lângă marginea sutienului.

Quinn nu era pe deplin conştientă de mişcările ei, dar ştia că acţiona cu multă îndemânare, fiind genul de femeie care nu rămânea în aşteptare, lăsându-şi partenerul să facă toată munca. Întinse mâinile spre şliţul pantalonilor lui şi începu să bâjbâie ca să-l desfacă.

— Văd că tremuri, constată el.

— Taci din gură! Mă simt ca o proastă.

El o apucă de mâini şi i le ridică pe amândouă, sărutându-i-le, iar ea înţelese că era la fel de pierdută ca şi *Titanicul*.

— Ba eşti foarte sexy, o corectă Cal. Eşti uluitor de atrăgătoare.

— Cal! Trebuia să se concentreze pentru a articula cuvintele. Trebuie neapărat să mă întind.

Nu-i păsa că zâmbetul care apăruse din nou pe buzele lui ar fi putut fi al *masculului super-satisfăcut de el însuşi*.

În clipa următoare se aflau amândoi pe pat, cu trupurile încinse pe aşternuturile reci şi apretate, la lumina lumânărilor care pâlpâiau magic în întuneric. Iar mâinile şi buzele lui se ocupau conştiincios de ea.

Omul ăsta conduce o sală de popice, îşi zicea ea în timp ce el o aducea pe cele mai înalte culmi ale plăcerii. Cum de poate avea asemenea mâini? Şi de unde o fi învăţat el să…? Of, Doamne!

Quinn se simţi invadată de un irezistibil val de plăcere, de la vârfurile picioarelor în sus, explodând exact la mijloc şi scăldându-i apoi sufletul şi mintea. Se încleştă lacom de acel conglomerat de simţăminte, bucurându-se până la ultima picătură de surpriză şi de

încântare, până ce rămase extenuată şi cu răsuflarea tăiată.

Bine, bine, asta era tot ce putea suporta creierul ei. Bine, era grozav!

Trupul ei devenise o veritabilă feerie de cambrări şi înfiorări. El ar fi putut să zăbovească zile întregi asupra sânilor ei încântători, asupra liniei bine definite a bustului, ca şi asupra femininei vâlvătăi a şoldurilor. Apoi mai erau şi picioarele ei, catifelate şi puternice şi… excitante. Existau acolo atâtea locuri de dezmierdat, de gustat şi de savurat, cât era noaptea de lungă.

Se ridica spre el, îl încolăcea, se arcuia şi se lipea de el şi îi răspundea cu aceeaşi ardoare. El îi simţea inima bubuind sub buzele sale şi îi auzea gemetele de plăcere când o explora chinuitor cu limba. Degetele ei i se înfigeau în umeri şi în şolduri, mâinile ei îl strângeau în neştire şi alunecau apoi în alintări înnebunitoare.

Sărutările erau din ce în ce mai insistente. Aerul rece din încăpere deveni fierbinte şi dens ca fumul. Când dorinţa disperată ajunse la limita suportabilităţii, el o penetră şi, da, în cele din urmă, îi văzu şi ochii privind în gol.

O prinse strâns de mâini pentru a se stăpâni, pentru ca ceea ce se întâmpla cu ei să nu devină o simplă acuplare, o descărcare animalică pentru eliberarea tensiunii sexuale. Degetele lui Quinn se încordară într-ale lui şi plăcerea dezlănţuită înflori pe chipul ei, luminând-o tot mai tare cu fiecare nouă împingere lungă şi lentă, în adâncime. Contopeşte-te cu mine, o îndemnă el în gând, iar ea exact asta făcu, pas cu pas, până ce împlinirea se realiză treptat, printre respiraţiile sacadate şi cutremurările corpului ei. Quinn scoase apoi un scâncet neajutorat, închise ochii şi întoarse capul pe pernă. Şi după ce trupul ei se relaxă sub el, Cal îşi apăsă faţa în scobitura gâtului ei şi luă şi el calea eliberării.

Cal zăcea tăcut, socotind că ea adormise. Îşi rezemase capul de umărul lui, aruncase un braţ peste pieptul lui şi îi încolăcise un picior cu un picior de-al ei. Îşi zise că era parcă înlănţuit de Quinn şi că nimic nu-i displăcea în această situaţie.

— Aveam de gând să-ţi spun ceva.

Prin urmare, Quinn nu adormise, cu toate că vorbele ei fuseseră nesigure şi rostite cu greu parcă.

— Despre ce?

— Mmm. Aveam de gând încă de când am intrat în cameră… adică aveam de gând să-ţi spun ceva. Se ghemui şi mai aproape de el şi Cal înţelese că fierbinţeala dispăruse deja, iar acum i se făcuse frig.

— Stai puţin, îi zise el, descolăcind-o în ciuda protestelor ei. Dar când o înveli cu pătura, se cuibări imediat la pieptul lui. Ţi-e mai bine acum? o întrebă Cal.

— Nici că se poate mai bine. Deci, aveam de gând să-ţi spun că mi-am dorit, mai mult sau mai puţin, să te văd gol puşcă încă de când te-am cunoscut.

— E nostim că şi eu mi-am dorit, mai mult sau mai puţin, acelaşi lucru în legătură cu tine. Ai un corp uluitor, Quinn.

— Şi asta drept urmare a schimbării stilului meu de viaţă, în favoarea căruia aş putea predica acum ca un evanghelist. Se săltă puţin pentru a-l privi drept în ochi. Dacă aş fi ştiut cât de bine va fi, te-aş fi dezbrăcat încă din primele cinci minute.

Cal rânji.

— Încă o dată se întâmplă ca gândurile noastre să coincidă. Hai s-o facem din nou. Nu, o opri el râzând, atunci când ea ridicase din sprâncenele arcuite. Mă refeream la lucrul ăsta din urmă, nu la ceea ce ai crezut tu.

Bărbatul îi coborî capul, sprijinindu-i-l pe umărul lui, apoi îi trase braţul de-a curmezişul pieptului lui.

— Şi pune-ţi şi piciorul la loc. Aşa e bine, spuse el, când ea se conformă. Aşa e perfect.

Faptul acesta o făcu să simtă o căldură în suflet. Quinn închise ochii şi, fără grijă, fu cuprinsă de somn.

Se trezi în beznă, simţind că ceva căzuse pe ea. Femeia scoase un strigăt ascuţit şi se smuci ca să se ridice în şezut, strângând din pumni.

— Iartă-mă, iartă-mă.

Recunoscu şoapta lui Cal, însă prea târziu ca să mai poată opri lovitura. Pumnul ei nimeri în ceva suficient de tare pentru a o face s-o doară degetele.

— Au, au, la naiba!

— Tu spui asta? murmură Cal.

— Ce naiba faci?

— M-am mişcat, am căzut şi am primit un croşeu în cap.

— De ce?

— Fiindcă este întuneric beznă. El îşi schimbă locul şi îşi frecă tâmpla lovită. Şi încercam să nu te trezesc din somn, iar tu m-ai pocnit. Drept în cap.

— Îmi pare rău, şopti ea drept răspuns. S-ar fi putut să fii un tâlhar ori violator, sau, şi mai probabil, dat fiind locul unde ne aflăm, un demon din infern. Ce faci fâţâindu-te pe-aici prin beznă?

— Încercam să-mi găsesc pantofii şi cred că tocmai pe ei am călcat şi m-am poticnit.

— Pleci?

— S-a făcut dimineaţă, iar peste vreo două ore am o întâlnire importantă.

— Dar e încă întuneric afară.

— Suntem în februarie şi mai ai şi draperiile astea la ferestre. E aproape şase şi jumătate.

— Of, Doamne! Quinn se prăbuşi la loc în pat şi zise: Şase şi jumătate nu înseamnă că e dimineaţă, nici măcar în februarie, sau poate cu-atât mai puţin în februarie.

— Tocmai de-aceea m-am străduit să nu te trezesc din somn.

Quinn se dădu la o parte. Putea să-l distingă mai bine acum, pe măsură ce ochii i se adaptau cu întunericul.

— Oricum, m-am trezit, aşa că nu înţeleg de ce vorbeşti tot în şoaptă.

— Nici eu nu ştiu. Poate că am creierul afectat în urma loviturii în cap.

Ceva din iritarea care se simţea în vocea lui o stârni din nou.

— Ooo, păi atunci, ce-ai zice să te târăşti tu înapoi în pat, unde-i atât de cald şi bine? O să te pup acolo unde te doare ca să-ţi treacă.

— E o mare cruzime din partea ta să-mi sugerezi una ca asta de vreme ce am întâlnire la micul dejun cu primarul, cu arhitectul-şef al oraşului şi cu întreg consiliul municipal.

— Sexul şi politica se potrivesc de minune, ca untul de arahide cu jeleurile.

— Aşa o fi, însă trebuie să ajung acasă, să-i dau lui Rostogol de mâncare, să-l scol din pat pe Fox, căci şi el participă la întâlnirea asta, să fac un duş, să mă bărbieresc şi să mă schimb, ca să nu se vadă că am făcut amor dezlănţuit în noaptea asta.

Dar pe când Cal se încălţa, ea se ridică şi se lipi de el ca să-l excite din nou, spunând:

— Ai putea face foarte bine toate astea şi după.

Îi simţea sânii calzi şi fermi pe spinarea lui, în timp ce îi acoperea gâtul cu sărutări. Iar mâna ei exploratoare se strecură în jos, acolo unde el era deja învârtoşat.

— Ai o înclinaţie către sadism, blondino!

— Cred că tu ai putea să-mi dai mie lecţii în domeniul ăsta. Şi Quinn izbucni într-un hohot de râs când el se întoarse şi o înşfacă.

Iar de data asta, când căzu peste ea, Cal o făcu intenţionat.

Întârziase la întâlnire, dar se simţea al naibii de bine ca să-i mai pese. Îşi comandă un mic dejun gigantic – ouă, şuncă, chifteluţe şi doi biscuiţi. Începu să mănânce, în timp ce Fox dădea pe gât o coca-cola, de parcă băutura ar fi fost un antidot împotriva unei otrăvi fatale care i-ar fi circulat prin sânge, iar ceilalţi se angajaseră în discuţii.

Mica bârfă se strecura întotdeauna în discuţiile despre problemele oraşului. Chiar dacă era de-abia februarie, organizarea pregătirilor pentru parada anuală de Ziua Eroilor trebuia definitivată. Acum se analiza problema instalării unor bănci noi în parc. Majoritatea

vorbelor îi intrau lui Cal pe-o ureche şi îi ieşeau imediat pe cealaltă, în vreme ce mânca gândindu-se la Quinn.

Se concentră totuşi asupra discuţiei, în primul rând fiindcă Fox îl lovise cu piciorul pe sub masă.

— Casa Branson se află la doar câteva intrări mai încolo de Bowl-a-Rama, continuă primarul Watson. Misty zicea că acolo nu se vedea nicio lumină, dar că vizavi luminile erau aprinse. Nici telefoanele nu mai funcţionau, lucru care a speriat-o destul de tare, ne-a spus ea când Wendy şi cu mine am luat-o după serata dansantă. Iar totul a durat numai câteva minute.

— Poate că o fi fost o pană scurtă sau o întrerupere accidentală, sugeră Jim Hawkins, însă ochii lui erau aţintiţi asupra fiului său.

— Poate că da, şi totuşi Misty a afirmat că totul a pâlpâit şi a pârâit câteva secunde. Poate că o fi fost o supratensiune în reţeaua electrică. Dar cred c-o să-i cer lui Mike Branson să verifice instalaţia electrică a casei. Să nu fi avut loc vreun scurtcircuit. Nu ne trebuie un incendiu provocat de instalaţia electrică.

Cum de izbuteau ei să uite? se întrebă Cal. Era un mecanism de apărare, o amnezie sau pur şi simplu o parte a întregii urâţenii a situaţiei?

Dar nu se întâmpla cu toţi aşa. Putea vedea dubiile şi preocuparea din ochii tatălui său, precum şi la unul sau doi dintre ceilalţi. Însă primarul şi cei mai mulţi dintre membrii consiliului orăşenesc se angajaseră pe făgaşul unei discuţii despre revopsirea completă de la terenul de baseball înainte de începerea sezonului competiţional al Ligii de juniori.

Mai avuseseră loc şi altă dată variaţii ciudate şi întreruperi stranii ale curentului electric, dar niciodată până în iunie, niciodată înainte de a fi început numărătoarea inversă care preceda Cele Şapte.

După terminarea întrunirii, Fox porni spre centrul de bowling, împreună cu Caleb şi cu tatăl acestuia. Niciunul dintre ei nu scoase o vorbă până ce nu ajunseră înăuntru şi nu închiseră uşa în urma lor.

— E prea devreme ca să înceapă nebunia, spuse Jim imediat după aceea. Mai curând ar putea fi vorba despre o supratensiune în reţea sau despre o avarie la instalaţia electrică.

— Nu-i asta. Lucrurile au început deja să se întâmple, îi zise Cal. Şi am văzut nu numai Fox şi cu mine. De data asta nu am văzut doar noi.

— Ei bine, ce aş putea face eu? întrebă Jim, aşezându-se anevoie la o masă din sectorul rotiseriei.

Să ai grijă de tine şi de mama, gândi Cal. Însă asta n-o să fie suficient.

— Să-mi povesteşti tot ce ţi se pare ieşit din comun. Să le povesteşti şi lui Fox sau lui Gage, când are să ajungă şi el aici. Acum suntem mai mulţi. Quinn şi Layla sunt şi ele implicate. Am avea nevoie să ştim

cum şi de ce.

Străbunica lui simţise că Quinn avea o oarecare legătură cu situaţia asta, îi trecu lui Cal prin minte. Ea intuise ceva.

— Trebuie să stau de vorbă cu buna.

— Cal, ea are nouăzeci şi şapte de ani. Nu contează cât este de sprintenă, vârsta rămâne aceeaşi.

— O să fiu atent.

— Să ştiţi că am de gând să vorbesc din nou cu doamna H. Fox clătină din cap. Este irascibilă şi neliniştită. Susţine că nu mai aşteaptă până în aprilie, că pleacă de luna viitoare. Mi-am închipuit eu că nu mai are astâmpăr, după ce s-a hotărât să se mute. Poate că e mai mult decât atât.

— Foarte bine. Jim expiră prelung. Voi doi să faceţi ce aveţi de făcut. Eu o să am grijă de treburile de-aici. Ştiu să conduc popicăria, respinse el orice eventual protest al lui Cal. Doar fac asta de multă vreme.

— Bine. O s-o duc pe buna la bibliotecă, dacă vrea să meargă astăzi. Iar după aceea mă întorc aici. Vom putea face cu rândul. Poţi s-o aduci tu acasă.

Cal merse pe jos până la Essie. Bătrâna locuia la numai un cvartal depărtare, într-o căsuţă, pe care o împărţea cu Ginger, verişoara lui Cal. Singura concesie făcută de Essie cu privire la vârsta pe care o avea era de a o lăsa pe Ginger să stea cu ea, să aibă grijă de casă, să se ocupe de cumpărăturile zilnice de la băcănie, să gătească şi s-o ducă cu maşina în diverse ocazii, cum ar fi la medic sau la dentist.

Cal o ştia pe Ginger ca fiind genul robust şi practic care nu-i stătea străbunicii sale în drum şi n-o încurca în treburile ei, decât dacă era nevoie să facă altfel. Ginger prefera televizorul cărţilor şi urmărea cu sfinţenie trei seriale de după-amiază. Dezastruosul ei mariaj, fără copii, o întorsese împotriva bărbaţilor, cu excepţia vedetelor de televiziune sau a acelora dintre copertele revistei *People*.

După câte ştia Cal, străbunica şi verişoara lui se înţelegeau destul de bine în căsuţa ca din poveste, care avea în faţă o curticică îngrijită şi o verandă veselă, vopsită în albastru. La sosirea lui, nu văzu lângă bordură maşina lui Ginger şi se întrebă dacă nu cumva bunica lui era programată la medic în acea dimineaţă. Tatăl lui păstra în minte programul bunei, la fel ca şi multe alte lucruri, dar fusese cam tulburat în dimineaţa aceea.

Şi totuşi era mai probabil ca Ginger să fi dat o fugă până la băcănie.

Traversă veranda şi bătu la uşă, nefiind surprins când i se deschise.

Chiar şi tulburat, tatăl său arareori uita ceva.

Dar pe Caleb îl luă cu-adevărat pe neaşteptate faptul că în prag îl întâmpină Quinn.

— Bună! Intră! Ai picat la ţanc. Essie şi cu mine tocmai beam un ceai în salon.

El o strânse de braţ.

— Ce cauţi tu aici?

Zâmbetul ei larg de întâmpinare se stinse într-un surâs abia schiţat.

— Am o treabă de făcut. Şi-apoi Essie m-a chemat.

— De ce?

— Poate dacă o să intri în loc să te tot încrunţi la mine, o să aflăm amândoi.

Neavând de ales, Cal intră în încântătoarea cameră de zi a străbunicii sale, unde, la ferestre, violetele africane înfloriseră şi unde rafturile confecţionate şi încastrate în perete de tatăl lui Fox erau ticsite de cărţi, fotografii de familie, diverse fleacuri şi suveniruri. Serviciul de ceai fusese pus pe masa joasă din faţa canapelei cu spătar înalt, a cărei tapiţerie mama lui Cal o reparase în primăvara precedentă.

Acolo şedea, ca o regină, iubita străbunică a lui Cal.

— Cal! Îi întinse mâna, apoi obrazul ca să o sărute. Credeam că vei fi ocupat toată dimineaţa la întrunire şi la popicărie.

— Întrunirea s-a terminat, iar la popicărie a rămas tata. Am văzut că maşina lui Ginger lipseşte.

— A ieşit să facă nişte cumpărături dacă eu tot aveam companie. Quinn tocmai a turnat ceaiul. Ia-ţi şi tu o ceaşcă din bufet.

— Nu, mulţumesc. Nu pot. Abia am luat micul dejun.

— Te-aş fi invitat şi pe tine dacă aş fi ştiut că ai timp să vii în dimineaţa asta.

— Pentru tine îmi fac timp oricând, buna mea.

— Ăsta-i băiatul meu, îi zise Essie lui Quinn, strângându-l pe Caleb de mână, după care îi dădu drumul şi luă ceaşca pe care i-o întinsese Quinn. Vă rog să luaţi loc amândoi. O să intru direct în subiect şi o să vă întreb dacă a avut loc vreun incident aseară, în timpul seratei. Puţin înainte de ora zece seara. Se uită atent la figura lui Cal în timp ce vorbea, iar ceea ce văzu o făcu să închidă ochii şi să spună: Prin urmare, a avut loc. Vocea ei subţirică tremură. Nici nu ştiu dacă ar trebui să fiu uşurată sau înfricoşată. Uşurată, fiindcă am crezut că poate mi-am pierdut minţile. Înfricoşată că nu s-a întâmplat aşa ceva. Prin urmare a fost real? întrebă ea cu glas scăzut. Ceea ce am văzut eu.

— Şi ce ai văzut?

— A fost ca şi cum m-aş fi aflat în spatele unei perdele. Ca şi cum s-ar fi lăsat un giulgiu sau un văl, iar eu eram nevoită să mă uit prin el. Credeam că văd sânge, dar nimeni nu părea să bage de seamă asta. Nimeni nu remarca tot sângele ăla şi nici toate drăcoveniile acelea mici care mişunau pe podea şi pe mese. Bătrâna se scărpină pe gât şi

continuă: Nu puteam vedea limpede, însă am zărit o siluetă, o siluetă neagră. Părea să plutească prin văzduh, de cealaltă parte a perdelei. M-am gândit că era moartea. Bătrâna zâmbi uşor şi ridică ceaşca cu o mână fermă. La vârsta mea, omul se cam pregăteşte de moarte, sau măcar aşa s-ar cuveni. Însă mie îmi era teamă de silueta aceea. Apoi silueta a dispărut, vălul s-a ridicat şi totul era iar aşa cum trebuie să fie.

— Buna mea…

— Vrei să mă întrebi de ce nu ţi-am spus asta încă de aseară? îl întrerupse ea. Caleb, îţi citesc pe faţă ca într-o carte. Din mândrie sau de frică. Pur şi simplu voiam să plec de-acolo şi să ajung cât mai repede acasă, iar tatăl tău m-a dus cu maşina. Aveam nevoie să dorm şi asta am şi făcut. Iar în dimineaţa asta a trebuit să aflu dacă ceea ce am văzut a fost adevărat.

— Doamnă Hawkins…

— Acum poţi să-mi spui Essie, îi zise ea lui Quinn.

— Essie, ai mai avut şi altă dată o experienţă asemănătoare?

— Da. Ţie nu ţi-am spus, şi n-am spus nimănui, îi zise ea lui Cal când el începu să suduie printre dinţi. A fost în vara în care ai împlinit zece ani. În acea primăvară. Am văzut lângă casă nişte lucruri îngrozitoare, nişte lucruri ce păreau imposibile. Am văzut silueta neagră care era uneori bărbat, iar alteori câine, sau care devenea câteodată o hidoasă combinaţie pe celor două. Bunicul tău n-a văzut, ori n-a vrut să vadă. Mereu m-am gândit că pur şi simplu el n-a vrut să vadă. Se petreceau lucruri oribile în săptămâna aia.

Ea închise o clipă ochii şi mai sorbi o înghiţitură liniştitoare de ceai.

— Vecini, prieteni. Erau lucruri pe care şi le făceau lor înşişi sau unii altora. După cea de-a doua noapte, tu ai venit la uşa mea. Îţi mai aminteşti, Cal?

— Da, îmi amintesc.

— La numai zece ani. Ea îi zâmbi lui Quinn. Era doar un băieţel, împreună cu doi prieteni de-ai lui. Şi le era atât de frică! Se putea vedea şi simţi teama şi curajul lor, trebuie s-o spun, emanând din ei precum lumina. Mi-ai spus atunci că trebuie să ne facem bagajele, bunicul tău şi cu mine, că trebuie să venim să stăm acasă la tine, că în oraş sunt în siguranţă. Te-ai întrebat vreodată de ce nu te-am contrazis şi nu te-am mângâiat pe creştet, gonindu-te acasă?

— Nu. Probabil că se petrecuseră mult prea multe alte chestii. Eu voiam doar ca tu şi bunelul să fiţi în siguranţă.

— Şi din şapte în şapte ani am făcut bagajul pentru bunicul tău şi pentru mine, iar după ce el a murit, l-am făcut numai pentru mine. Anul ăsta vom fi Ginger şi cu mine. Dar de data asta totul se întâmplă mai repede şi cu mai multă putere.

— O să fac bagajul pentru tine, buna mea, pentru tine şi pentru

Ginger, imediat.

— Oo, cred că deocamdată suntem destul de în siguranţă, îi replică ea lui Cal. Când va veni vremea, Ginger şi cu mine putem aduna ceea ce ne trebuie. Vreau ca tu să aduci cărţile. Ştiu că le-am citit şi că le-ai citit şi tu. Se pare că de nenumărate ori. Dar ceva tot ne-a scăpat, cumva. Iar acum avem şi o privire proaspătă.

— Cărţile? întrebă Quinn întorcându-se spre Cal şi mijind ochii.

13

Fox dădu o fugă până la bancă. Nu era deloc necesar, atâta vreme cât documentele din servieta lui puteau fi trimise oricând – sau, şi mai eficient, clientul putea să vină în biroul lui Fox să le completeze şi să le iscălească.

Însă Fox dorise să iasă şi să ia puţin aer pentru a îndepărta senzaţia de frustrare.

Venise vremea să recunoască cum că tot mai spera ca Alice Hawbaker să se răzgândească sau ca el să o poată convinge să renunţe la hotărârea pe care o luase. Poate era egoist, şi ce dacă? Era dependent de ea şi se obişnuise s-o ştie alături. Şi o iubea.

Iubirea asta însemna că n-avea de ales şi nu putea face altceva decât s-o lase să plece. Dragostea însemna că, dacă ar fi putut să anuleze ceea ce se întâmplase în ultimele douăzeci de minute pe care şi le petrecuse în compania ei, ar fi făcut-o cu dragă inimă.

Aproape că cedase nervos, îşi aminti Fox, umblând încălţat cu ghetele lui uzate de munte (nu avea înfăţişare la tribunal). Dar pe ea n-o lăsau niciodată nervii. Nici măcar nu ridicase tonul vreodată, însă el o presase suficient încât să-i zdruncine calmul olimpian. Şi acum regreta.

Dacă vom rămâne, vom muri, îi spusese ea cu lacrimi în ochi şi în glas.

Fox dorea doar să ştie de ce era atât de pornită să plece, de ce era din zi în zi mai irascibilă şi mai neliniştită, vrând să plece chiar mai repede decât stabilise iniţial.

Aşa că insistase. Şi până la urmă ea îi spusese.

Văzuse cum ea şi soţul ei mureau, imagini repetate iar şi iar, de fiecare dată când închidea ochii. Se văzuse pe ea însăşi luând din cutia încuiată în atelierul de lucru de la subsol puşca pentru cerbi a soţului ei. Se văzuse încărcând-o în linişte. Se urmărise pe sine urcând la etaj, trecând prin bucătăria unde farfuriile de la cină erau încărcate în maşina de spălat vase, iar blaturile luceau de curăţenie. Se văzuse apoi ajungând în birouaşul în care bărbatul ei, pe care îl iubea de treizeci şi şase de ani şi căruia îi născuse trei copii, se uita la meciul dintre Orioles şi Red Sox. Prima echipă se afla în avantaj, dar cea de-a doua era la bătaie, cu un om pe baza a doua şi altul afară. Deasupra celui de-al şaselea. Scorul era unu la doi.

Tocmai când aruncătorul se unduia, ea slobozi un glonţ în ceafa bărbatului ei care şedea comod în fotoliul lui preferat.

Apoi îşi propti ţeava carabinei sub propria bărbie.

Aşa că, da, Fox a trebuit să accepte plecarea ei, tot aşa cum a trebuit să inventeze şi o scuză pentru a lipsi o vreme de la birou, fiindcă o cunoştea suficient ca să înţeleagă că ea ar prefera să nu-l mai aibă în preajmă până ce îşi va veni puţin în fire.

Faptul că ştia că îi oferise ceea ce voia nu-l împiedicase să aibă un sentiment de vinovăţie, de frustrare şi de imperfecţiune.

Fox se duse să-i cumpere nişte flori. Alice le va accepta ca pe o ofertă de pace, ştia el. Ei îi plăcea să aibă flori în birou, iar adesea şi le cumpăra şi singură, atunci când el părea să fi uitat.

Ieşi din florărie cu un braţ plin de flori diferite şi mai că se ciocni cu Layla.

Ea se dezechilibră retrăgându-se câţiva paşi din calea lui. Fox citi pe faţa ei supărare şi nefericire şi se întrebă dacă nu cumva intrase în perioada în care obişnuia să le neliniştească şi să le întristeze pe femei.

— Iartă-mă, am fost neatent.

Ea nu zâmbi, doar începu să se joace cu nasturii de la haină.

— Nu-i nimic, şi eu la fel.

S-ar fi cuvenit ca el să plece imediat. Nu trebuia să-i citească gândurile ca să simtă tensiunea şi supărarea care o învăluiau. I se părea că Layla nu se putea relaxa niciodată în apropierea lui şi că încerca mereu să se îndepărteze uşor. Ori poate că ea nu se putea relaxa niciodată, niciunde, nicio clipă. Fox se gândi că ar putea fi o trăsătură caracteristică celor din New York. El nu izbutise deloc să se relaxeze acolo.

Dar nu simţea dorinţa de a rezolva chestiunea.

— Ai vreo problemă?

În momentul acela, ochii ei luciră de lacrimi şi lui Fox îi veni pur şi simplu să se arunce în faţa unui camion care trecea pe stradă.

— Problemă? Cum ar fi posibil aşa ceva? Locuiesc într-o casă stranie dintr-un oraş bizar şi văd lucruri care nu se întâmplă în realitate – sau şi mai rău, care chiar se petrec cu adevărat şi urmăresc să mă distrugă. Aproape tot ce-mi aparţine se află în apartamentul meu din New York, un apartament pentru care trebuie să plătesc, iar şefa mea extrem de înţelegătoare şi de răbdătoare m-a sunat azi-dimineaţă pentru a-mi comunica, cu regret, că nu mai am de ce să mă întorc la lucru săptămâna viitoare, fiindcă până atunci va fi nevoită să mă înlocuiască. Şi ştii cum am reacţionat?

— Nu.

— Am început să-mi fac bagajele. Îmi pare rău, cu-adevărat rău, însă am şi eu *viaţa* mea. Am anumite responsabilităţi şi trebuie să-mi

achit facturile curente şi urmez şi eu o blestemată de rutină zilnică. Încrucişă braţele la piept, strângându-şi coatele în palme, ca şi cum astfel ar fi putut să se stăpânească mai bine. Trebuie să mă întorc la toate astea. Şi totuşi n-am putut. Pur şi simplu, n-am mai putut s-o fac. Nici măcar nu ştiu de ce, în pofida oricărei logici, dar n-am fost în stare. Aşa că voi fi şomeră, ceea ce înseamnă că n-o să-mi mai pot permite un apartament ca acela pe care-l am şi probabil că o să sfârşesc moartă de timpuriu ori internată într-un azil, iar asta după ce proprietarul meu mă va fi dat în judecată pentru a-şi recupera chiria neachitată. Prin urmare, n-am niciun fel de problemă. Cum aş putea avea aşa ceva? Nu, nu eu.

Fox o ascultă cu atenţie, fără a o întrerupe, după care dădu din cap şi zise:

— Stupidă întrebare ţi-am mai pus. Poftim! Şi îi puse în braţe florile.

— Ce?

— Mi se pare că te-ar bucura florile astea.

Consternată, se holba la el şi la multicolorele flori din braţele ei. Şi simţi cum starea de agitaţie, de isterie aproape, se transformă în perplexitate.

— Dar… le-ai cumpărat pentru cineva.

— Pot să cumpăr altele, spuse el arătând cu degetul mare spre uşa florăriei. Şi te pot ajuta şi cu proprietarul dacă-mi încredinţezi mie cazul. Iar în legătură cu restul, ei bine, lucrăm şi la partea asta. Poate că te-a împins ceva să vii încoace şi poate că te împinge ceva să mai rămâi, însă, Layla, totul este la latitudinea ta. Dacă tu hotărăşti că trebuie să pleci… Se gândi iar la Alice şi sentimentul de frustrare se mai domoli. Nimeni nu te va putea învinovăţi pentru asta. Dar dacă rămâi, trebuie să te dedici cu trup şi suflet.

— Eu am…

— Ba nu! Şi cu un gest reflex îi puse pe umăr cureluşa genţii care alunecase. Tu încă vrei să găseşti o ieşire, o cale de scăpare pentru a-ţi face bagajele şi a pleca de-aici fără niciun fel de consecinţe. Doar să te întorci la situaţia dinainte. Nu te pot învinovăţi pentru asta. Însă fă alegerea şi apoi ţine-te de ea. Asta-i tot. Acum trebuie să termin ce am de făcut aici şi să mă întorc la treburile mele. Vorbim mai târziu.

Şi intră din nou în florărie, lăsând-o pe Layla fără grai pe trotuar.

Când Layla intră în casă, Quinn o strigă de la etajul doi.

— Eu sunt, îi răspunse Layla şi, încă derutată, intră în bucătărie cu florile, dar şi cu sticlele şi vazele pe care le cumpărase pe drumul de întoarcere de la un magazin de cadouri.

— Cafea, zise Quinn, dând buzna şi ea, câteva clipe mai târziu. O să am nevoie de multă, multă… Hei, ce frumoase sunt! exclamă ea când

dădu cu ochii de florile pe care Layla le scurta de cozi şi le aranja în diverse vaze.

— Da, Quinn, ai dreptate, sunt cu-adevărat frumoase. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

— Şi eu voiam să stau de vorbă cu tine. Începe tu prima.

— Am avut de gând să plec în dimineaţa asta.

Quinn tocmai se îndrepta spre chiuvetă ca să umple ibricul cu apă pentru cafea. Se opri din drum.

— Ooo!

— Şi voiam să plec înainte de a te întoarce tu şi a încerca să mă opreşti. Te rog să mă ierţi.

— Nu-i nimic. E-n regulă. Quinn îşi făcea de lucru cu cafeaua. Şi eu m-aş fi evitat dacă aş fi vrut să fac un lucru cu care n-aş fi fost de acord, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Ciudat, dar te înţeleg.

— Şi de ce n-ai plecat?

— Să luăm lucrurile pe rând. Încetă să se mai agite cu florile şi îi povesti lui Quinn conversaţia telefonică pe care o avusese cu şefa ei.

— Îmi pare rău. Este atât de nedrept! Nu vreau să spun că şefa ta ar fi nedreaptă. Ea are o afacere de condus. Dar întreaga situaţie este nedreaptă. Quinn o urmărea pe Layla cum aranja margaretele multicolore într-o ceaşcă supradimensionată de ceai. La nivel practic, eu sunt în regulă, deoarece asta mi-e meseria, sau meseria pe care mi-am ales-o. Pot să-mi permit să rămân atât timp cât socotesc că este necesar şi să acopăr asta cu nişte articole în plus. Ţi-aş putea fi de folos…

— Nu asta caut. Nu vreau să-mi împrumuţi bani sau să suporţi tu şi partea mea din cheltuielile comune. Dacă rămân aici este pentru că am ales eu să rămân. Layla se uită la flori şi se gândi la ceea ce îi spusese Fox. Cred că, până astăzi, n-am acceptat şi nici n-am vrut să accept aşa ceva. Mi-e mai uşor să consider şi să accept că am fost ghidată să ajung aici şi silită să rămân. Aş fi vrut să plec fiindcă nu voiam să se întâmple nimic din toate astea. Dar ele s-au întâmplat totuşi. Aşa că rămân pentru că am decis eu să rămân. Trebuie doar să văd aspectele practice.

— Am eu câteva idei pe tema asta. Poate chiar lozul cel mare. Lasă-mă să le analizez. Florile au fost o idee drăguţă. Mai înveselesc o zi mohorâtă, plină cu veşti proaste.

— N-a fost ideea mea. Fox mi le-a dăruit când m-am ciocnit de el în faţa florăriei. A fost cât pe ce să-l culc la pământ. Layla ridică din umeri şi începu să adune bucăţelele de tulpină pe care le tăiase şi ambalajul de la florărie. M-a întrebat de ce sunt supărată şi eu l-am cam luat la trei-păzeşte. Aruncă resturile la gunoi, după care se lăsă uşor pe spate şi izbucni în hohote de râs. Doamne, aproape că l-am

spulberat. Aşa că mi-a dat mie florile pe care le cumpărase, adică practic mi le-a pus în braţe şi mi-a făcut o scurtă, dar viguroasă morală, pe care cred că am meritat-o.

— Hmm. Quinn analiză ceea ce auzise. Şi te simţi mai bine acum? o întrebă pe Layla.

— Mai bine? Layla intră în mica sufragerie pentru a aranja trei flori pe vechea masă extensibilă pe care o cumpăraseră tot de la hala de vechituri. Mă simt mai hotărâtă. Nu ştiu dacă asta e mai bine sau nu.

— Am să-ţi dau ceva de lucru.

— Slavă Domnului. Sunt obişnuită cu munca, aşa că timpul ăsta liber mă face arţăgoasă.

— Vino cu mine. Nu lăsa toate florile aici. Ar trebui să duci câteva şi la tine în cameră.

— M-am gândit să fie pentru casă. Fox nu le-a cumpărat anume pentru mine sau…

— Dar ţie ţi le-a dăruit. Ia şi sus câteva. Şi tu ai insistat ca eu să iau lalelele la mine în odaie. Pentru a rezolva problema, Quinn luă şi ea una dintre vazele mici şi o alta zveltă. Ooo, şi cafeaua.

— O aduc eu. Layla turnă cafea într-o cană mare pentru Quinn, o îndulci, apoi luă o vază cu apă şi nişte flori. Ce vrei să-mi dai de lucru?

— E vorba de cărţi.

— Avem deja cărţile de la bibliotecă.

— Acum avem şi câteva cărţi din stocul personal al lui Estelle Hawkins. Sunt şi câteva jurnale. Încă nu mi-am aruncat privirea prin ele, zise Quinn în timp ce urcau la etaj. Am ajuns acasă puţin înaintea ta. Dar există şi trei jurnale scrise chiar de Ann Hawkins, după ce născuse copiii. Copiii pe care i-a avut cu Giles Dent.

— Dar probabil că doamna Hawkins le-a citit şi i le-a arătat şi lui Caleb.

— Ambele supoziţii sunt adevărate. Toate au fost citite, studiate din scoarţă-n scoarţă şi analizate cu de-amănuntul. Însă nu şi de către noi, Layla. Alţi ochi, un alt unghi de abordare. Se abătu prin camera Laylei pentru a lăsa acolo florile, după care îşi luă stacana de cafea în drum spre birou. Şi mi-am notat deja o primă întrebare: Unde sunt celelalte?

— Celelalte jurnale?

— Celelalte jurnale ale lui Ann, fiindcă aş putea pune rămăşag că sunt mai multe, ori au fost mai multe. Unde-o fi ajuns jurnalul pe care îl ţinea atunci când trăia cu Dent şi îi purta cei trei copii în pântec? Şi ăsta-i doar unul dintre noile unghiuri de abordare pe care le aduc ochii noştri proaspeţi. Unde ar putea să fie restul de jurnale şi de ce nu sunt laolaltă cu celelalte?

— Dacă a mai scris şi alte jurnale, s-ar putea ca ele să se fi pierdut sau să fi fost distruse.

— Să sperăm că nu. Quinn avea o privire aspră când se aşeză şi luă un volumaş legat în piele cafenie. Fiindcă eu cred că Ann cunoştea unele răspunsuri pe care le căutăm noi.

De obicei, Cal nu putea pleca de la popicărie înainte de ora şapte. Chiar şi atunci se simţea vinovat lăsându-l pe tatăl său să se ocupe de toate în restul serii. O sunase pe Quinn după-amiază târziu ca s-o anunţe că va trece pe la ea când va putea. Iar Quinn îi răspunsese cu un aer absent, spunându-i să aducă şi ceva de mâncare.

Va trebui să se mulţumească cu pizza, gândi el urcând treptele cu cutiile în mâini. Nu avusese timp şi nici chef să se întrebe cam ce ar fi trebuit să-i aducă de mâncare ca să se potrivească cu schimbarea stilului ei de viaţă.

În timp ce bătea la uşă, vântul îi şuieră pe la ceafa, lucru care îl făcu să privească neliniştit peste umăr. Se apropia ceva, îşi zise el, ceva adus de vânt.

Îi deschise Fox.

— Slavă Cerului, pizza şi un purtător de testosteron. Am fost copleşit aici, amice.

— Şi unde se află estrogenul?

— Sus. Îngropat în cărţi şi în notiţe, precum şi în tot felul de scheme. Layla face schemele. Am făcut greşeala de a le spune că jos, în birou, există o planşetă. M-au pus să le-o car la etaj. În clipa în care Cal lăsă pizza pe masa de bucătărie, Fox ridică iute capacul unei cutii şi înşfacă o felie, continuând: S-a vorbit despre fişe de cartotecă. Despre cartonaşe colorate. Nu mă lăsa din nou singur cu ele.

Cal mârâi ceva, deschise frigiderul şi găsi acolo, aşa cum sperase şi visase, un stoc de bere cumpărat de Fox.

— Poate că n-am organizat noi suficient de bine cercetarea şi ne-o fi scăpat vreun detaliu. Poate că…

Tăcu brusc atunci când Quinn intră grăbită.

— Bună! Pizza. Of, of. Bine, o să-i atenuez efectele cu puterea minţii mele şi cu o sesiune intensă în sala de gimnastică, mâine-dimineaţă.

Scoase câteva farfurii şi îi dădu una lui Fox, care terminase deja o jumătate din prima lui felie de pizza. Apoi îi zâmbi cu subînţeles lui Cal şi îl întrebă:

— Mai ai şi altceva pentru mine?

Cal se aplecă spre ea şi îşi lipi buzele de buzele ei.

— Am înţeles aluzia şi iată ce mai am pentru tine.

— Întâmplarea face să coincidă cu ceea ce-mi doream. Ce-ar fi să-mi mai dai? Îl prinse de cămaşă şi îl trase pentru încă un sărut.

— Dacă vreţi să plec, nu vă sfiiţi şi spuneţi-mi deschis. Pot să iau şi pizza cu mine?

— La urma urmei…, începu Cal.

— Hai, gata, îl bătu uşor cu palma pe piept Quinn, îndepărtându-l. Mami şi tati şi-au spus doar bună ziua, îi zise ea lui Fox. Ce-aţi zice să mâncăm în sufragerie ca nişte oameni civilizaţi? Coboară şi Layla imediat.

— De ce nu pot să-i dau şi eu lui mami bună ziua la fel? se smiorcăi Fox, în timp ce Quinn ducea farfuriile în sufragerie.

— Fiindcă atunci aş fi nevoit să te rup în bătaie.

— De parcă ai fi în stare. Înveselit, Fox luă cutiile cu pizza şi porni în urma lui Quinn, adăugând: Adu tu băuturile, frăţioare.

La scurtă vreme după ce se aşezaseră şi aranjaseră pe masă băutura, farfuriile, şerveţelele şi pizza, Layla intră şi ea în sufragerie, aducând un castron mare şi un teanc de castronele mai mici.

— Am făcut asta ceva mai devreme. Nu ştiam ce o să aduci de mâncare, îi zise ea lui Cal.

— Ai pregătit o salată? întrebă Quinn.

— Specialitatea mea. Mărunţit, tocat, amestecat. Totul crud, nimic copt.

— Văd că sunt silită să fiu cuminte. Şi Quinn renunţă la visul ei de a mânca două felii de pizza, mulţumindu-se cu una singură şi cu un castronel cu salată de-a Laylei. Am făcut progrese, începu ea înfigând furculiţa într-o primă îmbucătură.

— Da, întreabă-le pe doamnele aici de faţă cum se fac lumânările de seu sau dulceaţa de zmeură neagră, îi sugeră Fox lui Cal. Şi-au notat până şi asta.

— E-adevărat, poate că unele dintre informaţiile găsite în cărţile pe care le-am parcurs nu au o legătură nemijlocită cu situaţia care ne interesează. Quinn ridică din sprâncene în direcţia lui Fox şi continuă: Dar într-o bună zi s-ar putea să fiu nevoită, în cine ştie ce condiţii urgente de camuflaj, să confecţionez o lumânare de seu. Şi totuşi, prin termenul „progrese” vreau să spun că în jurnalele lui Ann am găsit o mulţime de informaţii interesante.

— Le-am citit şi noi, şi chiar de nenumărate ori, ţinu să precizeze Cal.

— Da, dar voi nu sunteţi femei, replică ea şi ridică un deget, completând: Şi da, Essie este femeie, însă este o femeie descinzând direct din acest oraş şi din istoria lui. Şi oricât de obiectivă ar încerca ea să rămână, s-ar putea să-i fi scăpat anumite indicii. Prima întrebare: unde sunt celelalte?

— Astea sunt toate.

— Nu sunt de acord. Astea sunt toate cele care au fost găsite. Essie zice că aceste cărţi i-au fost lăsate de tatăl său, deoarece ei îi plăceau cărţile. Am sunat-o ca să mă asigur că aşa este, dar nu mi-a spus dacă au mai fost şi altele sau nu.

— Dacă ar mai fi fost şi altele, insistă Cal, atunci el i le-ar fi lăsat şi

pe acelea.

— Asta numai în cazul în care le-ar fi avut. A existat un lung interval de timp, între anii 1600 şi 1900, accentuă Quinn, interval în care evenimentele au fost tulburi, iar lucrurile s-au mai rătăcit, au fost aruncate ori s-au pierdut pur şi simplu. Potrivit înregistrărilor şi istoriei orale a propriei voastre familii, Ann Hawkins şi-a trăit cea mai mare parte din viaţă acolo unde este acum centrul comunitar de pe Main Street şi unde a fost mai înainte biblioteca. Este vorba deci despre cărţi şi despre bibliotecă. Interesant, nu?

— O bibliotecă pe care străbunica mea a cunoscut-o în detaliu, ripostă Cal. Nu putea să fi existat acolo o carte despre care ea să nu fi ştiut. Sau vreun alt document de felul acesta. El clătină din cap. Ar fi studiat-o dacă merita osteneala.

— Cu excepţia situaţiei în care n-ar fi văzut-o niciodată. Poate că documentul respectiv o fi fost ascuns sau poate, să zicem de dragul controversei, n-o fi fost menit să fie descoperit – nu de ea şi nu atunci.

— Discutabil, comentă Fox.

— Şi un lucru care merită să fie cercetat. Iar între timp, dat fiind faptul că Ann nu şi-a datat jurnalele, Layla şi cu mine ne ocupăm de cronologia lor, mai mult sau mai puţin precis, după felul în care scrie despre fiii ei. În jurnalul pe care îl considerăm a fi primul, aceştia au circa doi sau trei anişori. În următorii cinci ani, fiindcă ea vorbeşte cât se poate de explicit despre cea de-a cincea aniversare a zilei lor de naştere, iar la sfârşitul jurnalului, băieţii au deja aproximativ şapte ani, după cum credem noi. În cel de-al treilea jurnal, se pare că ei sunt deja nişte tineri în vârstă de circa şaisprezece ani.

— Lipsesc o mulţime de ani intermediari, zise Layla.

— Poate că în anii aceia ea n-a găsit nimic care să merite să fie consemnat.

— S-ar putea şi asta, îi spuse Quinn lui Cal. Însă aş putea paria că ea n-a încetat să scrie şi în anii aceia, chiar dacă era vorba doar despre gemul de mure sau despre cei trei fii zburdalnici ai ei. Dar încă şi mai important pentru noi acum, cel puţin după cum cred eu, ar fi să aflăm unde se află jurnalul sau jurnalele care cuprind perioada în care ea a fost împreună cu Dent, cea de până la naşterea celor trei băieţi şi cea cuprinzând primii doi ani de viaţă ai pruncilor. Iar asta deoarece poţi fi absolut sigur că acele perioade au fost extrem de interesante.

— Femeia scrie despre el, interveni cu glas scăzut Layla. Despre Giles Dent, adică. Scrie mereu şi mereu despre Dent, în toate jurnalele pe care le avem. Scrie despre el, despre sentimentele ei pentru el, despre visurile ei în legătură cu el.

— Şi întotdeauna scrie despre el numai la timpul prezent, adăugă Quinn.

— E foarte greu să pierzi pe cineva iubit, zise Fox, răsucind o sticlă

de bere în mână.

— Aşa e, însă ea scrie consecvent despre el, ca şi când ar mai fi fost încă în viaţă. Quinn se uită în direcţia lui Cal. Nu moartea i-a despărţit. Noi am vorbit despre asta, despre faptul că Dent a găsit o cale de a coexista cu creatura, de a o ţine la respect, amorţită sau ferecată undeva, indiferent de termenul folosit şi de modalitatea utilizată. Evident, el n-a putut – sau pur şi simplu nu s-a întâmplat – s-o ucidă sau s-o distrugă, dar nici ea pe el. Omul a descoperit o cale de a ţine arătarea în frâu şi de a continua el însuşi să existe. Poate doar pentru acest unic scop. Iar ea ştia. Ann a ştiut ce a făcut el şi aş putea să jur că a ştiut şi cum a făcut el asta.

— Tu nu iei în considerare iubirea şi durerea, accentuă Cal.

— Ba nu le desconsider deloc, însă atunci când citesc jurnalele ei, Ann îmi face impresia unei femei cu capul pe umeri, a uneia care a împărtăşit dragostea cu un bărbat de asemenea cu capul pe umeri. De dragul lui Dent, Ann a nesocotit toate convenţiile sociale şi a riscat izolarea şi oprobriul public. A împărţit cu el patul, dar sunt convinsă că a împărţit şi obligaţiile. Orice ar fi plănuit, încercat sau s-ar fi simţit el menit să facă i-ar fi împărtăşit şi ei. Ei doi erau strâns uniţi. Nu asta ai simţit şi tu, nu asta am simţit amândoi atunci când am fost în luminiş?

— Ba da. Cal se gândea că n-avea cum să nege acest lucru. La fel am simţit şi eu.

— Pornind de la asta, Ann a ştiut, şi e posibil să le fi spus totul şi fiilor ei atunci când au ajuns suficient de copţi la minte ca să înţeleagă, a ştiut şi că s-ar putea ca această parte din istoria orală a familiei Hawkins să se piardă ori să fie denaturată. Se mai întâmplă. Şi tocmai de-aceea, cred eu, ea a scris totul şi a pus documentul într-un loc pe care îl considera sigur şi protejat până ce ar fi fost nevoie de el.

— De douăzeci şi unu de ani este mare nevoie de ceea ce a scris ea.

— Cal, asta-i responsabilitatea ta – să vorbeşti, nu să raţionezi. Cel puţin, nu urmând firul logic care guvernează traseul ăsta. Ea ţi-a spus că acesta este momentul. Că aşa fusese dat. Nimic din ceea ce ai făcut tu sau din tot ce ai fi putut face n-ar fi fost în stare să oprească forţa malefică până în momentul ăsta.

— Noi am eliberat-o, interveni Fox. N-ar fi fost nevoie de nimic dacă n-am fi eliberat-o.

— Eu nu cred că aşa stau lucrurile. Layla făcu doar un mic pas spre el. Şi poate că, în cazul în care dăm şi peste celelalte jurnale, vom înţelege. Dar noi am mai observat şi altceva.

— Layla şi-a dat seama de asta din prima clipă, preciză Quinn.

— Fiindcă eu le-am văzut mai întâi. În orice caz, este vorba despre nume. Despre numele fiilor lui Ann. Acestea sunt: Caleb, Fletcher şi Gideon.

— Nume cât se poate de obişnuite pentru vremurile acelea. Cal ridică din umeri, dând farfuria la o parte. Caleb este chiar mai des în familia Hawkins, decât celelalte două, însă am un văr pe nume Fletch şi un unchi Gideon.

— Nu, mai întâi e vorba despre iniţialele numelor, spuse nerăbdătoare Quinn. Ţi-am spus eu că le-a scăpat asta, i se adresă ea Laylei. C, F, G. La fel ca şi Caleb, Fox şi Gage.

— Cam pe departe, decretă Fox. Mai ales dacă ţii cont că mă cheamă Fox{3} doar pentru că mama a văzut o haită de vulpi roşcate alergând pe câmp şi intrând în pădure puţin înainte de a mă naşte. Iar sora mea Sage? Mama a simţit mirosul de salvie din grădina ei de verdeţuri aromatizante imediat după ce se născuse Sage{4}. Şi tot aşa s-a întâmplat cu noi toţi patru.

— Numele tău provine de la o vulpe adevărată? O vulpe pusă de câini pe fugă? Vru să ştie Layla.

— Ei, nu chiar de la o vulpe anume. A fost mai mult o… Ar trebui s-o cunoşti pe mama mea.

— Oricum şi-ar fi primit Fox faimosul său nume, nu cred că trebuie să eliminăm posibilele coincidenţe. Quinn cercetă figura lui Cal şi văzu că el analiza cele auzite. Însă socotesc că la această masă se află în momentul de faţă mai mulţi urmaşi de-ai lui Ann Hawkins, nu numai unul singur.

— Quinn, familia tatălui meu a sosit aici de peste mări şi ţări, tocmai din Irlanda, doar cu patru generaţii în urmă, i se adresă Fox. În vremea lui Ann Hawkins, ei nu se aflau aici fiindcă erau ocupaţi cu aratul câmpurilor din Kerry.

— Dar ce origine are mama ta? se interesă Layla.

— Se trage dintr-un amestec de mai multe naţii. Are origini engleze, irlandeze şi cred că şi franceze. Nimeni nu s-a ostenit să facă arborele genealogic al familiei, dar eu n-am auzit niciodată despre niciun Hawkins în ascendenţa noastră.

— Poate că ar trebui să cercetezi mai îndeaproape chestiunea. Dar Gage? mai întrebă Quinn.

— N-am idee.

Cal părea acum mai mult decât îngândurat. Continuă:

— Şi sunt absolut sigur că nici Gage n-ar putea şti mai multe în privinţa asta. Îl pot întreba pe Bill, adică pe tatăl lui Gage. Iar dacă este adevărat, dacă noi suntem nişte descendenţi direcţi, atunci asta ar putea explica unul dintre lucrurile pe care nu le-am înţeles niciodată până acum.

— Ar putea explica de ce tocmai voi aţi stârnit totul, spuse încet Quinn. De ce tocmai voi trei, de ce tocmai amestecul de sânge de la tine, de la Fox şi de la Gage a deschis uşa diavolului.

— Dintotdeauna am crezut că eu am fost de vină.

Târziu în noapte, în casa tăcută, Cal stătea întins pe patul lui Quinn, cu trupul ei cald strâns ghemuit lângă trupul lui.

— Doar tu?

— Poate că şi ei mi-or fi fost de ajutor, dar, da, eu am fost cauza principală. Fiindcă a fost vorba despre sângele meu – nu numai cel din noaptea respectivă, ci cel, ai putea zice, din moştenirea genetică. Eu eram un Hawkins. Ei nu erau de pe-aici, nu aşa cum eram eu. Nu dintotdeauna. Şi nu de generaţii întregi. Dar dacă este adevărat… încă nu ştiu ce aş putea simţi în privinţa asta.

— Ţi-ai putea îngădui un mic răgaz. Ea îşi trecu uşor mâna peste inima lui. Mi-aş dori s-o faci.

— De ce o fi lăsat el să se întâmple totul? Mă refer la Dent. Dacă descoperise o cale de a opri răul, de ce a lăsat să se întâmple una ca asta?

— Asta-i cu totul altceva. Ea se ridică în capul oaselor, privindu-l drept în ochi. Cal, fii liniştit, o să aflăm noi. Suntem în stare. Eu aşa cred.

— Când sunt alături de tine, parcă şi mie îmi vine a crede că aşa va fi. O mângâie uşor pe obraz. Quinn, îmi pare rău, dar nu pot să rămân şi în noaptea asta. O fi el leneş Rostogol, însă depinde de mine.

— Mai poţi sta o oră?

— Da. Cal îi zâmbi, iar ea se aplecă spre el. Cred că mai poate rezista încă o oră.

Ceva mai târziu, când Cal se îndrepta spre maşina lui, se stârni o adiere de vânt care făcu să foşnească ramurile dezgolite ale copacilor. Cercetă cu atenţie strada, căutând un semn că l-ar ameninţa ceva. Dar pe drumul pustiu nu se vedea nimic.

Parcă pluteşte ceva în atmosferă, îşi zise Cal din nou şi se urcă în maşină.

Trecuse de miezul nopţii când mizerabila nevoie de o ţigară bâzâi prin capul lui Gage. Renunţase la fumat de doi ani, trei luni şi o săptămână, dar lipsa tutunului tot îi mai dădea o stare de nervozitate.

Deschise radioul pentru a-şi mai abate gândurile de la ideea fixă a fumatului, însă nevoia continua să-l chinuie. Putea să o ignore, că doar asta făcea tot timpul. În caz contrar ar fi confirmat zicala „aşa tată, aşa fiu”.

Iar el nu era ca tatăl său.

Gage mai bea din când în când un pahar, însă nu se îmbăta niciodată. Nu se mai îmbătase de la vârsta de şaptesprezece ani, iar atunci o făcuse intenţionat. Nu obişnuia să-i învinovăţească pe alţii pentru defectele sale şi nici nu tăbărâse vreodată cu pumnii asupra

cuiva mai mic şi mai neputincios ca el doar pentru a se simţi mai mare şi mai puternic.

Nici măcar pe bătrân nu-l învinuia, sau nu prea mult. După mintea lui Gage, fiecare trebuia să-şi joace cât mai bine cărţile care i-au fost hărăzite, altminteri nu puteai decât să te ridici şi să pleci cu buzunarele goale.

Norocul hazardului.

Aşa că era perfect pregătit să ignore această bruscă şi surprinzător de intensă poftă de a fuma o ţigară. Însă când se gândi că ajunsese la doar câţiva kilometri depărtare de Hawkins Hollow, adică de locul în care foarte probabil avea să-şi găsească o moarte urâtă şi dureroasă, avertismentele medicului începuseră să i se pară neînsemnate, iar propria sa autonegare absolut inutilă.

Văzând firma de la Sheetz, decise să renunţe la prudenţă. Doar nu voia să trăiască o eternitate. Intră în supermarketul deschis non-stop şi comandă o cafea neagră şi un pachet de Marlboro.

Apoi se întoarse la maşina pe care şi-o cumpărase chiar în seara aceea de la Washington, după ce avionul lui aterizase şi înainte de a achita un mic comision. Vântul îi ciufulea părul negru ca smoala, care acum crescuse mai lung decât îl purta de obicei şi arăta cam neîngrijit, fiindcă Gage nu avusese încredere să se dea pe mâna frizerilor din Praga.

Barba cam ţepoasă, deoarece nu se ostenise să se radă şi privirea lui întunecată şi primejdioasă, o făcură pe femeia care îi adusese cafeaua şi ţigările să se înfioare de o intensă vibraţie lubrică.

Gage avea cam un metru şi optzeci de centimetri înălţime, era suplu şi avea încă o înfăţişare de viguroasă tinereţe. Întrucât profesiunea lui era în general sedentară, îşi menţinea tonusul muscular şi agilitatea doar prin exerciţii fizice regulate, executate cu îndârjire, ca o pedeapsă.

Nu-i plăcea să se bată, însă rareori se dădea în lături de la aşa ceva. Şi îi plăcea să câştige. Trupul, figura, mintea lui, toate erau doar nişte unelte ale profesiei sale. La fel şi ochii, vocea şi autocontrolul pe care doar arareori şi-l pierdea.

Era jucător de meserie, iar un jucător înţelept îşi păstra mereu uneltele în cea mai bună stare.

Revenind cu Ferrari-ul său pe şosea, Gage acceleră. Poate că fusese o prostie din partea lui să investească atât de mult din câştigurile sale doar într-o maşină. Însă, Doamne, ce minunat fuge! Plecase din Hollow de tare mulţi ani şi acum se simţea al naibii de bine să revină în triumf.

Era nostim că, acum când îşi cumpărase blestematele acelea de ţigări, parcă nu mai era chiar aşa de înnebunit să fumeze. Nici măcar cafea nu prea mai avea chef să bea, fiindcă îl trezea îndeajuns viteza.

Bolidul înghiţea parcă ultimii kilometri de autostradă, apropiindu-se de ieşirea care urma să-l scoată spre Hollow. Drumul rural, întunecat era pustiu – ceea ce nu-l surprindea deloc, nu la această oră târzie. Rămâneau rapid în urmă diverse umbre şi contururi – case, coline, câmpii şi copaci. Simţea în stomac emoţia că se întorcea în loc să plece. Încă îl trăgea aţa către casă şi, de fapt, niciodată nu fusese altfel.

Întinse mâna după cafea mai mult din automatism decât din dorinţa de a bea, după care se văzu silit să tragă tare de volan şi să frâneze brusc când nişte faruri se năpustiră de-a curmezişul drumului, un alt vehicul ieşindu-i în cale dintr-o parte. Claxonă îndelung şi văzu cealaltă maşină derapând lateral.

Fir-ar a dracului să fie de treabă! îşi zise. De-abia am cumpărat prospătura asta.

Trăgându-şi răsuflarea după ce maşina se oprise de-a curmezişul în mijlocul şoselei, se gândi că fusese un adevărat miracol că nu se produsese nicio coliziune. Lipsiseră doar câţiva centimetri sau poate chiar mai puţin.

Era ziua lui norocoasă.

Gage întoarse automobilul şi îl scoase în afara carosabilului, apoi coborî să vadă ce se întâmpla cu celălalt şofer pe care îl bănuia că duhneşte a băutură.

Era de fapt o şoferiţă care nu băuse deloc, dar era furibundă.

— De unde dracu' ai mai apărut şi tu? îl întrebă ea, coborând din maşină, aplecându-se şi dând să treacă prin şanţul de scurgere puţin adânc de pe marginea şoselei. Bărbatul văzu că avea o claie de păr negru şi cârlionţat, cu bucle rebele încadrând o figură albă de şoc şi de mânie.

Femeia asta are o faţă minunată, înregistră Gage. Avea nişte ochi imenşi, părând negri prin contrast cu pielea foarte albă, un nas subţire şi o gură plină, care poate că îşi datora senzualitatea unor injecţii cu colagen.

Şoferiţa nu tremura şi el nu sesiză la ea niciun semn de teamă sau mânie, în vreme ce ea stătea în picioare pe un drum întunecos, înfruntând cu îndrăzneală un bărbat necunoscut.

— Doamnă, i se adresă el cu ceea ce i se părea lui a fi un calm admirabil, dar *dumneata* de unde naiba te-ai ivit?

— De pe drumeagul acela idiot, care seamănă la perfecţie cu toate celelalte drumeaguri, la fel de idioate, de pe-aici. M-am uitat în ambele părţi şi nu te-am văzut nicăieri. Cum naiba de ai…? Of, s-o lăsăm baltă! Doar n-am murit.

— Aşa-i.

Cu mâinile în şolduri, ea se întoarse să-şi privească maşina.

— Pot să ies de-aici, nu?

— Da. Dar mai ai şi un pneu dezumflat.

— Ce? Unde? Of, pentru Dumnezeu! Trebuie să mi-l înlocuieşti. Supărată, lovi cu piciorul în roata dezumflată. Mai puţin decât atât nici că ai putea face pentru mine.

Ba, la drept vorbind, ar fi putut face şi mai puţin. Ar fi putut, pur şi simplu, să-i întoarcă spatele, să revină la maşina lui şi să fluture mâna în semn de rămas-bun. Însă îi admira îndrăzneala şi o prefera tremurăturilor de frică.

— Deschide portbagajul. Trebuie să scot de-acolo roata de rezervă şi cricul.

Ea se conformă şi el scoase din portbagaj o valiză, punând-o pe pământ. Apoi aruncă o privire şi la roata de rezervă şi clătină din cap.

— Nu prea ai noroc azi. Roata de rezervă e făcută praf.

— Nu se poate! Ce tot spui? Femeia îl dădu la o parte şi se uită şi ea în portbagaj, la lumina becului aprins. S-o ia naiba, s-o ia naiba, s-o ia naiba! Naiba s-o ia pe soră-mea. Apoi începu să se fâţâie nervoasă înainte şi înapoi pe marginea drumului. I-am împrumutat maşina mea vreme de vreo două săptămâni. Este ceva tipic pentru ea să procedeze aşa. Îmi distruge un pneu, dar mi-l repară ea? Se osteneşte măcar să-mi spună şi mie ce i s-a întâmplat? Nici gând de aşa ceva.

Îşi îndepărtă de pe faţă părul care îi căzuse în ochi.

— N-o să sun acum pentru remorcare, în toiul nopţii, după care să aştept aici, în pustietate, de una singură. O să mă iei tu cu maşina.

— Aşa crezi?

— A fost din vina ta. Cel puţin în parte.

— În care parte anume?

— Nu ştiu şi sunt şi prea obosită, prea furioasă şi prea pierdută în toată această străină sălbăticie ca să mai îmi pese. Am nevoie să mă ducă cineva cu maşina.

— La dispoziţie. Încotro mergi?

— La Hawkins Hollow.

El îi zâmbi cu un aer oarecum sardonic.

— Se potriveşte la fix. Tot într-acolo mă îndreptam şi eu. O invită apoi în maşina lui. Eu sunt Gage Turner, mai adăugă el.

Femeia îi răspunse, făcând un gest maiestuos către geamantanul ei.

— Iar eu sunt Cybil Kinski. Ridică însă din sprâncene după ce văzu Ferrari-ul. Maşina dumitale are nişte roţi frumoase, domnule Turner.

— Da, şi sunt toate patru în perfectă stare.

14

Cal nu s-a simţit din cale-afară de surprins văzând camioneta lui Fox parcată pe aleea casei sale, la o oră atât de târzie din noapte. Nici după ce a intrat nu l-a surprins prea tare să-l găsească pe Fox clipind somnoros pe canapea, în faţa televizorului pornit, avându-l întins lângă el, cât era de lung, pe Rostogol, care sforăia de mama focului.

Pe măsuţa joasă de cafea se aflau o doză metalică de coca-cola, ultima pungă de cartofi prăjiţi crocanţi pe care o mai avusese Cal în casă şi o cutie de hrană uscată pentru câini, Milk Bones. Cal presupuse că acestea erau resturile festinului comun al omului şi al câinelui.

— Ce cauţi aici? îl întrebă Fox cu un aer buimac.

— Păi, aici locuiesc.

— Te-a dat afară fata?

— Nu, nu m-a dat afară. Pur şi simplu, am venit la mine acasă. Şi fiindcă tot erau acolo, Cal băgă mâna în punga cu cartofi prăjiţi şi izbuti să scoată un pumn de resturi. Câţi din ăştia i-ai dat şi lui Rostogol?

Fox se uită la cutia cu biscuiţei pentru câine.

— Câţiva. Poate vreo cinci. Da' de ce eşti aşa de ţâfnos?

Cal ridică doza de coca-cola şi gâlgâi cele câteva înghiţituri de băutură trezită, fâsâită şi clocită care mai rămăseseră.

— Am avut un presentiment, ceva… mai ieşit din comun. Tu n-ai simţit nimic în seara asta?

— De vreo două săptămâni tot am diverse simţăminte şi impresii. Fox se frecă pe faţă cu palmele şi apoi îşi trecu mâinile prin păr. Însă, da, am simţit ceva puţin înainte să fi apărut tu. Am fost pe jumătate adormit, poate chiar tot timpul. A fost ceva ca şi cum ar fi şuierat vântul prin hornul şemineului.

— Am înţeles. Cal se duse să se uite pe fereastră. Ai mai trecut în ultima vreme pe la părinţii tăi?

— Am vorbit azi cu tata. Cu ei totul este în regulă. Da' de ce întrebi?

— Dacă noi trei suntem descendenţi direcţi, atunci unul dintre părinţii tăi trebuie să aibă o legătură de sânge cu strămoşii noştri, ai celorlalţi doi, îi atrase atenţia Cal.

— M-am gândit şi eu la acest aspect.

— Nimeni din familiile noastre n-a fost niciodată afectat în cursul

Celor Şapte. Şi am fost uşuraţi de acest lucru, mai zise Cal, întorcându-se. Poate chiar într-atâta de uşuraţi încât nu ne-am întrebat cu-adevărat de ce.

— Fiindcă ne-om fi închipuit, cel puţin parţial, că asta se întâmpla datorită faptului că ei locuiau în afara oraşului. Cu excepţia lui Bill Turner, dar cine naiba ar putea spune ce s-a mai petrecut şi cu el?

— Părinţii mei şi părinţii tăi veneau în oraş în timpul Celor Şapte. Şi mai erau şi alţii, dar tu îţi mai aminteşti ce s-a întâmplat ultima dată pe proprietatea Poffemberger?

— Da, da, îmi amintesc. Fox se frecă la ochi. Faptul că ei se aflau la cinci mile depărtare de oraş nu l-a împiedicat pe Poffemberger să-şi gâtuie soţia, care sărise la el să-l spintece cu un cuţit de măcelărie.

— Acum ştim că străbunica mea a simţit anumite lucruri şi a avut nişte viziuni în acea primă vară şi că aseară a văzut şi ea ceea ce am văzut noi. De ce s-o fi întâmplat asta?

— Poate că forţa aceea îi alege şi îi influenţează doar pe unii, Cal. Fox se ridică şi se duse să mai arunce un butuc în foc. Dintotdeauna au existat şi oameni care n-au fost deloc afectaţi, iar alţii au fost afectaţi diferit.

— Quinn şi Layla sunt primele persoane dinafară care au simţit şi au avut asemenea viziuni. Ne-am gândit la existenţa vreunor legături, dar dacă eventuala conexiune este doar o simplă relaţie de sânge?

Fox se aşeză din nou şi se rezemă de spătarul canapelei, mângâindu-l cu o mână pe Rostogol pe creştet şi patrupedul tresări în somn.

— Asta-i o teorie bună. N-ar trebui să ţi se pară din cale-afară de straniu dacă vei descoperi că te tăvăleşti gol în pat cu o verişoară foarte îndepărtată.

— Oh! Asta chiar că este o idee tulburătoare, gândi Cal. Dacă şi ele au aceeaşi origine ca şi noi, următorul lucru de lămurit ar fi dacă având-le acum lângă noi ne face mai puternici sau mai vulnerabili. Fiindcă mi se pare extrem de limpede că de data asta va fi ori albă ori neagră. De data asta o să fie sau totul, sau nimic. Aşa că… Dar uite că mai vine cineva.

Fox se ridică de pe canapea şi se apropie repede de Cal.

— Personal, nu cred că forţa malefică va da buzna în casa ta şi în… Bărbatul se uită mai bine, în timp ce afară farurile aprinse ale maşinii care se apropia făceau să strălucească luminile celei a lui Cal. Doamne sfinte, este ăsta cumva un Ferrari? exclamă el, rânjind în direcţia celuilalt.

— Gage, strigară apoi amândoi într-un glas.

Ieşiră pe veranda din faţă numai în cămăşi, lăsând uşa deschisă în urma lor. Gage coborî din maşină, privindu-i pe amândoi cu nişte ochi visători, după care îşi scoase din portbagaj geanta, şi-o atârnă pe umăr şi urcă treptele.

— Ce mai faceţi, fetelor? Aveţi o petrecere în pijamale?

— Abia au plecat stripperii, îi zise Fox. Păcat că nu i-ai mai prins şi tu. Apoi se precipită şi îl cuprinse pe Gage într-o strânsă îmbrăţişare. Omule, ce bine-mi pare să te văd iar. Când o să-mi dai şi mie voie să conduc maşina ta?

— Mă gândeam că niciodată. Bună, Cal.

— Da' ştiu că nu te-ai grăbit să vii. Uşurarea, dragostea şi plăcerea sinceră de a-l întâlni din nou pe Gage îl împinseră pe Caleb să-l îmbrăţişeze strâns, aşa cum făcuse şi Fox.

— Am avut câteva treburi de rezolvat pe ici, pe colo. Acum parcă aş bea ceva. Am nevoie şi de o cameră unde să stau.

— Vino înăuntru.

În bucătărie, Cal turnă whisky în pahare. Toţi înţeleseră că era o închinare de bun venit acasă la adresa lui Gage şi foarte probabil paharul de băutură de dinainte de izbucnirea războiului.

— Prin urmare, înţeleg că te-ai întors ca să te umfli în pene.

— Ooo, da.

— Şi cu cât te-ai ales?

Gage începu să-şi răsucească paharul în mână.

— Scăzând cheltuielile şi preţul noii mele jucării de-afară, am mai rămas cu vreo cincizeci.

— Bună treabă dacă reuşeşti să te descurci, comentă Fox.

— Iar eu pot.

— Arăţi cam obosit, frate.

Gage ridică din umeri.

— Am avut câteva zile lungi şi grele, care erau cât pe ce să se sfârşească într-o cumplită ciocnire auto pe şoseaua şaizeci şi şapte.

— Nu te-a ascultat jucăria? îl întrebă Fox.

— Te rog. Gage zâmbi afectat, la auzul unei idei aşa de năstruşnice. O femeiuşcă neatentă, dar extrem de atrăgătoare, mi-a ieşit cu maşina în faţă pe drum. Nu mai era nicio altă maşină pe-acolo şi ea totuşi trage de volan şi îmi iese în cale, într-o rablă – cu nişte roţi frumoase totuşi –, după care coboară din automobilul destinului şi vine la mine cu o falcă-n cer şi cu alta-n pământ, de parcă eu aş fi fost inovat.

— Nici nu te poţi aştepta la altceva din partea unei femei, încuviinţă Fox. Femeile constituie o inepuizabilă sursă de necazuri.

— Şi asta încă nu-i totul. Ajunsese deci cu maşina în micul şanţ de pe marginea şoselei, continuă Gage, gesticulând cu mâna liberă. N-ar fi fost mare scofală, însă femeia s-a ales şi cu o roată pe jantă. Nici asta n-ar fi fost cine ştie ce, numai că şi roata de rezervă era făcută ferfeniţă. Şi a reieşit apoi din discuţie că şi ea mergea la Hollow, aşa că am izbutit să-i încarc la mine în maşină valiza în greutate de cel puţin două tone. După care, femeia mi-a turuit o adresă şi m-a întrebat în cât timp puteam fi acolo, de parcă aş fi fost taximetrist.

Gage sorbi încet din whisky. Norocul ei că am crescut aici şi i-am putut spune că va fi acolo în cinci minute. Şi-a scos atunci mobilul şi a sunat o persoană căreia îi zicea Q, precum în ciudăţenia aia de James Bond, spunându-i interlocutoarei, după cum a reieşit, când am văzut-o pe Q în pragul uşii – şi este chiar o femeie foarte drăguţă, de altfel – spunându-i, zic, să se scoale din pat fiindcă va sosi ea în cinci minute. Apoi…

Cal îl întrerupse, spunându-i o adresă şi întrebându-l:

— Asta-i adresa la care ai dus-o?

Gage lăsă paharul jos.

— La drept vorbind, da.

— Zgomotul ca un şuierat de vânt prin hornul şemineului, murmură Cal. Cred că era vorba despre tine şi Cybil, prietena lui Quinn.

— Cybil Kinski, da, confirmă Gage. Arată a ţigancă de pe Park Avenue. Măi, măi, măi. Îşi turnă în pahar şi restul de whisky. Nu-i asta ca un şut în fund?

— El a apărut de niciunde.

În aşteptarea lui Cybil, Quinn adusese pe masa de toaletă un pahar cu vin roşu. Deoarece sosirea femeii o trezise şi pe Layla, Quinn şedea lângă ea pe patul care urma să fie al lui Cybil, în timp ce nou-venita se tot fâţâia prin încăpere atârnându-şi hainele, punându-şi lucrurile în sertare şi sorbind din când în când câte o înghiţitură de vin.

— Am crezut că mi-a sunat ceasul, deşi niciodată nu-mi văzusem moartea într-un accident de maşină. Îţi jur că nu am habar cum de am scăpat şi n-am ajuns amândoi nişte cadavre, amestecate printre fiare zdrobite şi cuprinse de flăcări. Eu sunt un bun şofer, i se adresă Cybil lui Quinn.

— Aşa este.

— Dar probabil că sunt chiar mai bună decât credeam şi, din fericire, aşa e şi el. Am avut norocul să nu mă aleg decât cu o mare spaimă şi cu o pană de cauciuc, iar pe Rissa s-o ia naiba, pentru că este, ei bine, pentru că este aşa cum este.

— Rissa? se arătă Layla nedumerită.

— Marissa, adică sora lui Cyb, o lămuri Quinn. Cu siguranţă că i-ai împrumutat iar maşina?

— Ştiu, ştiu, *ştiu*, ripostă Cybil, suflându-şi de pe frunte câteva buclişoare de păr rebele. Nu-mi pot da seama cum de mă îmbrobodeşte de fiecare dată. Şi mulţumită Rissei, roata mea de rezervă din portbagaj era spartă.

— Lucru care explică de ce ai coborât aici dintr-o maşină sport realmente sexy.

— Cu greu ar fi reuşit să mă lase baltă acolo, deşi părea genul acela de individ pe care l-ar fi putut bate un astfel de gând. Era ciufulit tot,

splendid şi cu un aer primejdios.

— Îmi amintesc că, ultima oară când am făcut o pană de cauciuc, tipul foarte drăguţ care a oprit să mă ajute avea un burdihan revărsat peste curea, ceva cam de mărimea unui sac de ciment, şi i se bănuia un fund aşijderea.

— Ăsta n-avea deloc burtă şi, cu toate că haina lui mă împiedica să mă uit bine la el, aş pune rămăşag că Gage Turner era dotat şi cu un posterior de primă calitate.

— Gage Turner! exclamă Layla, punând o mână pe coapsa lui Quinn. Ai auzit, Quinn?

— Da, am auzit, îi răspunse aceasta, expirând prelung aerul din plămâni. Perfect! Ne putem bucura că s-a adunat toată gaşca.

De dimineaţă, Quinn le lăsă pe colocatarele ei să mai doarmă, în vreme ce ea plecă să facă jogging până la centrul comunitar. Ştia deja că regreta alergarea într-acolo, fiindcă asta însemna că trebuia să alerge şi înapoi – după antrenamentul de gimnastică. Însă i se părea o trădare la adresa schimbării stilului ei de viaţă să meargă cu maşina la sala aflată la doar trei cvartale depărtare.

În plus, dorea să aibă şi puţin timp de gândire.

Sub niciun motiv nu putea crede că era o simplă coincidenţă faptul că Cybil şi Gage îşi năpustiseră automobilele unul asupra celuilalt în toiul nopţii, chiar lângă oraş.

Era încă un fapt de adăugat la lunga listă de ciudăţenii, îşi zise Quinn expirând norişori de aburi îngheţaţi.

De adăugat era şi faptul că Cybil avea un foarte ascuţit simţ al orientării şi totuşi făcuse evident greşeli după greşeli până ce ajunsese pe drumul lăturalnic exact în momentul în care Gage virase de pe şoseaua principală.

Şi încă una, mai hotărî Quinn apropiindu-se de intrarea din spate a centrului comunitar, ar fi aceea că Cybil spusese că „el a apărut parcă de niciunde”. Quinn era dispusă a lua *ad litteram* afirmaţia cu pricina. Dacă Cybil nu l-a văzut, atunci poate că – în realitatea percepţiei sale, doar în acele momente vitale – el nici măcar nu fusese acolo.

Aşa că din ce cauză fusese important ca ei să se întâlnească separat, în afara grupului? Nu era suficient de bizar ca ei să ajungă amândoi în aceeaşi noapte şi la aceeaşi oră?

Îşi scoase cheia de membră a clubului – mulţumită lui Cal – ca să deschidă uşa către zona de fitness şi introduse pe tastatură codul ei de oaspete.

Luminile erau încă stinse, ceea ce constituia o reală surpriză. De obicei, când sosea ea acolo erau deja aprinse şi cel puţin unul dintre cele trei televizoare pivotante era deschis pe CNN sau pe ESPN ori pe unul dintre talkshow-urile de dimineaţă. Foarte des se afla cineva la

biciclete sau la dispozitivele de ridicare a greutăţilor.

Quinn aprinse luminile şi strigă pentru a-şi anunţa prezenţa, însă glasul ei răsună cavernos. Curioasă, înaintă, deschise uşa şi văzu că luminile erau stinse şi în micul oficiu al îngrijitorului, şi în vestiar.

Poate avusese cineva o activitate târzie în seara precedentă, gândi ea şi luă cheia unui dulăpior din vestiar, după care se dezbrăcă în echipamentul de fitness şi înşfacă un prosop. Alegând să-şi înceapă exerciţiile cu setul cardio, comută postul TV pe programul *Astăzi,* după care se urcă pe unicul aparat eliptic de care dispunea clubul.

Îl programă, rezistând tentaţiei de a trişa cu câteva kilograme în privinţa propriei greutăţi. De parcă ar fi avut vreo importanţă, îşi zise Quinn. (Bineînţeles că avea importanţă.)

Începu încălzirea, mulţumită de disciplina şi de singurătatea ei. Şi totuşi, se aştepta ca uşa să se deschidă brusc în orice moment şi să apară Matt sau Tina, care intrau în tura lor de serviciu. La zece minute după ce se apucase de treabă, Quinn intrase de-a binelea în ritm şi era concentrată asupra ecranului TV pentru ca acesta s-o ajute să ducă la bun sfârşit antrenamentul.

La depăşirea primei mile distanţă, Quinn luă o lungă înghiţitură de apă din sticluţa de voiaj pe care o adusese cu ea. Pe când se avânta în cea de-a doua milă de parcurs, începu să se gândească la cea ce spera să realizeze în ziua aceea, adică la documentarea care stătea la temelia oricărui proiect. Şi dorea să schiţeze introducerea cărţii. Scriind introducerea, era posibil să-i treacă prin minte şi alte idei. La un moment dat, simţi că-şi doreşte să se plimbe din nou prin oraş împreună în Cybil – şi cu Layla, dacă ar fi dispusă.

Pe Cybil putea s-o ia cu ea într-o vizită la cimitir. Venise vremea s-o contacteze şi pe Ann Hawkins.

Poate Cal ar fi avut timp să le însoţească. Oricum, trebuia să stea de vorbă cu el şi să-l întrebe ce credea şi simţea în legătură cu sosirea simultană a lui Cybil şi a lui Gage, pe care ardea de nerăbdare să-l cunoască. Recunoştea că, în cea mai mare parte, voia să-l revadă pe Caleb. Şi să se fălească cu el în faţa lui Cybil.

Uită-te şi tu la el! Nu-i aşa că e tare dulce? Poate că se comporta ca o liceană emoţionată, însă asta nu părea s-o deranjeze. Voia să-l atingă din nou, fie şi numai sub forma unei strângeri rapide de mână. Şi aştepta cu nerăbdare sărutul de întâlnire şi găsirea unei modalităţi de a transforma privirea aceea îngrijorată din ochii bărbatului într-o strălucire de veselie. Îi plăcea nespus felul în care râdeau ochii lui înainte de a izbucni el însuşi în râs, ca şi felul cum el…

Bine. Bine, bine, bine. Era într-adevăr înnebunită de dragul lui, îşi dădu seama. Era prinsă în mrejele acelui băiat emblematic pentru oraşul lui natal. Era şi ăsta un lucru drăguţ, decise ea, numai că îi umplea măruntaiele de fiori. Şi totuşi, aceşti fiori nu erau cu totul

neplăcuţi. Era o minunată şi extrem de interesantă combinaţie de uluire şi încântare.

Quinn îndrăgostită, îşi zise ea şi atinse pragul a două mile de alergare cu un zâmbet fericit pe buze. Chiar dacă gâfâia şi sudoarea i se scurgea pe tâmple, se simţea la fel de proaspătă şi de veselă ca o margaretă de primăvară.

În clipa aceea, se stinseră toate luminile.

Aparatul pe care alerga rămase pe loc, ecranul televizorului se înnegri, iar sonorul amuţi.

— Of, la naiba! Nu se alarmă, întrebându-se ce s-o fi întâmplat. Bezna era totală, şi cu toate că avea în minte o reprezentare rezonabilă a locului şi a poziţiei în care se afla ea în raport cu ieşirea, ca şi a ceea ce se afla între ea şi uşă, Quinn adoptă o atitudine prudentă în privinţa iniţiativei de a porni pe întuneric, orbecăind, ca să scape cât mai repede.

Şi-apoi ce? se întrebă ea aşteptând să-şi recapete suflul. Era imposibil să ajungă pe bâjbâite până la vestiar, să găsească dulăpiorul şi să-şi recupereze hainele. Aşa încât ar fi nevoită să iasă în stradă îmbrăcată cam sumar.

Quinn auzi apoi prima bubuitură înfundată, se înfioră şi i se făcu pielea ca de găină. Şi înţelese atunci că problemele ei erau mult mai mari decât cele pricinuite de costumaţia sa.

Nu era singură. În timp ce pulsul i se accelera, spera cu disperare că orice ar fi acolo, în beznă, împreună cu ea, să fie de natură umană. Dar sunetele cu pricina, bubuiturile care zguduiau pereţii şi planşeurile, zgomotele acelea îngrozitoare care parcă veneau de sub podea nu păreau a fi de origine omenească. Se înfioră, în parte de frică şi în parte din cauza frigului intens care se lăsase brusc.

Nu-ţi pierde cumpătul, se îmbărbătă ea. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi pierde cumpătul. Quinn înşfacă sticla cu apă – jalnică armă, ce-i drept, însă era tot ce avea – şi sări de pe banda aparatului pe pardoseală, pierzându-şi echilibrul.

Se lovi de podea cu umărul şi cu şoldul şi se strădui să se ridice în picioare cât mai repede. Dezorientată, nu mai ştia încotro s-o rupă la fugă. Auzea o voce în spate, în faţă, în mintea ei – nu putea spune unde anume –, iar aceasta şoptea ceva despre moarte.

Quinn îşi dădea seama că zbiera în timp ce înainta pe drum, pe podeaua care se cutremura. Cu dinţii clănţănindu-i în gură de frig şi de groază, intră cu umărul într-un alt aparat. Gândeşte, gândeşte, gândeşte! îşi spuse în sinea ei, fiindcă ceva se apropia, se apropia tot mai mult, prin beznă. Pipăi cu mâini tremurătoare noul aparat – o paşnică bicicletă – şi, cu fiecare rugăciune pe care o ştia răsunându-i în minte, îşi folosea poziţia din încăpere pentru a se orienta către uşă.

În spatele ei se auzi o pocnitură şi ceva îi bufni cu un zgomot

înăbuşit pe picior. Quinn tresări, se năpusti înainte şi se poticni, cutremurându-se iar. Nemaipăsându-i acum de obstacolele ce s-ar putea afla între ea şi uşă, se aruncă în direcţia în care spera să fie ieşirea. Cu răsuflarea arzându-i plămânii, începu să pipăie peretele.

— Găseşte-o naibii odată, Quinn! Găseşte blestemata aia de uşă!

Mâna ei nimeri orbeşte balamalele şi, suspinând, dădu peste clanţă. Apăsă şi trase.

Lumina explodă orbitor în faţa ei, iar corpul lui Cal – deja în mişcare – se ciocni de al ei. Dacă i-ar mai fi rămas o fărâmă de suflu, şi-ar fi pierdut-o atunci. Genunchii ei nu apucară să se mai îndoaie, fiindcă el o cuprinsese în braţe şi o luase pe sus, interpunându-se ca un scut între ea şi camera din spate.

— Ţine-te bine acum. Poţi să te ţii de mine? Glasul lui părea straniu de calm când întinse mâna în spate şi trase uşa, închizând-o. Eşti rănită? Spune-mi dacă eşti rănită! Mâinile lui o mângâiau deja uşor, urcând apoi şi cuprinzându-i obrajii în palme, după care buzele lui îi luară în stăpânire gura. Văd că totul e-n regulă cu tine, îndrăzni să-i spună, lăsând-o să se sprijine de piatra clădirii, în timp ce el îşi scoase haina. Nu ţi s-a întâmplat nimic. Uite, pune haina asta pe tine. Altfel o să îngheţi de frig.

— Erai acolo, îi zise ea, privindu-l îndelung, drept în ochi. Erai acolo.

— N-am putut să deschid uşa. Nu se potrivea cheia. O apucă de mâini şi i le frecă între mâinile lui pentru a i le încălzi. Camioneta mea este parcată afară, imediat în faţă. Vreau să urci în camionetă. Am lăsat cheile înăuntru. Porneşte aeroterma. Stai acolo şi aşteaptă-mă. Poţi să faci asta?

Ea ar fi vrut să-i spună da. O parte din ea voia să facă orice i-ar fi cerut el. Însă, uitându-se în ochii lui, Quinn înţelese ce intenţiona el să facă.

— Ai de gând să intri acolo.

— Asta-i ceea ce sunt nevoit să fac. Iar ceea ce trebuie să faci tu este să te aşezi în camionetă şi să mă aştepţi câteva minute.

— Dacă intri acolo, o să vin şi eu cu tine.

— Quinn!

Cum de izbutise el să pară şi răbdător, şi supărat în acelaşi timp? se întrebă ea.

— Şi eu am nevoie să intru acolo ca şi tine. Am să mă urăsc dacă am să mă cuibăresc în camioneta ta în timp ce tu ai să fii acolo înăuntru. Şi nu vreau să mă urăsc. Iar în afară de asta, o să fie mai bine dacă vom fi doi. E mult mai bine. Hai s-o facem. Pur şi simplu s-o facem, şi lăsăm cearta pe mai târziu.

— Stai în spatele meu şi ieşi doar dacă spun eu. Asta-i înţelegerea.

— S-a făcut! Crede-mă, nu mi-e ruşine să mă ascund în spatele tău.

În momentul acela, desluşi în ochii lui o abia perceptibilă scânteiere de zâmbet, fapt care o linişti mai mult decât o înghiţitură bună de whisky.

El răsuci cheia din nou. Quinn îşi ţinu răsuflarea. Înăuntru, luminile erau aprinse. Vocea lui Al Roker anunţa cu bucurie la televizor buletinul meteo naţional. Unica dovadă a faptului că acolo se petrecuse ceva era sticluţa ei de voiaj de sub rastelul cu haltere.

— Cal, jur că a căzut curentul, apoi încăperea…

— Am văzut şi eu. Când ai ieşit tu pe uşă, înăuntru era întuneric beznă, iar halterele acelea erau împrăştiate pe toată pardoseala. Le-am putut vedea rostogolindu-se, la lumina care intra pe uşă. Iar podeaua sălta. Am văzut, Quinn. Şi am auzit şi zgomotele de dincolo de uşă.

Bărbatul îşi aminti că împinsese în uşă de două ori, cu toată forţa de care se simţea în stare, fiindcă o auzise pe Quinn ţipând şi fiindcă i se păruse că se prăbuşeau plafonul şi acoperişul.

— Foarte bine. Hainele mele sunt în vestiar. Vreau să mi le recuperez imediat de-acolo.

— Dă-mi mie cheia dulăpiorului şi o să…

— Mai bine mergem împreună. ÎI luă de mână. Parcă se simte un iz ciudat, nu sesizezi? Altul decât transpiraţia mea pricinuită de antrenament şi de panică.

— Da. Mereu m-am gândit că trebuie să fie un miros ca de pucioasă. Acum scade în intensitate. Surâse văzând că ea se oprise să ridice o greutate de cinci kilograme pe care o strânse în mână ca pe o armă.

Cal deschise uşa de la vestiarul femeilor. Aici domnea aceeaşi ordine ca şi în sala de gimnastică. Şi totuşi, el luă cheia ei şi o adăposti pe ea în spatele lui, deschizând de-abia după aceea dulăpiorul. Mişcându-se repede, Quinn îşi scoase echipamentul şi se schimbă.

— Hai să plecăm de-aici.

Cal o ţinea de mână, îndreptându-se amândoi spre ieşire, când intră Matt.

Era un bărbat tânăr care lucra probabil cu jumătate de normă ca îngrijitor, iar ocazional ca antrenor angajat cu ziua. Un rapid şi inofensiv zâmbet cu subînţeles îi arcui buzele când îi văzu pe cei doi ieşind împreună din vestiarul femeilor. Apoi îşi drese glasul şi spuse:

— Salut, iertaţi-mă că am întârziat. Mi s-au întâmplat tot soiul de chestii în dimineaţa asta! Mai întâi n-am auzit deşteptătorul, şi ştiu cum e privită o asemenea scuză. Apoi, maşina n-a vrut să pornească. Una din acele dimineţi cu ghinion.

— Da, încuviinţă Quinn, punând la loc greutatea şi recuperând sticla de apă. Pentru azi, eu am terminat. Îi dădu cheia de la dulăpior şi îşi luă rămas-bun.

— Vă mai aşteptăm.

Ea tăcu până ce ieşiră din clădire, apoi îi zise lui Cal:

— El a crezut că noi ne-am…

— Da, da.

— Ai făcut-o vreodată într-un vestiar?

— Deoarece aceasta a fost prima oară când am intrat într-un vestiar de fete, trebuie să-ţi răspund negativ.

— Nici eu. Cal, ai timp să treci pe la noi şi să bei o cafea? Dumnezeule, trebuie să pregătesc micul dejun şi în vremea asta am putea discuta şi despre ceea ce mi s-a întâmplat.

— Pentru tine îmi fac timp întotdeauna.

În timp ce pregătea ouă jumări, Quinn îi povesti tot ce se petrecuse.

— M-am speriat îngrozitor, termină ea, ducând cafeaua în mica sufragerie.

— Nu. Nici vorbă. Cal puse farfuriile cu ouă şi pâine integrală prăjită pe masă. Ai reuşit să găseşti ieşirea, în bezna aia şi cu tot tărăboiul de-acolo. Nu ţi-ai pierdut capul şi ai izbutit să ajungi la ieşire.

— Mulţumesc. Ea se aşează. Nu mai tremura, dar genunchii erau încă moi. Îţi mulţumesc că ai spus asta.

— Nu este decât adevărul.

— Erai acolo când am deschis uşa şi ăsta a fost unul dintre cele mai frumoase momente ale vieţii mele. Cum ai ştiut că trebuia să te afli acolo?

— Am venit devreme fiindcă voiam să trec pe-aici ca să văd ce mai faci şi să-ţi spun despre sosirea lui Gage…

— Ştiu asta. Povesteşte-mi mai întâi despre ceea ce a urmat.

— Bine, am ieşit de pe Main Street şi am făcut un ocol pe drumul din spate până acolo, unde am văzut-o pe Ann Hawkins stând în picioare în faţa uşii de la intrarea principală. Şi te-am auzit pe tine urlând.

— Din cabina camionetei tale aflată pe stradă. De la o aşa distanţă, prin toate zidurile de piatră, m-ai auzit?

— Te-am auzit, îi răspunse el şi se gândi că acelea nu fuseseră nişte clipe prea strălucite din existenţa lui. Când am sărit din maşină şi am rupt-o la fugă spre intrare, am auzit zgomote puternice şi bocănituri şi Dumnezeu mai ştie ce alte sunete venind din interior. Şi n-am putut să deschid blestemata aia de uşă.

Quinn sesiza acum emoţia din vocea lui şi teama pe care şi-o ascunsese atâta timp. Ea se ridică şi, spre mulţumirea amândurora, se cuibări în poala lui. Iar Quinn era tot în braţele lui Cal când intră Cybil.

— Bună. Nu vă ridicaţi. Luă scaunul lui Quinn. Mănâncă cineva asta? Uitându-se la cei doi, Cybil luă o îmbucătură bună. Probabil că

tu eşti Caleb.

— Ea e Cybil Kinski, iar el e Caleb Hawkins, făcu Quinn prezentările. Am avut o dimineaţă cumplită.

În momentul acela, Layla se ivi şi ea cu o stacană de cafea în mână şi cu nişte ochi adormiţi, care se înnourară de îngrijorare când o zări pe Quinn.

— Ce s-a întâmplat?

— Ia şi tu un loc şi o să vă povestim.

— Trebuie să văd şi eu locul acela, le zise Cybil de îndată ce se termină relatarea. Şi sala de la centrul de bowling şi oricare alt loc în care s-a petrecut un astfel de incident.

— În cazul ăsta, va trebui să vezi tot oraşul, spuse sec Quinn.

— Şi o să fie nevoie să văd cât mai repede şi poiana cu stânca.

— E tiranică Cybil, îi zise Quinn lui Cal.

— Eu credeam că tu eşti tiranică, dar văd că te depăşeşte. Cybil, poţi trece pe la centrul de bowling oricând vrei. Quinn te poate conduce la sala de fitness, iar dacă n-o să pot fi şi eu acolo, o să vorbesc fie cu Fox, fie cu Gage să vă însoţească. Ar fi mai bine să meargă amândoi. Cât despre Stânca Păgână, am discutat problema aseară cu Fox şi cu Gage şi am căzut de acord că data următoare vom merge cu toţii acolo. Toată lumea. Azi n-am timp, şi nici Fox. Duminică ar fi cel mai bine.

— E foarte organizat tipul ăsta şi îşi asumă responsabilităţi, îi zise Cybil lui Quinn.

— Da. Aşa este el, încuviinţă Quinn şi îl sărută pe Caleb pe obraz. Dar văd că v-am făcut să lăsaţi ouăle să se răcească.

— A fost un troc avantajos. Acum ar fi bine să le mănânc.

— Mai avem multe de discutat. Ascultă, poate că ar fi cazul ca voi trei să veniţi la cină.

— Găteşte cineva?

— Cyb găteşte.

— Hei!

— Ai mâncat micul dejun preparat de mine. În plus, tu chiar te pricepi să găteşti. În afară de asta, ar mai fi încă ceva. Se lăsă să alunece din braţele lui Cal pentru ca el să se poată ridica şi îl întrebă: Crezi că ar angaja-o Fox pe Layla?

— Cum? Cine? De ce? începu Layla să spumege.

— Fiindcă tu ai nevoie de o slujbă, îi reaminti Quinn. Şi ar avea şi el nevoie de o asistentă.

— Dar eu nu cunosc nimic despre… nu poţi, pur şi simplu, să…

— Doar ai condus un butic, îi aminti Quinn. Asta-i deja jumătate din toată treaba. Să conduci. Ştii să completezi indexul de fişe colorate şi de diagrame, aşa că aş zice că n-ai probleme nici cu îndosarierea, nici cu stabilirea unui program şi nici cu toate celelalte. Orice altceva

vei mai putea învăţa şi pe parcurs. Lansează-i lui Fox întrebarea, vrei, Cal?

— Bineînţeles. E-n regulă.

— Şi mai îndrăzneşte să spună că eu sunt tiranică, comentă Cybil, terminând de băut cafeaua din ceaşca lui Quinn.

— Eu numesc asta gândire creatoare şi conducere înţeleaptă. Iar acum, du-te tu şi umple-mi cana cu cafea cât îl conduc eu pe Caleb până la uşă şi îi dau un lung sărut pătimaş.

În timp ce Quinn îl trăgea pe Cal afară din cameră, Cybil zâmbi în urma lor şi zise:

— E îndrăgostită lulea.

— Nu mai spune!

În clipa aceea Cybil îşi transferă zâmbetul către Layla.

— Cred că ţi-a cumpărat bunăvoinţa fluturându-ţi pe sub nas slujba aceea atât de folositoare.

— O să revin şi la asta. Presupui că îl iubeşte pe Caleb?

— E îndrăgostită până peste urechi. Cybil luă apoi cana şi se ridică, adăugând: Apropo de superlative, lui Q îi place foarte mult să-i îndrume pe cei din jurul ei, dar e atentă să-i direcţioneze către ceva util sau măcar interesant. N-ar fi deschis discuţia despre slujba aceea, dacă n-ar fi fost sigură că te poţi descurca.

Se întoarse spre bucătărie, pufnind zgomotos:

— Ce naiba aş putea să pregătesc pentru cină?

15

Lui Cal îi era greu să dea ochii cu Bill Turner şi să nu-i spună că Gage se află în oraş. Însă Cal îşi cunoştea bine prietenul. Când Gage va vrea ca tatăl său să afle, i-o va spune el însuşi. De aceea, Cal făcu tot posibilul să-l evite pe Bill, închizându-se la el în birou.

Se ocupă de comenzi, facturi, chitanţe şi rezervări, având o întrevedere şi cu tipul de la jocuri mecanice pentru a discuta înlocuirea uneia dintre vechile maşini cu alta ceva mai atrăgătoare.

Uitându-se apoi la ceas, îşi zise că, dacă Gage nu se trezise deja, ar fi cazul să o facă. Ridică receptorul din furcă.

Nu era treaz, încă nu-şi băuse cafeaua de dimineaţă, decise Cal, sesizând iritarea din glasul prietenului său. Ignorând toate astea, Cal se lansă în relatarea celor întâmplate dimineaţa, îi transmise programul pentru cina din seara aceea şi închise telefonul.

Apoi, dând ochii peste cap, Cal îl sună pe Fox ca să-l pună şi pe el la curent cu aceeaşi informaţie şi să-l anunţe că Layla avea nevoie de un serviciu şi că ar fi bine s-o angajeze el pentru a o înlocui pe doamna Hawbaker.

Fox reacţionă monosilabic:

— Ăăă?

— Acum trebuie să închid, replică iute Cal şi întrerupse legătura telefonică.

Îşi îndeplinise astfel, îndatorirea, gândi el. Satisfăcut, se întoarse spre ecranul monitorului şi căută informaţiile despre sistemele automate de ţinere a punctajelor despre care voia să discute cu tatăl său pentru a instala şi ei aşa ceva.

Venise vremea să modernizeze centrul de distracţii. Poate că era o prostie să se gândească la o asemenea investiţie dacă peste câteva luni oricum totul se putea duce de râpă. Însă, până şi dacă se va alege praful de toate, investiţia nu avea ce rău să facă.

Tatăl său îi va spune că persoanele cu vederi conservatoare vor obiecta, dar Cal nu credea una ca asta. Oricui va vrea să ţină scorul pe hârtie, centrul îi va pune la dispoziţie formularele de punctaj şi instrumentele de scris necesare. Totuşi, el gândea că, dacă cineva le-ar arăta clienţilor cum funcţionează noul sistem şi le-ar oferi gratuit câteva jocuri de acomodare, sistemul ar fi acceptat chiar şi de către cei mai reticenţi.

Puteau achiziţiona sisteme la mâna a doua, recondiţionate, asta constituind o parte din argumentaţia pe care era pregătit să o susţină. Şi îl mai aveau şi pe Bill, care se pricepea să monteze aproape orice şi putea repara totul.

Una era să fii puţin tradiţionalist şi cu totul alta să te dovedeşti complet demodat.

Însă nu, nu aşa trebuia procedat cu tatăl său. Lui îi plăceau lucrurile demodate. Cel mai bine ar fi să lase cifrele să vorbească de la sine. Bowlingul le asigura mai mult de jumătate, ba chiar aproape şaizeci la sută din câştiguri, aşa că…

Îşi întrerupse brusc gândul, auzind că bate cineva la uşă şi simţind o tresărire interioară la gândul că putea fi Bill Turner. Dar pe uşă îşi băgă capul mama lui, care îl întrebă:

— Eşti prea ocupat ca să mă primeşti în vizită?

— Pentru tine nu-s niciodată ocupat. Dacă vrei, putem doborî împreună câteva popice până la începerea meciurilor oficiale de la matineu.

— Nici gând! Frannie îşi iubea soţul, însă obişnuia să spună că ea nu-i jurase să-l iubească, să-l onoreze şi să arunce bile pe pista de bowling. Femeia intră şi se aşeză, după care întinse gâtul pentru a vedea mai bine ce se afla pe ecranul calculatorului. Buzele îi tresăriră şi se crispară. Îţi urez noroc cu asta.

— Să nu-i spui încă nimic tatei, bine?

— Buzele-mi sunt pecetluite.

— Cu cine iei masa de prânz?

— Da’ de unde ai ştiut că am să iau masa de prânz cu cineva?

El făcu un gest spre jacheta ei asortată, cu pantalonii impecabili şi cu cizmuliţele cu tocuri şi răspunse:

— Te-ai îmbrăcat prea elegant ca să mergi la cumpărături.

— Deştept eşti! Am câteva comisioane de făcut, iar după aceea mă întâlnesc cu prietena mea Joanne Barry pentru masa de prânz.

Mama lui Fox, gândi Cal şi dădu din cap.

— Noi două mai luăm când şi când prânzul împreună, însă ieri m-a sunat anume ca să mă întrebe dacă putem să ne întâlnim astăzi. Era foarte îngrijorată. Aşa că am venit să te întreb dacă nu există ceva ce ar trebui să-l ştiu, ceva ce doreşti să-mi spui înainte să o întâlnesc.

— Mamă, lucrurile se află sub control atâta cât le pot eu ţine. Încă n-am găsit şi răspunsuri, dar am mai multe întrebări şi cred că ăsta-i un pas înainte. De fapt, am şi una pe care ai putea să i-o pui mamei lui Fox pentru mine.

— Perfect.

— Ai putea s-o întrebi dacă vreunul dintre strămoşii ei s-a numit Hawkins.

— Crezi că am putea fi înrudiţi cu ei? Ar fi de folos dacă am fi?

— Ar fi bine să ştiu răspunsul.

— Atunci am să-i pun această întrebare. Iar acum răspunde-mi mie la o altă întrebare. E totul în regulă cu tine? Te rog să-mi răspunzi doar printr-un simplu da sau nu.

— Da.

— În cazul ăsta e bine. Se ridică. Mai am pe lista mea vreo jumătate de duzină de lucruri de făcut înainte de a mă întâlni cu Jo. Dădu să se îndrepte către uşă, după care rosti foarte încet, printre dinţi: La naiba! Şi se întoarse spre el. N-aveam de gând să te întreb, fiindcă n-am nicio putere să te influenţez într-o asemenea chestiune, totuşi nu mă pot abţine: Între tine şi Quinn Black este ceva serios?

— În ce privinţă?

— Caleb James Hawkins, te-aş pofti să nu te prefaci că nu înţelegi!

El ar fi râs, dar tonul ei îi produse, ca un reflex pavlovian, gârbovirea umerilor.

— Nu ştiu răspunsul exact la această întrebare. Şi nu sunt sigur că ar fi înţelept să mă implic prea tare atâta vreme cât se petrec o mulţime de ciudăţenii, cât există aşa de multe lucruri de cântărit.

— Ce timpuri mai bune aştepţi, Caleb al meu cel cu capul pe umeri? replică Frannie. Puse mâna pe clanţă şi îi zâmbi. Of, dar cum rămâne cu rafinatele sisteme de ţinere a scorurilor? Încearcă să-i reaminteşti tatălui tău cât de mult i s-a opus la rândul lui tatăl său acum aproximativ treizeci şi cinci de ani ca să instaleze sisteme de proiecţie a punctajului pe ecran.

— O să ţin minte.

Rămas singur, Cal printă informaţiile despre sistemele de înregistrare automată a punctajelor, atât noi, cât şi recondiţionate, după care întârzie să coboare la parter şi să verifice dacă era totul în regulă cu recepţia, cu rotiseria şi cu zonele de joc în timpul partidelor oficiale de dimineaţă.

Aromele care veneau dinspre rotiserie îi amintiră că sărise peste micul dejun, aşa încât îşi luă un covrig fierbinte şi o coca-cola, după care se întoarse la el în birou.

Astfel înarmat, Cal hotărî că, întrucât totul mergea normal, îşi putea permite să ia o pauză mai lungă. Voia să facă nişte cercetări ceva mai profunde în legătură cu Ann Hawkins.

Aceasta îi apăruse de două ori în trei zile. În ambele cazuri, Cal se gândise că fusese un avertisment. O mai văzuse şi înainte, dar numai în vise. O dorise în visurile lui, recunoştea el – sau prin intermediul lui o dorise de fapt Giles Dent.

Însă de data asta incidentele i se păruseră altfel, şi diferite fuseseră şi sentimentele lui.

Şi totuşi, nu acela era scopul, nu aceea era esenţa problemei, îşi aminti el mestecând o bucăţică de covrig.

Avea încredere în intuiţia şi în instinctele lui Quinn în legătură cu jurnalele. La un moment dat, undeva, probabil că fuseseră mai multe. Poate că se aflau în vechea clădire a bibliotecii. Cal era ferm decis să meargă acolo şi să cerceteze amănunţit locul. Doamne, dacă fuseseră cumva transferate într-un alt spaţiu, sau dacă fuseseră încurcate rafturile, ori dacă jurnalele fuseseră puse bine la păstrare, căutarea lor putea fi un coşmar.

Aşa că voia să afle mai multe despre Ann, ceea ce l-ar ajuta să descopere mai repede răspunsurile.

Unde fusese ea vreme de aproape doi ani? Toate informaţiile şi toate relatările pe care le auzise ori le citise indicau că femeia dispăruse în noaptea focului din poiană şi nu mai revenise la Hollow decât atunci când fiii ei aveau deja aproape doi ani.

— Unde ai fost în tot timpul ăsta, Ann?

Unde s-ar fi putut ascunde o femeie însărcinată, cu tripleţi în pântec, în timpul ultimelor săptămâni dinainte de a se naşte copiii? Pe-atunci, călătoriile erau probabil ceva extrem de dificil, chiar şi pentru o femeie neîmpovărată de graviditate.

De asemenea, era exclus ca o femeie în starea ei să fi mers prea mult pe jos sau chiar călare ori cu un vehicul. Aşa că, logic, probabil că se ascunsese pe undeva prin apropiere, găzduită de cineva de încredere.

Şi cine ar fi fost dispus să găzduiască o femeie tânără şi nemăritată? Prima opţiune ar fi fost o rudă.

Sau poate o prietenă ori o văduvă bătrână şi amabilă. Dar cea mai indicată persoană rămânea cineva din familie.

— Acolo te-ai fi dus dacă ai fi dat de greu, nu-i aşa?

În timp ce despre Ann Hawkins nu era deloc uşor să găsească vreo informaţie, despre tatăl ei, fondatorul aşezării Hawkins Hollow, descoperise destule.

Cal citise şi despre el, desigur. Studiase, însă niciodată nu citise şi nu cercetase acest lucru dintr-un astfel de unghi. Acum apelase la întreaga cantitate de informaţii pe care le descărcase în calculatorul lui de la serviciu şi care se refereau la James Hawkins.

Făcea investigaţii colaterale şi îşi nota orice menţionare a unor rude de sânge sau prin alianţă. Rezultatele erau anemice, dar cel puţin urmărea să descopere ceva. Cu asta se ocupa Cal când la uşă ciocăni cineva. Se opri din lucru când Quinn băgă capul pe uşă, aşa cum făcuse în dimineaţa aceea şi mama lui.

— Lucrai. Aş paria că nu poţi suferi să fii întrerupt. Însă…

— Nu-i nimic. Cal se uită iute la ceas şi văzu, cu o tresărire de vinovăţie, că pauza lui durase mai bine de o oră. Oricum m-am întrerupt deja din muncă mai mult decât intenţionasem.

— În afacerea cu bowlingul există mari rivalităţi. Quinn spusese asta surâzând, în vreme ce intra. Nu voiam decât să te anunţăm că

suntem aici. Am dus-o pe Cyb într-un rapid tur al oraşului. Ştii că în Hawkins Hollow nu există niciun loc de unde să-ţi poţi cumpăra pantofi? Acum face mare tărăboi în privinţa bowlingului. Cyb este o vicioasă în materie de competiţie. Aşa că eu m-am refugiat aici, înainte să mă târască în treaba asta. Speram să mâncăm ceva la rotiseria ta – poate că ai putea să ne însoţeşti – mai înainte ca Cyb să…

Entuziasmul ei se stinse. Nu numai că nu scotea o vorbă, dar Cal rămăsese cu ochii pironiţi la ea. Nu făcea decât să se holbeze.

— Ce te zgâieşti aşa la mine? Quinn se frecă la nas apoi îşi trecu o mână prin păr. Îmi stă părul aiurea?

— Asta-i numai o parte. Probabil doar o mică parte.

El se ridică şi dădu ocol mesei de lucru. Nu scăpă din ochi faţa femeii când trecu pe lângă ea şi se duse să închidă uşa şi să o încuie.

— Of. *Of.* Chiar aşa? Cu-adevărat? Aici? Acum?

— Chiar aşa. Adevărat. Aici şi acum. Quinn părea cuprinsă de neastâmpăr, iar asta era o mică şi rară desfătare. Arăta uluită. Iar Cal nu îşi putea explica cum de trecuse, într-o fracţiune de secundă, de la încântarea că o vedea la excitare, şi de fapt nici nu-i păsa. Ceea ce însă ştia fără dubiu era că dorea s-o mângâie, să se îmbete de parfumul ei, să-i simtă trupul încordându-se şi apoi relaxându-se, lăsându-se în voia instinctelor.

— Nu eşti deloc previzibil, cum s-ar cuveni. Urmărindu-l acum, îşi scoase puloverul şi începu să-şi descheie bluza.

— Chiar crezi că s-ar cădea să fiu previzibil? Fără să se mai încurce şi cu nasturii, îşi scoase cămaşa trăgând-o peste cap.

— Eşti un băiat care locuieşte în oraşul natal, şi care provine dintr-o familie aşezată, şi ai ajuns să conduci afacerea datând de trei generaţii a familiei tale. Ar trebui să fii previzibil, Caleb, îi spuse ea, descheindu-şi jeanşii. Dar mie-mi place că nu eşti. Şi nu mă refer numai la sex, deşi acest lucru cântăreşte greu în balanţă.

Quinn se aplecă să se descalţe, îndepărtându-şi şuviţele de păr care îi căzuseră peste ochi pentru a-l putea privi în voie, apoi continuă:

— Ar trebui să te fi căsătorit deja sau să fii pe cale de a face acest important pas cu iubita ta din colegiu. Gândeşte-te la îndatoriri.

— Mă gândesc şi la îndatoriri, însă nu chiar în clipa asta. Momentan, Quinn, nu mă pot gândi decât la tine.

Femeia îşi simţi inima tresăltându-i în piept încă înainte ca el să fi întins mâinile spre ea şi s-o mângâie pe braţele goale, încă înainte ca buzele lui să le fi atins pe-ale ei.

Ar fi putut să râdă atunci când se aşezară amândoi pe pardoseală, dar pulsul i-o luase razna. Era cu totul altfel acolo, jos, decât în pat. Era mai multă insistenţă şi un fel de simţ al cutezanţei. El îi trase repede în jos sutienul, astfel încât buzele, dinţii şi limba lui să-i poată

alinta în voie sânii, până ce şoldurile ei începură să zvâcnească necontrolat. Ea îi căută cu o mână febrilă bărbăţia, i-o găsi încordată şi i-o strânse în palmă, făcându-l să geamă de plăcere.

Nu mai voia să aştepte şi de data asta. Nu acum, când nu mai putea să savureze nimic, ci doar să ia în stăpânire. Cal se rostogoli cu ea în braţe, astfel ca ea să ajungă deasupra lui şi să-l poată încăleca. Chiar când o prinsese de şolduri, ea se ridică şi îl absorbi înăuntrul ei. Iar când Quinn se aplecă şi îl sărută cu lăcomie, părul ei se revărsă, ascunzându-le feţele. M-a împresurat, gândi Cal. Cu trupul ei, cu aroma ei, cu energia ei debordantă. Îi mângâie spatele, curbura şoldurilor, în timp ce ea se legăna fără încetare deasupra lui, conducându-l pe nebănuite culmi de plăcere.

Iar când ea se arcuia spre spate, conturul rotunjimilor ei, atitudinile ei, totul îl subjuga.

Quinn renunţă la orice împotrivire şi se abandonă senzaţiilor. Pulsurile lor bubuiau accelerat, iar trupurile alunecau într-o agitaţie ameţitoare. Quinn îl simţi dintr-odată atingând orgasmul şi ejaculând în culmea extazului, şoldurile lui cutremurându-se şi emoţionând-o profund. Îl făcuse să-şi piardă primul controlul, îl trecuse dincolo de pragul suportabilităţii. Iar acum tot Quinn folosea efectele aceleiaşi puteri pentru a depăşi ea însăşi culmea atât de abruptă.

Alunecă istovită de pe ameţitoarele înălţimi ale extazului şi rămase deasupra lui, înfierbântată şi puţin stupefiată. Apoi izbucni în hohote de râs.

— Doamne, suntem ca o pereche de adolescenţi. Sau iepuri.

— Poate că suntem ca doi iepuri adolescenţi.

Înveselită, ea se ridică în capul oaselor şi îl întrebă:

— Foloseşti adesea în felul acesta multifuncţionalitatea biroului tău?

— Ah…

Ea îl înghionti puţin în vreme ce îşi aranja sutienul.

— Vezi? Eşti imprevizibil.

El îi ţinu la îndemână bluza şi replică:

— Asta-i prima oară când mi-am folosit în scopul ăsta biroul în timpul programului de lucru.

Buzele femeii se arcuiră într-un zâmbet în timp ce îşi încheia nasturii de la bluză.

— Ăsta-i un lucru drăguţ.

— Şi de când mă ştiu, nu m-am simţit ca un iepuroi adolescent.

Ea se aplecă spre el şi îl sărută iute pe buze.

— Iar ăsta-i un lucru încă şi mai drăguţ. Aflată tot pe podea, ea îşi trase la iuţeală pantalonii, lucru pe care îl făcu şi el. Aş vrea să-ţi spun ceva. Întinse mâna după încălţări şi îşi trase o gheată pe picior. Cred că… Ba nu, spunând „cred” e ca un fel de eschivare, este calea unui

laş.

Răsuflă adânc, smuci şi cealaltă gheată, după care îl privi pierdută drept în ochi şi spuse:

— M-am îndrăgostit de tine.

Cal simţi un şoc – unul fulgerător şi ascuţit ca o săgeată drept în măruntaie. Apoi simţământul se transformă într-un nod de teamă.

— Quinn…

— Nu te osteni să-mi aminteşti că nu ne cunoaştem decât de vreo două săptămâni. Şi nu vreau să aud expresia: „Mă simt de-a dreptul flatat, însă…" Nu ţi-am spus asta ca să obţin o reacţie din partea ta, ci pentru că trebuia să ştii. Aşa că, mai întâi, n-are nicio importanţă de când ne cunoaştem. Eu mă cunosc de multă vreme şi mă cunosc foarte bine. Şi ştiu precis ceea ce simt, atunci când simt ceva. În al doilea rând, s-ar cuveni să te simţi flatat, se înţelege de la sine. Şi nu-i nevoie să te agiţi. Nu eşti obligat şi nu se aşteaptă nimeni de la tine să simţi ceea ce simt eu.

— Quinn, pe noi – pe noi toţi – ne apasă o mare presiune. Nu ştim nici măcar dacă vom mai apuca luna august. Nu putem să…

— E drept. Nimeni nu poate şti aşa ceva, însă avem mai multe motive să fim îngrijoraţi în privinţa asta. Îi cuprinse faţa în mâini. În consecinţă, Cal, momentul acesta este extrem de important. Clipa de faţă contează al naibii de mult. Mă îndoiesc că în alte condiţii ţi-aş fi spus, deşi pot să fiu şi impulsivă. Dar cred că, în alte împrejurări, te-aş fi aşteptat să mă ajungi din urmă. Sper să o faci, însă până una-alta lucrurile sunt în regulă aşa cum sunt acum.

— Trebuie să ştii că eu…

— Taci. Să nu care cumva să-mi spui că îţi pasă de mine şi că ţii foarte mult la mine. În vocea ei se simţea deja prima nuanţă de mânie. Instinctul te mână să reiei toate clişeele pe care le bolboroseşte lumea în asemenea cazuri. Iar pe mine asta nu face decât să mă scoată din sărite.

— Foarte bine, e-n regulă, şi totuşi dă-mi voie să te întreb ceva, dar promite-mi că nu te enervezi. Te-ai gândit că tot ce simţi acum s-ar putea să fie ceva cam ca ceea ce s-a întâmplat acolo, în luminiş? Adică, să zicem, un fel de reflectare a ceea ce simţea Ann pentru Dent.

— Da, m-am gândit, însă nu-i aşa. Se ridică şi îşi puse puloverul. Cu toate astea, întrebarea a fost foarte bună. Întrebările bune nu mă scot din sărite. Ceea ce simţea ea, şi am simţit şi eu prin intermediul ei, era cumplit de intens şi de extenuant. Şi n-am de gând să spun că nu este la fel şi o parte din ceea ce simt eu acum pentru tine. Însă sentimentele ei erau şi dureroase, şi distrugătoare. Sub bucurie se ascundea suferinţa. Ceea ce simt eu pentru tine, Cal, nu-i aşa de dureros. N-am niciun simţământ de tristeţe. Prin urmare… ai timp să coborî şi să mâncăm ceva împreună?

— Aaa, desigur!

— Grozav. Atunci ne întâlnim jos după ce mă duc puţin în baie să mă aranjez.

— Quinn! El şovăia, în timp ce ea deschise uşa şi se întoarse spre el. Nu m-am mai simţit cu nimeni atât de bine.

— E foarte frumos că spui asta.

Şi ea plecă surâzătoare. Dacă el spusese una ca asta, atunci o şi simţise, fiindcă aşa era Cal. Bietul băiat, îşi zise Quinn în sinea ei. Nici măcar nu ştia că era prins în mrejele iubirii.

*

Partea de nord a bătrânului cimitir era străjuită de un crâng des de copaci. Solul era denivelat, cu mici coline arcuindu-se spre vest, la capătul unui drum de pământ larg cât să poată trece două maşini. Un însemn decolorat de intemperii atesta că acolo se înălţase odinioară Prima Biserică a lui Dumnezeu, cea care fusese lovită de trăsnet şi mistuită de focul care o cuprinsese pe 7 iulie 652.

Quinn aflase despre asta în cursul documentărilor ei, însă era cu totul altfel acum, când stătea, în bătaia vântului şi în ger, imaginându-şi scena de odinioară. Mai citise că biserica fusese apoi înlocuită de o micuţă capelă, avariată la rândul ei în vremea Războiului Civil, după care căzuse în ruină. Acum nu mai existau decât semnele indicatoare, stâncile şi rezistentele bălării de iarnă. Dincolo de un scund zid de piatră se aflau mormintele celor decedaţi mai de curând. Ici şi colo, văzu strălucitoarele pete de culoare ale florilor care stăteau parcă pentru a ţine piept tristeţii, pe fondul tonurilor hibernale cafenii şi cenuşii.

— S-ar fi cuvenit să-i fi adus şi noi nişte flori, zise încet Layla privind în jos la simpla şi mica placă de piatră pe care scria doar:

ANN HAWKINS

— N-are ea nevoie de flori, spuse Cybil. Pietrele şi florile sunt pentru cei vii. Morţii au altele de făcut.

— Însufleţitor gând!

Cybil dădu din umeri la spusele lui Quinn.

— De fapt, aşa cred eu. N-are niciun sens să fii mort şi plictisit. Nu credeţi că e interesant că nu sunt trecuţi anii naşterii şi morţii? Niciun sentiment. A avut trei fii, însă ei n-au găsit de cuviinţă să-i sape pe piatra de mormânt decât numele, chiar dacă şi ei sunt îngropaţi aici, împreună cu nevestele lor şi presupun că măcar cu o parte dintre copiii lor. Pe oriunde or fi rătăcit în viaţă, ei au revenit să fie îngropaţi alături de Ann.

— Poate că ştiau ori credeau că ea avea să se întoarcă. Poate că ea le-a spus că moartea nu înseamnă neapărat şi sfârşitul. Quinn se

încruntă în direcţia pietrei. Poate că au vrut doar să fie totul cât mai simplu, dar mă întreb, acum că ai menţionat faptul, dacă nu a fost ceva intenţionat. Fără început şi fără sfârşit. Cel puţin, nu până…

— Până în această lună iulie, termină Layla. Un alt gând la fel de însufleţitor.

— Ei bine, am să fac nişte poze, zise Quinn şi îşi scoase aparatul de fotografiat. N-ar fi rău ca voi două să vă notaţi câteva dintre numele celor îngropaţi în apropiere. Poate că o să dorim să verificăm dacă are vreunul legătură directă cu…

Se dezechilibră brusc când dădu înapoi ca să facă o altă fotografie şi căzu greu pe fund.

— Au, la naiba! Fir-ar să fie de treabă! Chiar pe acelaşi loc în care m-am lovit azi-dimineaţă. E perfect, n-am ce zice!

Layla se repezi s-o ajute să se ridice, urmată îndeaproape şi de Cybil, chiar dacă aceasta se străduia din răsputeri să nu izbucnească în hohote de râs.

— Să taci ca peştele, mârâi Quinn la ea. Pământul este foarte denivelat aici şi cu greu poţi vedea pietrele astea care ies la suprafaţă. Îşi frecă şoldul şi se încruntă în direcţia pietrei de care se împiedicase. Ha! Ce coincidenţă! Joseph Black, decedat în 1843. Îmbujorarea de furie care îi apăruse pe faţă se mai estompă. Are acelaşi nume de familie ca şi mine. Black{5} este un nume foarte des întâlnit. Cum să te gândeşti că dai peste el tocmai aici şi că chiar eu s-a întâmplat să mă poticnesc de piatra lui funerară.

— Ar putea să-ţi fie rudă, încuviinţă Cybil.

— Şi în acelaşi timp rudă cu Ann?

Quinn dădu din cap la sugestia Laylei.

— Nu ştiu. Cal a cercetat arborele genealogic al familiei Hawkins şi am aruncat şi eu o privire asupra lui. Am aflat că unele dintre înregistrările mai vechi s-au pierdut ori pur şi simplu sunt îngropate mai adânc decât am săpat noi, dar nu văd cum ar fi putut să ne scape amândurora ramurile cuprinzând numele meu de familie. Aşa încât consider că cel mai bine ar fi să vedem ce putem să mai descoperim despre acest Joe.

*

Tatăl ei nu le fu de niciun ajutor, iar apelul telefonic al lui Quinn o reţinu patruzeci de minute cu obişnuitele bârfe de familie. Încercă apoi şi la bunica ei, care parcă îşi amintea ceva despre soacră-sa, care ar fi pomenit cândva despre un unchi, posibil un frate sau un văr de bunic, care s-ar fi născut în regiunea deluroasă din Maryland ori poate în Virginia. Faima lui în familie se datora faptului că fugise cu o cântăreaţă de bar, părăsindu-şi soţia şi cei patru copii şi luând cu el toate economiile strânse într-o cutie de tablă pentru prăjiturele.

— Drăguţ individ, Joe ăsta, conchise Quinn. Ar trebui să fie ruda mea.

Dat fiind că era scutită de orice activitate referitoare la pregătirea mâncării, hotărî că avea destul timp să dea o raită pe la primăria oraşului şi să-şi înceapă cercetările în legătură cu Joseph Black. Dacă el murise aici, poate că tot aici se şi născuse.

Când reveni acasă, Quinn se bucură să găsească acolo plin de lume, larmă şi arome de mâncare. Cybil pornise muzica, aprinsese lumânările şi turnase vinul în pahare. Apoi îi adunase pe toţi în bucătărie, stârnindu-le pofta de mâncare cu măsline marinate. Luă şi Quinn una, după care luă şi vinul lui Cal şi îl bău imediat.

— Am ochii injectaţi? îl întrebă ea.

— Până acum, nu.

— Aproape trei ore am parcurs hârţoage. Cred că mi s-o fi învineţit creierul.

— Despre Joseph Black, ştim, am fost puşi la curent, îi zise Fox şi îi întinse şi ei un pahar cu vin.

— Bine, atunci nu mai trebuie să vă spun eu. Nu i-am putut lua urma decât până la bunicul lui – Quinton Black – născut în 1676. Iar înainte nu mai există nicio înregistrare, cel puţin nu aici. Şi nici după Joe. Am cercetat şi pe trasee colaterale, căutându-i fraţi, surori sau alte eventuale rubedenii. Omul a avut trei surori, dar în afară de înregistrarea naşterilor acestora, n-am mai găsit nimic despre ele. A avut şi mătuşi şi unchi şi alte rude, însă n-am găsit prea multe informaţii nici în direcţia asta. Se pare că familia Black n-a fost o prezenţă prea marcantă în Hawkins Hollow.

— Altfel, numele ăsta mi-ar fi sunat cunoscut, spuse Cal.

— Da. Şi totuşi i-am stârnit bunicii mele curiozitatea şi acum s-a pornit să găsească vechea Biblie a familiei. M-a sunat pe mobil. Crede că Biblia aceea i-a revenit cumnatului ei atunci când au murit părinţii lui. Oricum, este şi asta o pistă de urmat.

Îşi concentră apoi atenţia asupra bărbatului care se rezemase cu spatele de masa de bucătărie şi se juca absent cu paharul de vin.

— Scuză-mă, tu eşti Gage, nu-i aşa?

— Corect. Asigur prestaţii de service auto pe marginea drumului.

Quinn rânji, în vreme ce Cybil dădu ochii peste cap şi scoase din cuptor pâinea aromatizată.

— Aşa auzisem şi eu, iar acum văd că e gata şi cina. Sunt lihnită. Nimic nu-ţi trezeşte apetitul mai tare ca studierea naşterilor şi deceselor membrilor familiilor Black, Robbit şi Clark.

— Clark. Layla lăsă jos farfuria pe care i-o întinsese lui Cybil pentru pâine. Erau înregistrate acolo şi persoane cu numele de Clark?

— Da, o Alma şi un Richard Clark, dacă ţin eu bine minte. Trebuie

să-mi consult însemnările ca să-ţi spun exact. Da' de ce întrebi?

— Numele de fată al bunicii mele este Clark. Şi Layla schiţă un zâmbet. Probabil că nici asta nu-i o coincidenţă întâmplătoare.

— Şi bunica ta este încă în viaţă? o întrebă pe loc Quinn. Ai putea să iei legătura cu ea ca să…?

— Trebuie să mâncăm până ce nu se răceşte, interveni Cybil. După aceea va fi timp berechet să scuturaţi toţi arborii genealogici. Dar când gătesc eu, mâncăm cu toţii, decretă ea, împingând în mâna lui Gage farfuria cu pâine fierbinte.

16

Trebuia să fie important. Trebuia să conteze. Cal întorcea problema pe toate feţele, iar şi iar, dedicând multă vreme din ziua lui de lucru şi din timpul său pentru a studia el însuşi ascendenţa Hawkins-Black. Aici aveau ceva nou, gândea el, o uşă despre care nu ştiuseră că există şi cu-atât mai puţin încercaseră să vadă unde ducea.

Îşi zicea în sinea lui că acest lucru necesita o muncă de o importanţă vitală şi care consuma foarte mult timp, fapt datorită căruia el şi Quinn nu mai reuşiseră în ultimele câteva zile să aibă un răgaz doar pentru ei. Era ocupat şi el, era ocupată şi ea. Nu se putea face nimic.

Pe de altă parte, această pauză avea şi părţile ei bune, mai lăsa lucrurile să dospească. Iar Cal îi spusese mamei lui că acum nu era momentul unei implicări serioase, unei îndrăgostiri, nici măcar cu gândul, fiindcă se presupunea că se vor petrece lucruri importante, care ar putea modifica cursul vieţii, unor oameni ce începeau să se iubească serios. În afară de asta, el avea destule lucruri mari şi importante de care să se ocupe.

Umplu cu mâncare castronul lui Rostogol care îşi aştepta micul dejun cu obişnuita lui răbdare imperturbabilă. Fiind joi, Cal îndesase o şarjă de rufe murdare în maşina de spălat şi îl lăsase afară pe dulău pentru rezolvarea necesităţilor fiziologice matinale. Apoi continuă rutina unei dimineţi de zi lucrătoare, savurând prima lui ceaşcă de cafea pe când scotea o cutie de Chex. Dar când întinse mâna după lapte, acesta îi aminti de Quinn. Lapte cu doar doi la sută grăsime, gândi el, dând din cap. Poate că chiar în momentul acela ea îşi pregătea propria versiune cu cereale. Poate că rămăsese în picioare, în bucătăria cu miros de cafea, gândindu-se la el.

Şi cum ideea aceea era foarte atrăgătoare, întinse mâna după telefon ca să o sune, când tresări auzind zgomotul din spatele lui şi se întoarse. Gage scoase o cană de cafea din dulapul pe care îl deschisese.

— Eşti nervos.

— Nu, dar nu te-am auzit intrând.

— Visai cu ochii deschişi la o femeie.

— Am o mulţime de lucruri în minte.

— Mai ales pe femeia aceea. Te cunosc de la o poştă, Hawkins. Şi citesc asta în special în ochii tăi languroşi ca de cocker spaniel.

— Du-te dracului, Turner!

Gage de-abia catadicsi să rânjească în timp ce îşi turna cafea în cană.

— Şi-apoi, ţi-a mai rămas şi cârligul ăla de undiţă în colţul gurii. Şi smuci uşor de colţul propriei guri. E inconfundabil.

— Eşti gelos că tu nu ai parte decât pe sponci.

— Nici vorbă. Gage sorbi din cafeaua neagră şi îl frecă pe Rostogol pe coaste cu un picior descălţat, în timp ce patrupedul îşi concentra atenţia asupra străchinii sale. Însă ea nu e genul pe care îl preferai de obicei.

— Aşa crezi? Irascibilitatea lui Cal spori. Şi care ar fi genul meu obişnuit de femeie?

— Foarte asemănător cu al meu. Să nu se ambaleze, să nu gândească prea profund, să nu te încorseteze şi să nu-ţi facă probleme. Şi dacă stai să te gândeşti, nimeni n-ar putea să ne învinovăţească pentru asta. El luă cerealele şi se servi direct din cutie, adăugând: Însă ea sparge tiparul ăsta. Este inteligentă, sigură pe picioarele ei şi are cu ce să te prindă în mreje, ceea ce a şi început să facă.

— Nu te-ai plictisit să afişezi cu ostentaţie cinismul ăsta?

— E realism, nu cinism! îl corectă Gage, clefăindu-şi cerealele. Şi mă ajută să rămân cu picioarele pe pământ. Mie-mi place de ea.

— Şi mie la fel. Cal uită de laptele pe care îl turnase în castron peste cereale şi băgă mâna în ele. Ea… ea mi-a spus că s-a îndrăgostit de mine.

— Se mişcă rapid fata! Iar acum este dintr-odată al naibii de ocupată, iar tu, amice, ai rămas să dormi singur. Am zis eu că-i inteligentă foc.

— Pentru Dumnezeu, Gage! Insulta era dublă: atât la adresa lui, cât şi la adresa ei. Quinn nu este aşa. Nu se foloseşte de oameni în felul ăsta.

— Iar tu ştii acest lucru fiindcă o cunoşti foarte bine, nu?

— Să ştii că o cunosc. Orice semn de iritare dispăru rapid când Caleb descoperi adevărul acela simplu. Asta-i realitatea. Chiar o cunosc pe Quinn foarte bine. S-ar putea să existe zeci, ba, la naiba, chiar sute de lucruri pe care nu le cunosc despre ea, dar ştiu cine este – şi cum este – ea. N-am habar dacă măcar în parte acest lucru se datorează acelei legături dintre noi toţi, şi totuşi ştiu sigur că este adevărat. Încă de prima oară când am întâlnit-o, lucrurile s-au schimbat. Nu ştiu cum e cu alţii, dar pentru mine s-a schimbat ceva. Aşa că poţi să mă ironizezi mult şi bine, însă asta-i situaţia.

— Am de gând să-ţi spun că a dat norocul peste tine, îi zise Gage după o clipă. Şi că sper să funcţioneze totul aşa cum îţi doreşti tu. Niciodată nu mi-am închipuit că vreunul dintre noi ar avea o înclinaţie serioasă către lucrurile normale. Dădu din umeri şi se grăbi

să adauge: Dar n-aş fi prea supărat să mă fi înşelat în privinţa asta. În plus, tu eşti cu adevărat drăgălaş, cu cârligul acela de undiţă în colţul gurii.

Caleb scoase degetul mijlociu din castron şi îi făcu un semn lui Gage ridicându-l la verticală.

— Şi ţie la fel, glăsui Fox, intrând în încăpere. Apoi se duse drept la frigider şi îşi luă o coca-cola. Ce s-a întâmplat?

— În primul rând s-a-ntâmplat că-mi bei toată coca-cola din frigider şi niciodată nu aduci alta-n loc.

— Dar săptămâna trecută am adus bere. Şi în afară de asta, Gage mi-a zis să trec pe-aici azi-dimineaţă, iar când vin dis-de-dimineaţă mă aştept cel puţin la o afurisită de coca-cola.

— Tu i-ai spus să treacă acum pe-aici?

— Da, eu l-am chemat. Prin urmare, O'Dell, Caleb s-a-ndrăgostit de blondă.

— Eu n-am zis…

— Spune-mi ceva ce nu ştiu. Fox îşi desfăcu doza de coca-cola şi bău lacom.

— Dar eu n-am afirmat că m-aş fi îndrăgostit de cineva.

Fox de-abia-l învrednici pe Caleb cu o privire.

— Te cunosc de-o viaţă şi ştiu ce-nseamnă inimioarele alea strălucitoare din ochişorii tăi. Este excelent. Parcă a fost făcută pentru tine.

— Ăsta zice că nu-i genul meu de femeie, tu spui că e făcută pentru mine.

— Şi avem dreptate amândoi. Chiar că nu-i soiul de femeie după care alergi de obicei. Fox mai bău lacom câteva înghiţituri, după care luă de la Gage cutia de cereale şi continuă: Şi ai procedat aşa fiindcă n-ai vrut să-ţi găseşti una care să ţi se potrivească. Quinn ţi se potriveşte perfect, însă ea a fost un fel de surpriză. Practic, o ambuscadă. Însă m-am sculat eu în dimineaţa asta cu o oră mai devreme, ca să vin până aici înainte de a merge la muncă doar ca să discutăm despre viaţa amoroasă a lui Cal?

— Nu, a fost doar o paranteză interesantă. Când am fost în Republica Cehă, am aflat nişte informaţii, în majoritate zvonuri şi bârfe tradiţionale, pe care le-am verificat până la capăt. Aseară am primit un telefon din partea unui expert şi de aceea v-am convocat în dimineaţa asta. S-ar putea să-l fi identificat pe Geniul Răului.

S-au aşezat în jurul mesei din bucătărie, în faţa cafelelor şi a cerealelor uscate – Fox într-unul dintre costumele sale de avocat, Gage într-un tricou negru şi pantaloni lejeri, iar Cal în jeanşi şi o cămaşă flanelată – discutând despre demoni.

— Am cutreierat prin câteva sate mai mici de la periferie, începu Gage să povestească. Întotdeauna mi-am închipuit că aş putea găsi aşa

oarecare culoare locală, poate şi vreo fustă în timp ce adunam fise şi jetoane de pocher.

Cal ştia că Gage făcea acelaşi lucru de ani de zile. Urmărea orice informaţie despre diavoli, demoni şi fenomene inexplicabile. Întotdeauna Gage revenea încărcat cu poveşti, însă nimic nu se potrivise niciodată cu aşa-zisul profil al cazului lor particular, potrivit presupunerilor lui Cal.

— Se auzea pe-acolo despre un demon de demult care putea lua tot felul de forme. Erau vampiri, vârcolaci, pricolici şi alte dihănii, iar iniţial mi-am închipuit că asta era problema. Însă nici vorbă de dinţi înfipţi în gât şi gloanţe de argint. Discuţiile se refereau la felul în care arătarea vânează oameni, ca să şi-i înrobească şi să le sugă… aici traducerea era oarecum vagă, iar cel mai bun termen echivalent ar fi esenţa sau umanitatea.

— Şi cum să extragă asta?

— Şi asta-i la fel de vag – sau de împestriţat, aşa cum tinde să devină şi basmul. Dihania nu înghite carnea şi oasele victimelor, nu le sfâşie cu colţii sau cu ghearele. Legenda spune că acest demon sau această creatură le putea lua oamenilor minţile, ca şi sufletele, şi le putea provoca nebunia, determinându-i să ucidă.

— Ar putea avea aceeaşi origine ca şi al nostru, opină Fox.

— Mi-a sunat şi mie destul de cunoscut încât să urmez pista. Era mult de parcurs, zona fiind împănată de poveşti ca asta. Iar în locul acela, pe dealuri, în codrul tot aşa de des ca şi cel de pe la noi, am găsit ceva pe nume *Tmavy*. Adică Întunericul.

El se gândea şi se gândeau toţi la ceea ce ieşise din pământ la Stânca Păgână.

— Arătarea semăna cu un bărbat care nu era totuşi bărbat, hăituită ca un lup care nu era însă un lup. Şi uneori lua aspectul unui băiat, un băiat care ademenea femei şi în special copii în pădure. Cei mai mulţi nu se mai întorceau niciodată, iar cei care se întorceau erau smintiţi. Şi înnebuneau şi familiile lor. Începeau să se ucidă unii pe alţii sau să se sinucidă. Sau îşi ucideau vecinii.

Gage făcu o pauză şi se ridică să ia ibricul de cafea.

— Am aflat unele dintre lucrurile astea chiar când am fost acolo, însă am cunoscut şi un preot care mi-a dat numele unui tip, al unui profesor, care se ocupă cu studiul şi publicarea unor lucrări de demonologie est-europeană. Profesorul a luat legătura cu mine aseară. El susţine că acel demon – şi nu se teme să utilizeze cuvântul – a străbătut de secole, toată Europa. La rândul său, demonul era hăituit de un alt bărbat – iar unii zic că de un alt demon sau vrăjitor sau doar de un om având de îndeplinit o misiune. Legenda spune că ei au purtat o bătălie în pădure, iar vrăjitorul a fost rănit mortal şi considerat mort. Şi că, potrivit profesorului Linz, asta a fost greşeala

demonului. A trecut pe-acolo un băieţel, iar vrăjitorul i-a transferat acestuia puterile sale supranaturale mai înainte de a muri.

— Şi ce s-a mai întâmplat? întrebă Fox.

— Nimeni nu ştie precis, nici măcar profesorul Linz. Relatările pretind că drăcovenia a dispărut sau s-a mutat în altă parte sau a murit cam în prima jumătate a secolului al şaptesprezecelea.

— Atunci când a prins un blestemat de vapor care pleca spre Lumea Nouă, adăugă Cal.

— Poate că da.

— Şi la fel a făcut şi băiatul, continuă Cal, sau bărbatul care devenise el între timp, sau vreun urmaş de-al acestuia. Aproape că învinsese demonul – şi ăsta este un lucru pe care cred că l-am văzut. El şi femeia, într-o colibă. El ţinând o sabie însângerată în mână şi ştiind că aproape toţi ceilalţi erau morţi. Dar n-a putut opri acolo forţa malefică, aşa că i-a transferat lui Dent toată puterea lui, iar Dent a mai încercat şi el o dată, aici.

— Şi ce ne-a transferat Dent nouă? întrebă Fox. Ce puteri magice? Să nu mai răcim, să rămânem sănătoşi şi să ni se sudeze iute, de la sine, câte un braţ rupt? Cu ce poate ajuta asta?

— Ne poate da forţa de a rămâne teferi şi nevătămaţi atunci când vom înfrunta demonul. Apoi mai sunt şi străfulgerările pe care le văd eu, pe care le vedem noi toţi, fiecare în felul său. Cal îşi netezi părul cu mâna. Nu ştiu, dar trebuie să fie ceva care contează. Cele trei părţi ale pietrei. Ele trebuie să fie. Nu ne-am dat seama niciodată până acum.

— Iar vremea aproape că s-a scurs.

Cal dădu din cap în direcţia lui Gage.

— Trebuie să le arătăm şi altora pietrele noastre. Am făcut un legământ, aşa că toţi trebuie să fim de acord cu asta. În caz contrar, eu aş zice că…

— Tu i-ai arătat deja lui Quinn piatra ta, termină Fox fraza. Şi da, poate că ai dreptate. Merită să încercăm. S-ar putea să fie nevoie de toţi şase pentru a reîntregi amuleta.

— S-ar fi putut întâmpla ca în momentul exploziei de la Stânca Păgână, piatra de hematit să se fi spart în trei din cauză că i-a fost vătămată puterea, distrusă.

— Turner, tu întotdeauna vezi doar partea goală a paharului, comentă Fox. Indiferent ce o fi fost, merită să încercăm. Sunteţi de acord?

— Da, de acord, spuse Cal uitându-se la Gage, care înălţă din umeri şi încuviinţă şi el:

— Fie ce-o fi!

*

Cal se frământă pe tot parcursul drumului până în oraş. N-avea nevoie de niciun pretext pentru a se opri şi a-i face o vizită lui Quinn. Pentru numele lui Dumnezeu, doar ei doi făceau dragoste. Nu era ca şi cum ar fi avut nevoie de o întâlnire prestabilită sau un motiv întemeiat ca să bată la uşa ei, să vadă ce mai face şi să o întrebe ce naiba se întâmpla.

Şi nici vorbă ca ea să se fi simţit deranjată de fiecare dată când reuşise s-o prindă la telefon în ultimele câteva zile. Iar Quinn nu mai trecuse pe la popicărie de când ei doi se tăvăliseră pe podeaua biroului lui de-acolo.

Şi îi mărturisise lui Cal că se îndrăgostise de el.

Asta era de fapt problema. Uleiul ridicat la suprafaţa apei, nisipul intrat în pantof sau orice altă afurisită de analogie ar fi fost mai sugestivă. Ea îi spusese că îl iubeşte, iar el nu replicase „şi eu te iubesc", lucru pe care Quinn pretinsese de altfel că nici nu îl aşteptase. Însă orice bărbat care credea că toate femeile gândesc ceea ce afirmă se înşală amarnic.

Iar acum, ea îl evită.

Şi totuşi, ei doi nu aveau *timp* pentru giumbuşlucuri şi tachinări, pentru sentimente rănite şi îmbufnări. Existau în joc lucruri mult mai importante. Cal era nevoit să recunoască de ce n-ar fi trebuit s-o fi atins pe Quinn încă de la bun început. Adăugând problemei şi sexul, ei tulburaseră şi complicaseră şi mai tare situaţia deja atât de neclară şi de complexă. Trebuia ca ei să fie practici; trebuia să se arate inteligenţi. Şi obiectivi, adăugă el oprind maşina în faţa casei în care locuiau cele trei femei. Cu sânge rece, cu mintea limpede.

Dar niciunul dintre ei doi nu era aşa, atunci când făceau dragoste. Şi nu că n-ar fi făcut dragoste de-adevăratelea.

Îşi îndesă mâinile în buzunare în timp ce urca spre uşă, după care scoase una dintre ele şi ciocăni. Faptul că el se ambalase până peste cap se poate să fi fost lipsit de obiectivitate sau de spirit practic, dar lui i se părea absolut justificat.

Asta până ce se deschise uşa.

Părul lui Quinn era umed. Şi-l strânsese la spate într-o coadă lucioasă. Cal simţi mirosul şamponului şi săpunului ei, făcând să i se încordeze măruntaiele.

Quinn purta nişte şosete pufoase, purpurii, pantaloni negri flanelaţi şi un tricou de un roz intens pe care scria: **S. D. S. F. SLAVĂ DOMNULUI SUNT FEMEIE.**

El putea adăuga propriile sale mulţumiri.

— Bună!

Ideea că ea ar fi îmbufnată era greu de susţinut, de vreme ce era binecuvântat de zâmbetul ei însorit şi de energia ei debordantă.

— Tocmai la tine mă gândeam. Intră! Doamne, ce frig este! Nu mă

prea împac cu iarna. Mă pregăteam să mă tratez cu o cană de ciocolată fierbinte cu conţinut scăzut de grăsime. Pofteşti şi tu la aşa ceva?

— Ah… nu, nu vreau.

— Ei bine, însoţeşte-mă totuşi, fiindcă eu am chef să beau. Se ridică pe vârfuri şi îl sărută prelung şi apăsat, după care îl luă strâns de mână şi îl trase după ea în bucătărie. Le-am cicălit pe Cyb şi pe Layla până ce au acceptat să meargă cu mine, în dimineaţa asta, la sala de gimnastică. A fost nevoie mai mult timp cu Cyb, însă am convins-o că e mai sigur fiind mai multe. Nu s-a întâmplat nimic straniu, cu condiţia să nu pui la socoteală faptul că am urmărit-o pe Cyb contorsionându-se în câteva poziţii Yoga avansate. Şi trebuie să-ţi spun că a urmărit-o cu multă atenţie şi Matt. Lucrurile au fost liniştite şi pe plan spiritual în ultimele câteva zile.

Quinn scoase un plic cu pudră de ciocolată, rupse marginea de sus şi turnă conţinutul într-o cană.

— Sigur nu vrei şi tu puţin?

— Sigur. Pregăteşte-ţi-o în linişte.

— Noi, cele trei fete, am tot bâzâit pe-aici ca albinele, continuă ea, în timp ce îşi umplea cana jumătate cu apă şi jumătate cu lapte cu conţinut de grăsime de numai doi la sută. Aştept veşti despre Biblia familiei sau despre orice altceva ar mai putea descoperi bunica mea. O să mă sune poate chiar astăzi, iar dacă nu azi, în orice caz în cursul zilei de mâine. Iar între timp ne-am schiţat toate trei arborii genealogici, atâta cât îi cunoaştem noi, iar Layla încearcă să găsească obârşiile rudelor ei.

Apoi Quinn amestecă bine praful de ciocolată cu lichidul, după care puse cana în cuptorul cu microunde şi adăugă:

— A trebuit să las cea mai mare parte a cercetărilor în seama partenerelor mele de investigaţii ca să termin un articol pentru revistă. În definitiv, trebuie să avem cu ce să-l plătim şi pe portar. Însă spune-mi ce mai faci tu? îl somă ea, întorcându-se spre cuptorul cu microunde care începuse să huruie.

— Mi-a cam fost dor de tine. Nu intenţionase să spună aşa ceva şi cu siguranţă că nu se aşteptase ca ăsta să fie primul lucru care să-i iasă din gură. Apoi îşi dădu seama că ăsta era evident primul lucru care îi veni în minte.

Privirea lui Quinn deveni catifelată, iar arcuirea buzelor ei sexy se îndulci dintr-odată.

— E drăguţ să aud asta. Şi mie mi-a fost dor de tine, mai ales noaptea trecută, când m-am târât de-abia pe la ora unu în patul meu rece şi gol.

— Nu m-am referit doar la sex, Quinn. Şi Cal se întrebă apoi de unde îi mai venise şi ideea asta.

— Nici eu nu m-am referit numai la sex. Înclină din cap, ignorând semnalizarea sonoră a cuptorului cu microunde. Mi-era dor să te am lângă mine la sfârşitul zilei, când pot în sfârşit să ies ca dintr-o transă, după ce am terminat de scris articolul, şi când voiam să nu mă mai gândesc la ceea ce aveam de făcut şi la ce ar mai urma să se întâmple. Dar simt că pe tine te-a iritat ceva. N-ai vrea să-mi spui ce ţi s-a întâmplat?

În timp ce vorbea, Quinn se întoarse către cuptorul cu microunde ca să scoată cana. Cybil dădu să între în bucătărie. Quinn făcu un semn abia perceptibil din cap şi Cybil se retrase pe loc.

— Nu ştiu nici eu precis, răspunse el scoţându-şi haina şi aruncând-o pe un scaun de lângă măsuţa pentru cafea care nu fusese acolo în cursul precedentei lui vizite. Cred că mi-a trecut prin minte un gând, după ziua aceea în care mi-ai spus… ceea ce mi-ai spus…

— Ţi-am spus că te iubesc, iar asta ţi-a provocat un tremur interior, preciză ea. Aşa sunt toţi bărbaţii.

— Dar nu eu am fost acela care a început să te evite.

— Şi crezi cu-adevărat… Inspiră adânc pe nas, apoi eliberă aerul din plămâni într-un suspin prelung. Ei bine, află că ai o părere într-adevăr bună despre tine şi una deplorabilă despre mine.

— Ba nu, doar că…

— Am avut şi eu nişte lucruri de făcut. Am avut de lucru. Nu sunt la cheremul tău, aşa cum nici tu nu eşti la cheremul meu.

— Nu asta am vrut să spun.

— Crezi că m-aş ţine de astfel de prostii? Nu, şi cu-atât mai puţin acum.

— Tocmai asta este ideea. Nu mi se pare momentul potrivit pentru manifestarea unor mărunte ambiţii personale.

— Şi dacă acum nu este momentul, când ar putea fi? întrebă ea. Chiar crezi că putem pune într-un sertar toate treburile personale în aşteptarea momentului *potrivit* pentru ele? Şi mie îmi place ca lucrurile să stea toate la locul lor. Şi eu vreau să ştiu unde se află fiecare lucru, aşa că le pun acolo unde doresc sau am nevoie să le găsesc oricând. Şi totuşi, Cal, sentimentele şi gândurile sunt cu totul altceva decât blestematele de chei de la maşină.

— Fără nicio îndoială, însă…

— Iar sentimentele şi gândurile mele sunt la fel de dezordonate şi de aglomerate ca şi podul bunicii, ridică Quinn glasul, departe de a se domoli. Aşa-mi place mie să le amestec. Dacă lucrurile ar fi normale în fiecare zi, desfăşurându-se firesc, probabil că nu ţi-aş fi spus nimic. Crezi oare că acum e prima dată când mă întâlnesc cu un bărbat şi înfirip o relaţie? Am fost şi logodită, pentru numele lui Dumnezeu! Şi ţi-am spus că te iubesc fiindcă… fiindcă eu cred, poate şi mai abitir acum, că sentimentele sunt cele care contează cel mai mult. Iar dacă

acest lucru te calcă pe nervi, atunci cu-atât mai rău pentru tine.

— Mi-aş dori să taci măcar pentru cinci afurisite de minute.

Quinn miji ochii.

— Chiar vorbesc prea mult?

— Da. Adevărul este că eu nu ştiu cum să reacţionez la toate astea pentru că niciodată nu m-am gândit că mă voi afla într-o asemenea postură. Cum aş fi putut risca, ameninţat fiind de o atât de năprasnică primejdie? Nu puteam risca să mă îndrăgostesc. Cât de multe aş fi putut să-i spun? Cât de mult ar fi însemnat prea mult? Noi trei, Fox, Gage şi cu mine, ne-am obişnuit să ţinem totul secret, să păstrăm pentru noi cea mai mare parte din ceea ce ştim.

— Să aveţi secrete.

— Chiar aşa, încuviinţă el calm. Absolut exact. Fiindcă e mai sigur aşa. Cum puteam să mă gândesc vreodată la dragoste, la căsătorie şi copii. E inadmisibil să aduci pe lume un copil într-un asemenea coşmar.

Ochii ei albaştri deveniră glaciali.

— Nu cred să fi afirmat vreodată că aş fi dispusă să-ţi fac un copil.

— Nu uita cu cine stai de vorbă, replică el încet. Dacă scoţi din ecuaţie situaţia de fapt, ai obţinut un tip normal, dintr-o familie normală. Soiul de bărbat care se căsătoreşte, îşi întemeiază o familie, îşi achită ipoteca şi creşte un imens dulău apatic. Dacă mă las purtat de valul iubirii pentru o femeie, cam aşa ar urma să evolueze lucrurile.

— Mi se pare că mi-ai mai spus asta.

— Şi e ceva iresponsabil să mă gândesc măcar la aşa ceva.

— Aici nu suntem de aceeaşi părere. Se întâmplă să cred că ideea merită să fie luată în considerare şi pusă în practică, aşa cum ai împuşca o pasăre pe întuneric. Până la urmă, amândoi suntem îndreptăţiţi la propria opinie în privinţa asta. Însă înţelege-mă când îţi spun că faptul că ţi-am mărturisit că m-am îndrăgostit de tine nu înseamnă că m-aş aştepta să-mi pui un inel în deget.

— Fiindcă ai mai fost într-o astfel de postură.

Ea încuviinţă, dând din cap.

— Da, am fost. Iar tu îţi pui întrebări în legătură cu acest lucru.

— Nu-i treaba mea. Ei bine, da, aş vrea să ştiu.

— Bine, este destul de simplu. Mă întâlneam cu Dirk…

— Cu Dirk…

— Lasă-mă să vorbesc. M-am întâlnit numai cu el vreme de aproximativ şase luni, continuă ea. Ne plăcea să fim împreună. Mi-am închipuit că eram pregătită pentru trecerea la următoarea etapă a vieţii mele, aşa că am acceptat atunci când Dirk m-a cerut în căsătorie. După ce eram logodiţi deja de vreo două luni, mi-am dat seama că făcusem o greşeală. Nu-l iubeam, doar îmi plăcea mult de el. Şi nici el

nu mă iubea. Nu mă cucerise realmente şi de aceea şi-o fi închipuit că inelul pe care mi-l pusese în deget îi dădea dreptul să înceapă să mă povăţuiască în privinţa muncii mele, a garderobei, a obiceiurilor şi opţiunilor din carieră. Erau o mulţime de mărunţişuri fără o importanţă reală. Adevărul e că am înţeles că n-aveam cum s-o scoatem la capăt împreună, aşa că am rupt logodna şi m-am despărţit de Dirk.

Quinn răsuflă adânc fiindcă nu-i plăcea să-şi amintească faptul că făcuse o atât de mare greşeală şi că eşuase într-un domeniu în care se considerase expertă.

— El a fost mai mult jignit în amorul propriu decât cu inima zdrobită, lucru care m-a convins că făcusem exact ceea ce trebuia. Adevărul e că m-a deranjat să constat că procedasem corect, fiindcă asta însemna că greşisem iniţial. Şi când i-am sugerat să le spună prietenilor lui că el fusese acela care pusese capăt relaţiei noastre, Dirk s-a simţit uşurat. Apoi, i-am înapoiat inelul de logodnă, fiecare şi-a împachetat lucrurile din apartamentul celuilalt şi ne-am văzut de drum.

— Însă el nu te-a rănit sufleteşte.

— Of, Cal. Se apropie cu un pas, aşa încât să-i poată mângâia uşor faţa. Nu, el nu m-a rănit. Situaţia în sine m-a deranjat, dar el nu. Ceea ce n-a constituit decât unul dintre argumentele care m-au convins că Dirk nu era bărbatul potrivit pentru mine. Dacă vrei să te asigur că tu nu poţi şi că nu îmi vei zdrobi inima, pur şi simplu nu mă simt în stare să fac aşa ceva. Fiindcă ai putea, ţi-ar fi uşor să o faci, şi eu ştiu foarte bine acest lucru. Tu îmi eşti sortit. Îl cuprinse în braţe şi îşi lipi buzele de buzele lui, după care adăugă: Probabil că asta este înspăimântător pentru tine.

— Îngrozitor. Cal o trase spre el şi o strânse tare la piept. În viaţa mea nicio altă femeie nu mi-a mai prilejuit atâtea momente neplăcute ca tine.

— Sunt încântată să aud asta.

— Mă gândeam eu că vei fi. Îşi rezemă obrazul de creştetul ei. Mi-ar plăcea să rămân aici, aşa ca acum, o oră sau două. O sărută pe păr, după care se retrase uşor şi continuă: Însă mai am de făcut diverse, ca şi tine. Nişte lucruri despre care ştiam încă înainte de a veni aici şi le-am folosit ca pe o scuză ca să ne certăm.

— Nu mă deranjează să ne certăm, mai ales dacă după aceea lucrurile se limpezesc.

Cal îi cuprinse obrajii între mâini şi o sărută tandru pe gură.

— Vezi că ţi se răceşte ciocolata.

— Ciocolata fierbinte e la fel de bună la orice temperatură.

— Ceea ce ţi-am spus mai devreme este absolut adevărat. Mi-a fost tare dor de tine.

— Cred că aş putea să-mi fac puţin timp liber în atât de încărcatul meu program zilnic.

— Diseară am treabă. Poate treci tu pe la popicărie. Aş avea ocazia să-ţi mai predau o lecţie de bowling.

— De acord.

— Quinn, noi toţi trebuie să purtăm o discuţie despre o mulţime de lucruri, şi asta cât de curând.

— Da, ai dreptate. Şi ar mai fi ceva înainte să pleci. Fox are de gând să-i ofere Laylei de lucru?

— I-am sugerat ceva în sensul ăsta. Văzându-i mutriţa, Caleb înjură printre dinţi şi adăugă: O să mai insist.

— Mulţumesc.

După ce rămase singură, Quinn îşi luă cana şi sorbi îngândurată din ciocolata acum călduţă. Îşi zise că bărbaţii sunt nişte fiinţe aşa de interesante.

În bucătărie îşi făcu apariţia Cybil.

— Este liberă calea?

— Da. Mulţumesc.

— Cu plăcere. Cybil deschise un dulap şi scoase o cutiuţă cu ceai de iasomie din rezervele personale. Vrei să stăm de vorbă sau să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala?

— Aş vrea să stăm de vorbă. Cal era cam stresat fiindcă i-am spus că-l iubesc.

— Supărat sau speriat?

— Cred că şi una, şi alta. Era mai degrabă îngrijorat fiindcă noi toţi avem de-a face cu nişte lucruri înspăimântătoare, iar ăsta nu era decât unul în plus.

— Ba chiar cel mai înspăimântător dintre toate, dacă stăm să cugetăm bine. Cybil umplu cu apă ibricul pentru ceai. Ţie ce simţăminte îţi trezeşte?

— Mi se pare ceva… minunat, răspunse Quinn. Ceva însufleţitor, feeric şi stimulativ, şi în acelaşi timp înălţător şi plin de speranţă. Doar ştii cum a fost cu Dirk… Iar Quinn făcu în momentul acela un gest orizontal cu mâna. De data asta a fost… Îşi undui mâna într-o mişcare sinuoasă, în sus şi-n jos. Iar asta nu-i de ici, de colo. Deşi mi-a spus că e o nebunie, mi-a mărturisit în acelaşi timp că n-a fost niciodată – sau cel puţin aşa crede el – în situaţia de a se gândi la dragoste, la căsătorie şi copii.

— Ooo, cât de concisă exprimare a unei asemenea bogăţii de idei!

— Exact! Quinn făcu un gest larg cu cana. Şi a fost mult prea preocupat ca să sesizeze că termenul „căsătorie" m-a făcut să tresar şi că preţ de o clipă m-am simţit în al nouălea cer.

— Este de înţeles tresărirea ta. Cybil îşi puse o doză de ceai în ceaşcă. Dar nu te văd entuziasmată.

— Doar nu mă cunoşti de azi, de ieri. Îmi place să rămân cu picioarele pe pământ. Îmi surâde ideea de a merge alături de Caleb, indiferent de destinaţie. Acum, el are probleme, murmură Quinn şi mai sorbi o înghiţitură din cana cu ciocolata deja răcită.

— Şi tu ai probleme, Q. Însă problemele îţi fac bine ţie.

— Mai bine decât un retuş la Saks, în orice caz. Telefonul din bucătărie începu să sune şi Quinn răspunse după primul apel. Alo. Bună, Essie. Aaa, da? Nu, e foarte bine aşa. E perfect. Îţi mulţumesc mult. Cu siguranţă că aşa voi face. Mulţumesc încă o dată. La revedere. Şi Quinn închise telefonul, după care zâmbi ştrengăreşte şi îi spuse lui Cybil: Essie Hawkins ne lasă să intrăm în centrul comunitar. Astăzi n-are loc nicio manifestare în zona principală. Putem să intrăm şi să cotrobăim, după pofta inimii.

— Ce bine! exclamă laconic Cybil turnând apa clocotită peste doza de ceai din ceaşcă.

*

Înarmată cu cheia de la intrare, Cybil deschise uşa principală a vechii biblioteci.

— Am ajuns şi la locul cu pricina. Suntem într-una dintre cele mai vechi clădiri din oraş şi în acelaşi timp în una dintre casele care au aparţinut familiei Hawkins. Însă mai întâi trebuie să căutăm posibile ascunzători. Vreo ascunzătoare nedescoperită până acum, zise Quinn aprinzând lumina.

— De trei secole şi jumătate, comentă Cybil.

— Dacă nu descoperi în primele cinci minute o ascunzătoare, s-ar putea să n-o mai descoperi niciodată. Quinn ţuguie buzele, uitându-se de jur împrejur. Au mai modernizat, ca să zic aşa construcţia, când au transformat-o în bibliotecă, dar când au înălţat biblioteca cea nouă au mai jupuit unele ornamente murale de dată mai recentă. Nu mai este exact aşa cum era, dar nici departe.

Se aflau acolo câteva mese şi scaune, iar cineva se străduise să decoreze spaţiul cu lămpi străvechi, cu obiecte de ceramică antică şi cu sculpturi în lemn, toate aşezate pe etajere. Lui Quinn i se spusese că diverse organizaţii, cum ar fi Societatea de Istorie sau Clubul de Grădinărit, îşi puteau ţine acolo întrunirile curente şi alte evenimente mai deosebite. Iar în perioada alegerilor, locul era utilizat drept centru de votare.

— Şemineul de piatră, zise Quinn. Uite, ăsta ar putea fi un excelent loc pentru a ascunde ceva.

Se apropie şi începu să scormonească cu vătraiul în vatra şemineului. Şi clădirea mai are un pod încăpător. Essie mi-a spus că îl foloseau ca depozit. Şi azi încă este folosit tot ca spaţiu de depozitare. Se păstrează acolo mese şi scaune pliante şi alte lucruri asemănătoare.

Podurile sunt adevărate comori.

— De ce asemenea clădiri sunt atât de reci încât îţi dau fiori când sunt pustii? se minună Layla.

— Acum suntem noi aici. S-o luăm de sus în jos, sugeră Quinn.

— Podurile sunt comori de praf şi păianjeni, spuse Cybil după douăzeci de minute.

— Nu e chiar aşa de rău, răspunse Quinn, înaintând târâş şi sperând să dea peste vreo scândură care să se clatine.

— Da' nici prea bine nu este. Layla mai prinsese şi ea curaj şi se urcase pe un scaun pliant ca să cotrobăie printre grinzi. Nu înţeleg de ce unii consideră că nu trebuie curăţate şi spaţiile de depozitare la fel de des ca orice alt spaţiu dintr-o casă.

— Cândva a fost curat aici. Ea ţinea curat.

— Care ea? apucă să întrebe Layla, dar Cybil îi făcu un semn cu mâna, încruntându-se în direcţia lui Quinn.

— Vorbeşti de Ann Hawkins?

— Vorbesc de Ann şi de fiii ei. I-a adus acasă şi a locuit cu ei aici, în pod. Ea şi cu cei trei fii ai ei. A locuit cu ei până ce s-au făcut suficient de mari încât să primească o încăpere la parter. Însă ea a continuat să locuiască tot aici, sus. Voia să stea la înălţime, de unde să poată vedea până departe. Cu toate că ştia foarte bine că el n-avea să mai vină, ea tot încerca să-l zărească. A fost fericită aici, destul de fericită. Iar atunci când a murit, avea sufletul împăcat. Brusc, Quinn se ridică în capul oaselor. Oh, Doamne Dumnezeule, eu am vorbit?

Cybil se aplecă şi se uită la figura lui Quinn.

— Asta numai tu poţi să ştii.

— Cred că eu am fost. Quinn îşi apăsă degetele pe frunte. Mă doare capul de parcă aş fi băut prea mult. Am văzut totul cu ochii minţii. Perfect limpede. Totul a fost în mişcare, ca într-un film. Ani şi ani, condensaţi în doar câteva secunde. Ba mai mult, am trăit efectiv toate senzaţiile. Nu vi se întâmplă şi vouă câteodată?

— Adeseori, răspunse Cybil.

— Am văzut-o cum scria în jurnalul ei şi cum îi spăla pe faţă pe copii. Am văzut-o râzând şi plângând. Am văzut-o stând la fereastră şi uitându-se în întuneric. I-am simţit… Quinn îşi duse o mână la inimă. I-am simţit dorul care o mistuia.

— Nu arăţi bine. Layla îi puse o mână pe umăr. Poate că ar trebui să coborâm şi să bei puţină apă.

— Probabil că da. Apoi Quinn o luă de mână pe Layla, care se oferise s-o ajute să se ridice în picioare. Dar poate că ar trebui să mai încerc. Ar trebui să ajung din nou acolo ca să aflu mai multe.

— Eşti îngrozitor de palidă, o avertiză Layla. Iar mâna ţi-e rece ca gheaţa.

— Cred că este de ajuns pentru astăzi, îi zise şi Cybil. Nu-i bine să exagerezi.

— Dar n-am văzut unde îşi ţinea jurnalele. Dacă o fi ascuns ceva pe-aici, n-am văzut.

17

Cal decise că nu venise încă vremea să vorbească despre fragmentele pietrei sparte sau despre cercetarea unor proprietăţi când Quinn era preocupată de viziunea ei cu Ann Hawkins. În orice caz, centrul de bowling nu era locul pentru un astfel de schimb de informaţii.

Se gândi să aducă vorba despre asta după ora închiderii, atunci când Quinn urma să-l conducă în biroul ei pentru a-i arăta noua schemă întocmită de Layla, schemă care cuprindea lista cu momentele, durata aproximativă şi părţile implicate în incidentele petrecute de când sosise Quinn acolo.

Uită însă de toate când ajunseră amândoi în pat, înnebuniţi de dorinţă, când totul părea să fie din nou în ordine.

După aceea îşi spuse că se făcuse deja prea târziu pentru a deschide discuţia şi că subiectul trebuia abordat într-un moment mai potrivit decât acela în care ea era cuibărită la pieptul lui.

Poate că asta însemna a evita şi a amâna, însă el socoti că e bine să abordeze lucrurile în clipa optimă şi în locul adecvat, aşa cum proceda el de obicei. Hotărâse să-şi ia liber în următoarea duminică, aşa încât tot grupul lor să poată face ascensiunea până la Stânca Păgână. În mintea lui, acela ar fi locul, ca şi momentul propice, însă natura îi dădu planurile peste cap.

Când meteorologii începură să prognozeze apropierea unui viscol, el deveni foarte atent şi urmări cu îngrijorare previziunile. După părerea lui, specialiştii se înşelau probabil cel puţin la fel de des pe cât aveau şi dreptate. Chiar şi atunci când, pe la mijlocul dimineţii, începură să cadă primii fulgi de zăpadă, rămase la fel de sceptic. Era a treia ameninţare de viscol din an şi până acum cea mai mare furtună nu adusese decât un strat de zăpadă de douăzeci de centimetri.

Ridică din umeri când află că partidele de bowling din după-amiaza aceea fuseseră amânate. Se întâmpla ca lumea să amâne totul încă de la primii fulgi de zăpadă aşternută, după care să pornească spre supermarket pentru provizii de pâine şi hârtie igienică. Iar întrucât autorităţile competente suspendaseră deja cursurile cu mult înainte de amiază, zona de jocuri mecanice şi rotiseria zumzăiau.

Şi totuşi, în clipa în care, pe la ora două după-amiază, intră în clădire şi tatăl său, arătând ca un om de zăpadă, Cal începu să fie mai

atent.

— Cred că ar fi bine să închidem dugheana, îi zise Jim cu obişnuita lui jovialitate.

— Nu-i chiar aşa de grav. La jocurile mecanice e animaţie ca de obicei, iar rotiseria e plină de lume. Am avut ocupate în permanenţă şi câteva piste de popice. Mulţi concetăţeni de-ai noştri vor veni şi ceva mai târziu, după-amiază, ca să-şi omoare timpul pe-aici.

— Afară e destul de rău şi vremea se strică în continuare. Jim îşi puse mănuşile în buzunarul hanoracului. Dacă continuă aşa, până la asfinţit zăpada va ajunge aproape până la genunchi. Trebuie să-i trimitem pe copiii ăştia acasă, ba chiar a-i ducem noi pe cei care locuiesc mai departe. Vom închide prăvălia şi o să te duci şi tu acasă. Sau mai bine ia-ţi câinele, ia-l şi pe Gage şi veniţi sa staţi la noi. Maică-ta va fi tare îngrijorată la gândul că ai să conduci pe aşa o vreme şi în beznă.

Cal dădu să-i reamintească tatălui său că are treizeci de ani şi conduce o maşină cu tracţiune integrală, precum şi că aproape o jumătate din viaţa lui condusese maşini. Îşi dădu însă seama că era inutil, aşa că se mulţumi să dea din cap.

— O să ne descurcăm şi acasă la mine. Am cămara plină cu provizii. Tată, o să-i trimit eu pe toţi clienţii pe la casele lor şi o să închid centrul. Tu du-te repede acasă. Mama o să se îngrijoreze şi pentru tine.

— E timp destul să închizi şi să încui, îi zise Jim, aruncând o privire în direcţia pistelor de bowling, acolo unde un grup de şase adolescenţi îşi consumau energia şi, în egală măsură, hormonii. Când eram eu copil, s-a dezlănţuit odată un vifor năprasnic. Bunicul tău a ţinut deschis şi am rămas aici vreme de trei zile. A fost grozav.

— Te cred, rânji Caleb. Vrei s-o sun pe mama şi să-i spun că suntem blocaţi aici? O să ne descurcăm noi doi cu toate treburile. Organizăm un maraton de popice.

— Să fiu al naibii dacă nu-mi surâde ideea. Apoi chipul lui Jim se încordă. Bineînţeles că m-ar lua în şuturi la întoarcere şi ar fi ultima oară când aş arunca o bilă de bowling.

— Atunci mai bine închidem.

În ciuda plângerilor şi a protestelor, cei doi evacuară centrul, aranjând cu unii dintre membrii personalului să-i ducă acasă pe câţiva clienţi. În tăcerea care se lăsase, Cal închise el însuşi rotiseria. Ştia că tatăl său se întorsese ca să verifice unde era şi ce făcea Bill Turner. Nu doar ca să-i dea instrucţiuni şi să-i traseze sarcini, gândi el, ci în primul rând pentru a se asigura că Bill avea tot ce-i trebuie şi pentru a-i strecura ceva bani în plus, dacă n-o făcuse deja.

În timp ce închidea, Cal îşi scoase telefonul mobil şi îl sună pe Fox la cabinetul lui.

— Bună. Nu eram sigur că o să te mai prind.

— Tocmai intenţionam să plec. Acum închideam biroul. Pe doamna H am trimis-o mai demult acasă. Vremea se înrăutăţeşte.

— Vino la mine. Dacă se adeveresc previziunile meteorologice, câteva zile s-ar putea ca drumurile să se înzăpezească. N-are rost să pierdem timpul. Şi poate că ar fi bine să dai între timp o fugă şi până la supermarket ca să cumperi pâine şi hârtie igienică.

— Hârtie… Le aduci acolo şi pe femei?

— Da. Cal se gândise la asta după ce mai aruncase o privire pe-afară. Adu tu ce mai trebuie. Ajung şi eu acasă cât pot de repede.

Caleb închise telefonul şi după ce stinse şi luminile de-afară, apăru lângă el şi tatăl lui.

— E totul în ordine? se interesă Cal.

— Da.

După felul în care tatăl său se uita la aleea întunecată, Cal înţelese că era îngrijorat că vor rata nu numai seara de vineri, ci tot weekendul.

— Lasă că ne scoatem noi pârleala, tată.

— Ai dreptate. Întotdeauna ne scoatem pârleala. Bătrânul îl bătu apoi uşor cu palma pe umăr şi adăugă: Hai să mergem acasă.

Quinn deschise uşa râzând.

— Ce grozav! Au spus că s-ar putea să se depună un strat de zăpadă de aproape un metru, poate chiar mai mult! Cyb o să ne gătească un gulaş, iar Layla a plecat la magazin ca să cumpere baterii şi lumânări, în caz că rămânem fără curent electric.

— Foarte bine. Caleb îşi scutură zăpada de pe ghete. Faceţi-vă bagajele şi luaţi-vă tot ce credeţi că vă trebuie. Mergem cu toţii la mine acasă.

— Nu fi caraghios! Ne descurcăm noi şi singure. Iar dacă vrei, poţi rămâne şi tu cu noi.

Cu ghetele curăţate cât de cât de zăpadă, Cal intră şi închise uşa în urma lui.

— Eu am un mic generator pe gaz şi pot alimenta mici consumatori, printre care şi electro-pompa de scos apa din puţ, ceea ce înseamnă că vom avea apă pentru toaletă.

— Aaa, toaletele! La asta nu mă gândisem. Dar cum o să încăpem toate trei în cabina camionetei tale?

— O să ne descurcăm noi. Aduceţi-vă cele necesare.

Numai transportarea bagajelor până la camionetă le luă o jumătate de oră, lucru la care el se şi aşteptase. În cele din urmă, platforma era încărcată cu tot ce ar fi putut fi necesar pentru o săptămână de trai în sălbăticie, iar în cabină, alături de el, se înghesuiseră trei femei.

Caleb îşi dădu seama că ar fi fost mai bine să-l fi rugat pe Fox să

vină s-o ia măcar pe una dintre ele, împreună cu jumătate din casa lor, încărcată pe platforma din spate. Acum era prea târziu.

— Ce minunat! exclamă Layla, aşezată în poala lui Quinn şi sprijinindu-se cu o mână de bord, pe când ştergătoarele Chevrolet-ului făceau cu greu faţă ritmului în care zăpada se aşeza pe parbriz. Ştiu că o să fie o mare harababură, dar e aşa de frumos, aşa de altfel decât în oraş.

— Să nu uiţi de asta când o să ne batem cu trei bărbaţi pentru accesul în baie, o preveni Cybil. Şi aş vrea să vă avertizez de la bun început că refuz să gătesc numai eu doar fiindcă ştiu cum se umblă la aragaz.

— Am luat notă, bombăni Cal.

— E într-adevăr minunat, spuse şi Quinn, mişcându-şi capul în dreapta şi în stânga capului Laylei pentru a putea vedea şi ea priveliştea. Aa, uitasem să vă spun ceva! Am primit veşti din partea bunicii mele, care a dat de urma Bibliei de familie. O s-o roage pe nepoata cumnatei ei să scaneze paginile interesante şi să mi le expedieze prin e-mail. Quinn încercă să-şi facă mai mult loc pe banchetă şi continuă: Cel puţin aşa sper, dat fiind că nepoata aceea este singura din familie care se pricepe să scaneze şi să creeze fişiere, în vreme ce unica legătură a bunicii mele cu internetul este aceea să trimită e-mailuri şi să joace pocher on-line. Sper ca până mâine să primesc toate informaţiile necesare. Nu-i aşa că-i nemaipomenit?

Prinsă între portieră şi Quinn, Cybil nu renunţă fără luptă la colţul ei de banchetă.

— Mai bine te-ai da mai încolo.

— O ţin în braţe pe Layla, aşa că am dreptul la mai mult spaţiu. Am chef de floricele de porumb, dădu apoi Quinn de veste. Pe aşa o vreme înzăpezită voi nu poftiţi la floricele? Oare am luat în bagaje şi aşa ceva? Tu ai floricele de porumb acasă? îl întrebă ea pe Caleb. Dacă n-ai, atunci poate că ar fi bine să oprim pe drum şi să cumpărăm.

Cal nu scosese încă niciun sunet şi se concentra pentru a supravieţui acestui drum care putea fi cel mai lung din viaţa lui.

Îşi croia calea pe drumuri lăturalnice şi, cu toate că avea încredere în camioneta lui şi în priceperea sa de şofer, se simţi uşurat când viră pe aleea casei lui. Cum toată lumea dorise ca încălzirea să fie dată la maximum, în cabina camionetei era ca într-o saună.

Chiar şi în aceste împrejurări, Cal trebui să recunoască cum că locuinţa şi pădurea lui arătau ca o pictură. Terasele troienite de zăpadă, copacii cu crengile încărcate de omăt şi pâlcurile de arbuşti încadrau casa cu fumul ieşind pe horn, iar luminile străluceau deja la ferestre. Rulă pe urmele roţilor de la camioneta lui Fox peste podeţul ce traversa pârâiaşul acum îngheţat şi acoperit de nea.

Rostogol mergea sprinten spre casă, venind din direcţia pădurii şi

lăsând urme adânci prin zăpadă. Coada lui făcu alene o singură mişcare largă, timp în care slobozi un unic lătrat dogit.

— Uite-l şi pe Rostogol! exclamă Quinn, izbutind să-l înghiontească pe Caleb cu cotul. Pare foarte zglobiu.

— Zăpada îl pune în mişcare. Cal trase camioneta în spatele camionetei lui Fox şi zâmbi compătimitor la adresa Ferrari-ului lui Gage, automobilul fiind încetul cu încetul îngropat sub stratul de zăpadă proaspăt căzută. Apoi apăsă prelung pe butonul claxonului. Al naibii să fie dacă avea de gând să care de unul singur tot muntele de bulendre fără de care celor trei femei li se părea imposibil să supravieţuiască fie şi numai o noapte sau două, gândi el, apucându-se să descarce bagajele de pe platformă.

— E un loc frumos, Cal. Layla îi luă din mâini primul bagaj. Un peisaj idilic în secolul douăzeci şi unu. Îmi dai voie să intru direct în casă?

— Bineînţeles.

— E frumos ca într-o pictură, zise şi Cybil, trecând în revistă geamantanele şi cutiile şi alegându-şi un bagaj. Şi mai ales dacă nu te deranjează izolarea.

— Pe mine nu mă deranjează.

Ea aruncă o privire de jur împrejur. Gage şi Fox ieşeau şi ei din casă.

— Şi sper să nu te deranjeze nici aglomeraţia.

Bărbaţii duseră totul înăuntru, împrăştiind pretutindeni zăpadă. Cal îşi spuse în sinea lui că probabil o telepatie feminină le făcuse pe cele trei să-şi împartă tacit treburile casnice. Layla îi ceru lui Cal cârpe şi prosoape vechi şi începu să şteargă urmele de zăpadă. Cybil luă în stăpânire bucătăria, aducându-şi acolo cratiţa cea mare şi punga cu ingrediente. Iar Quinn scotoci prin dulapul cu aşternuturi şi se apucă să repartizeze paturile pe persoane, indicând ce bagaje şi unde să fie duse.

Aşa că stăpânul casei nu găsi nimic mai bun de făcut decât să bea o bere.

Pe când Cal începuse să înteţească focul în şemineu, în încăpere intră şi Gage, plângându-i-se:

— În amândouă băile de sus au apărut o puzderie de cosmeticale femeieşti. Îndreptă degetul mare spre tavan, întrebându-l pe Cal pe un ton inchizitorial: Ce-ai făcut?

— Am făcut doar ceea ce se cuvenea să fac. Nu puteam să le las. Ar fi putut să se trezească blocate, departe de noi, vreme de câteva zile.

— Şi ce li s-ar fi întâmplat? S-ar fi plictisit fără noi? Iubita ta a hotărât ca Fox şi cu mine să împărţim biroul tău, şi tu ştii că nemernicul ăsta doarme ca un porc.

— Nu-i nimic de făcut.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, ţinând cont că vei dormi cu blonda.

De data asta, Cal îi aruncă un rânjet îngâmfat, şi spuse:

— Nici în privinţa asta nu-i nimic de făcut.

— Iar Esmeralda fierbe ceva în bucătărie.

— Prepară un gulaş… şi n-o cheamă Esmeralda, ci Cybil.

— N-are importanţă cum o cheamă. Şi oricum s-ar numi, mirosul este divin. Trebuie să recunosc. Iar bucătăreasa miroase încă şi mai bine. Însă treaba e că m-a dat afară din bucătărie când am intrat acolo şi am încercat să iau o nenorocită de pungă cu cartofi prăjiţi ca să meargă mai bine berea.

— Vrei să găteşti tu pentru şase guri?

Drept răspuns, Gage mormăi ceva neinteligibil, se aşeză şi îşi rezemă picioarele pe măsuţa pentru cafea.

— Cât de gros se aşteaptă să fie stratul de zăpadă?

— De aproape un metru. Se aşeză şi Cal alături, imitându-i poziţia. Pe vremuri, de-abia aşteptam să se întâmple aşa ceva. Şcoala se închidea, iar noi ne dădeam cu săniuţele pe derdeluş şi ne băteam cu bulgări de zăpadă.

— Ce vremuri minunate, prietene!

— Iar acum o să pregătim generatorul, o să aducem lemne în casă şi o să cumpărăm baterii şi hârtie igienică.

— E neplăcut să fii adult.

Şi totuşi era cald, şi lumină, şi aveau mâncare, în vreme ce afară ninsoarea se îndesea. Nu prea aveau de ce să se plângă, îşi zicea Cal gustând dintr-un castron cu tocană fierbinte şi condimentată, mâncare la care el nu adusese nicio contribuţie. În plus, conţinea şi găluşte, iar el nu putea rezista găluştelor.

— Nu cu mult timp în urmă am trecut şi prin Budapesta. Mâncând la rândul lui, Gage se uită la Cybil. Mâncarea ta e la fel de bună ca şi cea de acolo.

— De fapt, ăsta nu este un gulaş unguresc, are mai curând influenţe sârbo-croate.

— Foarte bună tocăniţa asta, indiferent de origine, comentă şi Fox.

— Cybil însăşi are origini est-europene, spuse Quinn, savurând unica jumătate de găluşcă pe care îndrăznise să şi-o permită. Are rădăcini croate, ucrainene, poloneze şi o mică influenţă franţuzească, de unde şi înclinaţia pentru modă şi snobism.

— Când au ajuns strămoşii tăi aici? Întrebă Cal.

— În funcţie de ramura arborelui genealogic, fie prin secolul al optsprezecelea, fie cu puţin înainte de cel de-al Doilea Război Mondial. Cybil însă înţelesese foarte bine sensul întrebării şi îi răspunse: Nu ştiu dacă am vreo legătură cu Layla sau Quinn ori cu orice evenimente. Tocmai studiez problema.

— Între noi două s-a stabilit instantaneu o afinitate, zise Quinn.

— Într-adevăr, aşa este.

Cal înţelegea acest soi de prietenie pe care îl sesiza în ochii a două femei care se priveau şi care avea prea puţin de-a face cu legătura de sânge. Mai degrabă cu o simpatie reciprocă.

— Din prima zi, sau mai precis seară, petrecută la colegiu, ne-am ataşat una de cealaltă, zise Quinn, după care luă o mică înghiţitură dintr-o găluşcă. Ne-am cunoscut la cămin. La început am nimerit în camere aflate uşă-n uşă. După două zile ne-am mutat împreună. Pe colegele noastre de cameră nu le-a deranjat faptul, iar în aceeaşi formaţie am şi terminat colegiul.

— Şi se pare că formăm o echipă încă şi astăzi, completă Cybil.

— Mai ţii minte că în prima seară mi-ai ghicit în palmă?

— Ştii să ghiceşti în palmă? se interesă Fox.

— Da, când am chef de aşa ceva. Asta face parte din moştenirea mea ţigănească, adăugă Cybil, gesticulând larg cu ambele mâini.

Iar Cal simţi un nod în stomac.

— Existau ţigani în Hollow.

— Adevărat? Cybil înălţă atent paharul şi sorbi din vin, după care îl întrebă: Când?

— Trebuie să verific ca să-ţi pot spune precis. Ştiu asta din poveştile despre care străbunica mea zicea că le ştie de la bunica ei. Chiar aşa. Cum au venit ţiganii într-o vară şi şi-au instalat şatra.

— E ceva potenţial interesant, cugetă Quinn cu glas tare. S-ar fi putut ca vreun localnic să se fi apropiat de una dintre frumuseţile acelea cu ochi negri, iar după nouă luni, surpriza! Şi de acolo se ajunge direct la tine, Cyb.

— Doar o singură familie mare şi fericită, murmură Cybil.

După-masă, corvezile au fost din nou împărţite. Trebuiau aduse în casă lemnele, lăsat afară câinele, strânsă masa şi spălate vasele.

— Cine mai găteşte? întrebă Cybil.

— Gage găteşte, spuseră la unison Cal şi Fox.

— Hei!

— Bine. Cybil îl măsură din cap până-n picioare şi îi comunică sec: Dacă e vorba să luăm şi micul dejun tot în grup, atunci o să-l pregăteşti tu. Şi-acum…

— Înainte de orice altceva, trebuie să discutăm un lucru, li se adresă Cal. Putem merge în sufragerie dacă vreţi. Trebuie să aducem ceva, mai spuse el, uitându-se la Fox şi la Gage. Poate o să vreţi să mai deschidem o sticlă de vin.

— Despre ce o fi vorba? întrebă Quinn, încruntându-se, după ce plecaseră bărbaţii. Ce-or mai fi punând la cale?

— Mai degrabă cred că e vorba despre un lucru pe care încă nu ni l-au spus, interveni şi Layla. Mie-mi cam miroase a sentiment de vinovăţie şi a îndelungă ezitare. Şi nu pentru că i-aş cunoaşte chiar

atât de bine.

— Probabil că ştii tu ce ştii, îi zise Cybil. Mai adu o sticlă, Q. Şi cu ocazia asta poate că n-ar fi rău să mai aprindem câteva lumânări. S-a lăsat deja… întunericul.

Cal se gândi că băieţii îi pasaseră lui şi această responsabilitate fiindcă erau în casa lui. După ce se adunară din nou cu toţii la masă, el se strădui să înceapă discuţia în felul cel mai adecvat cu putinţă.

— Ştim deja toţi ce s-a întâmplat în noaptea aceea în poiană, atunci când eram copii, precum şi toate câte au început să se petreacă după aceea. Quinn, tu însăţi ai fost martoră a unor ciudăţenii atunci când am urcat noi doi până acolo.

— Da. Şi Layla şi Cyb ar trebui să vadă luminişul acela după ce se va topi zăpada şi vom putea urca.

— De acord, încuviinţă Cal după o uşoară ezitare.

— Să nu vă aşteptaţi la o plimbare pe Champs-Élysées, interveni şi Gage, fapt care o făcu pe Cybil să ridice dintr-o sprânceană.

— O să ne descurcăm noi.

— Tot în noaptea aceea s-a mai întâmplat şi altceva, un lucru despre care încă nu v-am povestit.

— De fapt, nimănui altcuiva, preciză Fox.

— E greu de explicat de ce n-am spus nimănui. N-aveam decât zece ani atunci când parcă s-a dezlănţuit iadul, atunci când… Şi Cal aşeză pe masă fragmentul lui de piatră.

— E o bucată de rocă? întrebă Layla.

— Este din hematit. Cybil îşi ţuguie buzele, dădu să întindă mâna spre piatră, dar se opri şi întrebă: Pot să pun mâna pe ea?

Fox şi Gage puseră şi ei fragmentele lor de piatră, lângă cel al lui Cal.

— Alege, o invită Gage.

— Trei bucăţele din aceeaşi piatră. Şi Quinn o alese pe cea mai apropiată de ea. N-am dreptate? Sunt trei fragmente din aceeaşi piatră?

— O piatră care a fost rotunjită şi lustruită, continuă Cybil. Da' de unde le aveţi?

— Ne-am pomenit atunci cu ele în mână, îi răspunse Cal. După explozia orbitoare şi după ce s-a lăsat bezna, când pământul a încetat să se mai cutremure, fiecare dintre noi ţinea în mână câte o bucată. Cal se uită la mâna lui şi îşi aminti cum o încleştase pe fragmentul lui de piatră de parcă de asta depindea viaţa lui. N-am ştiut ce erau. Fox a căutat prin cărţi să afle, fiindcă mama lui avea multe cărţi despre roci şi cristale. Hematit.

— Trebuie lipite la loc, spuse Layla. Nu credeţi că ar trebui reîntregită piatra?

— Am încercat. Fragmentele sunt netede. Se potrivesc ca trei piese dintr-un puzzle, spuse Fox, făcându-i un semn lui Cal, care le alătură într-o singură piatră circulară.

— Nu se întâmplă însă nimic.

— Te aştepţi să se întâmple ceva doar pentru că le ţii laolaltă? Curioasă, Quinn întinse şi ea mâna, iar Cal îi puse fragmentele de piatră în palmă. Cred că nu se întâmplă nimic fiindcă părţile componente nu sunt sudate.

— Am încercat să facem şi asta. MacGyver le-a lipit cu un adeziv universal. Cal îi aruncă o privire lui Gage, care continuă:

— Cu un astfel de adeziv, te-ai fi aşteptat ca fragmentele să rămână unite. Dar parcă ar fi folosit apă chioară. Am încercat să le ţinem unite cu bandă adezivă, să le încălzim şi să le răcim, dar degeaba. Mai mult, nici măcar temperatura nu şi-o schimbă.

— Cu o excepţie, se băgă în vorbă Fox, care continuă doar după ce primi aprobarea mută a celorlalţi doi. În timpul Celor Şapte, ele se încălzesc considerabil. Cu greu mai pot fi ţinute în mână.

— Aţi încercat şi în cursul respectivei săptămâni să le asamblaţi? întrebă Quinn.

— Da, dar nici aşa n-am avut mai mult noroc. Singurul lucru pe care îl ştim precis este că piatra asta întreagă a fost purtată la gât, ca o amuletă, de către Giles Dent în noaptea în care Lazarus Twisse şi-a adus gloata în poiană. Am văzut eu asta. Iar acum piatra ne aparţine.

— Aţi încercat să refaceţi amuleta prin intermediul magiei? întrebă Cybil.

Cal se simţi puţin încurcat şi îşi drese glasul.

— Pentru Dumnezeu, Cal, relaxează-te! Fox dădu din cap. Sigur că am încercat şi asta. Am câteva cărţi despre vrăjitorie şi am încercat şi aşa. Gage a luat legătura cu nişte vrăjitoare profesioniste, am apelat apoi la alte ritualuri şi aşa mai departe.

— Însă nu le-aţi arătat niciodată, nimănui. Quinn lăsă cu grijă din mână cele trei fragmente, după care ridică paharul cu vin. Poate că ar fi fost bine să le fi arătat cuiva care să fi ştiut cum să umble cu ele sau să le fi înţeles scopul şi poate să fi cunoscut şi trecutul.

— N-am fost meniţi să facem aşa ceva. Fox ridică din umeri. Ştiu cum sună asta, dar eu am înţeles că nu ne-a fost nouă hărăzit să le ducem… la un geolog sau la cine ştie ce mare preoteasă Wiccan, ori poate chiar la blestematul de Pentagon? Eu doar… Cal a susţinut punctul de vedere ştiinţific.

— MacGyver, repetă Gage.

— Fox a fost sigur că era o zonă interzisă şi asta era destul de bine. Asta era destul de bine pentru toţi trei. Cal se uită la prietenii săi, concluzionând: Cam aşa am tratat noi problema până acum. Dacă Fox ar fi simţit că n-ar fi bine să vi le arătăm şi vouă, atunci n-am fi făcut-

o.

— Asta pentru că tu simţi cel mai puternic lucrurile astea? îl întrebă Layla pe Fox.

— Nici nu ştiu. Poate că da. Însă ştiu că am crezut – şi cred în continuare cu tărie – că în noaptea aceea am scăpat cu viaţă, că am ieşit la liman aşa cum s-a întâmplat numai fiindcă fiecare dintre noi a ţinut în mână câte o treime din piatra aceea. Şi cât timp avem fiecare bucăţica lui de piatră, aceasta ne poartă noroc şi ne ajută să scăpăm de rele. Este un lucru pe care pur şi simplu îl ştiu eu, aşa cum şi Cal a văzut amuleta, dându-şi seama că era cea pe care o purtase Dent.

— Dar tu? Îl întrebă Cybil pe Gage. Tu ce ştii sau ce vezi ori simţi?

Privirile celor doi se întâlniră.

— Eu văd amuleta întreagă pe Stânca Păgână, deasupra. Piatră peste piatră. Şi flăcările înălţându-se din amuletă, aprinzându-se ca nişte pete de sânge, apoi mistuind-o şi deplasându-se pe partea plată şi în josul piedestalului ca un înveliş de foc. Văd focul întinzându-se rapid pe pământ şi înălţându-se în copaci, până ce aceştia explodează din cauza fierbinţelii. Iar luminişul devine un rug căruia nici Satana nu i-ar supravieţui. Gage sorbi din vin şi adăugă: Asta-i ce văd eu atunci când amuleta este din nou întregită, aşa că nu mă grăbesc să ajung acolo.

— Poate că aşa s-a format amuleta, începu Layla.

— Eu nu văd în trecut. Asta-i apanajul lui Cal. Eu văd ce urmează să se întâmple.

— Şi este ceva extrem de util, mai ales în profesia pe care o practici.

Gage se uită iar în direcţia lui Cybil şi îi surâse, asigurând-o:

— Asta nu doare şi nu face niciun rău. Apoi el îşi ridică pietricica, săltând-o uşor în palmă. E cineva interesat să joace un pocher cu mine?

Nici nu sfârşise bine Gage vorba, că luminile se stinseră. Mai degrabă decât farmec şi poezie, pâlpâitoarele lumânări pe care le aprinseseră ca pe un supliment de lumină împrumutau acum încăperii un aer straniu.

— Mă duc să pornesc generatorul, zise Cal şi se ridică. Deocamdată pentru apă, frigider şi cuptor.

— Nu ieşi singur, îl sfătui Layla, clipind parcă surprinsă de cuvintele pe care le rostise. Adică…

— Vin şi eu cu tine.

Când se ridică şi Fox, în bezna de-afară se auzi un urlet.

— Rostogol! exclamă Cal, părăsind repede încăperea, trecând prin bucătărie şi ieşind glonţ din casă pe uşa din spate. Se opri doar o clipă pentru a înşfăca lanterna atârnată pe perete şi a o aprinde.

Îndreptă fasciculul luminos în direcţia din care se auzeau lătrăturile. Raza lanternei, care se lupta să străpungă perdeaua deasă de zăpadă,

răzbi doar puţin înainte să fie reflectată înapoi spre Cal.

Pătura de omăt devenise acum un zid care se înălţa până peste genunchi. Strigându-şi câinele, Cal se avântă prin stratul gros de nea, străduindu-se să repereze cât mai exact direcţia din care venea urletul. Părea să se audă de peste tot şi de nicăieri.

Auzind nişte zgomote în spatele lui, Cal se întoarse, încleştând mâna pe lanternă ca pe o armă.

— Nu-i lovi pe cei care ţi-au sărit în ajutor! îl avertiză Fox din urmă. Doamne, ce cumplit e aici. E o vreme să nu laşi nici măcar un câine afară! Îl luă de un braţ pe Cal, în timp ce Gage îl încadrase din cealaltă parte. Hei, Rostogol! Vino aici, Rostogol! Niciodată nu l-am auzit urlând aşa.

— Da' de unde ştii tu că urlă câinele? întrebă liniştit Gage.

— Întoarceţi-vă înăuntru, le spuse Cal apăsat. Nu le putem lăsa pe femei singure. Mă duc eu să-mi găsesc câinele.

— Da, sigur, şi să te lăsăm pe tine afară, în viforniţa asta! exclamă Gage, îndesându-şi mâinile îngheţate în buzunare şi uitându-se înapoi, după care adăugă: De altfel, uite-le şi pe ele!

Ele se apropiau, ţinându-se de braţe şi cu mâinile încleştate pe lanterne, lucru care dovedea multă judecată şi bun-simţ, fu nevoit Cal să recunoască în sinea lui. Avuseseră şi timpul necesar să-şi pună scurtele groase, ca şi, probabil, cizmele în picioare, ceea ce era mai mult decât apucaseră să facă el şi prietenii săi.

— Întoarceţi-vă! Era nevoit să strige acum pentru a acoperi şuierăturile vântului. Noi mergem să-l aducem pe Rostogol şi revenim imediat.

— Ori merge toată lumea înapoi, ori nu mai merge nimeni, îi răspunse Quinn, eliberând braţul Laylei şi atârnându-se de braţul lui Cal. Şi în asta l-am inclus şi pe Rostogol. Nu mai pierde acum timpul, se grăbi ea să adauge înainte de a apuca el să protesteze. Nu crezi că ar fi mai bine să ne împrăştiem?

— Să ne grupăm doi câte doi. Fox, tu şi cu Layla încercaţi s-o porniţi într-acolo. Quinn şi cu mine o s-o luăm pe-aici. Gage şi Cybil, voi mergeţi prin spate. Rostogol trebuie să fie prin apropiere. Niciodată nu se îndepărtează prea mult de casă.

Însă animalul scotea nişte lătrături speriate şi asta nu dorise Cal să spună cu voce tare. Prostănacul lui de dulău leneş lătrase speriat.

— Agaţă-te de pantalonii mei… adică de curea. Şi ţine-te bine! îi zise el.

Tresări când mănuşile ei reci ca gheaţa îi atinseră pielea, apoi porni să înainteze prin zăpadă. De-abia făcuse doi paşi când auzi altceva în afară de urlete.

— Ai auzit şi tu? o întrebă pe Quinn.

— Da. Hohote de râs. Cam aşa cum ar putea râde un băieţel

nesuferit şi rău.

— Întoarce-te…

— Nici nu mă gândesc să părăsesc acolo câinele, după cum nici tu n-o s-o faci.

O bruscă intensificare a furtunii se înălţă ca o uriaşă maree, împrăştiind mari grămezi de zăpadă şi ceea ce păreau a fi nişte imense bucăţi de gheaţă. Cal auzi cum se rupeau crengi din copaci, pocnind în beznă ca nişte împuşcături. Imediat în spatele lui, Quinn de-abia mai izbutea să înainteze şi aluneca mereu, înfruntând forţa vântului care ameninţa să-i doboare pe-amândoi.

O va duce pe Quinn înapoi. S-o ducă înăuntru şi chiar s-o închidă într-o debara la nevoie, după care să revină şi să-şi caute câinele.

Chiar când se întoarse s-o apuce de braţ, Cal îi văzu.

Câinele lui şedea pe coadă, pe jumătate acoperit de zăpadă şi cu botul ridicat în văzduh, în timp ce din gâtlejul lui ieşeau urlete prelungi şi disperate.

Băiatul plutea la câţiva centimetri deasupra zăpezii. Şi chicotea, gândi Cal. Nu era un cuvânt prea des folosit, dar se potrivea cel mai bine cu dezgustătoarele sunete pe care le scotea pocitania.

Faţa lui era schimonosită într-un rânjet, în timp ce vântul se burzuluise din nou. Acum Rostogol era îngropat în zăpadă până la umeri.

— Pleacă dracului de lângă câinele meu şi lasă-l în pace!

Cal înainta aplecat înainte, clătinându-se; vântul îl împingea înapoi, aşa că şi el, şi Quinn mergeau cu mâinile şi picioarele depărtate.

— Cheamă-l la tine! îi strigă Quinn. Cheamă-l, fă-l să te asculte şi să vină lângă noi! Între timp îşi scoase mănuşile. Folosindu-şi degetele, fluieră strident, pe când Cal răcnea în direcţia lui Rostogol.

Câinele se cutremură, iar drăcovenia izbucni din nou în râs.

Cal continuă să ţipe la Rostogol şi să suduie acum, croindu-şi cu greu drum prin perdeaua deasă de fulgi de zăpadă care îi intrau în ochi şi îi amorţeau mâinile. Auzea strigăte în spatele lui, dar se concentra să înainteze prin zăpadă pentru a ajunge alături de câine înainte ca următoarea rafală de vânt să-l acopere complet pe Rostogol.

Are să se înece sub zăpadă, îşi zise Cal, luptându-se să răzbească înainte. Dacă nu izbutea să ajungă la Rostogol, câinele său se va sufoca în oceanul acela de nea.

Cal simţi o mână încleştându-i-se de gleznă, însă îşi continuă străduania de a înainta.

Scrâşnind din dinţi, dădu din braţe şi înşfacă nesigur zgarda lui Rostogol. Ţinând-o strâns şi încordat din toate puterile, ridică privirea spre ochii aceia care scânteiau într-un verde păgân cu irizaţii roşii, strigând:

— Nu-l poţi lua de lângă mine!

Cal trase brusc de zgardă. Ignorând scheunatul lui Rostogol, o smuci din nou, cu ranchiună şi disperare. Deşi câinele hăulea şi schelălăia, corpul lui părea prins în ciment întărit. Iar în spatele lui, Quinn se aruncase pe burtă şi săpa în zăpadă, cu mâinile goale, ca să dezgroape câinele.

Fox se apropie şi el, împrăştiind de sub tălpi trâmbe de zăpadă. Adunându-şi toate puterile, Caleb se mai uită încă o dată la ochii crunţi ai băiatului.

— Ţi-am spus că nu ţi-l dau!

La următoarea încercare, Cal îl cuprinse în braţe pe dulăul care dârdâia şi scheuna.

— Linişteşte-te, linişteşte-te. Şi Cal îşi lipi obrazul de blana rece şi umedă a câinelui. Hai să plecăm naibii de-aici!

— Du-l lângă foc! îi zise Layla, dând s-o ajute pe Quinn să se ridice în picioare, pe când Cybil se străduia şi ea să-şi recapete poziţia bipedă.

Băgând un capăt al lanternei în buzunarul de la spate, Gage o trase pe Cybil în picioare, apoi o ridică şi pe Quinn.

— Poţi să mergi? o întrebă Gage pe Quinn.

— Da, da. Hai să intrăm în casă până nu degerăm.

Imediat apărură pături şi prosoape, îmbrăcăminte uscată şi cafea fierbinte. Coniacul le încălzi tuturor oasele îngheţate şi muşchii amorţiţi, inclusiv lui Rostogol. Focul fu înteţit.

— Arătarea nu-i dădea drumul, iar câinele nu i se putea împotrivi. Caleb se aşezase pe podea, cu capul câinelui rezemat în poală. Nu se mai putea desprinde. Căţelul acesta nevinovat şi prostuţ ar fi fost îngropat în zăpadă.

— S-a mai întâmplat şi altă dată aşa ceva? îl întrebă Quinn. Creatura a mai atacat şi alte animale?

— Cu câteva săptămâni înaintea Celor Şapte, s-a întâmplat câteodată să se înece animale sau, uneori, să fie călcate pe şosea. Alteori nişte animale au avut un comportament violent. Însă niciodată nu s-a mai întâmplat una ca asta. Acum a fost…

— O demonstraţie, spuse Cybil, aşezând mai strâns pătura pe picioarele lui Quinn. O fi vrut ca noi să vedem de ce e ea în stare.

— Sau poate a vrut să testeze de ce suntem noi în stare, opină Gage, primind din partea lui Cybil o privire speculativă.

— Asta mi s-ar părea mai aproape de adevăr. A vrut să vadă dacă suntem în stare să-l învingem. Un câine nu este o fiinţă omenească şi poate fi ţinut mai uşor sub control. Scuză-mă, Caleb, dar creierul câinelui tău este mult sub nivelul majorităţii ţâncilor.

Cu un gest drăgăstos, Cal îl trase pe Rostogol de o ureche.

— E şi el doar un pămpălău prostuţ.

— Înseamnă că totul n-a fost decât o demonstraţie. L-a speriat pe

bietul animal ca să se distreze, spuse şi Layla, aşezându-se în genunchi, mângâindu-l şi scărpinându-l pe Rostogol. N-ar fi rău să-l răzbunăm pe dulău.

Mirată, Quinn ridică privirea.

— Te-ai gândit la ceva anume?

— Încă nu, dar merită să ne gândim la asta.

18

Cal nu mai ştia la ce oră se culcaseră, dar când deschise ochii, pe fereastră intra deja timid lumina palidă a iernii. Uitându-se pe fereastră, văzu că ningea încă, cu fulgi perfecţi, mari şi deşi ca într-un film de Crăciun de la Hollywood.

În liniştea deplină, pe care numai o ninsoare abundentă şi potolită o putea aşterne, nu se auzea decât un insistent şi întru câtva satisfăcut sforăit. Venea dinspre Rostogol, care se întinsese pe pat, la picioare, ca o pătură canină. Era un lucru pe care Cal nu-l îngăduia de obicei, însă acum sonoritatea, greutatea, căldura, toate păreau în perfectă ordine.

De-acum înainte, hotărî el, sărmanul ăsta de câine afurisit îl va însoţi peste tot.

Cum laba piciorului şi glezna lui erau prinse sub greutatea câinelui, Cal se mişcă pentru a se elibera, ceea ce o făcu pe Quinn să se răsucească. Ea scoase un oftat uşor şi, apropiindu-se de el, îşi vârî un picior între picioarele lui. Un braţ de-al lui Cal rămăsese blocat sub ea în cursul nopţii, iar acum era amorţit.

Lui i se părea foarte bine aşa.

Şi fiindcă aşa stăteau lucrurile, fiindcă cei doi erau cuibăriţi împreună în pat pe când afară ninsoarea hollywoodiană se cernea în continuare, Cal nu găsi niciun motiv să nu profite de situaţie.

Zâmbind, el îşi strecură o mână pe sub tricoul ei, mângâindu-i pielea caldă şi catifelată. Când îi cuprinse în palmă un sân, îi simţi inima bătând sub mâna lui, la fel de liniştit şi de constant ca sforăitul lui Rostogol. Cal îi dezmierdă sânul pe îndelete, cu buricele degetelor, uitându-se la chipul ei. Încetişor şi delicat, îi alintă sfârcul, excitându-se şi învârtoşându-se doar închipuindu-şi cum i l-ar lua în gură şi cum ar stârni-o cutreierând cu limba pe pielea ei.

Quinn suspină din nou.

Pe urmă, mâna lui se îndreptă în jos, vârfurile degetelor sale trecură uşor peste abdomenul ei, pe sub pijama, pentru a-i mângâia apoi o coapsă. După aceea, mâna lui se mişcă iar în sus, apoi din nou în jos şi tot aşa, ca o atingere de-abia şoptită, apropiindu-se tot mai mult de centru.

Şi în timpul ăsta, sunetele pe care le scotea ea prin somn erau doar nişte scâncete dulci şi neajutorate. Când bărbatul veni deasupra ei şi o penetră, Quinn era de multă vreme umezită şi fierbinte. Cal îşi coborî

gura pe buzele ei, sorbindu-i răsuflarea grăbită şi întretăiată.

Ea ajunse la orgasm exact în momentul în care se trezea de-a binelea din somn, trupul ei explodând în clipa-n care mintea ei efectuă saltul de la starea de somn la uluire şi plăcere.

— Ooo, Dumnezeule!

— Taci, murmură el cu buzele lipite de buzele ei, râzând încet. O să trezeşti câinele.

În timp ce se rostogolea, Cal îi scosese pantalonii de pijama, iar înainte ca ea să se lămurească în legătură cu ceea ce avea Cal de gând să facă, el o imobiliză, o penetră încă o dată şi pătrunse în profunzime.

— Ooo, Doamne Dumnezeule! se bâlbâi ea. Bună dimineaţa!

El râse din nou şi, încordându-se, începu să se mişte în interiorul ei într-un ritm lent şi înnebunitor. Ea se strădui să se adapteze ritmului impus de el, forţându-se să amâne momentul extazului, dar fiorii de plăcere o străbăteau din nou irezistibil şi o săltau pe Quinn, cambrând-o.

— Dumnezeule. Dumnezeule. Dumnezeule. Nu cred că o să mai pot…

— Taci, taci, îi repetă el tot în şoaptă, coborându-şi din nou gura ca să se joace cu buzele ei. O să mă mişc cât pot de lent, îi şopti Cal. Tu să faci doar ce poţi.

Ea nu putu să facă nimic. Era terminată, iar trupul ei era deja al lui. Pe de-a-ntregul numai al lui. Şi când el o aprinse din nou, ea nu mai avea răsuflare ca să poată striga.

Complet satisfăcută, epuizată, Quinn zăcea sub greutatea lui Cal. El alunecase puţin în jos, astfel că acum capul lui se odihnea între sânii ei, iar Quinn îşi trecea degetele prin părul lui. Îşi imagină că era duminică, zi în care n-aveau nimic presant de făcut, singura dilemă fiind dacă vor face încă o dată dragoste înainte de micul dejun sau abia după aceea.

— Iei cumva nişte vitamine speciale? îl întrebă ea cu un aer visător.

— Cum adică?

— Observ că ai o vitalitate impresionantă.

Simţi cum pe buzele lui înflorise un surâs.

— Doar un trai curat şi sănătos, blondino.

— Poate că are şi bowlingul o contribuţie. Poate că jocul de popice… Dar unde-i Rostogol?

— Animalul s-a simţit jenat cam pe la jumătatea spectacolului la care a asistat. Cal întoarse capul şi făcu un gest: Uite-l acolo.

Quinn privi în direcţia indicată şi zări câinele pe podea, încremenit cu privirea spre colţul încăperii. Ea râse până ce începură s-o doară fălcile.

— L-am făcut să se simtă stânjenit. E prima oară când mi se întâmplă una ca asta. Doamne, ce bine mă simt! Cum de pot să mă simt atât de bine după ceea ce s-a întâmplat aseară? Apoi scutură din cap, întinse braţele în sus şi îl cuprinse pe Caleb. Presupun că ăsta-i tot secretul, nu-i aşa? Chiar şi când se dezlănţuie iadul pe pământ, tot ne mai rămâne asta.

— Da. El se ridică atunci în şezut şi întinse mâna să-i mângâie părul ciufulit, uitându-se atent la ea şi îi spuse pe nume: Quinn. Apoi îi luă mâna şi începu să se joace cu degetele ei.

— Cal, îi răspunse ea, imitându-i tonul serios.

— Te-ai târât prin viscol ca să mă ajuţi să-mi salvez câinele.

— Este un câine bun. Oricine ar fi făcut la fel.

— Ba nu. Şi nu eşti nici tu chiar atât de naivă încât să crezi asta. Fox şi Gage, da. Pentru câine şi pentru mine. Layla şi Cybil, posibil. Poate că le-a luat valul sau poate că aşa sunt ele.

Quinn îl mângâie pe faţă, trecându-i uşor degetele pe sub ochii cenuşii, răbdători.

— Nimeni nu l-ar fi lăsat pe câinele ăsta acolo, afară, Cal.

— În cazul ăsta, aş zice că patrupedul meu este extrem de norocos să aibă în jurul său nişte oameni ca voi. Ca şi mine. Iar tu te-ai târât prin zăpadă spre pocitania aceea. Ai săpat în zăpadă cu mâinile goale.

— Dacă încerci să faci din mine o eroină… atunci dă-i înainte! Cred că îmi place imaginea.

— Ai fluierat.

În momentul acela, ea rânji.

— E doar un fleac pe care l-am învăţat la un moment dat. Şi, de fapt, pot să fluier şi mai tare când nu sunt cu răsuflarea tăiată, nu sunt îngheţată de frig şi nu tremur de groază.

— Te iubesc.

— O să-ţi fac o asemenea demonstraţie într-un moment în care… Ce-ai zis?

— Niciodată n-am crezut că voi spune aceste cuvinte unei femei cu care să nu fiu rudă. Nu am făcut-o niciodată.

Nici dacă ar fi primit un şoc electric, inima lui Quinn n-ar fi putut tresări mai tare.

— Vrei să mi-o mai spui încă o dată, acum, când sunt mai atentă la vorbele tale?

— Te iubesc.

Şi Quinn simţi din nou că inima stă să-i sară din piept.

— Numai pentru că ai aflat că sunt în stare să fluier cu degetele în gură?

— Ăsta a fost argumentul hotărâtor.

— Dumnezeule! Quinn închise ochii. Îmi doresc să mă iubeşti şi îmi place să obţin întotdeauna ceea ce îmi doresc. Dar există totuşi o

limită. Quinn trase, îndelung şi adânc, aer în piept. Cal, dacă mă iubeşti doar pentru toate cele întâmplate aseară, pentru că te-am ajutat să-l salvezi pe Rostogol, atunci…

— Te iubesc pentru că nu te deranjează să mănânci jumătate din felia mea de pizza.

— Practic, asta chiar că nu mă deranjează.

— Te iubesc pentru că ştii întotdeauna unde îţi sunt cheile şi poţi să te gândeşti la zece lucruri deodată. Pentru că nu te eschivezi niciodată şi ai şi un păr ca de aur. Pentru că spui întotdeauna adevărul şi pentru că ştii să fii o bună prietenă. Şi pentru zeci de alte motive pe care încă nu le cunosc. Şi pentru alte zeci de motive, pe care s-ar putea să nu le cunosc niciodată. Ştiu însă că ţie îţi pot spune nişte lucruri pe care credeam că nu am să le pot spune nimănui.

Quinn îl cuprinse cu un braţ pe după gât şi îşi rezemă fruntea de fruntea lui. Pentru moment, trebui să-şi tragă sufletul, ameţită de frumuseţea clipei, aşa cum i se întâmpla adeseori în faţa unei opere de artă sau a unei melodii care o impresiona.

— Ce frumos a început ziua asta, îi spuse ea şi îl sărută. Este o zi minunată.

Rămaseră o vreme nemişcaţi, unul în braţele celuilalt, pe când câinele sforăia într-un ungher, iar afară ningea într-una.

Când coborî la parter, Cal o luă pe urma mirosului de cafea până în bucătărie, unde îl găsi pe Gage, îmbufnat, punând nervos o tigaie pe plita aragazului. Se salutară mormăind, iar Cal îşi scoase o cană curată din maşina de spălat vase.

— Se pare că stratul de zăpadă a ajuns deja gros de un metru şi ninsoarea încă nu s-a oprit.

— Asta am putut să văd şi eu, replică Gage, în timp ce tăia de zor felii de slănină. Nu pari prea trist din pricina asta.

— Păi, este o zi frumoasă.

— Probabil că la fel mi s-ar fi părut şi mie dacă mi-aş fi început ziua cu o partidă matinală de amor dezlănţuit.

— Doamne, cât de mitocani pot fi bărbaţii! zise Cybil, care se ivise şi ea, cu ochii încă împăienjeniţi de somn.

— Atunci ar fi bine să-ţi pui vată în urechi când te afli în preajma unor astfel de ţopârlani. Vom avea la micul dejun slănină prăjită şi ouă jumări, îi anunţă Gage. Cui nu-i place meniul, este liber să încerce la orice alt restaurant.

Cybil îşi turnă cafea în ceaşcă, rămase în picioare şi se uită la Gage pe deasupra marginii ceştii din care luă o înghiţitură. Bărbatul nu se bărbierise şi nici nu-şi pieptănase claia de păr negru ca tăciunele. Evident că era nervos de dimineaţă, însă asta nu-l făcea să arate mai puţin atrăgător, îşi zise în sinea ei.

Păcat.

— Ştii ce am observat eu la tine, Gage? îl întrebă Cybil.

— Ce?

— Că ai o poponeaţă frumoasă şi un fel de a fi extrem de scârbos. Să mă anunţi şi pe mine când e gata micul dejun, mai adăugă ea şi ieşi maiestuoasă din bucătărie.

— Are absolută dreptate fata! De multe ori, cam tot aşa am gândit şi eu despre poponeaţa ta şi despre atitudinea ta.

— Telefoanele nu funcţionează, dădu de veste Fox intrând în bucătărie. Apoi deschise cam smucit uşa frigiderului şi înşfacă o coca-cola. Am vorbit cu maică-mea pe celular. Acolo, la ei, totul e-n regulă.

— Cunoscându-i foarte bine pe părinţii tăi, aş zice că probabil tocmai şi-o trăseseră şi ei de dimineaţă, comentă mucalit Gage.

— Nu exagera. E-adevărat ce zici, dar nu exagera, spuse Fox, după o clipă de ezitare.

— Numai la sex îi este gândul!

— Şi de ce nu i-ar fi gândul numai la sex? Nu e nici suferind şi nici nu se uită la sport, singurele împrejurări în care bărbaţii nu se gândesc la sex.

Gage puse slănina în tigaia înfierbântată.

— Să facă cineva şi nişte pâine prăjită. Şi o să mai avem nevoie de încă o porţie de cafea.

— Eu trebuie să-l scot pe Rostogol afară. N-am să-l mai las singur.

— Merg eu cu el, zise Fox şi se aplecă să-l mângâie pe dulău pe creştet. Oricum voiam să fac o tură pe-afară. Se întoarse brusc şi aproape că dădu peste Layla. Bună, scuză-mă! Ăăă… Eu o să dau o raită cu Rostogol pe-afară. Nu vii şi tu cu noi?

— Aaa, da, sigur. Mă duc să mă îmbrac.

— Şmecherule! boscorodi Gage după ce plecase Layla. Cât de viclean poţi să fii, Fox.

— Da’ ce-am făcut?

— Dis-de-dimineaţă ai dat peste o femeie frumoasă şi ai şi invitat-o să se plimbe cu tine pe o zăpadă de mai bine de un metru, ca să se uite la un câine care îşi face nevoile lângă câţiva copaci. Şi nici măcar nu v-aţi băut cafelele.

— N-a fost decât o sugestie. M-ar fi putut refuza.

— Sunt absolut convins că te-ar fi refuzat dacă şi-ar fi luat în prealabil doza de cofeină şi creierul i-ar fi funcţionat la parametrii normali.

— De-abia acum îmi explic de ce ai tu succes numai la femei lipsite de creier.

— Eşti blândeţea întruchipată, spuse Cal, după ce Fox ieşise valvârtej din bucătărie.

— Fă odată cea de-a doua blestemată de cafea!

— Eu trebuie să aduc în casă lemne de foc, să alimentez şi să

pornesc generatorul şi să încep să curăţ zăpada din curte. Să mă chemi când va fi gata micul dejun.

Rămas singur, Gage se bosumflă şi întoarse bucăţile de slănină în tigaie. Era încă bosumflat când intră şi Quinn în bucătărie.

— Mă gândeam c-o să vă găsesc pe toţi adunaţi aici, însă constat că sunt împrăştiaţi care-ncotro. Quinn îşi luă şi ea o cană. Se pare că vom mai avea nevoie de încă o porţie de cafea. Şi pentru că ea scosese deja pachetul de cafea, Gage nu mai apucă să se răstească şi la ea. Mă ocup eu de asta. Cu ce altceva te-aş mai putea ajuta?

Gage întoarse capul spre ea şi o privi lung.

— De ce faci asta?

— Pentru că mă gândesc că, în cazul în care eu te ajut pe tine acum să pregăteşti micul dejun, înseamnă că o să ne vină rândul din nou de-abia peste alte două mese.

Bărbatul încuviinţă dând din cap şi apreciindu-i logica.

— Bine gândit. Tu faci pâinea prăjită şi cea de-a doua porţie de cafea.

— Am înţeles.

Şi Quinn se apucă de treabă, în vreme ce Gage începu să bată o duzină de ouă. Remarcă faptul că ea era iute şi eficientă. Rapiditatea n-ar fi avut o prea mare însemnătate în ochii lui Cal, dar eficienţa da. Femeia era bine făcută, era inteligentă şi, după cum văzuse cu ochii lui cu o seară înainte, şi temerară.

— Îl faci fericit.

Quinn se opri din treabă şi se uită îndelung la el.

— Asta-i bine, fiindcă şi el mă face fericită.

— Ar mai fi încă un lucru de ştiut, asta doar dacă nu ţi-ai dat deja seama. Rădăcinile lui sunt aici. Ăsta-i locul lui. Orice s-ar întâmpla, Hollow va fi întotdeauna locul lui.

— Am înţeles foarte bine acest lucru. Quinn scoase pâinea prăjită din aparat şi puse alta, adăugând: Dacă stăm să ne gândim bine, este un oraş drăguţ.

— Da, dacă stăm să ne gândim bine, se declară şi Gage de acord, după care turnă în cea de-a doua tigaie ouăle bătute.

Afară, după cum Gage anticipase deja, Fox stătea după fundul dulăului şi îl urmărea cum ridica câte un picior dindărăt şi stropea trunchiurile copacilor. Mai distractiv, presupunea el, fusese să se uite cum câinele dădea din coadă, îşi croia cu greu drum şi din când în când mai făcea şi câte un salt prin zăpada care-i ajungea până la piept. Grosimea stratului de omăt fusese obstacolul care îi oprise pe Layla şi pe Fox pe veranda din faţă a casei şi îl determinase pe Fox să se apuce să dea zăpada cu lopata pe care Cal i-o pusese în mâini la ieşirea din casă.

Şi totuşi, era minunat afară, pe albul imaculat al infinitei zăpezi de dimineaţă, aruncând într-o parte neaua, în timp ce şi mai mult omăt cădea într-una din cer.

— Poate că ar trebui să cobor şi eu şi să scutur zăpada de pe câţiva dintre pomişorii lui Cal, îi zise Layla.

Fox se uită la ea. Femeia îşi trăsese pe cap o căciuliţă de schi şi îşi înfăşurase un şal în jurul gâtului. Şi pe căciuliţă şi pe şal se depusese deja un strat alb de zăpadă.

— O să te scufunzi în zăpadă şi o să trebuiască să-ţi aruncăm o coardă de salvare ca să te tragem înapoi. Până la urmă, o să săpăm noi o potecă.

— Dulăul nu mai pare deloc speriat. Ea nu-şi lua privirea ca de vultur din direcţia lui Rostogol. Credeam că, după tot ce i s-a întâmplat aseară o să se codească să mai iasă din casă.

— Căţeluşii au memoria scurtă. Probabil că aşa este cel mai bine pentru ei.

— Eu n-aş putea uita aşa ceva.

— Nu, îi ţinu şi el isonul. N-ar fi trebuit să-i ceară să vină cu el afară, îşi dădu seama Fox. Şi mai ales, atâta vreme cât nu-şi putea imagina cum s-ar cuveni să aducă în discuţie problema angajării ei, fapt pentru care în parte îi şi venise ideea de a-i propune să-l însoţească.

În general, se pricepea mai bine la asemenea lucruri, la relaţiile cu lumea şi în special cu femeile. Acum era ocupat să sape prin zăpadă o potecă lată cât lopata, de-a curmezişul terasei, spre trepte, aşa că intră direct în miezul problemei.

— Mi-a spus Cal că vrei să-ţi cauţi ceva de lucru.

— Nu e chiar aşa. Vreau să spun că aş vrea să-mi găsesc ceva de lucru, însă n-am început încă să caut.

— Mă refer la secretara mea – sau şefa de cabinet – sau asistenta mea. El continua să cureţe zăpada de pe terasă. Dacă stau să mă gândesc, n-am convenit cu ea să stabilim o anumită titulatură a postului. Oricum, se va muta la Minneapolis şi eu aş avea nevoie de cineva care s-o înlocuiască pentru treburile pe care mi le face ea acum.

Afurisita asta de Quinn, îşi zise Layla.

— Treburile pe care le face.

Fox se gândi că el era o persoană care se exprima bine în sălile de judecată.

— Adică să aranjeze şi să păstreze în ordine dosarele, să plătească facturile, să răspundă la telefoane, să stabilească programările şi reprogramările la nevoie, să primească clienţii, să redacteze unele documente şi corespondenţa. Numai întâmplarea face că ea are şi o pregătire notarială, însă acest lucru nu este obligatoriu.

— Ce soft foloseşte?

— Habar n-am. Va trebui s-o întreb.

Oare folosea ea vreun soft deosebit? Iar dacă da, atunci el de unde putea să ştie?

— Eu nu mă pricep la munca de secretariat sau la administrarea unui birou de avocatură şi nu ştiu nimic despre legislaţie.

Fox sesiza tonul cu care se vorbea – al ei era defensiv. Continuă să dea zăpada cu lopata.

— Dar alfabetul îl cunoşti?

— Bineînţeles că ştiu alfabetul. Însă…

— Se presupune că, dacă cunoşti alfabetul, te poţi uşor descurca şi la îndosariere. Şi cum ştii să foloseşti un telefon, înseamnă că poţi să răspunzi la apeluri şi să îi suni şi tu pe alţii. Cam astea ar fi cerinţele de bază. Ştii să foloseşti o tastatură?

— Da, dar depinde de…

— O să-ţi arate ea cum se procedează.

— Nu prea ştii multe despre ceea ce face ea.

Fox se pricepea să sesizeze şi tonul dezaprobator.

— Hai să ne lămurim! Se îndreptă de spate, se sprijini în coada lopeţii şi o privi drept în ochi. Ea este cu mine încă de când mi-am înfiinţat cabinetul de avocatură. O să-mi lipsească al naibii de mult. Dar oamenii îşi văd de drumul lor în viaţă, iar ceilalţi trebuie să accepte. Am nevoie de cineva care să ţină în ordine documentele, să le găsească imediat atunci când am nevoie de ele, să expedieze notele de plată pentru ca şi eu să mi le pot plăti pe ale mele, să mă anunţe când am înfăţişări la tribunal, să răspundă la telefonul care sper că va suna ca să am pe cine să taxez, precum şi, în principiu, să ţină o oarecare ordine în toate cele pentru ca eu să pot practica avocatura. Iar tu ai nevoie de un serviciu şi de un salariu. Cred că ne putem ajuta unul pe celălalt.

— Cal te-a rugat să-mi oferi de lucru deoarece Quinn l-a rugat pe el să-ţi ceară.

— Cam aşa ceva. Asta însă nu schimbă cu nimic esenţa situaţiei.

Într-adevăr, nu schimba cu nimic esenţa situaţiei, gândi şi Layla. Şi totuşi, era jenant.

— Nu va fi definitiv. Nu caut decât ceva temporar, până când…

— Până când îţi vei urma şi tu drumul, îi zise Fox şi dădu din cap. Îmi convine şi mie aşa. În felul acesta, niciunul dintre noi nu se va simţi strâns cu uşa. Doar ne vom ajuta reciproc o vreme. Şi mai aruncă încă vreo două lopeţi de zăpadă, după care se opri din nou, se rezemă iar în coada lopeţii şi se uită drept în ochii ei. Şi pe urmă, tu ştiai deja că îţi voi oferi postul fiindcă ai un fel de telepatie în astfel de situaţii.

— Dar Quinn l-a rugat pe Cal chiar de faţă cu mine să intervină ca să-mi oferi postul.

— Tu intuieşti asemenea lucruri, îi repetă el. Ăsta-i rolul tău aici, sau numai o parte din rolul tău. Îi simţi pe oameni şi ai o intuiţie în legătură cu orice situaţie.

— N-am însuşiri paranormale, dacă asta voiai să spui. Şi tonul ei redevenea defensiv.

— Ai ajuns ca teleghidată cu maşina la Hollow, deşi n-ai mai fost aici nicicând. Ai ştiut pe unde s-o iei şi pe ce drumuri s-o apuci.

— N-am habar cum de s-a întâmplat acest lucru. Îşi încrucişă braţele la piept într-un gest nu numai defensiv, ci şi încăpăţânat.

— Ba ştii foarte bine, numai că asta te înspăimântă. Ai însoţit-o pe Quinn în prima seară, deşi era prima oară când o vedeai.

— Era o variantă înţeleaptă la o creatură scârboasă, replică sec Layla.

— Dar n-ai fugit şi nu te-ai dus în camera ta ca să te încui acolo. Te-ai suit în maşina ei şi ai venit cu ea aici, loc în care de asemenea nu mai fuseseşi niciodată, şi ai intrat într-o casă în care se aflau doi bărbaţi ciudaţi.

— *Ciudaţi* mi se pare a fi cel mai potrivit termen. Eram speriată, dezorientată şi doldora de adrenalină. Layla îşi luă privirea de la el şi se uită spre Rostogol care se tăvălea prin zăpadă ca pe o pajişte cu margarete înflorite. Am avut încredere în instinctele mele.

— Tocmai la aceste instincte mă refeream şi eu. Sunt sigur că, atunci când lucrai în magazinul acela de îmbrăcăminte, simţeai instinctiv preferinţele clientelor, ce şi-ar dori să cumpere. Am certitudinea că eşti foarte talentată în direcţia asta. Bărbatul continuă să cureţe zăpada, în timp ce ea tăcu. Sunt convins că, în felul tău, ai avut dintotdeauna aptitudini pentru genul ăsta de lucruri. Ca şi Caleb, Quinn are harul de a primi imagini din trecut. Se pare că Cybil întrevede imagini ale unor posibile evenimente ce urmează să se întâmple. Părerea mea este că în momentul de faţă n-ai cum să te mai dezlipeşti de mine.

— Eu nu pot ghici gândurile oamenilor, aşa că nu doresc nici ca altcineva să mi le citească pe-ale mele.

— Nu e chiar aşa. Fox îşi zise că va fi nevoit să ducă multă muncă de lămurire cu ea. O va ajuta să-şi dea seama de însuşirile ei ieşite din comun şi de modul în care şi le putea pune în valoare. Şi va trebui să-i ofere ceva timp şi spaţiu pentru a se obişnui cu gândul. Oricum, probabil că va mai ninge şi vom rămâne blocaţi aici pe toată perioada weekendului. Săptămâna viitoare am multă treabă, dar când ne vom putea întoarce în oraş, vei veni atunci când vei considera de cuviinţă pentru ca doamna H să-ţi dezvăluie secretele meseriei. Şi vom vedea atunci cum o să te simţi în postul acesta.

— Uite cum stă treaba: îţi sunt recunoscătoare că-mi oferi…

— Ba nu, nu eşti. Îi zâmbi şi mai aruncă o lopată de zăpadă peste

marginea terasei. În orice caz, nu prea mult, aşa cum s-ar cuveni. Am şi eu instinctele mele.

În vorbele lui nu era doar umor, ci şi înţelegere. Îmbrăţişarea ei ieşi la iveală cu pregnanţă, pe când femeia dădea cu piciorul în zăpadă.

— Ba este şi recunoştinţă, numai că e îngropată sub multă iritare.

Ridicând capul, Fox îi întinse Laylei lopata.

— Nu vrei cumva să dai tu zăpada, şi să scapi astfel şi de iritare?

Şi ea izbucni în râs.

— Hai să încercăm să facem aşa: dacă eu decid să accept slujba, o s-o fac cu clauza că dacă oricare dintre noi va hotărî că nu merge, va putea să renunţe unilateral la contract. Fără resentimente de partea cealaltă.

— S-a făcut. Fox îi întinse mâna şi o strânse pe a ei, parafând astfel înţelegerea. Apoi îi reţinu mâna în mâna lui în timp ce zăpada continua să cadă în jurul lor.

Ea trebuia să simtă, gândi Fox, trebuia să simtă acea legătură tangibilă şi instantanee dintre ei. Acea recunoaştere tacită.

În momentul acela, Cybil întredeschise puţin uşa şi le zise:

— Micul dejun este gata!

Fox eliberă mâna Laylei şi se întoarse, după care expiră fără zgomot aerul din plămâni şi îl chemă pe dulău în casă.

Problemele concrete, utile trebuiau rezolvate fără întârziere. Zăpada trebuia curăţată, lemnele de foc trebuiau cărate în casă şi stivuite, farfuriile spălate şi mâncarea pregătită. Casa lui, pe care Cal o socotise întotdeauna încăpătoare, începea să devină din ce în ce mai aglomerată, cu şase persoane şi un câine înghesuindu-se înăuntru. Însă ştia că erau toţi mai în siguranţă împreună.

— Şi nu doar mai în siguranţă. Îi venise acum şi lui Quinn rândul să dea zăpada cu lopata. Se gândise să sape o potecă până la magazia lui Cal, munca asta constituind un exerciţiu util, nu doar un antrenament fizic. Cred că toate astea erau hărăzite să se întâmple. Până şi această convieţuire forţată ne oferă timpul necesar pentru a ne obişnui unii cu alţii şi a învăţa cum să ne comportăm unitar în grup.

— Gata, mai departe lasă-mă pe mine. Cal puse jos canistra de combustibil cu care alimentase generatorul.

— Nu, vezi tu, nu funcţionează totul ca într-un grup unitar. Voi, băieţii, trebuie să învăţaţi să le acordaţi femeilor încrederea că îşi pot face treaba. Faptul că Gage a fost desemnat azi să prepare micul dejun constituie un exemplu de lipsă de discriminare între sexe.

Lipsă de discriminare între sexe, gândi Cal. Cum ar fi putut el să nu iubească o femeie care folosea un astfel de termen?

— Noi toţi suntem în stare să gătim, continuă ea. Cu toţii putem să dăm zăpada cu lopata, să aducem în casă lemne de foc şi să facem

paturile. Cu toţii putem să facem ceea ce avem de făcut. E bine să se ţină seama de puterile fiecăruia, dar până acum ne-am comportat ca într-un dans de la şcoala elementară.

— Cum adică?

— Într-o parte băieţii, iar în cealaltă parte fetele, şi nimeni nu ştie cum să-i adune pe toţi împreună. La fel şi noi aici. Se opri, mişcă din umerii care o dureau şi continuă: Noi doar tatonăm terenul. Chiar şi în cazul nostru, Cal, deşi ne animă sentimente reciproce, încă ne tatonăm şi învăţăm să avem încredere unul în celălalt.

— Dacă te referi la piatră, îţi înţeleg iritarea că nu ţi-am spus mai devreme.

— Nu, chiar nu sunt supărată din cauza asta. Mai aruncă nişte lopeţi de zăpadă, de data asta însă mai mult de formă, pentru că braţele începuseră s-o doară foarte rău. Începusem să fiu, dar n-am izbutit, deoarece am înţeles că voi trei aţi fost ca unul de când vă ştiţi. Nu cred că vă mai amintiţi vremurile când nu eraţi aşa. În plus, aţi trecut printr-o experienţă copleşitoare. Nu cred că exagerez dacă o numesc aşa. Voi trei sunteţi ca un… ca un organism tricefal, nu crezi? mai întrebă şi îi dădu apoi lopata.

— Nu suntem noi o asemenea dihanie.

— Nu, dar pe-aproape. Sunteţi ca un pumn aproape strâns şi în acelaşi timp… Îşi mişcă degetele de la o mână înmănuşată. În acelaşi timp vă păstraţi fiecare şi individualitatea. Intuitiv, voi acţionaţi uniţi, împreună, conform instinctelor, şi deodată… Îşi ridică şi cealaltă mână. Apare şi cealaltă parte. Aşa că noi încercăm să ne dăm seama cum să unim cele două părţi. Şi Quinn îşi adună mâinile şi îşi împreună degetele.

— Am înţeles ce vrei să spui. Cal se simţi oarecum vinovat. Şi eu am făcut nişte săpături de unul singur.

— Cred că nu te referi la săpatul în zăpadă. Şi când spui de unul singur, asta înseamnă că le-ai spus şi lui Fox, şi lui Gage.

— Da, ai dreptate, le-am spus şi lor. Noi nu ştim unde s-a aflat vreme de câţiva ani Ann Hawkins, atunci când i-a născut pe cei trei fii ai ei, unde i-a născut, unde a stat înainte de a reveni la Hollow… acasă la părinţii ei. Aşa că m-am gândit la celelalte rude ale ei, la veri, verişoare, mătuşi şi unchi. Şi m-am mai gândit că, pe vremea aceea, o femeie gravidă n-ar fi putut călători prea departe. E posibil să fi locuit pe undeva prin apropiere. În secolul al şaptesprezecelea, cincisprezece sau treizeci de kilometri păreau o distanţă mult mai mare şi mai greu de parcurs decât în zilele noastre.

— Te-ai gândit foarte bine. Ar fi trebuit să-mi treacă şi mie prin minte aşa ceva.

— Iar eu ar fi trebuit să-ţi aduc la cunoştinţă mai demult.

— Da. Iar acum că ai făcut-o, ar trebui să-i împărtăşeşti acest lucru

şi lui Cyb şi să-i pui la dispoziţie toate informaţiile pe care le deţii. Ea este marea specialistă în astfel de săpături. Eu sunt bună la aşa ceva, însă ea este şi mai bună.

— Iar eu sunt un specialist mediocru.

— Ba tu n-ai nimic mediocru în tine. Quinn îi zâmbi şi făcu un salt direct până în braţele lui. Mişcarea îl făcu să alunece şi să-şi piardă echilibrul. Quinn scoase un strigăt de bucurie, dar şi de îngrijorare când el căzu pe spate. Iar ea ateriză pe burtă.

Cu răsuflarea întretăiată, luă doi pumni de zăpadă şi îl frecă pe faţă, după care încercă să scape cu fuga. Cal o prinse însă de mijloc şi o trase înapoi, în timp ce ea scotea ţipete de veselie.

— Sunt campion la trântele prin zăpadă, o avertiză el. Eşti depăşită, blondino! Aşa că…

Quinn reuşi să-şi strecoare o mână între picioarele lui, mângâindu-l cu nădejde. Apoi, profitând de brusca şi dramatica scădere a coeficientului lui de inteligenţă, îi băgă un bulgăre de zăpadă pe ceafa, pe sub guler.

— Încalci grosolan regulamentul acestor trânte.

— Mai studiază, amice, regulamentul adecvat. Asta-i o trântă între sexe.

Quinn încercă să se ridice, căzu şi expiră cu zgomot când Cal se aruncă peste ea.

— Până la urmă tot eu sunt campionul, îi strigă Cal, dar când să-şi apropie buzele de buzele ei, uşa se deschise şi se auzi glasul lui Cybil:

— Copii, li se adresă ea, la etaj se află un pat călduţ dacă aveţi chef de hârjoneli. Şi mai vreţi să ştiţi ceva? A revenit curentul electric. Cybil aruncă o privire înapoi peste umăr şi adăugă: Se pare că şi telefoanele au reînceput să funcţioneze.

— Telefoane. Curent electric. Computer, spuse Quinn, încercând să se elibereze de sub Caleb. Trebuie să-mi verific corespondenţa electronică.

*

Cybil se rezemă de uscător în timp ce Layla umplea cu prosoape maşina de spălat din spălătoria lui Cal.

— Cei doi arătau exact ca un cuplu de oameni de zăpadă intraţi în călduri. Înfofoliţi, înveliţi în zăpadă, nesiguri în mişcări şi cu obrajii îmbujoraţi.

— Dragostea recent înfiripată este imună la condiţiile climatice.

Cybil chicoti.

— Să ştii că nu eşti obligată să-ţi asumi acum spălatul rufelor.

— Aşa e, dar nu mai avem niciun prosop curat, iar curentul electric s-ar putea să se întrerupă din nou. În plus, prefer să rămân în casă, într-un loc cald şi uscat, spălând prosoape, decât să ies afară, în

umezeală şi în frig, să curăţ zăpada. Şi Layla îşi dădu părul pe spate, adăugând: Şi mai ales câtă vreme pe mine n-are cine să mă tăvălească prin zăpadă.

— Ai şi tu dreptate. Însă gândul ăsta mi-a venit atunci când mi-am făcut socoteala că, pentru diseară, la prepararea mâncării v-ar veni rândul ţie şi lui Fox.

— Dar nici Quinn n-a gătit încă, şi nici Cal.

— Quinn a ajutat la pregătirea micului dejun, iar Cal este stăpânul casei.

Resemnată, Layla se uită lung la maşina de spălat.

— La naiba! O să pregătesc eu cina.

— Poţi să-i pasezi lui Fox îndatorirea cu gătitul, motivând că tu ai spălat rufe.

— Ba nu! Nu ştim dacă se pricepe la gătit, iar eu mă pricep.

Cybil miji ochii.

— Te pricepi să găteşti? Şi n-ai spus asta până acum.

— Dacă aş fi spus-o, aş fi fost nevoită să o şi fac.

Ţuguindu-şi buzele, Cybil dădu încet din cap şi o lăudă:

— O logică diabolică şi folositoare. Îmi place asta.

— O să mă uit ce provizii există ca să mă gândesc ce aş putea pregăti de mâncare. Ceva… Se opri brusc şi făcu un pas înainte, zicând: Quinn? S-a întâmplat ceva?

— Trebuie să discutăm. Să fim cu toţii. Ochii lui Quinn erau atât de duşi în fundul capului, încât păreau învineţiţi. Rămăsese nemişcată în pragul uşii.

— Q? Dulceaţă! Cybil îi întinse mâna să o susţină. Ce-ai păţit? Îşi aminti de graba lui Quinn spre computer pentru a-şi trece în revistă corespondenţa electronică. Este toată lumea bine? Părinţii tăi?

— Da, da. Vreau să vă spun totul imediat, tuturor. Trebuie să-i adunăm pe toţi.

Se aşeză în camera de zi, cu Cybil cocoţată lângă ea pe braţul fotoliului ca s-o încurajeze. Quinn ar fi vrut să se ghemuiască în braţele lui Cal, aşa cum mai făcuse şi altă dată. Însă acum un astfel de gest nu i se mai părea potrivit.

Acum totul i se părea în neregulă.

Şi-ar fi dorit ca electricitatea să fi rămas întreruptă pe veci. Ar fi vrut să n-o fi contactat niciodată pe bunica ei şi să nu-i fi cerut să se intereseze de arborele lor genealogic.

Ar fi preferat să nu afle ceea ce ştia acum.

Timpul nu mai poate fi întors înapoi, îşi zise. Iar ceea ce avea să le spună ea putea schimba toate evenimentele ulterioare.

Se uită la Caleb. Ştia că era îngrijorat în privinţa ei. Nu era corect s-o mai lungească. Cum o va privi el după aceea? se întrebă.

Smulge cât mai repede pansamentul de pe rană şi înfruntă situaţia,

se îmbărbătă ea.

— Bunica a descoperit informaţiile pe care le-am cerut. A pus mâna pe paginile cu pricina din Biblia familiei. Ba chiar un istoric al familiei noastre a adunat câteva date interesante de pe la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea. Layla, am şi câteva date despre ramura Clark, care s-ar putea să-ţi fie şi ţie de folos. Nimeni n-a mers prea departe cu cercetările în direcţia asta, dar tu poţi s-o iei înapoi pe traseu, ori să porneşti de la datele pe care le deţin eu acum.

— E-n regulă.

— Problema este aceea că se pare că familia mea a fost, să zicem, destul de interesată în a-şi descoperi originile. Nu în mod deosebit bunicul meu, însă sora lui şi câteva verişoare s-au preocupat de acest aspect. Se pare că ele au făcut mare caz din faptul că strămoşii lor s-au aflat printre primii pelerini stabiliţi în Lumea Nouă. Aşa că nu există numai Biblia familiei şi paginile adăugate de-a lungul timpului. Şi-au făcut arborele genealogic, ale cărui rădăcini se întind până în Anglia şi în Irlanda secolului al şaisprezecelea. Dar ceea ce ne interesează pe noi este ramura care duce până aici, în Hawkins Hollow, i se adresă ea lui Caleb. Apoi îşi făcu curaj şi continuă: Sebastian Deale a venit, împreună cu soţia şi cu cele trei fiice ale lor, în aşezarea de aici, în 1651. Pe fiica lui cea mai mare o chema Hester. Hester Deale.

— Iazul lui Hester, murmură Fox. Este rudă cu tine.

— Corect. E vorba despre acea Hester Deale care, potrivit folclorului local, l-a denunţat pe Giles Dent ca fiind vrăjitor în noaptea de 7 iulie a anului 1652. Ea a fost aceea care, după alte opt luni, a dat naştere unei fiice şi care, atunci când fiica sa avea doar două săptămâni, s-a sinucis înecându-se în heleşteul din pădurea Hawkins. În arhive nu apare nicăieri numele tatălui. Dar noi ştim cine, sau mai bine zis ce a zămislit acea copilă.

— Nu putem fi siguri de asta.

— Ba da, Caleb. Oricât de mult o chinuia pe Quinn realitatea aceea, ea ştia că acesta era adevărul. Noi am văzut-o, tu şi cu mine. Iar Layla a avut şi ea o viziune. Necuratul a violat-o pe Hester, care pe atunci n-avea încă şaisprezece ani. A ademenit-o, i-a subjugat şi mintea, şi sufletul, şi trupul, lăsând-o apoi însărcinată. Iar copila a fost sânge din sângele lui.

Pentru a-şi potoli tremurul mâinilor, Quinn îşi împleti degetele în poală, după care continuă:

— O copilă pe jumătate diavol. Hester n-a putut suporta ceea ce i se întâmplase şi ceea ce adusese pe lume, astfel că şi-a umplut buzunarele rochiei cu pietre şi s-a aruncat în apă.

— Şi ce s-a întâmplat cu fiica ei? întrebă Layla.

— Fiica ei a murit la douăzeci de ani, după ce la rândul ei născuse două fete. Una dintre acestea a murit înainte de a împlini trei ani, iar

cealaltă s-a căsătorit cu un bărbat pe nume Duncan Clark. Cei doi au avut împreună trei fii şi o fiică. Atât ea, cât şi soţul ei şi cel mai mic fiu au murit mistuiţi de flăcările care le-au ars casa din temelii. Ceilalţi copii ai lor au scăpat cu viaţă.

— Probabil că Duncan Clark este unul dintre strămoşii mei, concluzionă Layla.

— Iar undeva de-a lungul arborelui genealogic, cineva s-a încurcat şi cu o ţigancă venită din Lumea Veche, adăugă şi Cybil. Nu mi se pare drept. Băieţii descind dintr-un vrăjitor de rasă albă, cu o aură eroică, în vreme ce noi, fetele, avem sămânţă demonică în trupurile noastre.

— Nu e de glumă, îi reteză Quinn vorba.

— Însă nici cine ştie ce tragedie nu este. Asta-i realitatea şi gata.

— Ce naiba, Cybil! Tu chiar nu-ţi dai seama ce înseamnă asta? *Creatura* este un strămoş de-al meu, şi probabil şi de-al vostru, cu vreo douăsprezece generaţii în urmă. Asta înseamnă că purtăm şi noi, genetic, câte ceva rău din el.

— Cred că am să mă enervez foarte tare, dacă în următoarele câteva săptămâni au să înceapă să-mi crească coarne şi coadă.

— Of, Cybil, mai lasă şi tu odată naibii băşcălia! Quinn se ridică şi se întoarse cu faţa către prietena ei. Mai renunţă la cybilismele astea cinice ale tale. Înţelege o dată pentru totdeauna că a violat-o pe biata fată şi aşa a ajuns până la noi, a violat-o acum mai bine de trei secole şi jumătate, dar sămânţa pe care a plantat-o atunci a dus până la situaţia de astăzi. Ce s-ar fi întâmplat dacă n-am fi fost noi aici ca să-i punem capăt? Şi ce-ar fi dacă s-ar întâmpla să ne aflăm aici doar ca să înţelegem că nu se poate schimba nimic? Doar ca să contribuim şi noi într-o oarecare măsură la distrugerea băieţilor?

— În cazul în care creierul tău n-ar fi tulburat de iubire, ţi-ai da seama că asta nu-i decât o teorie de rahat. Nu-i decât o reacţie de panică, plină de autocompătimire. Glasul lui Cybil devenise tăios. Noi nu suntem manipulaţi de cine ştie ce demon. Nu avem de gând să ne dăm de trei ori peste cap şi să ne transformăm în naiba mai ştie ce *entitate întunecată* care încearcă să omoare un câine pentru a-şi recupera pietrele. Suntem tot cele de acum cinci minute, aşa că încetează să te mai porţi prosteşte şi vino-ţi în fire!

— Are dreptate. Nu numai în ceea ce priveşte comportamentul tău, interveni şi Layla, ci şi atunci când spune că noi trei am rămas aceleaşi. Dacă tot ce-am aflat este parte componentă a acestei nebunii, atunci trebuie să găsim modalitatea de a ne utiliza harurile de care dispunem.

— Foarte bine. O să mă apuc să-mi rotesc capul pe umeri.

— N-ai nimerit-o cu replica asta, se băgă Cybil în vorbă. Ţi-ar reuşi mai bine sarcasmul dacă n-ai fi atât de îngrijorată să nu te lase baltă Caleb al tău din cauza etichetei de demon pe care crezi că o ai lipită în

frunte.

— Termină! se răsti Layla la ea, însă Cybil ridică din umeri.

— Dacă te părăseşte, continuă Cybil pe acelaşi ton liniştit, înseamnă că nu merita osteneala.

În asurzitoarea tăcere care urmă se auzi căderea unui butuc pe grătarul şemineului, împrăştiind scântei în toate direcţiile.

— Ai printat şi anexele transmise? o întrebă Cal pe Quinn.

— Nu, ăăă… bâigui ea, dând din cap.

— Hai să facem asta pentru ca apoi să le putem citi pe îndelete. Se ridică, o apucă pe Quinn de braţ şi o scoase din încăpere.

— Bună treabă, zise Gage în direcţia lui Cybil, privind-o chiorâş. Nici aşa-zisul tău sarcasm n-a fost mai izbutit. I-ai fi putut da o palmă, fie la propriu, fie verbal. Verbal este mai greu, dar mult mai curat.

— În ambele feluri este la fel de dureros, spuse Cybil ridicându-se în picioare. Dacă-i face vreun rău Cal lui Quinn, atunci o să-i tai mătărânga şi i-o dau câinelui s-o mănânce. Apoi ieşi valvârtej din încăpere.

— E cam fioroasă şi a băgat spaima-n mine, comentă Fox.

— Şi nici nu e singura. Eu voi fi aceea care o să-i coacă fuduliile ca desert. Layla se îndreptă şi ea spre uşă. Trebuie să găsesc ceva de pregătit pentru cină.

— Poate că ţi se pare bizar, însă mie mi-a cam pierit pofta de mâncare, spuse Fox uitându-se la Gage. Ţie nu?

La etaj, Cal aşteptă până intră împreună cu Quinn în biroul care servea acum drept dormitor al bărbaţilor, apoi o lipi cu spatele de uşă. Primul sărut a fost apăsat, aproape furios. Al doilea sărut a fost frustrat. Iar ultimul a fost tandru şi duios.

— Încearcă să-ţi scoţi din cap toate gândurile negre în legătură cu noi doi. Chiar în clipa asta! Ai înţeles?

— Cal…

— Mi-a trebuit o viaţă întreagă ca să-ţi spun ceea ce ţi-am spus în dimineaţa asta. Te iubesc! Nu s-a schimbat nimic. Aşa că nu-ţi mai face griji, fiindcă altminteri o să mă scoţi din sărite.

— N-a fost… nu este… Quinn închise ochii, simţind un val de emoţii înfiorându-i trupul. Înainte nu vedeam decât o parte, însă acum avem întregul. Când am citit fişierul trimis de bunica am simţit…

— Ţi s-au muiat picioarele. Te înţeleg. Dar ştii ceva? Eu tocmai de aceea mă aflu aici, ca să te ajut. Caleb ridică o mână şi o strânse în pumn, după care îl desfăcu.

Înţelegând, Quinn îşi stăpâni lacrimile. Lămurită acum, îşi lipi palma de palma lui şi îşi împletiră degetele.

— E bine aşa?

— Nu bine, îl corectă ea. Să ne ajute Dumnezeu şi să ne arătăm recunoscători pentru asta!

— Hai să printăm totul şi să vedem despre ce este vorba.

— Da. Ceva mai liniştită acum, Quinn se uită prin cameră: aşternuturi murdare şi răvăşite, maldăre de haine peste tot. Dezordonaţi mai sunt şi prietenii ăştia ai tăi!

— Da, ai dreptate, sunt dezordonaţi.

Împreună, îşi croiră drum prin toată harababura către computer.

19

În sufragerie, Quinn puse în faţa fiecăruia câte un set de copii după paginile printate. Remarcă faptul că pe masă se aflau castroane cu floricele de porumb, o sticlă de vin, pahare şi şerveţele de hârtie împăturite triunghiular. Toate acestea erau opera lui Cybil, Quinn ştia asta.

Aşa cum ştia şi că prietena ei făcuse floricelele pentru ea. Nu era o propunere de armistiţiu între ele, fiindcă nu aveau nevoie de aşa ceva. Pur şi simplu, Cybil ştia că ei îi plac floricelele.

Atinse din mers umărul lui Cybil şi se aşeză.

— Scuze pentru marele circ la care aţi asistat, începu Quinn.

— Dacă ai impresia că ăsta a fost circ, atunci ar trebui să vii acasă la părinţii mei, la una dintre întrunirile de familie, o linişti Fox, zâmbind pe când lua o mână de floricele. Membrii familiei Barry-O'Dell n-au nevoie de sânge de diavol în ei pentru a stârni un adevărat infern.

— Acceptăm toţi că problema diavolească va fi de-acum înainte o chestiune permanentă, zise Quinn, turnându-şi vin în pahar. Nu ştiu cât de mult va însemna acest lucru pentru fiecare, însă va fi altceva decât până acum. Faptul probează o legătură directă cu tărâmul celălalt.

— Eşti sigură că Twisse este cel care a violat-o pe Hester Deale? întrebă Gage. Ai certitudinea că el a fost acela care a distrus-o pe fată?

Quinn înclină din cap.

— Crede-mă că aşa e.

— Am trăit pe pielea mea o viziune despre acest lucru, îi zise şi Layla, răsucind şerveţelul în mâini în timp ce vorbea. Şi n-a fost ca străfulgerările pe care le recepţionează Cal şi Quinn, dar… Poate că legătura de sânge explică totul. Nu ştiu nici eu. Însă ştiu precis ceea ce i-a făcut fetei aceleia. Şi mai ştiu şi că ea era virgină înainte ca scârboşenia să o fi violat.

Cu delicateţe, Fox îi luă din mână resturile şerveţelului de hârtie pe care îl sfâşiase şi îi dădu în schimb şerveţelul lui intact.

— Foarte bine, continuă Gage. Suntem siguri că Twisse este ceea ce numim, în lipsa altor idei mai inspirate, demonul?

— Gage n-a putut niciodată să sufere termenul ăsta, preciză Cal, după care îi răspunse celuilalt: Da, cred că putem răspunde afirmativ

la această întrebare.

— Prin urmare, Twisse o foloseşte pe Hester la zămislirea unei progenituri pentru a-şi perpetua stirpea. Şi dacă el s-a aflat prin împrejurimi atât de mult timp cât credem noi – bazându-ne pe câteva viziuni pe care le-a avut şi ni le-a comunicat Cal – atunci este probabil ca Twisse să fi procedat la fel şi înainte de asta.

— Corect, încuviinţă Cybil. Poate că în felul acesta apar oameni ca Hitler sau ca Osama bin Laden, sau ca Jack Spintecătorul, sau ca pedofilii şi criminalii în serie.

— Dacă vă uitaţi la descendenţă, o să constataţi că au existat o mulţime de sinucideri şi de decese violente, cu deosebire în primii o sută, o sută douăzeci de ani după Hester. Personal, continuă Quinn fără grabă, cred că, în cazul în care vom reuşi să săpăm fiecare puţin mai adânc, s-ar putea să descoperim mai multe omucideri şi dezechilibre mentale decât există în medie într-o familie normală.

— Adică mai mult decât ceea ce a rămas în memoria recentă? o întrebă Fox. Ceva care trebuie tăinuit cu orice preţ, de către orice familie?

— Nu vreau să spun că aş avea cunoştinţă despre aşa ceva. Am şi eu parte de porţia obişnuită de rude cam sărite sau nesuferite, totuşi nimeni din familia mea n-a ajuns la puşcărie sau la ospiciu, răspunse Quinn.

— Influenţa negativă se atenuează treptat. Fox mijise ochii pe când parcurgea paginile scoase la imprimantă. Iar ăsta n-a fost planul sau strategia lui. Eu mă pricep la strategie. Şi ascultaţi-mă! Twisse nu ştia ce gânduri avea Dent pentru noaptea aceea. El a pus stăpânire pe Hester – pe mintea ei – însă nu a ştiut ce o să urmeze.

— Nu a ştiut că Dent era pregătit să-l întâmpine aşa cum se cuvine şi are şi el propriile-i planuri, continuă Layla fraza. Înţeleg unde baţi. Twisse s-a hotărât – şi a şi uneltit – să îl distrugă în noaptea aceea pe Dent, sau cel puţin să-l gonească.

— Iar apoi, continuă Fox, să pună mâna pe oraş, să-l secătuiască, după care să plece mai departe. Îşi lasă progenituri până ce descoperă următorul loc care îi convine, ca să facă şi acolo la fel.

— Însă, în realitate, Dent îl doboară şi îl ţine ferecat până când… Şi Cal întoarse mâna şi îşi arătă cicatricea subţire de pe partea interioară a încheieturii, continuând: Până ce urmaşii lui Dent aveau să-l elibereze. De ce ar fi dorit Dent asta? De ce ar fi îngăduit aşa ceva?

— Poate că Dent şi-o fi închipuit că a ţine un demon imobilizat vreme de trei secole ar fi de-ajuns, zise Gage şi se servi şi el din floricelele de porumb. Sau nu-l putea ţine zăvorât mai mult timp şi a apelat astfel la nişte întăriri.

— De fapt, la nişte băieţi în vârstă de zece ani, zise cu dezgust Cal.

— Copiilor este mult mai probabil să li se pară credibil şi acceptabil

ceea ce adulţii nu pot considera ceva real. Sau doar refuză să o facă, mai adăugă Cybil. Şi, la naiba! Nimeni n-a zis că e drept ceva din tot ce se întâmplă. Dent v-a dat tot ce-a putut. V-a înzestrat cu însuşirea de a vă vindeca rapid, cu puterea de pătrundere şi înţelegere a trecutului, prezentului şi viitorului şi cu amuleta lui de piatră, împărţită în trei.

— Şi v-a oferit şi timpul necesar pentru a vă maturiza, adăugă Layla. Douăzeci şi unu de ani. Poate că tot el o fi găsit modalitatea de a ne aduce şi pe noi, fetele, aici. Pe Quinn, pe Cybil şi pe mine. Fiindcă nu văd logica şi scopul de a mă sili pe mine să vin aici, după care să încerce să mă sperie ca să mă gonească.

— Ai dreptate, zise Quinn şi simţi că se relaxează. Ai foarte mare dreptate. De ce să sperie dacă poate seduce? Ai foarte mare dreptate.

— Dacă vrei, pot cerceta şi mai departe în arborele genealogic al familiei tale, Q. Şi poate că mai descopăr ceva şi în cel al Laylei, ca şi într-al meu. Însă asta nu mai este acum decât o muncă de rutină, deoarece fundamentul îl cunoaştem.

Cybil dădu pagina şi începu să schiţeze ceva cu creionul pe dosul ei. Trase două linii orizontale în partea de jos a paginii.

— Aici ar fi Giles Dent şi Ann Hawkins, continuă Cybil. Iar dincoace, Lazarus Twisse şi nefericita de Hester. Din fiecare rădăcină se înalţă câte un arbore, iar din fiecare arbore pornesc ramurile respective. Desena repede şi schematic. Iar la momentul potrivit, ramurile celor doi arbori se intersectează. În chiromanţie, intersectarea liniilor constituie un semn al puterii.

Desenă apoi trei ramuri care se intersectau cu alte trei ramuri.

— Aşadar, trebuie să găsim puterea şi să ne folosim de ea.

Pentru cină, Layla reuşi să gătească ceva gustos din piept de pui, roşii şi fasole boabe. Se înţeleseseră tacit să poarte conversaţia spre cu totul alte subiecte. Subiecte obişnuite, îşi zise în sinea ei Quinn, dat fiind faptul că discutaseră despre filme recente, despre glume proaste şi călătorii. Toţi simţeau nevoia unei mari doze de normalitate.

— Gage este tipul de om mistuit permanent de dorul de ducă, spuse Cal. Călătoreşte de unul singur încă de la vârsta de optsprezece ani.

— N-am fost chiar întotdeauna singur.

— Cal mi-a spus că ai fost şi la Praga, interveni Quinn. Cred că mi-ar plăcea să văd Praga.

— Parcă ziceai că la Budapesta vrei să ajungi.

Gage se uită atunci în direcţia lui Cybil.

— Şi acolo am fost. Dar la Praga am făcut ultima escală înainte să mă întorc în ţară.

— Este într-adevăr fabulos? întrebă Layla. Artă, arhitectură, alimentaţie?

— Există câte ceva din toate. Un palat, un fluviu, o sală de operă. Am vizitat câte ceva, dar în cea mai mare parte a timpului am muncit. La Praga am zburat de la Budapesta special pentru o partidă de pocher.

— Ţi-ai petrecut tot timpul în aşa-numitul Paris al Europei de Est jucând pocher? se interesă Quinn.

— Nu chiar tot timpul, ci numai cât să câştig partea leului. Partida a durat şaptezeci şi trei de ore.

— Ai jucat pocher trei zile la rând? întrebă şi Cybil, ridicând din sprâncene. Nu crezi că îndeletnicirea asta a devenit oarecum obsesivă?

— Depinde de ceea ce obţii în final.

— Dar n-ai avut nevoie în tot timpul ăsta să mai şi dormi, să mănânci şi să te duci la toaletă? se arătă curioasă şi Layla.

— Am mai făcut şi pauze. Dar partida a durat, în perioade de joc puse cap la cap, şaptezeci şi trei de ore. A fost o partidă specială, desfăşurată într-o casă particulară. Cu bani mulţi şi în deplină siguranţă.

— Şi ai câştigat sau ai pierdut? întrebă Quinn, zâmbind.

— M-am descurcat foarte bine până la urmă.

— Te foloseşti de premoniţiile tale ca să câştigi? îl întrebă şi Cybil.

— Asta ar însemna să trişez.

— Da, aşa este, însă nu mi-ai răspuns la întrebare.

Gage îşi ridică paharul cu vin şi o privi insistent pe Cybil.

— Dacă ar trebui să trişez ca să câştig la pocher, m-aş apuca să vând poliţe de asigurare. N-aş fi nevoit să trişez.

— Noi trei am făcut un legământ, zise Fox şi ridică mâinile când Gage se încruntă la el. Acum suntem toţi băgaţi în asta. S-ar cădea ca şi ele să înţeleagă cum funcţionează legământul nostru. Am făcut un legământ atunci când ne-am dat seama că am dobândit nişte însuşiri ieşite din comun. Am jurat să nu le folosim împotriva nimănui, să nu facem nimănui rău şi să nu înşelăm pe nimeni. Iar noi nu ne încălcăm jurămintele.

— În cazul ăsta, îi zise Cybil lui Gage, mai bine ai călări un ponei decât să joci cărţi.

Bărbatul îi zâmbi.

— Am călărit şi ponei, însă prefer jocul de cărţi. Vrei să joci cu mine?

— Poate mai târziu.

Atunci când Cybil se uită la Quinn ca şi când şi-ar fi cerut iertare, Quinn ştiu ce avea să urmeze.

— Cred că ar trebui să revenim la oile noastre, spuse Cybil. Aş avea şi eu o întrebare, ca să ştiu de unde să pornesc.

— Să facem mai întâi o pauză de un sfert de oră, spuse Quinn şi se ridică. Să strângem masa, să scoatem câinele şi să ne mişcăm nţeluş

ca să ne dezmorţim. Doar un sfert de oră.

Caleb se ridică şi el şi îi atinse un braţ.

— Oricum trebuia să controlez focul şi poate să mai aduc lemne. Ne adunăm din nou în camera de zi când o să fim gata. E bine aşa?

Arătau ca nişte oameni normali, îşi zise Cal. Păreau doar un grup de prieteni care se simţeau bine împreună într-o seară de iarnă. Gage trecuse deja la cafea, lucru obişnuit la el. Cal nu-l văzuse să-şi permită mai mult de două pahare încă din vara în care împliniseră ei şaptesprezece ani. Fox revenise la coca-cola, iar el însuşi optase pentru apă.

Capete limpezi, cugetă el. Era necesar să aibă capetele limpezi dacă voiau să găsească răspunsuri la întrebările care îi frământau.

Se grupaseră din nou pe sexe. Fusese ceva automat? se întrebă Cal. Cele trei femei se adunaseră toate pe canapea, iar Fox şedea pe podea alături de Rostogol. Cal se aşezase pe un fotoliu, în timp ce Gage rămăsese în picioare lângă foc, ca şi când ar fi dorit să poată ieşi cât mai repede dacă discuţia nu s-ar potrivi cu dispoziţia lui.

Cybil îşi strânse picioarele sub ea, dădu roată prin încăpere cu ochii ei negri, după care începu:

— Mă întreb care a fost primul lucru, primul eveniment, prima exemplificare sau prima întâmplare, ca să zicem aşa, care v-a avertizat pe voi trei că era ceva în neregulă în oraş. Asta după noaptea pe care aţi petrecut-o în poiană şi după ce v-aţi întors acasă.

— Domnul Guthrie şi furculiţa. Fox se întinse şi îşi rezemă capul pe burta lui Rostogol, adăugând: Ăsta a fost un indiciu important.

— Pare un titlu de carte pentru copii, comentă Quinn şi îşi notă ceva în carnetul ei. Ce-ar fi să ne povestiţi şi nouă?

— Spune tu, Cal, îi sugeră Fox.

— Era de ziua noastră de naştere – noaptea, sau, la drept vorbind, în seara zilei respective. Toţi eram înspăimântaţi de-a binelea. Şi, mai rău, eram despărţiţi, fiecare acasă la el. Am vorbit cu mama să mă lase să merg la popicărie ca să am ceva de făcut şi ar fi fost şi Gage acolo. Ea nu se putea decide dacă să mă pedepsească ori ba, zise Cal, surâzând abia perceptibil. A fost prima şi ultima oară când îmi amintesc s-o fi văzut nehotărâtă în probleme de felul ăsta. Aşa că mi-a dat voie să mă duc împreună cu tatăl meu. Gage, continui tu?

— Eu lucram. Domnul Hawkins mă lăsa să câştig ceva bani de buzunar muncind la popicărie. Ştergeam ceea ce picura sau se vărsa pe podele şi duceam pe la mese comenzile de la rotiserie. Ţin minte că m-am simţit mult mai bine când a venit şi Cal, după care a apărut şi Fox.

— Iar eu i-am tocat mărunt la cap pe părinţii mei să mă lase să merg la popicărie. În cele din urmă tata a cedat şi m-a luat cu el. Cred

că voia să stea de vorbă cu tatăl lui Cal, iar dacă se putea, şi cu al lui Gage.

— Aşa că Brian – adică domnul O'Dell – şi cu tatăl meu s-au aşezat la un capăt al tejghelei, cu nişte cafele în faţă. Nu l-au adus atunci la discuţie şi pe Bill, tatăl lui Gage.

— Pentru că el nici nu ştia că fusesem plecat, spuse Gage. N-avea niciun sens să mă bage şi pe mine în bucluc până ce nu ar fi hotărât ce aveau de făcut.

— Unde se *afla* tatăl tău? îl întrebă Cybil.

— Trebăluia pe-acolo. În spatele popicelor. Se trezise din beţie, aşa că domnul Hawkins îi dăduse ceva de lucru.

— Returnarea bilelor, pista doi, murmură Cal. Îmi amintesc. Părea o seară banală de vară. Câţiva adolescenţi şi tineri de la colegiu se distrau la jocurile mecanice şi video. Grătarul fumega, iar popicele pocneau. Pe pista numărul patru se afla un copilaş de doi sau trei anişori, cred, împreună cu o familie. Furie mare. Maică-sa l-a tras de-acolo chiar înainte să se întâmple. Cal luă o înghiţitură de apă. Putea vedea limpede întreaga scenă şi continuă: Domnul Guthrie era la tejghea, bând o bere şi mâncând un cârnat cu cartofi prăjiţi. Omul venea acolo o dată pe săptămână. Era un tip destul de drăguţ. Vindea pardoseli şi avea doi copii la liceu. O dată pe săptămână se înfiinţa la popicărie, atunci când soţia lui mergea cu nişte prietene la film. Totul se desfăşură cu precizia unui ceas elveţian. Domnul Guthrie obişnuia să comande un cârnat şi cartofi prăjiţi şi să se îmbete criţă. Tatălui meu îi plăcea să spună că omul bea acolo deoarece considera că nu putea bea ca lumea decât într-un bar.

— Căuta gâlceavă cu lumânarea? îl întrebă Quinn şi îşi mai făcu o însemnare în carnet.

— Nici vorbă. Era ceea ce tata numea un beţiv cordial. Niciodată nu devenea nesuferit şi nici măcar incoerent. În serile de marţi, domnul Guthrie venea, lua un cârnat cu cartofi prăjiţi, bea patru sau cinci beri, urmărea câteva jocuri şi stătea de vorbă cu oricine se afla prin preajmă. Cam pe la ora unsprezece lăsa cinci dolari bacşiş şi pleca pe jos acasă. După câte ştiu, în alte zile nici măcar o singură bere nu bea. Era un obicei de marţi seara exclusiv.

— Omul obişnuia să cumpere ouă de la noi, îşi aminti Fox. Câte o duzină de ouă cu coaja bej în fiecare sâmbătă dimineaţă. Însă asta în altă ordine de idei.

— Se făcuse aproape ora zece, iar domnul Guthrie luase încă o bere. Trecea printre mese cu berea în mână, continuă Cal. Probabil că avea de gând s-o bea în picioare, în spatele pistelor de popice, uitându-se la partidele care se disputau acolo. Câţiva tipi mâncau burgeri la mese. Unul dintre ei era Frank Dibbs – deţinător al recordului de punctaj în liga lui şi antrenor la Liga Mică. Noi şedeam la următoarea masă şi

mâneam dintr-o pizza. Tata ne spusese să nu ne îndopăm prea tare, aşa că împărţeam între noi o singură pizza. Iar Dibbs i-a spus atunci domnului Guthrie: „Hei, Guth, nevastă-mea vrea nişte linoleum nou în bucătărie. Ce ai putea să-mi oferi?" Iar Guthrie i-a aruncat unul dintre acele zâmbete cu buzele strânse, de nu i se vedeau deloc dinţii. Şi, pe neaşteptate, a înşfăcat una dintre furculiţele de pe masă şi i-a înfipt-o lui Dibbs drept în obraz. Pur şi simplu i-a străpuns faţa cu furculiţa şi a plecat mai departe. Lumea a început să ţipe şi să se agite, iar furculiţa, Doamne Dumnezeule, îi rămăsese înfiptă lui Dibbs în obraz, în timp ce sângele îi şiroia pe faţă. Iar domnul Guthrie s-a dus tacticos în spatele pistei doi şi-a băut liniştit berea.

Pentru a-şi oferi o scurtă întrerupere, Cal bău cu sete, îndelung, nişte apă, după care continuă:

— Tata voia ca noi, copiii, să plecăm imediat de-acolo. Totul o lua razna, cu excepţia lui Guthrie, care, evident o luase razna de-a binelea. Tatăl tău a avut grijă atunci de Dibbs, îi zise Caleb lui Fox. Îmi amintesc cum îi ţinea capul. Dibbs îşi smulsese deja furculiţa din obraz şi tatăl tău a luat un teanc de şerveţele şi i-a oprit sângerarea. Când am ajuns acasă, avea mâinile pline de sânge. Cal clătină din cap şi adăugă: Însă nu asta voiam să spun. Tatăl lui Fox ne-a luat acasă. Gage a venit cu mine – tatăl meu a avut grijă de asta. Şi el însuşi n-a sosit acasă decât atunci când se crăpa de ziuă. Mama îl aşteptase trează şi i-a ieşit în întâmpinare. Şi l-am auzit spunându-i că îl închiseseră pe Guthrie, iar omul şedea în celulă şi râdea. Râdea de parcă totul nu fusese decât o glumă reuşită. Şi mai târziu, după ce s-a terminat totul, nici măcar nu-şi mai amintea nimic. Nimeni nu-şi amintea prea multe din toate câte se petrecuseră în săptămâna aceea, iar cine îşi amintea trecea totul sub tăcere. Guthrie n-a mai revenit niciodată la popicărie şi s-a mutat din oraş, împreună cu familia, în iarna care a urmat.

— A fost singurul lucru care s-a întâmplat în noaptea aia? se interesă după o clipă Cybil.

— A mai fost violată o fată, spuse Gage şi îşi puse pe policioara şemineului cana de cafea goală. Sărmana se înţelesese cu prietenul ei să iasă împreună cu el la o plimbare cu maşina pe Dog Street. El nu s-a oprit când fata i-a cerut să se oprească, şi nu s-a oprit nici atunci când a început să plângă, să strige şi să se zbată, ci a violat-o cu sălbăticie pe bancheta din spate a Buickului lui cumpărat la mâna a doua, după care a îmbrâncit-o din automobil pe marginea drumului, a lăsat-o acolo şi a plecat de-acolo. După vreo două ore a intrat în plin cu automobilul într-un copac şi a fost dus de urgenţă la acelaşi spital în care fusese internată şi ea, numai că el nu a supravieţuit.

— Iar o javră de câine al unei familii a agresat un băiat de opt ani, în toiul nopţii, adăugă Fox. Câinele dormea de trei ani, noapte de

noapte, în pat cu acel copil ai cărui părinţi au fost treziţi din somn de răcnetele băiatului, însă când au intrat ei în dormitorul micuţului, câinele a sărit şi la ei. Tatăl băiatului a fost nevoit să-l lovească cu bâta de baseball.

— După aceea situaţia s-a înrăutăţit. Şi în noaptea aceea, şi în noaptea următoare. Cal răsuflă adânc şi prelung. Apoi demonul n-a mai aşteptat de fiecare dată să vină noaptea. Nu întotdeauna.

— Există un tipar, un şablon după care se petrec lucrurile, zise repede Quinn, după care ridică privirea când vocea lui Cal îi întrerupse şirul gândurilor.

— În ce constă şablonul, în afară de faptul că nişte oameni obişnuiţi îşi pierd temporar minţile şi devin violenţi?

— Am văzut cu toţii ce i s-a întâmplat lui Rostogol. Şi tocmai ne-aţi povestit despre neaşteptata agresivitate a unui alt animal de companie. Au mai existat şi alte asemenea incidente. Iar acum ne-aţi spus că primul incident făţiş la care aţi fost martori voi trei a implicat un bărbat care dăduse pe gât câteva beri. Nivelul alcoolemiei din sângele lui era probabil peste nivelul legal admis, asta însemnând că omul este afectat de alcool. Mintea nu mai este la fel de sprintenă după ce persoana a băut astfel. Şi devine mult mai susceptibilă.

— Vrei să spui că Guthrie era atunci mai uşor de influenţat deoarece era beat, sau aproape beat? o întrebă Fox, ridicându-se drept în şezut. Nu-i rău. E logic.

— Dar băiatul care şi-a violat prietena cu care era împreună de trei luni, după care a intrat cu maşina într-un copac, nu băuse, preciză Gage, dând din cap. Şi-atunci, cum se încadrează asta în şablon?

— Excitarea sexuală şi frustrarea au şi ele tendinţa să tulbure creierul, îi răspunse Quinn, bătând uşor cu creionul în carnet. Aşa încât un adolescent excitat şi frustrat devine, după opinia mea, extrem de susceptibil să treacă la un dezechilibru mintal şi la violenţă.

— Este un punct de vedere solid, zise Cal şi îşi trecu o mână prin păr. Cum de nu sesizaseră şi ei acest lucru? gândi el şi continuă cu voce tare: Ciorile moarte. În dimineaţa zilei noastre de naştere din anul acela, pe Main Street se aflau câteva zeci de ciori moarte. Geamuri în care ciorile se izbiseră de mai multe ori. Noi ne-am închipuit întotdeauna că şi asta făcea parte din aceeaşi poveste. Însă nimeni nu a fost rănit.

— Şi întotdeauna începe aşa? întrebă Layla. Puteţi să precizaţi acest lucru?

— Primul fapt pe care mi-l amintesc, când s-a întâmplat a doua oară, este că familia Myers a găsit câinele vecinului lor înecat într-un bazin de înot din spatele unei case. A mai fost şi femeia care şi-a lăsat copilul încuiat în maşină şi a intrat în salonul de înfrumuseţare pentru a-şi face manichiura şi tratament cosmetic. Asta s-a întâmplat prin anii

1990, adăugă Fox. Cineva a auzit copilul plângând şi a chemat poliţia. Poliţiştii l-au scos pe copil din maşină, dar când au intrat să dea de femeie, ea le-a spus că ea n-are niciun copil şi că nu ştie despre ce vorbesc ei. A reieşit că femeia nu dormise de două zile şi două nopţi, fiindcă micuţul avusese colici abdominale.

— Lipsă de somn, zise Quinn şi îşi notă în carnet.

— Dar noi am ştiut că se întâmpla din nou, zise rar Caleb, am ştiut asta cu certitudine în seara zilei în care împlineam şaptesprezece ani, atunci când Lisa Hodges a ieşit goală puşcă din barul de la intersecţia Main Street cu Battlefield Street şi a început să tragă cu o armă de foc de calibrul 22, pe care o avea în poşetă, în maşinile care treceau.

— Ne aflam şi noi în una dintre maşinile acelea, completă Gage. Din fericire pentru toţi cei prezenţi, femeia trăgea foarte prost.

— Însă tot te-a nimerit în umăr, îi reaminti Fox.

— Te-a împuşcat?

Gage îi zâmbi degajat lui Cybil.

— N-a fost decât o zgârietură superficială, iar noi ne vindecăm repede. Am izbutit să-i luăm femeii pistolul înainte să apuce să mai împuşte şi pe altcineva sau să fie izbită de vreo maşină pe când stătea goală în mijlocul străzii. Apoi ea s-a oferit să ne dea câte ceva de lucru. Se spunea că e darnică, însă noi nu aveam să aflăm asta.

— Foarte bine, de la tipar la teorie. Quinn se ridică pentru a trage concluziile. Creatura, pe care am numit-o Twisse, fiindcă e mai bine să avem un nume pentru ea, are nevoie de energie. Noi toţi suntem alcătuiţi din energie, iar Twisse are nevoie de această energie pentru a acţiona şi a se manifesta. Când dispare, Dent nu-l poate stăpâni, iar el caută mai întâi cele mai la îndemână surse de energie, adică păsările, animalele şi oamenii cei mai vulnerabili. Pe măsură ce devine mai puternic, e capabil să-şi extindă atacul.

— Nu cred că modalitatea de a-l opri este aceea de a elimina toate animalele de companie, de a îndepărta alcoolul, drogurile şi sexul şi de a avea grijă ca toată lumea să aibă parte noaptea de un somn bun, zise Gage.

— Păcat, se dezumflă Cybil. E păcat, fiindcă asta ne-ar fi oferit un răgaz util. Continuă, te rog, Quinn!

— Următoarea întrebare ar fi: cum generează Twisse energia de care are nevoie?

— Prin frică, ură şi violenţă, dădu Cal din cap. Am înţeles asta. Şi nu-i putem întrerupe alimentarea cu energie deoarece nimeni nu poate anula emoţiile pe care le încearcă toată lumea. Ele există.

— Şi atunci, nu le putem contracara decât prin inversare, aşa că putem emite ipoteza că obţinem astfel arme împotriva lui. Voi toţi aţi devenit mai puternici între timp, şi el. Poate că e în stare să-şi stocheze o parte din energia pe care o suge în perioada de inactivitate.

— În felul ăsta, e capabil să înceapă mai devreme şi mai puternic data următoare. Bine, se declară Cal de acord. Bine, pare logic.

— Foloseşte o parte din rezervele de energie acum, preciza Layla. Şi face asta fiindcă nu vrea să ne aibă pe toţi şase împotriva lui. Ar vrea să ne despartă înainte de luna iulie.

— Şi probabil că a fost dezamăgit, zise Cybil ridicând paharul de vin pe care îl ţinuse în căuşul palmelor. Cunoaşterea şi înţelegerea înseamnă forţă şi tot ce decurge din asta, şi nu-i deloc rău să fim înarmaţi cu câteva teorii logice şi cu şi mai multe zone de investigare. Dar se pare că avem nevoie să evoluăm. Avem nevoie de o strategie. Ai vreuna, domnule Strategie?

Din locul lui de pe podea, Fox rânji şi îi răspunse:

— Da. Eu zic că, de cum se topeşte stratul de zăpadă îndeajuns încât să-l putem străbate, ar fi bine să mergem în poiană. Vom merge toţi împreună la Stânca Păgână. Şi îl vom sfida pe nemernic.

În teorie, toate astea păreau bune şi frumoase. Dar cum socoteala de-acasă nu se potriveşte niciodată cu cea din târg, nici în mintea lui Cal lucrurile nu păreau tot aşa de promiţătoare când se gândea la intervenţia factorului uman. La intervenţia lui Quinn. O mai dusese pe ca acolo şi nu reuşise s-o protejeze, lăsând-o singură şi vulnerabilă.

Iar pe atunci încă n-o iubea.

Ştia că nu are de ales, că la mijloc erau scopuri mai înalte. Gândindu-se însă că o supunea multor riscuri, că o târa cu el în centrul acestor grozăvii, Cal era mereu în alertă şi neliniştit.

Porni prin toată casa şi verifică încuietorile, uitându-se pe geam, după creatura care îi pândea şi îi vâna. Luna era sus, pe cer, iar zăpada avea o nuanţă albăstruie. Se gândi că în ziua următoare ar putea să-şi croiască drum cu lopeţile şi să deblocheze maşinile. Într-o zi sau două, totul ar putea reveni la normal.

Ştia deja că, dacă ar ruga-o să rămână, ea i-ar răspunde că nu le poate lăsa pe Layla şi pe Cybil singure. Ştia deja că va trebui s-o lase în pace.

N-o putea proteja non-stop, iar dacă ar încerca să facă acest lucru, ar sfârşi prin a se enerva unul pe altul.

Ajuns în camera de zi, zări lumina aprinsă în bucătărie. Se duse s-o stingă şi să verifice încuietorile. ÎI găsi la bar pe Gage, jucând solitaire, în faţă cu o cană de cafea aburindă.

— Un individ care bea cafea la ora unu noaptea va sta treaz toată noaptea.

— Pe mine cafeaua nu mă ţine treaz, replică Gage, văzându-şi liniştit de treabă. Dacă vreau să dorm, dorm. Ştii asta. Dar tu de ce nu dormi?

— Mă gândesc că va fi o excursie dificilă prin pădure, chiar dacă am

aştepta şi o lună de zile, lucru pe care de altfel consider că va trebui să-l facem oricum.

— Ba nu! Şase roşu pe şapte negru. Încerci să găseşti o modalitate de a merge acolo fără Quinn. Sau chiar fără toate femeile, dar în special fără blondină.

— Ţi-am spus doar ce s-a întâmplat când am mai fost cu ea acolo.

— Şi totuşi s-a întors pe picioarele alea sexy ale ei. Valetul de caro peste dama de pică. Pe mine însă nu ea mă îngrijorează, ci tu.

Caleb îşi îndreptă ţinuta.

— S-a întâmplat vreodată să nu mă descurc?

— Până acum, nu. Însă de data asta ai încurcat-o, Hawkins. Ai încurcat-o cu blondina asta. Şi dat fiind că eşti aşa cum eşti, primul şi ultimul tău instinct va fi acela de a o apăra pe ea dacă s-ar întâmpla să apară vreun pericol.

— Şi nu aşa ar trebui să fac? Caleb nu-şi dorea cafea, dar pentru că se gândea că oricum nu avea să doarmă, îşi turnă o ceaşcă. Şi de ce n-ar fi bine să mă port astfel?

— Pun rămăşag că blondina ta se poate descurca şi singură. Însă asta nu înseamnă că greşeşti. Îmi închipui că dacă aş avea la suflet o femeie aşa cum ai tu, nu i-aş testa capacitatea de a se descurca singură. Problema este că va trebui ca tu să fii în stare să te descurci.

— N-am dorit eu să am astfel de sentimente, spuse Cal după câteva clipe. Este unul dintre motivele pentru care ne simţim atât de bine împreună, Gage.

— Am remarcat şi eu, observă Gage. Nu ştiu ce-o fi găsit ea la un fraier ca tine, dar se pare că este mulţumită.

— Ar putea fi o relaţie extraordinară. Simt că legătura noastră este deosebită şi solidă. Dacă am avea şansa şi timpul necesar, ar ieşi ceva minunat.

Degajat, Gage adună cărţile de joc, apoi le amestecă rapid, zicând:

— Te gândeşti că de data asta o să dăm de dracu'.

— Da, încuviinţă Caleb, privind pe fereastră la lumina rece şi albăstruie a lunii. Cred că o să fim în mare primejdie. Nu crezi?

— Aşa s-ar părea. O să cam fie pe viaţă şi pe moarte, răspunse Gage şi distribui fiecăruia dintre ei cărţi pentru jocul de blackjack. Dar, la naiba! Cine vrea să trăiască o veşnicie?

— Tocmai asta este problema. Acum, că am găsit-o pe Quinn, veşnicia mi se pare un interval de timp al naibii de potrivit. Cal se uită la cartea din mâna lui şi reţinu că un rege s-ar potrivi cu treiul său. Atacă-mă!

Afişând un rânjet, Gage aruncă un nouar pe masă şi spuse:

— Papă-lapte ce eşti!

20

Cal spera să amâne plecarea cu o săptămână sau două, însă n-avu parte decât de trei zile. Natura îi dădu din nou planurile peste cap, de data asta temperatura ridicându-se brusc până pe la plus zece grade Celsius. Pe coline se topeau deja munţi întregi de zăpadă, în timp ce dezgheţul de februarie aducea cu el bucuria inundaţiilor bruşte, a umflării excesive a apelor din pâraie şi a poleiului, atunci când temperatura scădea sub limita îngheţului în fiecare noapte.

Dar la trei zile după ce curăţase zăpada de pe alee şi femeile se întorseseră în casa de pe High Street, vremea s-a stabilizat. Pâraiele aveau debitul mult mărit, însă pământul absorbea surplusul de apă. Iar el nu mai avea nicio scuză pentru amânarea plănuitei excursii la Stânca Păgână.

Aşezat la biroul lui şi cu Rostogol tolănit în pragul uşii, cu burta-n sus, Cal se străduia să-şi pună mintea la treabă. Concursurile de iarnă de la popicărie se apropiau de sfârşit, în timp ce calendarul de primăvară urma să-şi între în curând în drepturi. Aproape că-l convinsese pe tatăl său că popicăria nu avea decât de câştigat de pe urma instalării unor sisteme automate pentru afişarea scorurilor şi voia să rezolve definitiv problema. Dacă se vor mişca repede, vor putea monta şi pune în funcţiune noile sisteme încă înainte de începerea campionatelor de primăvară.

Pentru reclamă, aveau să desfăşoare nişte partide speciale. Trebuiau să instruiască personalul, ceea ce însemna că era nevoie ca mai întâi să se pună ei înşişi la punct cu noile instalaţii.

Cal se uită pe desfăşurătorul pentru luna februarie şi constată că aveau deja încasări bune, chiar puţin peste nivelul din anul precedent. Argument pe care, bineînţeles, tatăl său putea să-l folosească spunând că nu are rost să schimbe ceva ce oricum funcţiona cu rezultate mai bune decât cele precedente.

Derulând ipotetica conversaţie, auzi declicul care anunţa sosirea unui mesaj prin e-mail. Era de la Quinn.

> Bună, iubirea vieţii mele,
>
> N-am vrut să te sun la telefon ca să nu risc să te găsesc băgat până în gât în cine ştie ce treabă. Dă-mi de veste când vei fi mai liber.

Până una-alta, citeşte buletinul meteorologic al Serviciului Meteo Local întocmit de Black: Astăzi, temperatura aerului va creşte până la aproximativ nouă grade, iar vremea va fi parţial însorită. Minimele vor coborî puţin sub patru grade. Nu sunt aşteptate precipitaţii. Previziunile pentru ziua următoare indică o vreme însorită, cu o temperatură maximă de zece grade.

Adăugând şi impresia vizuală, trebuie să-ţi spun că remarc porţiuni de iarbă care se măresc într-una, atât în curtea din faţă, cât şi în cea din dos. Privind realist lucrurile, probabil că în pădure e mai multă zăpadă şi mai mult noroi, însă, puiule, a venit vremea să pui şaua pe cal şi să mai ieşi şi tu la aer.

Echipa mea va fi pregătită mâine dis-de-dimineaţă şi va aduce toate proviziile necesare.

De asemenea, Cyb a confirmat legătura cu ramura Clark şi o verifică prin anumite ramificaţii Kinski. După părerea ei ar exista câteva locuri unde ar fi putut sta Ann Hawkins, sau cel puţin unde ar fi plecat pentru a naşte. O să-ţi spun totul în detaliu când o să ne vedem.

Anunţă-mă cât de curând poţi, dacă mâine e-n regulă.

XXOO Quinn

(Ştiu că această întreagă aiureală cu XXOO este cam prostească, dar mi s-a părut că e mai rafinat aşa decât să semnez cu formula: „Mi-aş dori să poţi trece pe la mine şi să mă mai înveseleşti”. Chiar dacă ăsta-i adevărul.)

Ultima parte îl făcu să surâdă, în ciuda faptului că textul PS-ului îi dăduse o durere de cap, localizată la ceafă.

Ar fi putut s-o amâne o zi sau două, şi asta cu toată onestitatea. Cu siguranţă, Fox nu-şi putea contramanda pe neaşteptate clienţii deja programaţi sau vreo înfăţişare în instanţă, iar ea va înţelege. Însă dacă voia să folosească acest argument, ca de altfel şi propriul lui program, trebuia să o facă sincer.

Oarecum iritat, îi trimise un e-mail lui Fox, întrebându-l când îşi putea face timp pentru excursia în poiană. Iar iritarea lui Caleb spori când Fox răspunse imediat:

Ar fi bine vineri. Sunt liber de dimineaţă, iar la nevoie aş putea să mă eliberez chiar şi întreaga zi.

— La naiba! Exclamă Cal, şi durerea de cap îl săgetă iar. Cum nu avusese noroc cu e-mailul, se hotărî să se ducă la Quinn în pauza de prânz.

În vreme ce Cal se pregătea să-şi termine treburile şi să-şi facă

ieşirea de dimineaţă, Bill Turner se opri în uşa biroului.

— Am reparat closetul stricat de la toaleta femeilor de la parter, iar scurgerea din frigider s-a datorat unui furtunel defect, pe care l-am înlocuit.

— Mulţumesc, Bill. Vorbind, Cal îmbrăcă haina. Acum am nişte treburi de rezolvat în oraş. Nu cred să-mi ia mai mult de o oră.

— Bine. Mă întrebam dacă, of… ăăă… Bill îşi frecă bărbia. Mă întrebam dacă ştii cumva că o să treacă şi Gage pe-aici, poate peste o zi sau două. Ori dacă n-aş putea să trec eu pe la tine pe-acasă pentru a schimba o vorbă cu el.

Nu e bine, îşi zise Cal şi îşi aranjă haina ca să mai câştige timp.

— Bill, nu ştiu dacă el se gândeşte să treacă pe-aici. N-a amintit nimic în sensul ăsta. Eu cred că… Bine, uite, eu i-aş da un timp. Mai lasă-l o vreme, apoi fă tu prima mişcare. Ştiu că vrei…

— E-n regulă. E bine aşa. Îţi rămân recunoscător.

— La dracu'! mormăi Cal printre dinţi, pe când Bill se îndepărta. Apoi ieşi, mârâind în continuare: La dracu'! La dracu'! La dracu'!

Trebuia să-i ţină partea lui Gage în problema asta, cum ar fi putut să n-o facă? Doar văzuse cu ochii lui ce semne lăsase catarama curelei lui Bill pe trupul lui Gage în copilăria lor. Şi tot cu ochii lui văzuse cât de mult se schimbase Bill în ultimii câţiva ani.

Şi nu văzuse chiar adineauri tristeţea, vinovăţia şi chiar suferinţa care se citeau pe chipul lui Bill? Aşa că, orice ar fi făcut, Cal ştia că se va simţi vinovat şi enervat.

Părăsi popicăria şi plecă la Quinn.

Ea îi deschise uşa şi îi făcu semn să intre. Înainte să apuce el să rostească vreo vorbă, ea îl cuprinse pe după gât şi începu să-l sărute.

— Speram să fii tu la uşă.

— Slavă Domnului că am fost eu, pentru că poştaşul Greg şi-ar fi făcut idei greşite dacă l-ai fi întâmpinat aşa.

— E un tip simpatic. Hai în bucătărie. Tocmai voiam să pun de-o cafea. Lucrăm toate la etaj pe diverse teme. Ai primit e-mailul de la mine?

— Da.

— Şi? Mergem mâine cu toţii? întrebă Quinn, aruncându-i o privire în timp ce lua cutia cu cafea.

— Nu, mâine nu e bine. Fox are un program mai lejer de-abia vineri.

— Aa, da? Quinn îşi ţuguie buzele. Bine. Atunci rămâne pe vineri. Iar între timp o să studiem, o să mai facem cercetări şi o să lucrăm. Cyb este de părere că ar avea deja nişte variante posibile despre… Dar ce este? se interesă ea, sesizând strâmbătura. Ce s-a întâmplat?

— Uite ce e. Cal începu să se fâţâie încolo şi-ncoace. Am să-ţi spun. Nu vreau să mergi şi tu acolo. Poţi să mă asculţi o clipă? interveni el

repede când o văzu gata-gata să izbucnească. Aş fi vrut să găsesc o modalitate să te opresc, sau să pot ignora faptul că trebuie să mergem toţi acolo. Ştiu că eşti şi tu implicată în toate astea şi ştiu că vrei să te întorci la Stânca Păgână. Sunt conştient că te-ai ambalat în povestea asta mai mult decât mi-aş fi dorit. Şi aş fi preferat să stai undeva în siguranţă până la încheierea întregii tevaturi. Poţi să te superi pe mine.

Quinn nu replică imediat.

— Ai mâncat ceva de prânz?

— Nu. Dar ce legătură are?

— Pentru că o să-ţi fac un sandvici acum, iar eu nu fac cu una, cu două astfel de oferte.

— Şi ce te-a determinat să mi-o faci totuşi?

— Dragostea pentru tine. Scoate-ţi haina! Mi-a plăcut ceea ce mi-ai spus, începu ea, deschizând frigiderul pentru a scoate cele necesare. Mă bucur că ai simţit nevoia să-mi spui ce gândeşti. Iar dacă m-ai fi minţit sau dacă ai fi încercat să faci vreo manevră ca să mă obligi să nu mă mai implic, aş fi reacţionat cu totul altfel. Te-aş fi iubit în continuare, fiindcă asta vine dinlăuntrul meu, însă aş fi fost furioasă şi în plus m-aş fi simţit profund dezamăgită de tine. Dar te-ai comportat în aşa fel încât m-am simţit mulţumită şi al naibii de mândră că mintea şi inima mea au conlucrat atât de bine, şi au optat pentru alegerea bărbatului ideal. Adică a bărbatului ideal pentru mine.

Tăie sandviciul în două triunghiuri considerabile şi îşi servi musafirul.

— Vrei şi lapte sau cafea?

— Tu n-ai lapte, ci un fel de apă albicioasă. Dar nişte cafea ar fi bună, mulţumesc. Şi Cal muşcă din sandviciul cu pâine integrală, carne de curcan, şvaiţer şi salată, spunând: E foarte bun sandviciul.

— Nu te obişnui cu modul ăsta de servire. Apoi Quinn îl privi în timp ce îi turna cafea. Ar trebui ca vineri s-o pornim devreme, nu crezi? Chiar în zori, bine?

— Da, bine. Cal o mângâie pe obraz cu mâna liberă. O să plecăm de cum se luminează de ziuă.

Întrucât avusese noroc cu Quinn şi îmbucase şi ceva de prânz, Cal hotărî să vorbească şi cu Gage.

În clipa în care păşi în casă împreună cu Rostogol, simţi miros de mâncare. Îl găsi pe Gage în bucătărie, trăgând o duşcă de bere şi amestecând ceva într-o cratiţă.

— Văd că ai făcut de mâncare.

— Chili. Mi-era foame. Mi-a telefonat Fox şi mi-a spus că le scoatem pe doamne la plimbare vineri.

— Da. La prima oră.

— Ar trebui să fie interesant.

— E un lucru care trebuie făcut. Cal umplu cu mâncare castronul lui Rostogol, după care îşi luă şi el o bere şi, gândindu-se că mai trebuia să facă ceva, continuă: Aş vrea să vorbim despre tatăl tău.

Cal îl văzu pe Gage închizându-se imediat în sine. Instantaneu, prietenul său abordase o expresie impenetrabilă.

— Munceşte pentru tine, aşa că e responsabilitatea ta ceea ce se întâmplă cu el. Eu n-am nimic de spus.

— Ai tot dreptul să te lepezi de el. Nu vreau să te contrazic. Nu vreau decât să-ţi spun că m-a întrebat despre tine. Ar dori să te vadă. Uite ce este. De cinci ani n-a mai pus nicio picătură de alcool în gură, însă chiar dacă n-ar mai bea şi nu s-ar mai îmbăta nici cincizeci de ani de-acum încolo, asta tot n-ar schimba nimic din felul în care s-a purtat cu tine. Dar trăim într-un oraş mic, Gage, şi nu-l poţi ignora pe tatăl tău la nesfârşit. Intuiesc că el are nişte lucruri pe care ar vrea să ţi le spună şi poate că şi tu s-ar putea să vrei să pui capăt situaţiei ăsteia şi să dai uitării vechile necazuri. Asta-i tot ce-am avut să-ţi spun.

Exista un motiv pentru care Gage îşi câştiga existenţa jucând pocher. Se vedea asta acum pe chipul şi în vocea lui, complet lipsite de expresie.

— Iar mie instinctul îmi spune că ar fi foarte bine dacă n-ai mai face pe mijlocitorul. Nu te-am rugat eu să faci asta.

Cal ridică o mână ca să-l liniştească.

— Bine.

— Am impresia că pe bătrân l-au apucat remuşcări cam târzii. Acum nu mai poate îndrepta nimic, Cal. Iar mie nici nu-mi pasă că vrea să îndrepte lucrurile.

— Te-am înţeles. Nu încerc să te conving. N-am vrut decât ca tu să ştii.

— Acum ştiu.

Stând în faţa ferestrei, vineri dimineaţa, şi uitându-se la farurile a căror lumină sfâşia întunericul dinaintea ivirii zorilor, Cal se gândi că trecuse aproape o lună de când Quinn venise prima oară în casa lui.

Cum de se întâmplaseră atât de multe? Şi cum de se schimbaseră atâtea într-un răstimp atât de scurt?

Nu trecuse nici o lună încheiată de când fuseseră împreună la Stânca Păgână.

Iar în această lună, Cal înţelesese că nu numai el şi cei doi fraţi ai lui de cruce erau hărăziţi să înfrunte ameninţarea marii primejdii. Acum mai existau şi trei femei, la fel de implicate.

Şi de una dintre ele, era el acum îndrăgostit.

Rămase locului şi o văzu coborând din camioneta lui Fox. Părul ei blond se revărsa de sub o beretă de culoare închisă. Era îmbrăcată cu

o jachetă de un roşu aprins şi avea în picioare nişte bocanci de munte zgâriaţi. O văzu râzând, pe când îi spunea ceva lui Cybil, iar aburii răsuflării ei ieşeau în valuri în atmosfera îngheţată a dimineţii.

Caleb era conştient că ea ştia suficient de multe încât să se teamă. Însă Quinn nu dădea voie fricii să-i dicteze mişcările. La rândul lui, ar fi vrut să poată spune acelaşi lucru şi despre el, dat fiind că acum risca mult mai mult. O avea pe ea.

Cal rămase nemişcat privindu-i până când îl auzi pe Fox descuind uşa de la intrare, după care se grăbi să le iasă în întâmpinare şi să-şi ia bagajul pentru ziua respectivă.

Ceaţa ieşea ca nişte vălătuci de aburi din pământul îngheţat bocnă. Cal ştia că la amiază drumul avea să fie din nou mocirlos, dar deocamdată se mergea bine.

Mai întâlneau încă în cale petice şi mormane de zăpadă troienită, iar spre deliciul Laylei, el chiar identifică urmele cerbilor care rătăceau prin pădure. Pe această porţiune de drum reuşiră să-şi ascundă neliniştea, dacă ar fi fost cu-adevărat neliniştiţi.

Excursia asta era extrem de diferită de a celor trei băieţi, cu multă vreme în urmă, în luna iulie. Nu mai aveau acum nici radio din care să urle o muzică stridentă, nici fursecuri şi nici inocenta încântare copilărească a unei zile şi a unei nopţi numai şi numai ale lor.

Niciunul dintre ei n-a mai fost vreodată atât de inocent.

Cal se surprinse ridicând o mână spre nasul pe care în copilărie obişnuiau să-i alunece în jos ochelarii.

— Ce mai faci, căpitane? îl întrebă Quinn, potrivindu-şi pasul cu al lui şi înghiontindu-l uşor cu cotul.

— Foarte bine. Tocmai mă gândeam la ziua aceea de demult. Atunci totul era fierbinte şi verde. Fox căra idiotul acela de radio urlător. Mama ne pregătise limonadă şi prăjiturele.

— Am asudat atunci din greu, continuă Fox care mergea în spatele lui.

— Uite că în curând ajungem şi la Iazul lui Hester, interveni şi Gage, întrerupând şirul amintirilor.

Apa îl făcu pe Cal să se gândească mai degrabă la nisipurile mişcătoare decât la heleşteul rece în care plonjaseră cu atâţia ani în urmă el şi prietenii săi. Îşi imagina cum, dacă ar intra şi acum în iaz, ar fi supt din ce în ce mai adânc, până ce n-ar mai vedea niciodată lumina zilei.

Făcură un popas, ca şi odinioară, numai că de data asta băură cafea în loc de limonadă.

— Şi pe-aici au trecut căprioare şi cerbi, spuse Layla, arătând spre pământ. Acelea sunt urmele copitelor lor, nu-i aşa?

— Şi-ncă ce mai căprioare! confirmă Fox. Sunt urmele labelor de raton. O luă de braţ şi o întoarse, arătându-i semnele lăsate pe sol.

— Ratoni? Cu o grimasă, se aplecă să se uite mai bine. Şi ce altceva ar mai putea umbla pe-aici?

— Tizele mele, cumetrele vulpi, ar mai putea trece şi ele pe-aici, ca şi curcanii sălbatici, iar din când în când – deşi în general mai pe la nord de locul ăsta – ai mai putea vedea şi câte un urs, îi răspunse Fox.

Layla se îndreptă iute de spate, exclamând:

— Şi câte un urs!

— De obicei mai în nord, repetă el, însă profită de moment ca să o ia de mână.

Cybil se ghemui pe vine pe malul heleşteului, uitându-se îndelung la apă.

— Te ia cu frig doar la gândul că ai putea să te cufunzi în apa asta, i se adresă Gage lui Cybil.

— Hester s-a sinucis scufundându-se aici. Ridică privirea, uitându-se în direcţia lui Cal. Iar când ai sărit tu în ziua aceea în iaz, ai văzut-o.

— Da, da, am văzut-o.

— Şi tu, şi Quinn, amândoi aţi văzut-o în mintea voastră. Iar Layla a visat-o. Aşa că… poate o să am şi eu o viziune.

— Parcă viziunile tale erau anticipative, nu din trecut, începu Cal.

— E adevărat, şi totuşi captez vibraţii şi de la fiinţe şi din locuri care au suficientă energie pentru a le emite. Dar tu? Se întoarse ea spre Gage. S-ar putea să avem rezultate mai bune împreună decât separat. Eşti dispus să încercăm?

Fără a scoate o vorbă, el îi întinse o mână. Cybil o prinse şi se ridică în picioare şi amândoi priviră, unul lângă celălalt, suprafaţa încremenită şi pământie a iazului.

În momentul acela, apa începu să bolborosească şi să facă spume. Se porni să se învârtejească, ridicând valuri cu crestele albicioase şi vuind ca un ocean cuprins de o furtună aprigă.

Apoi, brusc, o mână ieşi din valuri, încleştându-se de malul de pământ.

Hester se trase afară din vârtejul învolburat, având pielea albă ca oasele, părul încâlcit şi mustind de apă şi ochii sticloşi. Efortul sau nebunia îi dezgolise hidos dinţii.

Cybil se auzi strigând când braţele lui Hester Deale se întinseră spre ea şi o cuprinseră, târând-o spre iazul acum agitat.

— Cyb! Cyb! Cybil!

Ea se întoarse zbătându-se şi constată că nu braţele lui Hester o înlănţuiseră, ci ale lui Gage.

— Ce naiba a mai fost şi asta?

— Erai pe punctul de a intra în heleşteu.

Ea încremeni locului, simţindu-şi inima bubuind lângă inima lui Gage, iar Quinn o strânse de umăr. Cybil se mai uită încă o dată la suprafaţa încremenită a iazului şi replică:

— Asta ar fi fost realmente neplăcut.

Dârdâia din tot corpul, însă Gage trebuia să-i recunoască meritul că îşi păstrase tonul liniştit.

— Ai văzut şi tu ceva? îl întrebă Cybil.

— Apa s-a învolburat brusc, Hester s-a suit pe mal, iar tu ai început să te înclini, gata-gata să cazi în heleşteu.

— Hester m-a înşfăcat. M-a… îmbrăţişat. Asta cred că s-a petrecut, şi totuşi nu eram suficient de concentrată încât să simt sau să intuiesc ce sentimente o încercau. Poate dacă am face asta încă o dată…

— Acum trebuie s-o pornim mai departe, interveni autoritar Cal.

— Totul n-a durat decât un minut.

— Ba aproape cincisprezece, o corectă Fox.

— Dar… Cybil se desprinse din braţele lui Gage şi făcu un pas înapoi când îşi dădu seama că rămăsese lipită de el. Apoi îl întrebă: Ţie ţi s-a părut că a trecut chiar atât de mult timp?

— Nu. Mie mi s-a părut că totul s-a întâmplat foarte repede.

— Ei uite că n-a fost chiar aşa. Layla le întinse încă un capac de termos umplut cu cafea. Tocmai ne ciondăneam dacă să vă tragem înapoi sau nu şi ne întrebam cum să procedăm dacă o făceam. Quinn zicea să mai aşteptăm câteva minute, fiindcă uneori încălzirea poate dura mai mult.

— Şi totuşi, am avut impresia că totul a ţinut doar un minut, nu mai mult. Şi n-am simţit că ar fi vreo viziune din trecut. Cybil se uită din nou la Gage.

— Nu, nici mie nu mi s-a părut asta. În locul tău, nici prin minte nu mi-ar trece să fac o baie în viitorul apropiat.

— Eu aş prefera o piscină albastră, cu un bar plutitor.

— Şi cocktailuri savurate în bikini, adăugă Quinn, frecând cu mâna braţul lui Cybil.

— Ca în vacanţa de primăvară din 2000. Cybil o prinse strâns pe Quinn de mână şi îi zise: N-am nimic, Q.

— Când o să se termine totul cu bine, o să vă fac cinste cu un prim rând de cocktailuri din acelea. Acum sunteţi gata să continuăm drumul? întrebă Cal.

Îşi ridică rucsacul şi se întoarse. Apoi clătină din cap şi zise:

— Nu e bine.

— Lăsăm în urmă iazul bântuit pentru a străbate pădurea demonilor. Cum ar putea să nu fie bine? îl întrebă Quinn, zâmbind forţat.

— Nu asta-i poteca, îi explică el, gesticulând în direcţia făgaşului de pe care se topise zăpada. N-am luat-o în direcţia bună. Se uită mijind ochii spre soare şi scoase din buzunar vechea sa busolă de cercetaş.

— Te-ai gândit vreodată să te mai modernizezi şi tu, să te dotezi cu un GPS? îl muştrului Gage.

— Mă descurc de minune şi cu busola asta. Vezi? Din punctul ăsta trebuie să ne îndreptăm către vest. Iar cărăruia cu pricina duce spre nord. Nici măcar n-ar fi trebuit să existe în zona asta.

— Păi nici nu există, spuse Fox cu o expresie întunecată. Nu-i nicio cărare, numai arbuşti de cătină şi rugi de mure sălbatici. Poteca nu-i reală. Se întoarse ca să se orienteze, şi adăugă, arătând spre vest: Trebuie s-o luăm pe-acolo. E greu de găsit, de parcă ai căuta-o prin noroi, dar…

Layla păşi înainte şi îl luă de mână.

— Da, perfect. Aşa-i mai bine.

— Arăţi direct către un afurisit de copac, îi replică Cybil lui Fox.

— Copac care nici măcar nu se află acolo. Ţinând-o în continuare pe Layla de mână, Fox păşi înainte. Imaginea stejarului falnic se fărâmiţă şi dispăru pe când Fox trecu prin ea.

— Drăguţă şmecherie, răsuflă uşurată Quinn. În consecinţă, Twisse nu vrea să ajungem în luminiş. O s-o iau şi eu în direcţia aceea.

— Ba eu o s-o iau înainte. Cal o apucă de braţ şi o trase cu forţă, motivând: Eu am busola. Uitându-se în urmă, îi văzu pe prietenii săi înşirându-se în spate, Fox la mijloc şi Gage în coada rândului, cu femeile între ei.

De îndată ce poteca se lărgi suficient ca să permită acest lucru, Quinn reveni lângă Caleb şi îi zise:

— Aşa şi trebuie să stea lucrurile. Se uită în urmă şi văzu că şi celelalte două femei îi urmaseră exemplul şi mergeau acum alături de partenerii lor. În felul ăsta, nu pierdem legătura dintre noi, Cal. Doi câte doi, trei câte trei şi grupul de şase. Indiferent de motive, asta-i situaţia şi gata.

— Ne îndreptăm toţi spre ceva. Nu înţeleg prea bine spre ce, dar eu vă conduc, şi pe tine şi pe ceilalţi, drept într-acolo.

— Cal, suntem toţi pe picioarele noastre. Şi îi întinse sticluţa cu apă pe care o scosese din buzunarul scurtei. Nu m-am lămurit încă dacă te iubesc fiindcă eşti domnul Responsabilitate ori în ciuda acestui fapt.

— Asta de când mă iubeşti. Şi fiindcă mă iubeşti, poate că ar trebui să ne gândim şi la ideea de a ne căsători.

— Îmi surâde ideea, replică ea după o clipă. Asta dacă vrei să-mi cunoşti părerea.

— Sigur că vreau. Ce stupid, gândi el, ce stupid mod de a o cere de nevastă! Şi cât de ridicol e locul unde am făcut-o! Şi totuşi, atâta vreme cât ei nu ştiau sigur ce le rezerva viitorul, avea sens să înşface pe loc tot ce se putea şi să se bucure de clipa prezentă. Ca de obicei, sunt de acord cu tine. În plus, ar trebui să-ţi spun că mai ales mama şi-ar dori o nuntă cu mare fast – solemnitate, zaiafet şi zurgălăi.

— Se întâmplă să fiu întru totul de acord cu asta. Ce părere are ea în privinţa comunicării prin telefon şi/sau prin e-mail?

— Este total pentru.

— Grozav! O s-o pun în legătură cu mama mea şi împreună vor putea pune totul la cale. Cum e programul tău în septembrie?

— În septembrie?

Ea se uită cu luare-aminte la peisajul de iarnă al pădurii şi urmări o veveriţă căţărându-se pe trunchiul unui arbore şi traversând apoi o creangă groasă.

— Pariez că este foarte frumos la Hawkins Hollow în septembrie. Natura încă verde, dar anticipând minunăţia de nuanţe care va urma.

— Eu mă gândeam s-o facem mai devreme. Prin aprilie sau mai. Înainte, gândi Cal, înainte de luna iulie şi de ceea ce ar putea să însemne sfârşitul a tot ce ştia şi iubea el.

— Durează ceva timp până să organizezi toţi zurgălăii şi toate zaiafeturile. Când îl privi, el înţelese că Quinn îi citise gândurile, fiindcă îi spuse: Cal, e mai bine după ce vom fi ieşit învingători. Ca să avem încă ceva de sărbătorit. Când o să…

Se întrerupse când bărbatul îi puse un deget pe buze.

Acum când încetase orice mişcare şi discuţie, sunetul se auzea clar. Mârâitul gutural şi îmbăloşat răsuna în atmosferă şi le dădea tuturor fiori reci pe şira spinării. Rostogol se-ncovrigă şi începu să scheaune jalnic.

— De data asta îl aude şi el, zise Cal şi se mişcă puţin. Chiar dacă mişcarea lui fusese de mică amplitudine, o lăsă pe Quinn încadrată între el şi Fox.

— Nu cred că avem noi norocul să dăm doar peste un urs, zise Layla, după care îşi drese vocea şi mai adăugă: Însă orice-ar fi, eu cred că n-ar fi bine să ne oprim acum. Indiferent ce dihanie scoate mormăitul ăsta, sunt sigură că nu vrea să facem asta, aşa că…

— Aşa că ar fi cazul să ne luăm picioarele la spinare şi s-o întindem de-aici, termină Fox fraza.

— Hai, Rostogol, aici! Vino cu mine.

Dulăul tremură la comanda lui Cal, dar se ridică totuşi pe cele patru picioare şi, lipit de picioarele stăpânului său, o porni şi el pe potecuţa care ducea în direcţia Stâncii Păgâne.

Lupul, căci Cal nu s-ar fi referit niciodată la scârboasa creatură ca la un câine, se afla în marginea poienii. Era uriaş şi negru, cu nişte ochi care păreau omeneşti. Rostogol încercă oarecum în silă să mârâie la el, drept răspuns la geamătul profund de avertisment al namilei, după care se făcu mic la picioarele lui Cal.

— Să îndrăznim să trecem nepăsători şi acum? întrebă Gage din spate.

— Aici nu pare ca la poteca falsă, dădu din cap Fox. Nu este nimic real, şi totuşi scârboşenia este prezentă.

— Perfect, încuviinţă Gage, dând să-şi scoată rucsacul.

Iar în acel moment, creatura făcu un salt.

Părea că zboară, îşi zise Cal în sinea lui. Era ca un pachet de muşchi şi de dinţi. Bărbatul strânse pumnii ca să se apere, dar nu avea cu cine să se lupte.

— Am simţit… Încet, Quinn coborî braţele pe care le ridicase brusc pentru a-şi proteja faţa.

— Da. De data asta nu te-a luat numai cu frig. Cal o apucă de braţ şi o trase lângă el. Doar pentru o secundă, creatura s-a materializat şi a dobândit şi greutate.

— N-am mai trecut prin aşa ceva. Nici măcar în timpul Celor Şapte. Fox se uită de jur împrejur, în direcţia pădurii. Indiferent de forma pe care o lua Twisse, ca şi indiferent de ceea ce vedeam noi, niciodată n-a fost nimic concret. De fiecare dată, totul a fost doar în minţile noastre.

— Dacă acum se poate materializa, înseamnă că ne poate face rău cu adevărat, opină Layla.

— Dar şi el poate fi lovit. Aflat în spatele Laylei, Gage scoase din rucsacul său un revolver Glock de calibrul 9 mm.

— Bună idee, aprecie pe un ton glacial Cybil.

— Iisuse! Dar de unde l-ai luat şi pe ăsta?

Gage ridică din sprâncene, uitându-se mirat la Fox.

— De la un individ din Washington. Mai stăm mult aici sau îndrăznim să mergem mai departe?

— Să nu îndrepţi arma spre niciunul dintre noi, îl atenţionă Cal.

— E blocat cu piedica.

— Aşa se laudă toţi, după care îi găuresc pe cei mai buni prieteni ai lor.

Ajunseră în mijlocul luminişului, aproape de stâncă.

— Dumnezeule, ce frumoasă este! zise Cybil cu mult respect pe când se apropia de Stânca Păgână. Nu se poate să fie o doar creaţie a naturii. Este mult prea desăvârşită. Cred că a fost făcută pentru anumite ritualuri. Iar acum este caldă. Puneţi şi voi mâna pe ea. Piatra este caldă. Ea dădu ocol stâncii. Oricine este dotat cu oarece capacităţi extrasenzoriale trebuie să-şi dea seama şi să fie absolut convins că avem de-a face aici cu un pământ sacru.

— Sacru pentru cine? interveni şi Gage. Pentru că tot ce s-a întâmplat aici acum aproape douăzeci şi unu de ani n-a fost câtuşi de puţin frumos şi blând.

— Da' nici cu totul întunecat n-a fost. Le-am simţit pe amândouă, spuse Cal, uitându-se la Fox. Le-am văzut pe amândouă.

— Da. Numai că mare parte din atenţia noastră a fost atrasă de gigantica, înspăimântătoarea creatură neagră în timp ce eram aruncaţi în văzduh.

— Însă cealaltă energie, cea benefică, a intrat în mare parte în noi, sau cel puţin aşa cred. Nu numai că am plecat de-aici fără nicio

zgârietură, dar m-am ales şi cu o vedere perfectă şi cu un sistem imunitar demn de invidiat.

— Iar mie mi s-au vindecat pe loc toate rănile de pe braţe şi toate vânătăile pe care le aveam din diversele încăierări cu alţi băieţi, adăugă Fox, ridicând din umeri. Şi de atunci încoace, nici eu n-am mai fost bolnav niciodată.

— Dar tu? îl întrebă Cybil pe Gage. Vreo vindecare miraculoasă?

— După explozie, niciunul dintre noi n-a mai avut nici urmă de semne de bună purtare, dădu Cal să-i explice.

— Nu-i corect, Cal. Niciun fel de secrete nu trebuie să mai existe între noi. Taică-meu mă altoise cu catarama de la cureaua lui cu o seară înainte de a veni noi aici. Avea obiceiul să mă bumbăcească atunci când se îmbăta. Aşa că eu am venit aici cu nişte dungi proaspete de lovituri inflamate pe spinare, răni pe care la înapoiere nu le mai aveam.

— Înţeleg. Cybil se uită câteva momente drept în ochii lui Gage. Am priceput că vi s-a oferit protecţie, iar aptitudinile voastre, înnăscute şi accentuate de-atunci încoace, v-au permis să vă apăraţi teritoriul, ca să zic aşa. Altminteri, aţi fi fost doar trei băieţei neajutoraţi.

— Este curată şi pură. Comentariul Laylei îi făcu pe toţi să se întoarcă spre locul în care stătea ea, în picioare, lângă stâncă. Asta-i ceea ce îmi vine în minte. Nu cred că a fost vreodată utilizată pentru sacrificare. Nu văd nici sânge, nici moarte şi nimic întunecat. Pare imaculată.

— Eu am văzut sânge pe ea, îi zise Gage. Am văzut-o arzând. Am auzit urletele.

— Însă nu ăsta e scopul ei. Poate că Twisse doreşte să fie aşa. Şi Quinn trecu o palmă peste suprafaţa netedă a pietrei, adăugând: Şi asta pentru a o profana şi pentru a-i deturna puterea. Iar dacă izbuteşte, ei bine, atunci o s-o ia în stăpânirea lui, nu-i aşa, Cal?

— Bine. Mâna lui pluti o clipă pe deasupra mâinii ei. Eşti gata?

Când ea dădu din cap, el îşi lipi palma de mâna ei, pe stâncă.

În primul moment nu era decât ea, Quinn. Şi numai îndrăzneala din ochii ei. După aceea, întreaga lume se întoarse înapoi cu cinci ani, cu douăzeci, aşa că el văzu copilul care fusese, împreună cu prietenii lui, crestând cu ascuţişul lamei cuţitului său încheieturile mâinilor pentru a se lega toţi trei fraţi de cruce. Apoi începură să-i defileze prin faţa ochilor zecile de ani şi secolele până când ajunse la para focului dezlănţuit şi la răcnete, până ce stânca se afla, rece şi albă, în mijlocul iadului.

Cal se întorsese într-o altă iarnă aflată pe sfârşite, când Giles Dent stătea lângă Ann Hawkins, aşa cum stătea el însuşi în momentul acela alături de Quinn. Cuvintele lui Dent îi ieşeau acum lui Cal de pe buze:

— Nu mai avem timp decât până la vară. Nu pot schimba acest

lucru nici măcar pentru tine. Datoria precumpăneşte chiar şi asupra iubirii mele pentru tine şi pentru vieţile pe care le-am zămislit noi doi. Şi îi atinse uşor cu o mână pântecul, continuând: Mi-aş dori, mai presus decât orice pe lume, să pot fi cu tine atunci când vor veni pe lume copiii noştri.

— Lasă-mă să rămân aici cu tine, dragostea mea.

— Eu sunt străjerul. Tu eşti speranţa. Eu nu sunt în stare să distrug fiara, ci doar s-o încătuşez pentru o vreme. Şi totuşi, nu te părăsesc. Nu urmează moartea, ci numai o încleştare fără de sfârşit, un război pe care doar eu îl pot purta împotriva forţei răului, până ce descendenţi de-ai noştri au să-i pună definitiv capăt. Ei vor dispune de tot ce le pot eu dărui, ţi-o jur. Dacă ei vor ieşi victorioşi la timpul lor, atunci şi eu voi fi din nou împreună cu tine.

— Şi ce le voi spune eu copiilor despre tatăl lor?

— Că a iubit-o pe mama lor şi i-a iubit şi pe ei din toată inima.

— Giles, dar fiara a luat acum forma unui bărbat. Un bărbat poate să sângereze. Un bărbat poate să şi moară.

— Fiara nu este un bărbat şi nu stă în puterea mea să o distrug. Asta o vor face urmaşii noştri. Şi diavolul îşi va zămisli propriii urmaşi. Dar nu din dragoste. Ei nu vor deveni ceea ce vrea demonul să fie. El nu-i poate stăpâni dacă nu are acces la ei şi nici nu-i poate înţelege. Asta eu trebuie să fac. Nu sunt primul, Ann, ci doar ultimul. Noi trebuie să asigurăm viitorul.

Femeia îşi apăsă o mână pe pântec şi îi şopti:

— Se grăbesc micuţii. Când, Giles? Când se va isprăvi totul? Toate vieţile pe care le-am trăit până acum şi toată bucuria şi durerea de care am avut parte. Când se va aşterne şi pentru noi liniştea şi pacea?

— Fii tu inima mea. El îi duse mâinile la buzele lui. Iar eu voi fi curajul tău. Şi ne vom regăsi încă o dată.

Lacrimi mari şi grele se rostogoleau pe obrajii lui Quinn chiar şi atunci când imaginea începuse să se estompeze.

— Noi suntem tot ce au. Dacă noi nu găsim calea, ei doi sunt pierduţi unul pentru celălalt. Am simţit în trupul meu cum i se frânge inima femeii.

— El credea în ceea ce făcea, în ceea ce trebuia să facă. El credea şi în noi, deşi nu putea vedea clar situaţia. Nu sunt prea sigur că ne putea vedea pe toţi, zise Cal, uitându-se în jurul său. Nu ne vedea limpede. Se bizuia doar pe credinţa care îl anima.

— Bravo lui! Gage îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Însă eu pun ceva mai multă bază pe Glockul ăsta.

Acum, la marginea poienii nu mai era lupul, ci băiatul care rânjea şi ridica mâinile, arătându-şi unghiile ascuţite ca nişte gheare.

Lumina soarelui slăbise în intensitate de la amiază până în amurg, iar aerul devenise din răcoros, îngheţat. Şi din cerul de iarnă târzie se

auziră bubuind tunete.

Cu o mişcare fulgerătoare, atât de neaşteptată încât Cal nu putuse s-o preîntâmpine, Rostogol se năpusti în direcţia creaturii care, camuflată sub aparenţa unui băiat, începu să râdă strident şi se căţără ca o maimuţă într-un copac.

Însă Cal zărise întreaga scenă într-o fracţiune de secundă şi sesizase uluirea creaturii, ca şi ceva ce ar fi putut fi teamă.

— Împuşcă-l! îi strigă el lui Gage în clipa-n care se aplecă iute înainte şi îl înşfacă pe Rostogol de zgardă. Împuşcă-l pe netrebnic!

— Pentru Dumnezeu! Doar nu crezi cu-adevărat că un glonţ îl va putea…

În ciuda obiecţiei lui Fox, Gage trase. Fără nicio ezitare, ochise drept spre inima băiatului.

Glonţul şuieră prin aer şi se înfipse în trunchiul copacului. De data asta nu scăpă nimănui expresia şocată a băiatului. Urletul lui de durere şi de furie se revărsă răsunător în poiană şi zgudui pământul.

Cu o hotărâre nemiloasă, Gage goli în el tot încărcătorul.

În momentul acela, creatura se schimbă, începu să crească şi se metamorfoză în ceva masiv, negru şi sinuos, ridicându-se către Caleb, care rămăsese la locul lui şi se lupta să-l ţină în frâu pe dulăul care se încorda, zbătându-se şi lătrând ca turbat.

Duhoarea creaturii şi răceala pe care le făcea simţite de la distanţă se prăvăliră peste ei ca nişte pietre.

— Tot aici suntem! răcni Cal. Al nostru este locul ăsta, iar tu piei de-aici în iad.

El se clătină sub suflul unui zgomot asurzitor şi al unui formidabil curent de aer.

— Mai bine ţi-ai reîncărca repede pistolul! comandă Cybil.

— Ştiam eu că trebuia să aduc o mortieră, replică el, dar se conformă imediat şi introduse în armă un încărcător plin.

— N-ai ce căuta aici! strigă în continuare Cal. Vântul ameninţa să-l răstoarne şi părea că îi va sfâşia hainele şi îi va cresta pielea ca mii de cuţite ascuţite. Printre şuierăturile vântului auzea pocnetele împuşcăturilor şi furia turbată pe care o împroşca arătarea, prinzându-i beregata ca în nişte gheare.

Apoi Quinn se lipi de Caleb. Fox veni şi se lipi şi el de Caleb din cealaltă parte. Şi toţi şase formară până la urmă un zid de rezistenţă.

— Totul ne aparţine nouă, zbieră din nou Cal. Este locul nostru şi timpul nostru. N-o să-mi poţi lua nici câinele şi nici oraşul.

— Aşa că să te cari de-aici! îi sugeră Fox creaturii, după care se aplecă şi culese de jos o piatră. O aruncă direct spre arătare ca pe o ghiulea rapidă.

— Vezi că am aici şi o armă de foc! îl ameninţă Gage.

Fox rânji spre Gage la fel de crunt ca vântul care sufla să-i dea jos.

— A arunca în el cu pietre este o insultă şi îi subminează încrederea în sine, îi explică el lui Gage.

— *Muriţi aici!*

Nu fusese un glas, ci un gigantic val de zgomot şi vânt care îi lovi pe toţi şi îi doborî la pământ, împrăştiindu-i ca pe nişte popice.

— O subminează pe mă-sa. Gage se ridică în genunchi şi începu să tragă din nou.

— Ba tu o să mori, se răţoi Cal cu duşmănie, pe când ceilalţi luaseră exemplul lui Fox şi începuseră să arunce în arătare cu pietre şi beţe.

Luminişul începu să ardă cu flăcări ca nişte ace de gheaţă. Fumul se ridica în nori urât mirositori, în timp ce creatura mugea indignată.

— Tu o să mori, îi repetă Cal. Trăgându-şi cuţitul din teacă, se avântă înainte şi îl înfipse în materia neagră care fierbea.

Creatura urlă. Şi lui Cal i se păru că ea urlă, că sunetul acela era şi de durere şi de furie. Şocul de forţă îi smunci braţul în sus şi îi pătrunse în trup ca o lamă de pumnal cu două tăişuri, unul de arşiţă pârjolindă, iar celălalt de ger distrugător. Arătarea îl azvârli în aer, prin fumul gros al incendiului, ca pe o pietricică aruncată cu praştia. Cu răsuflarea tăiată şi cu toate oasele durându-l în urma căderii, Caleb izbuti într-un târziu să se ridice în picioare.

— Tu o să mori, strigă el din nou, de data asta strângând tare pumnul pe mânerul cuţitului şi pornind disperat la atac.

Creatura, care fusese pe rând lup, băiat, bărbat şi demon, îl privea acum cu ochii injectaţi de ură.

Apoi dispăru.

— Poate că da, dar nu astăzi. Focul se stinse, fumul se împrăştie şi Caleb se aplecă şi trase adânc aer în piept. A păţit ceva vreunul dintre voi? Toată lumea este în regulă? Hei, Quinn! Hei, Rostogol! Cal fu cât pe ce să se împiedice şi să cadă pe spate când Rostogol sări la el şi îşi puse labele pe umerii lui, încercând cu tot dinadinsul să-l lângă pe faţă.

— Vezi că-ţi curge sânge din nas. Stând în patru labe, Quinn se atârnă de braţul lui ca să se ridice. Cal! Îl pipăi pe faţă şi pe trup. Oh, Doamne! Ai fost atât de temerar, dar şi atât de prostuţ!

— Mda. Cu o mişcare sfidătoare, el îşi şterse sângele. M-a enervat cumplit. Dacă numai în asta constă întreaga sa putere, înseamnă că nu prea e mai nimic de capul lui!

— N-a reuşit să facă decât stricăciunile pe care le pot repara imediat o baie fierbinte şi un pahar de tărie, decretă Cybil. Layla, tu n-ai păţit nimic?

— N-am păţit nimic! Cu o expresie înverşunată, Layla îşi pipăi obrajii care o usturau. N-am păţit nimic! Se prinse de mâna pe care i-o întinsese Fox şi se ridică şi ea în picioare. Am izbutit s-o speriem. S-a speriat şi a fugit.

— Mai bine aşa. Am reuşit s-o rănim. Quinn răsuflă întretăiat şi, ca şi Rostogol, sări şi ea la Caleb. Suntem toţi bine. N-am păţit nimic. Ai fost extraordinar. Ai fost de-a dreptul nemaipomenit. Ah, Doamne Dumnezeule, sărută-mă, Cal!

Plângând şi râzând în acelaşi timp, Cal o sărută. O strânse la piept, înţelegând că, din toate răspunsurile, pentru el femeia aceea era cel mai important.

Înţelese că, de data asta, nu vor mai pierde lupta.

— De data asta o să câştigăm. O trase deoparte pe Quinn ca s-o poată privi drept în ochi. Privirea lui era liniştită, ochii fermi şi limpezi. Mereu m-am îndoit. De data asta sunt însă absolut sigur. Cal o sărută pe frunte. De data asta vom câştiga şi ne vom căsători în septembrie.

— Poţi să fii convins că aşa o să se întâmple.

Quinn îl îmbrăţişă, mulţumită de victoria de moment. Era o victorie meritată, până data următoare. Iar data următoare, ei aveau să fie şi mai bine înarmaţi decât acum, gândi Cal.

— Hai să mergem acasă! Mai avem cale lungă până acolo şi multe altele de făcut.

Quinn continua să-l strângă în braţe, în timp ce Caleb se uita la fraţii lui de cruce peste capul ei. Gage dădu din cap şi îşi îndesă revolverul la loc în rucsac. Îşi săltă apoi rucsacul în spate şi traversă poiana până la poteca din cealaltă parte.

Sus, pe cer, soarele încă strălucea, iar vântul se potolise. Ieşiră cu toţii din luminiş şi intrară în pădure – trei bărbaţi, trei femei şi un câine.

Stânca Păgână rămase tăcută, aşteptându-i să revină.

Volumul de față, primul din trilogia *Semnul celor Șapte*, ne introduce în atmosfera orășelului Hawkins Hollow, unde la fiecare șapte ani, în a șaptea zi a celei de-a șaptea luni se petrec lucruri stranii și violente, despre care nu-și prea mai aduce nimeni aminte.

Totul a început când trei băieți au fost într-o excursie la Stânca Păgână și au hotărât să se lege frați de cruce, și se va sfârși 21 de ani mai târziu într-o confruntare între forțele malefice și cei trei bărbați, alături de femeile care îi iubesc.

O carte de acțiune, cu multe momente de suspans, magie și mister, care îi va captiva cu siguranță pe iubitorii genului și nu numai.

EDITURA LIDER
www.edituralider.ro

{1} Băieţii înfipţi.
{2} Pisicile Vagaboande.
{3} Vulpe (în lb. engl.).
{4} Salvie (în lb. engl.).
{5} Negru (în lb. engl.).